

Stephen
Booth

Sălaşul
mortii

Stephen Booth

SĂLAȘUL MORTII

Stephen Booth

Sălaşul
mortii

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOOTH, STEPHEN

Sălașul morții / Stephen Booth; trad. Simion Nechiti

București: RAO International Publishing Company, 2006

ISBN(10) 973-576-947-6

ISBN(13) 978-973-576-947-5

I. Nechiti, Simion (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119 București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHEN BOOTH
The Dead Place
© Stephen Booth 2005

Traducere din limba engleză
SIMION NECHITI

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

martie 2006

ISBN(10) 973-576-947-6
ISBN(13) 978-973-576-947-5

**„Dar oare înseamnă moartea altceva
Decît să stai în soare și să te topești în vînt?
Iar după ce Pămîntul ne va lua înapoi trupul,
Atunci vom începe adevăratul dans.“**

Kahlil Gibran (1883–1931), *Profetul*

***Pentru toți cei care au avut
vreodată de-a face cu moartea***

1

În curînd va avea loc o crimă. S-ar putea petrece în următoarele cîteva ore. Am putea să ne sincronizăm ceasurile și să începem numărătoarea inversă a minutelor rămase. Ce șansă, să poți înregistra scurgerca unei vicți, să o poți urmări pînă în ultimul moment – o clipă perfectă – cînd existența devine nimic, cînd spiritul se desprinde de trup.

Sfîrșitul este întotdeauna atît de aproape, nu-i așa? Destinul pîndește sub picioarele noastre, ca un șobolan în canal. Stă agățat într-un colț al camerei, ca un păianjen pe pînza lui, așteptînd momentul potrivit. Și clipa morții noastre există deja adînc în noi. E o fantomă întunecată, la limita viselor noastre, o povară care ne trage de picioare, o șoaptă în ureche la cea mai înaintată oră din noapte. Nu o putem atinge și nici vedea. Dar cu toate astea știm că e acolo.

Și totuși... poate voi aștepta și mă voi bucura de așteptare. Se spune că asta-i jumătate din plăcere, nu-i așa? Așteptarea și planificarea, fiorul pur al expectativei. Ne putem lăsa imaginația să zburde, ca un cîine pe urma vînatului, cu nările fremătînd și cu limba scoasă de bucurie. Mințile noastre pot simți și adúlmecca sîngele. Putem închide ochii și putem inspira aroma.

Eu îl pot simți chiar acum, tu nu? E atît de puternic, atît de dulce. Atît de irezistibil. E parfumul morții.

Se auzeau pași apropiindu-se pe coridor. Cineva, încălțat cu ghete grele, călca încet pe linoleum. Era un om care nu se grăbea, cu mintea în altă parte, gîndindu-se la masa de prînz sau

la terminarea schimbului, îngrijorat de junghiul din spate, de cureaua devenită prea strînsă. Un om obișnuit, care rareori se gîdea la moarte.

Pașii se opriă lîngă ușă, se auzi un foșnet de hîrtii, urmat de un moment de liniște. În aer se simțea o aromă de cafea, caldă și metalică, precum un miros vag de sînge.

În liniștea din cameră, sergentul Diane Fry își freca urmele negre de pe degete cu un șervețel. Invariabil, așa pățea cînd folosea faxul. De fiecare dată cînd se apropia de aparatul acela afurisit, tonerul îi ajungea pe piele. Întotdeauna părea să fie o scurgere din cartuș sau amprente rămase pe carcasă. Dar, în seara asta, se simțea de parcă încerca să-și șteargă de pe mîini o pată mult mai întunecată decît tonerul de fax.

– E dereglat total, spuse ea. Asta-i tot. Un psihopat. Un caz pentru Rampton¹.

Dar nu se aștepta să primească un răspuns. Era doar o tactică de a întîrzia citirea restului transcrierii. Își frecă degetele din nou, dar urmele doar se întinseră și îi intrară mai adînc în pori. Va avea nevoie, mai tîrziu, de săpun și perie.

– Blestemate mașinării. Cine le-a inventat?

De cealaltă parte a biroului, inspectorul Paul Hitchens aștepta liniștit, învîrtindu-se cu scaunul ergonomic și zîmbind satisfăcut la sunetul ascuțit pe care acesta îl scotea la fiecare rotație.

Fry oftă. În biroul CID¹ o așteptau dosarele mai multor cazuri, în care era deja implicată pînă peste cap. Era sarcina ei ca a doua zi dimineață să depună mărturie la tribunal într-un proces de crimă, iar mai tîrziu trebuia să se întîlnească și cu cei de la Procuratura Regală. Nu avea timp să se mai ocupe și de altceva, iar șeful ei ar fi trebuit să știe lucrul ăsta.

În plus, dormise rău și noaptea trecută. Acum, la sfîrșitul zilei, capul o durea de parcă arcuri de oțel îi fuseseră răsucite prin frunte, adînc, pînă în nervii din spatele ochilor. O senzație

¹ Important spital din Marea Britanie, pentru tratarea bolilor mintale (n.tr.)

² Criminal Investigation Department – Departamentul de Investigații Criminale (n.tr.)

crescîndă de greață îi spunea că ar trebui să plece acasă și să se întindă puțin, pînă îi va trece această stare.

Și aceasta va fi o crimă adevărată, nu o încăierare între bețivi în curtea unei crîșme. Nu va fi o convulsie de violență inutilă, nici vreun zvîcnet patetic al unei pasiuni imature. Nu ar avea sens o lovitură prostescă de cuțit ori un bocanc în moalele capului. Nu va fi nici urină amestecată cu sînge, nici rahat pe stînci, nici țipete și zbateri cînd gîtul alunecă între degetele mele precum un șarpe lucios...

Nu, nu va fi nimic din acest talmeș-balmeș. Nu de data asta. Ar fi semnul unei minți dezorganizate, cedarea în fața unui impuls irațional. Nu e genul meu de crimă.

Am planificat cu mare atenție crima. Această moarte va fi un model de perfecțiune. Detaliile vor fi precise, concepția – fără cusur, iar execuția – ireproșabilă. O realizare de care să fiu mîndru toată viața.

NOTĂ ÎN TRANSCRIERE: SCURTĂ PAUZĂ, RÎSETE.

Fry simți un gol în stomac. Își ridică privirea de pe fax, reprimîndu-și senzația de greață pe care o simțise la citirea ultimei propoziții.

– Trebuie să ascult înregistrarea originală, spuse ea.

– Bineînțeles. Banda e pe drum, vine de la Ripley. O vom avea mîine-dimineață la prima oră.

– Dar ce folosesc, un porumbel călător?

Atunci Hitchens se răsuci și se uită la ea. Își netezi mînele de la sacou – un tic apărut în ultimele săptămîni, de parcă tot timpul era preocupat de felul cum arată. În seara asta părea că nu se simte deloc în largul lui. Probabil nici el nu dormise bine.

– Diane, am ascultat banda asta, zise el. Tipul este convingător. Cred că vorbește serios.

Cînd pașii porniră din nou, Fry le urmări sunetul, își lăsă mintea să străbată coridoarele sediului central al Diviziei E – în jos pe scări, dincolo de Departamentul criminalistic, de camera de operațiuni încuiată și întunecată și pînă într-un hol unde se auzea ecoul unor voci înăbușite.

– Nu, rîde, spuse ea. E un farsor.

Hitchens ridică din umeri.

– Atunci nu trebuie să mă crezi. Așteaptă să asculți înregistrarea și judecă singură.

Fry îl privi curioasă pe inspector. În ciuda defectelor lui ca șef, știa că avea instincte bune. Dacă Hitchens auzise înregistrarea și credea că ar trebui luată în serios, ea era înclinată să-l creadă. Cuvintele scrise nu erau suficiente. Adevărata intenție a apelantului putea fi surprinsă din timbrul vocii sale, din felul cum vorbea, din adevărul și minciunile pe care le puteau distruge.

– Pare să insinueze că a mai ucis și înainte, zise ea.

– Da. Sînt cîteva expresii semnificative. „Nu de data asta“, ar fi prima dintre ele.

– Totuși, în același timp, el dezaprobă ceva. Se dezaprobă pe sine. Ce părere aveți?

Hitchens încuviință cu o mișcare a capului și începu, din nou, să-și netezească mînele. Avea mîini puternice, cu unghii curate și îngrijite. O cicatrice albă se întindea peste încheieturile celor trei degete din mijloc.

– Ar putea deveni un caz psihologic interesant, pentru cineva care l-ar examina, răspunse el.

Vocea inspectorului suna prea nonșalant. Subit, Fry își dădu seama că știe de ce i se părea că nu se simte în largul lui.

– Nu-mi spuneți că avem deja un psiholog pentru caz?!

– Nu a fost decizia mea, Diane. A fost trimis de la Ripley, adu-ți aminte.

Se simțea frustrată. Așadar, vreun șef de la sediul central al Poliției din Derbyshire aflase despre convorbirea telefonică și decisese să-și bage nasul. Asta îi mai lipsea! Își imaginează genul de șef, cu decorațiile afișate pe piept, patrulînd prin dispeceratul de la Ripley și demonstrînd că avea situația sub control în fața unor membri ai comitetului polițienesc aflați în vizită, în speranța că aceștia își vor aminti de el cînd venea vremea promovărilor.

– În regulă, cine este psihologul? întrebă Fry. Și, mai mult decît atît, cu cine a fost coleg?

De data asta, te înșeli, replică Hitchens.

Scoase o carte de vizită cu scrisul în relief, care era prinsă cu o agrafă de dosarul cazului. Luînd cartea de vizită, Diane observă că dosarul era destul de subțire. Dar nu va rămîne așa, odată ce rapoartele experților vor începe să ajungă pe biroul ei.

– Doctor Rosa Kane, zise ea. Știți ceva despre ea?

Lista experților și a consultanților acreditați fusese actualizată recent. Cineva „periase” această listă și își pusese amprenta, aducînd oameni cu idei noi.

– Absolut nimic, spuse Hitchens. Dar avem o întîlnire cu ea, mîine.

Fry remarcă acest „avem”. Își notă cu ostentație datele personale ale doctorului Kane, înainte să returneze cartea de vizită. Dacă doctorul Rosa Kane se va dovedi a fi o femeie grasă de patruzeci de ani sau o bătrînă savantă sfrijită, cu părul cărunt prins în coc, Fry bănuia faptul că ea va fi ofițerul de legătură, nu Hitchens.

Se ridică și se duse la fereastră. Priveliștea spre Edendale, de la primul etaj, nu o inspira. Pe pantele din dreapta se vedeau numai acoperișuri, care obturau aproape total vederea spre dealurile din depărtare, unde soarele după-amiezii tîrzii părea suspendat deasupra pîcului de copaci.

Cel care proiectase sediul central al Diviziei E, în anii 1950, nu prea fusese preocupat de estetică. Nici de confort. Oamenii nu se îndurau să viziteze West Street la vederea pantei obositoare a dealului și din pricina lipsei locurilor de parcare. Din cauza acestei locații, Fry nu avea senzația că, dincolo de ușa de la intrarea în sediu, viața își urma cursul firesc. Întotdeauna avusese acest sentiment, pe cînd lucra în West Midlands – deși, poate, nu de atunci începuseră să construiască posturi de poliție ca niște fortărețe.

– Nu ai terminat de citit transcrierea, zise Hitchens.

– Cred că voi aștepta banda, domnule, dacă nu vă supărați.

– Nu a mai rămas mult, Diane. Ar trebui totuși să o termini.

Fry își mușcă buza pînă cînd simți durere, ceea ce o făcu să se concentreze. Firește, chiar și în Derbyshire, toate zonele întunecate ale experienței umane erau încă prezente, ascunse sub acoperișuri de piatră sau stînd la pîndă printre dealuri.

Transcrierea era încă în mîna ei. Ținînd-o la lumina ferestrei, o răsfoi pînă la ultima pagină. Inspectorul avea dreptate – mai erau doar trei paragrafe. Apelantul încă nu deconspirase nimic despre sine. Dar Fry își dădea seama de ce se gîndise cineva să cheme un psiholog.

Detectivul Ben Cooper privi cum chipul femeii moarte se întoarce încet spre stînga. Acum, ochii ei lipsiți de expresie păreau a privi fix, peste umărul lui, în lumina fluorescentă a lămpii de laborator. Carnea era de un brun-pămîntiu, iar din păr rămăseseră pe țeastă doar cîteva smocuri, ca vîrtejurile lăsate de reflux în nisip.

În mod absurd, Cooper era dezamăgit că nu arăta așa cum și-o imaginase. Nu o cunoștea și nu avea idee cum o cheamă. Era moartă și deja transformată în țărînă.

Dar își formase în minte o imagine a ei, creată din cele mai mici indicii – înălțimea, rasa, vîrsta aproximativă. Știa că avea o fractură vindecată la antebrațul stîng. Născuse cel puțin o dată și avca umeri deosebit de lați pentru o femeie. De asemenea, era moartă de circa optsprezece luni.

În timpul celor doisprezece ani petrecuți de Cooper la poliția din Derbyshire o mulțime de trupuri neidentificate fuseseră găsite în Peak District. Cele mai multe aparțineau unor tineri care se sinucisaseră. Cadavrele de care se ocupa Divizia E erau găsite, în general, curînd după moarte, cu excepția celor scoase din lacurile de acumulare. Însă această femeie nu se încadra în nici una dintre categorii.

Așezat în profil, chipul era scaldat într-o lumină crudă care arunca umbre sub pomeți și în orbite. Încrêțiturile de la colțurile ochilor se zăreau clar în lumină. Acum putea vedea că era un chip cu caracter, marcat de viață și format de experiență. O femeie în jur de patruzeci de ani. Fata cuiva și mama altcuiva.

Dar rămășițele umane găsite de trecători în pădurea de la Ravensdale zăcuseră acolo mult timp, expuse intemperiilor și pradă animalelor. Cadavrul era atît de descompus, încît orice identificare fusese imposibilă. Începuse să dispară sub mușchi și

licheni, forma sa fiind ascunsă de iarba aspră, care crescuse prin orbitele craniului.

Capul continuă să se învîrtă. Se rotea cu 360 de grade, dînd la iveală ceafa, apoi profilul văzut din partea opusă, în final revenind la poziția inițială.

– Ce-i cu ochii? întrebă Cooper. Țștia sînt ochii ei?

– Vom încerca vreo cîteva culori. Albaștri și căprui, poate.

Suzi Lee avea părul negru tuns scurt, iar mîinile lungi și subțiri. Era expert în medicină legală și lucra la Departamentul de patologic al Universității Sheffield. Cooper îi privi degetele cum mîngîie capul reconstituit, de parcă voia să pipăie forma craniului, care se afla sub argila mulajului.

– Albaștri sau căprui? Nu știm exact de care?

– Ochii sînt una dintre primele părți ale corpului supuse descompunerii. Nu avem cum să aflăm ce culoare aveau cînd era în viață.

– A fost o întrebare prostească.

– Nu-ți face probleme.

– OK. Uite alta – cît de precisă este această reconstituire?

– Ei bine, la fel ca ochii, forma nasului și a gurii nu pot fi deduse cu precizie, ci doar presupuse. Iar dacă aș folosi o perucă ca și cum aș încerca marea cu degetul. Dar forma generală a capului este destul de precisă. Asta e baza pentru reconstituirea formei fizice a unei persoane. Totul depinde de structura osoasă și de grosimea țesuturilor. Privește...

Îi arată o serie de fotografii ale craniului, mai întii cu repere ale grosimii țesuturilor fixate în zone de referință, apoi cu o structură de plastilină construită în jurul acestor indicatori. Numerele de pe repere se zăreau în carcasa de plastilină asemenea unei ciudate erupții cutanate albe.

– Să sperăm că e suficient pentru a trezi cuiva unele amintiri, zise Cooper.

– Să înțeleg că asta e ultima soluție? De obicei, dacă se ajunge la reconstrucția facială, așa este.

– Hainele descoperite împreună cu trupul nu au putut fi identificate. Nu am găsit bijuterii sau alte obiecte personale. Evident, nici alte semne de identificare pe trup.

– Din cadavru nu mai rămăsese decît scheletul?

– În mare parte, da, răspunse Cooper.

Dar acest lucru nu era întru totul adevărat. Își amintea că pe falangele cadavrului rămăseseră urme de carne, iar pe oase mai erau prinse fișii subțiri de tendoane. Unele părți ale trupului femeii rămăseseră asamblate cu încăpăținare parcă, mult după moartea ei.

– Apropo, i-am pus numele Jane Raven, spuse Lee. Jane, de la Jane Doe¹. Raven – după locul unde a fost găsită. Nu m-am înșelat, nu?

– Da, la Ravensdale, lingă Litton Foot.

– În afară de elementele de bază și de cîteva măsurători, nu știu nimic despre ea. Dar nu-mi place să las un subiect cufundat total în anonim. Este mai ușor să interpretez un chip dacă îi dau un nume.

– Înțeleg ce vrei să spui.

– Așa că am botezat-o Jane Raven Lee. Astfel, mă gîndesc la ea ca la sora mea. Asta mă ajută la crearea detaliilor, înțelegi? Lee zîmbi cînd îl văzu pe Cooper ridicîndu-și sprîncenele a mirare. Sora mea vitregă englezoaică, evident.

Cooper privi dosarul pe care-l ținea sub braț. Acesta conținea o copie a raportului întocmit de legist, în care femeia moartă primise un număr de referință. Era identitatea ei biologică, tot ceea ce se știa, oficial, despre persoana care fusese odinioară. O femeie caucaziană, în vîrstă de 40-45 de ani, de 1,70 m înălțime. Starea dinților arăta că mersese cu regularitate la dentist. Probabil că undeva existau date utile despre lucrările ei dentare – doar că el nu știa la ce cabinet stomatologic să apeleze.

Dar probabil că detaliul referitor la lățimea umerilor îl făcuse pe Cooper să-și formeze o imagine despre femeia moartă. Pentru el, acest tip de umeri era, de obicei, asociat cu o înotătoare. La vîrsta de circa 45 de ani și după cel puțin o naștere, mușchii trebuie să se fi lăsat într-o oarecare măsură, indiferent de cît de

¹ John Doe sau Jane Doe – nume generic dat de poliția britanică și americană cadavrelor neidentificate (n.tr.)

bine s-ar fi îngrijit ea. În viață fiind, trebuie să fi fost bine clădită. O fată ciolănoasă, cum ar fi zis mama lui.

– Reconstrucția facială e în aceeași măsură o artă și o știință, afirmă Lee. Forma feței reprezintă doar o vagă asemănare cu structura osoasă. Nu va putea exista niciodată o asemănare perfectă.

Cooper aprobă printr-o înclinare a capului. O reconstituire nu ar putea fi utilizată ca dovadă clară a identificării, dar ar putea acționa ca un stimul al memoriei. Acuratețea imaginii nu era atât de importantă pe cât era puterea ei de a atrage atenția presei și a populației. Orice identificare trebuia să fie confirmată de lucrările dentare sau de testul ADN.

– Rata succesului e de cincizeci la sută, spuse Lee. S-ar putea să ai noroc.

Cooper primi de la ea un set de fotografii, pe care le atașă la dosar. Îl simți imediat mai gros și mai consistent. Numărul DE05092005, cunoscut ca Jane Raven Lee, 1,70 m, cu umeri de înotătoare. O fată ciolănoasă.

– Mulțumesc, mi-ai fost de un mare ajutor, zise el.

Lee îi zîmbi din nou.

– Succes.

Dar cum părăsi laboratorul și ieși în burnița de afară, Cooper se întrebă dacă nu își imagina prea mult din înfățișarea femeii neidentificate. Putea fi o reacție emoțională menită să compenseze ceea ce văzuse de fapt – acele câteva fișii de piele pe oasele decolorate.

Cel puțin identitatea ei biologică fusese stabilită. Acum antropologul și medicul legist îi pasaseră lui responsabilitatea. Avea de descoperit cine era cu adevărat Jane Raven.

La patruzeci de kilometri depărtare, în centrul localității Edendale, Sandra Birley se opri să asculte. Ceea ce auzea erau pași? Și dacă da, cât de aproape se aflau?

Își întoarse încet capul. Spații mari, goale, betoane pătate cu ulei. Un șir de stâlpi și o plasă de oțel care acoperea deschizăturile pe unde ar fi putut să se arunce în gol. O licărire de lumină se zărea la fereastra unei clădiri de birouri de peste drum. Dar nici o mișcare – oricum nu la acest etaj.

Sandra își strînse geanta mai aproape de șold și urcă scările spre următorul nivel. Noaptea, parcările multietajate erau cele mai înfricoșătoare locuri pe care le știa. În timpul zilei, acestea păreau suportabile, datorită prezenței oamenilor ocupați cu sacoșe și cărucioare de cumpărături, care se scotoceau după măruntiș sau se strecurau prin hurelul motoarelor și gazul fierbinte de eșapament. Dar, după ce plecau acasă, un loc ca acesta era gol și neînsuflețit. Lipsită de prezența oamenilor, construcția devenea chiar amenințătoare.

Împinse ușa de la nivelul opt, apoi o ținu deschisă o clipă, înainte să intre, cu toate simțurile la pîndă. Nu pentru prima oară, Sandra se întrebă dacă nu ar fi trebuit să poarte pantofi cu tocuri joase, ca să poată fugi mai bine. Bîjbîind, își scoase din geantă telefonul mobil și-l ținu în mîină, cîștigînd o oarecare încredere în sine cînd îi simți forma cunoscută și văzu lumina slabă a ecranului.

Era o noapte în care nu intenționase să întîrzie. O întîlnire de ultimă oră se prelungise, grație „spectacolului” nesfîrșit oferit de colegii care voiau să facă pe grozavii și a șefilor care nu doreau să fie văzuți că pleacă primii acasă. Fusesse reținută ore întregi. Și, pe cînd era totul gata, directorul de departament o luase de cot și o întrebase dacă are cîteva minute să-i verifice raportul. De ce nu-și dăduse osteneala să-l citească înainte de întîlnire? Pe de altă parte, de ce ar fi făcut-o, știind că putea să profite de timpul ei liber și fiind conștient că ea nu putea să-l refuze?

Skoda ei albastră era parcată la capătul nivelului opt. Era unica mașină de acolo, abia vizibilă în lumina fluorescentă. În timp ce păsea pe plăcile de beton, ascultîndu-și sunetul tocurilor, Sandra tremura în sacoul neagră pe care îl purta la birou. Ura toate aceste rampe și bare. Erau proiectate pentru mașini, nu pentru oameni. Dimensiunea locului era total greșită – pereții prea groși, tavanul prea scund, pantele prea abrupte pentru mersul pe jos. O făcea să se simtă ca un copil care se rătăcise într-un oraș necunoscut. Masa de beton amenința să o strivească de tot, să o înghită în pîntecul ei cu un rîgîit de gaze de eșapament.

Brusc, pașii se auziră din nou.

Sandra cunoștea bine parcare, chiar își amintea cînd fusese construită, în anii optzeci. Unele caracteristici ale construcției

făceau ca pînă și cel mai mic zgomot să străbată toate nivelurile, astfel că, în timp ce ea se deplasa spre mașină, pașii de la cîteva etaje mai jos păreau să fie chiar în spatele ei.

Deși mai trecuse printr-o asemenea experiență de multe ori înainte, era în continuare păcălită. Iar cînd se întîmpla din nou în această seară, Sandra nu se putu totuși abține să nu se întoarcă pentru a vedea cine era în spatele ei. Și, firește, nu era nimeni.

De fiecare dată cînd auzea sunetul acelor pași, se întorcea să se uite.

Și de fiecare dată cînd se uita, nu era nimeni.

De fiecare dată, cu excepția ultimei dăți.

Nu era Sigmund Freud cel care spunea că fiecare ființă are un instinct al morții? În fiecare persoană răul Thanatos duce o luptă nesfîrșită cu Eros, instinctul vieții. Și, potrivit lui Freud, răul este întotdeauna dominant. Viața este interconectată cu moartea. Crima este impulsul nostru natural. Întrebarea nu este dacă vom ucide, ci cum o vom face. Inteligența ar trebui să rafineze instinctul primar, să-l îmbogățească prin existența motivației și a scopului.

Fără un scop, actul morții nu are nici o semnificație. Devine o pierdere de timp, o crimă fără importanță, făcută fără tragere de inimă și incomplet. Prea adesea dăm greș la final. Ne întoarcem și închidem ochii, în timp ce porțile se deschid spre o lume complet nouă – grădinile parfumate, carnale ale descompunerii. Refuzăm să admirăm acele sucuri revărsate, bacteriile înflorite, întunericul, inflorescențele bogate ale putrefacției. Aceasta este adevărata natură a morții. Ar trebui să deschidem ochii și să învățăm.

Dar, în acest caz, totul va fi perfect. Pentru că aceasta va fi o crimă perfectă.

Și ar putea fi în seara asta sau, poate, săptămîna viitoare.

Dar va fi curînd. Promit.

2

Melvyn Hudson decisese să facă el însuși transportul, în această seară. Îi plăcea să aibă un corp proaspăt în congelator la sfârșitul zilei – însemna că era de lucru pentru a doua zi. Așa că îl chemă pe Vernon afară din magazin și îl puse să aducă furgoneta. Bineînțeles, Vernon nu știa cum să reacționeze în fața celor în suferință. Întotdeauna fusese așa, chiar de la început, de când bătrînul îi obligase să-l accepte. Dar, cel puțin, se afla într-un loc unde Hudson putea fi cu ochii pe el.

Vehiculul căruia îi spuneau furgonctă era, de fapt, un Renault Espace modificat, vopsit în negru, cu geamuri fumurii și cu însemnul HS. La fel ca în cazul carelor funebre și al limuzinelor, numărul de înregistrare al furgonetei venea de la Hudson and Slack. „Firma dumneavoastră locală demnă de încredere.“

Erau demni de încredere, într-adevăr. „Vă scoate din casă morții“ ar putea fi un slogan mai bun. Uneori Melvyn se simțea ca omul însărcinat de primărie să vină să ridice vechiul frigider lăsat la ușa din spatele unei case. Nimeni nu-și bătea capul cu ce se întâmpla cu vechiturile de care nu mai avea nevoie. Frigiderele lor scoase din uz puteau să zacă în munți de fiare prin vreo groapă de gunoi și nimeni nu și-ar fi făcut griji, atîta timp cît nu se aflau sub ochii lor. Majoritatea oamenilor erau chiar nerăbdători să scape de cadavrul din casă.

Cîteva minute mai tîrziu, Vernon conducea spre Fargate, stînd aplecat peste volan într-o poziție stîngace – aceeași stîngăcie prezentă în tot ceea ce făcea. Hudson își jurase că se va descotorosi de Vernon, la prima încurcătură pe care o va mai provoca, indiferent ce-ar zice bătrînul Slack. Băiatul reprezenta un risc, și această firmă nu-și mai putea permite riscuri.

Hudson pufni ca pentru sine, în timp ce mergeau prin centrul localității Edendale. *Băiat?* Vernon avea 25 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Ar trebui să învețe cum e cu afacerile, să fie gata să le preia, când venea vremea. Totuși, puține șanse. Vernon nu se ridica nici la degetul mic al tatălui său, în ceea ce privește preceperea. Richard făcuse o treabă de mîntuială în ceea ce privește pregătirea fiului său. Nu că ar fi o afacere prea mare ca s-o lase cineva moștenire din tată în fiu.

După ce ajunseră la casa din Southwoods, Hudson le ceru rudelor să aștepte jos, la parter. Nimic nu-i mai groaznic decît ca rudele îndurerate să fie de față cînd cel drag, decedat, e pus într-un sac mortuar. Dacă starea de *rigor mortis* nu s-a instalat complet, cadavrul tinde să facă unele mișcări dezordonate. Uneori, ai chiar impresia că revine la viață.

Cadavrul era al unui bătrîn, stafidit și urît mirositor, cu un balon de spumă cenușie pe buze. Încă nu se răcise de tot, dar pielea părea precum chitul, întinsă și lipsită de rezistență. Hudson își zise că, dacă l-ar împunge destul de tare cu degetul în stomac, i-ar pătrunde pînă la șira spinării.

Vernon stătea lîngă pat ca un idiot, cu brațele atîrnîndu-i pe lîngă corp și cu mintea la orice altceva, numai la muncă nu.

– Ce-i cu tine? îl întrebă Hudson.

– Melvyn, cînd faci un transport ca ăsta, nu remarci lucrurile mărunte din dormitorul persoanei respective?

– Cum ar fi?

– Doar lucrurile mărunte. Uite, un pahar de apă băut doar pe jumătate. Un aparat de ras, pe care cineva l-a folosit să-l bărbierească în dimineața asta. Încă au mai rămas pe aparat cîteva fire de păr, deși el e mort.

– Bineînțeles, e mort de-a binelea, zise Hudson, străduindu-se să-și păstreze vocea coborîtă. De ce crezi că ne aflăm aici?

– Nu te uiți la lucrurile astea, Melvyn?

– Nu. E doar o slujbă. Sîntem profesioniști.

– Dar uneori nu te gîndești... Atîta timp cît toate astea mai sînt în jur, e ca și cum nu e mort de tot. E încă aici, în cameră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te gîndi la așa ceva, Vernon, și apucă de mortu' ăsta.

Hudson luă cadavrul de genunchi, în timp ce Vernon îl prinse de umeri. Un braț se ridică și o mână se legănă, de parcă își lua rămas-bun.

– Ai grijă, altfel va ateriza pe podea, zise Hudson. Acolo jos familia se străduiește din răspuțeri să pretindă că nu știe ce se întâmplă. O bușitură zdravănă în tavan le va spulbera iluzia.

Puseră corpul pe targă și începură să coboare scările. Aceste case vechi reprezentau întotdeauna o problemă. Ușile erau prea strîmte, scările prea abrupte, iar colțurile aproape imposibile. Adesca Hudson se gîdea că oamenii trebuie să fi fost mult mai scunzi cînd construiseră aceste case – dacă nu cumva, în acele zile, coborau cadavrele pe fereastră, cu frînghiile.

Puseră targa în furgonetă, apoi Hudson se întoarse în casă, netezindu-și mînecele jachetei. Nu era ținută pentru funeralii, desigur, ci doar una veche, folosită la transportul cadavrelor. Totuși, aparentele contează.

– Acum nu vă mai faceți griji, îi spuse fiicei celui decedat. Știu că tatăl dumneavoastră era bolnav de ceva vreme, dar întotdeauna e un șoc atunci cînd cineva drag piere. Pentru asta sîntem noi aici – să ușurăm povara și să ne asigurăm că totul decurge cum trebuie în aceste momente grele.

– Vă mulțumesc, domnule Hudson.

– Un singur lucru aș vrea să vă întreb. Știți că trebuie să luați un certificat medical de la doctor și să înregistrați decesul tatălui dumneavoastră? Vi se va elibera un certificat de deces și o adeverință de înmormîntare. Pe aceasta mi-o veți da mie.

– Adeverință? întrebă ea, nesigură.

– Știu că par o mulțime de hîrtii, dar mi-e teamă că trebuie făcute.

Hudson văzu că femeia începe să se frămînte și îi zîmbi încurajator.

– Uneori cel mai bine e să ai o mulțime de preocupări, în momente ca acesta – așa nu vei avea timp să te gîndești prea mult. Îi vom face tatălui dumneavoastră o înmormîntare frumoasă, și fiți sigură că ultimele amintiri despre el nu vor fi neplăcute.

Ea începu să plîngă, și Hudson o ținu o clipă de mîină, înainte să părăsească locuința.

În furgonetă, Vernon se întinse după teancul de formulare de sub bord.

– Lasă hîrțiile, spuse Hudson. O să mă ocup eu.

– Mă pricep și eu, Melvyn.

– Am spus să le lași. Concentrează-te doar la condus!

– De ce nu vrei să mă lași să fac eu hîrțiile?

– Nu taci odată, Vernon? Ai căpătat cea mai plăcută îndeletnicire. Te las să conduci furgoneta. Te las chiar să conduci și limuzinele.

– Sînt un șofer bun.

Hudson trebuia să admită că Vernon era un șofer destul de priceput. Dar cui nu-i place să conducă limuzine? Poți auzi lucruri interesante de la persoanele îndoliate aflate în spate. Nu le pasă ce spun pe drumul spre înmormîntare, dar mai ales la întoarcere. Îți oferă o imagine diferită asupra celui decedat, față de ceea ce auzi la slujba ținută de vicar. Vernon era la fel ca oricare – îi plăcea să ciulească urechea la spusele participanților la înmormîntare. Dar dacă avea de gînd să devină prost dispus și să fie afectat din cauza unui transport, așa era picătura care umplea paharul.

Cîteva minute mai tîrziu, se opriră la ușa din spate a clădirii lor, duseră corpul în morgă și îl puseră într-unul dintre sertarele de jos ale frigiderului. Chiar și Vernon va trebui să admită că un cadavru, odată scos din casă, departe de paharul de apă pe jumătate băut și de firele de păr de pe lama de ras, nu era decît un *lucru*. Nu aveai cum să îl privești altfel, cel puțin nu atunci cînd aveai de pregătit corpul – să-i pui proteza, să-i coși buzele, să-i dai feței o formă cît mai firească. Toate astea nu-l mai afectau pe Hudson. Doar dacă nu era vorba de un copil, firește.

– Atenție, nu lăsa sertarul să se deschidă.

Vernon reveni brusc la realitate. Atenția îi fusese abătută, dar la fel și a lui Hudson. Nici chiar aici, la morgă, nu se făcea să răstoarne trupul pe podea.

Vicky, secretara, se afla în biroul din față, lucrînd la calculator, dar înăuntru nu se afla nici un potențial client. Cea din urmă

înmormîntare a zilei se terminase, deși următorul sicriu aștepta să plece dimineață, iar unul dintre băieți îi atașa deja chingile care țineau coroanele.

Hudson știa că unii dintre cei de la firmă considerau că se agita prea mult. Chicoteau pe seama lui pentru că era obsedat ca totul să se facă la momentul oportun și întotdeauna îl îngrijorau traficul și blocarea circulației. Dar el voia ca lucrurile să fie bine făcute la fiecare înmormîntare. Din același motiv își petrecea seriile vorbind cu clienții la telefon, sfătuindu-i cum să procedeze cu cenușa, întrebându-i cum a fost înmormîntarea și ascultînd povești despre felul cum familia făcea față situației.

Totul făcea parte din serviciile personale prestate. Acestea erau punctul forte al firmei Hudson and Slack. Probabil ultimul punct forte.

Ben Cooper își conducea Toyota pe șoseaua de centură a orașului Sheffield, tocmai depășind un tren de mare viteză, care se îndrepta zgomotos spre centrul orașului, venind din Shalesmoor. Teoretic, acum era liber, dar își puse telefonul mobil în kitul hands free și sună la biroul CID al Diviziei E să verifice că nu era nevoie de el. Cu toate că nu aștepta ceva anume. De fapt, trebuia să fie ceva *într-adevăr* urgent ca să justifice munca peste program.

– Domnișoara este într-o ședință cu domnul inspector, îi răspunse detectivul Gavin Murfin. Dar nu a lăsat nici un mesaj pentru tine, Ben. O să-i spun că te-ai interesat. Dar tocmai plec și eu acasă, așa că în locul tău nu mi-aș face griji.

– OK, Gavin. Am nimerit la o oră de vîrf, așa că, oricum, îmi va lua cam patruzeci de minute să mă întorc la Edendale.

Văzu aprinzîndu-se stopurile celorlalte mașini în față în timp ce zeci de vehicule creaseră un ambuteiaj la intersecția cu Șoseaua 57. Cîțiva șoferi încercau să o ia la dreapta, spre cartierele de vest din Sheffield. Dar cei mai mulți păreau hotărîți să se tîrască pe șoseaua de centură, îndreptîndu-se probabil spre casă, în suburbiile din sud, Mosborough, Hackenthorpe, Beighton și Ridgeway. Unele dintre acele locuri făcuseră odată parte din Derbyshire, dar orașul le înghițise cu treizeci de ani în urmă.

– Gavin, ce se discută la ședință? întrebă Cooper, îngrijorat că ar putea să rateze ceva interesant.

Tot ce era semnificativ părea să se întâmple atunci când el era plecat de la birou. Cîteodată se întreba dacă nu cumva Diane Fry făcea înadins asta. Ca șef nemijlocit al lui, nu se grăbea întotdeauna să-l țină la curent.

– Habar n-am, zise Murfin. Nu mi-a spus. Am niște dosare să-i dau, apoi sper să mă fofilez înainte să-mi găsească altceva de lucru.

– La noi nu se stă peste program, Gavin.

– Mie-mi spui?!

Cooper se opri din nou. Grupuri de studenți stăteau lângă el, așteptînd trenul să reapară din tunelul de sub sensul giratoriu. Toți purtau căști stereo sau erau cu telefonul mobil la ureche. Principalul campus studentesc se afla chiar peste drum și Cooper putea să distingă complexe spitalicești de pe Western Bank. Întotdeauna îl deruta sistemul de senzori unice din centrul Sheffieldului, așa că era bucuros să folosească șoseaua de centură. Nu voia să stea în oraș mai mult decît era necesar.

– Presupun că n-ai chef să ieși mîine-seară la un pahar, încercă Murfin.

– Nu trebuie să fii acasă, cu familia, Gavin?

– Jean duce copiii la patinoar. Voi fi liber.

– Nu, îmi pare rău. Mîine, nu.

– Te-ai lăsat de bere? Nu-i nimic, tot așa de bine ți-aș putea oferi ceva de mîncare. Am putea găsi la cîrciumă plăcintă și cartofi prăjiți sau ar fi o idee să mergem la un restaurant indian. Miercurca e deschis la Raj Mahal.

– Nu, nu pot, Gavin, zise Cooper. Am o întîlnire.

– Ce anume?

– O întîlnire.

– Cu o femeie?

– S-ar putea.

În sfîrșit, Cooper reuși să prindă ieșirea, făcînd dreapta pe Ecclesall Road, pe lângă supermagazinul Safeway și vechea berărie. În fața lui se întindeau o mulțime de baruri, magazine Aga și birouri ale consultanților financiari independenți. În suburbiile

înverzite Whirlow și Dore, casele deveneau mai mari și erau plasate din ce în ce mai departe de stradă.

– Mai ești acolo, Gavin?

Vocea lui Murfin era mai joasă atunci când reveni pe fir.

– Trebuie să plec. Domnișoara a ieșit de la ședință și nu pare prea veselă. E cam trasă la față. Înțelegi ce vreau să spun? Ca și cum tocmai a mirosit ceva cu adevărat nasol.

– Înțeleg ce vrei să spui.

– Așa că, se pare, am cam dat-o în bară. N-am fost destul de iute.

– Atunci, succes. Vorbim dimineată.

Cooper zîmbi când termină convorbirea. Comentariul lui Murfin despre Diane Fry îi amintise de raportul antropologului legist, privind rămășițele umane de la Ravensdale. Documentul conținea foarte puține detalii. Ca multe alte rapoarte întocmite de experți, și acesta păruse că mai mult ridică întrebări, decît dădea răspunsuri. Dar oricum îl sunase pe doctorul Jamieson, chiar dacă mai mult dintr-o pornire optimistă. Pînă la urmă, exista numai o singură persoană însărcinată să găsească răspunsurile.

– Nările sînt înguste, nasul drept, iar pomeții nu sînt proeminenți. Rasa caucaziană, probabil europeană. Adult.

– Da, așa spuneți în raportul dumneavoastră, domnule.

– În afară de asta, e puțin mai dificil. Trebuie să căutăm modificări ale scheletului, care apar cu o frecvență previzibilă – schimbări în structura coastelor în locul unde acestea se prind de stern sau ale pelvisului în zonele care se unesc în partea din față a corpului. Putem stabili vîrsta unui adult cu o marjă de cinci – dacă avem noroc – sau de zece ani. Așa că vîrsta de 40–45 de ani reprezintă cea mai bună aproximare.

– Și ce șanse avem să facem o identificare? întrebă Cooper.

– Exactă? Nici una.

Doctorul Jamieson păruse să-și piardă răbdarea. Probabil că avea o mie de alte lucruri de făcut – ca toată lumea, de altfel.

– Tot ce pot să-ți dau este un profil biologic general – depinde de tine să-l compari cu persoanele dispărute aflate în baza de date. Îți ofer doar niște indicii. Nu pot să fac minuni.

– Dar este cu siguranță vorba despre o femeie? insistase Cooper.

– Da, cu siguranță. Asta ar trebui să reducă oarecum aria căutărilor, nu-i așa? Nu există atât de multe femei înregistrate ca dispărute în Derbyshire, nu?

– Aveți dreptate, doctore.

Jamieson nu se înșelase. Problema era că nimeni nu depusese o plîngere privind dispariția unei persoane care să corespundă descrierii lui Jane Raven.

Fry își luă un pahar cu apă rece și așteptă cîteva clipe, înainte să se întoarcă în biroul inspectorului. Era vag conștientă de prezența lui Gavin Murfin, care o pîdea pe furiș din biroul CID, așezîndu-se imediat cînd Fry privi în direcția lui. Însă toți ceilalți plecaseră deja. Era un aer stătut și locul părea să aștepte venirea oamenilor de la curățenie.

Fry intră în birou și-și puse paharul cu apă pe biroul lui Hitchens.

– A vorbit la telefon mai mult de trei minute, zise ea. De ce n-au depistat locul de unde a sunat?

– Au făcut-o. Era de la un telefon public.

– Firește. Fără îndoială, din vreun centru comercial aglomerat, unde nimeni nu i-ar da nici o atenție. Banuiesc că, atunci cînd a sosit patrula, plecase de mult.

Hitchens o privi, dînd pentru prima oară semne de nerăbdare. Și Fry își dădu seama că mersese un pic prea departe. Dădu vina pe durerea de cap sau pe faptul că se simțea atât de epuizată.

– De fapt, Diane, cabina telefonică se află într-un sat numit Wardlow.

– Unde-i asta?

Își miji ochii să vadă harta de pe peretele din biroul inspectorului, prefăcîndu-se a fi foarte concentrată, ca să-i distragă acestuia atenția de la starea de nervozitate manifestată mai devreme.

– Pe Drumul 6465, la circa trei kilometri de Monsal Head.

Fry își păstră mimica de persoană concentrată. Credea că știe vag cam pe unde s-ar afla Monsal Head. Undeva în sud, pe

drumul spre Bakewell. Își dorea să poată identifica locul pe hartă, înainte să i-l arate inspectorul.

– Aici... zise Hitchens, întorcându-se cu scaunul și arătînd cu o precizie nonșalantă un punct pe hartă. La cincisprezece minute de Edendale. Asta-i tot.

– De ce acolo?

– Nu știm sigur. La prima vedere ar părea o alegere riscantă. E un sătuc liniștit și un străin ar putea fi observat – sau cel puțin o mașină necunoscută, parcată pe marginea drumului. În mod normal am fi sperat că își va aminti cineva că a văzut persoana din cabina telefonică în jurul orei respective.

– Și ce nu a fost normal?

– Cînd un echipaj a sosit la Wardlow, un cortegiu funerar se pregătea să plece din sat. La cimitir avusese loc o înmormîntare. Una importantă, cu o mulțime de participanți. Se pare că decedata provenea din Wardlow, dar se mutase la Chesterfield și devenise o bine-cunoscută femeie de afaceri și membru al consiliului local. Ideea e că au fost o mulțime de străini în sat, timp de o oră și jumătate. Mașini necunoscute erau parcate peste tot.

Hitchens trase cu degetul pe hartă o distanță scurtă.

– După cum vezi, e unul dintre acele sate liniare, întinse de-a lungul drumului, pe o distanță cam de un kilometru. În timpul înmormîntării, fiecare loc liber a fost ocupat, mașinile parcînd inclusiv pe iarbă sau pe trotuar, acolo unde se putea. Bineînțeles, la funeralii au luat parte și unii săteni. Și aceia care nu au fost, puțin probabil să fi observat vreun străin anume sau vreo mașină. Asta s-ar fi întîmplat în orice altă zi, la orice altă oră. Numai atunci nu.

– A fost deci un apel dat sub impulsul momentului? Crezi că omul nostru pur și simplu conducea pe acolo, căutînd o situație ca aceea, de care să profite și, ivindu-se ocazia, a profitat de ea?

– S-ar putea.

Fry clătină din cap.

– Dar el avea tot textul pregătît, nu-i așa? Nu sună ca o convorbire improvizată. Fie avea un text chiar în față, în cabina telefonică, fie îl repetase pînă cînd îl știa pe de rost.

– Da, cred că ai dreptate.

– Oricum, omul acesta nu e normal la cap, spuse ea.

– Asta nu înseamnă că nu vorbește serios, Diane.

Fry nu răspunse. Încercă să și-l imagineze pe cel care sunase străbătînd zona, trecînd prin periferiile orașului Edendale și prin satele alăturate, apoi conducînd prin Wardlow și observînd înmormîntarea. Aproape că putea să-i intuiască zîmbetul de pe buze, atunci cînd oprise printre mașinile participanților și printre limuzinele negre. Nimeni nu s-ar fi întrebat cine era sau de ce se afla acolo cînd intrase în cabina telefonică și telefonase. Între timp, cei care participau la funeralii se strînseseră probabil în biserică și slujba era pe cale să înceapă.

– Înregistrarea, zise Fry. Li s-a cerut criminaliștilor să analizeze zgomotul de fond?

– Ne vom asigura că vor face asta, răspunse Hitchens. Dar de ce întrebî?

– Mă întrebam ce cîntec se auzea? *Abide With Me*¹, poate. Sau *The Lord's My Shepherd*². Am putea să ne dăm seama pe unde ajunsese slujba, dacă el se afla deja în cabina telefonică atunci cînd participanții intrau în biserică sau a așteptat pînă cînd a început slujba ca să telefoneze. Probabil au fost cîtiva întîrziați care l-au observat. Va trebui să verificăm toate acestea. Dacă reușim să restrîngem aria căutărilor, am putea să-i identificăm pe cei care probabil l-au văzut.

– În regulă.

– Și încă ceva...

– Da?

– Mă întreb dacă a plecat imediat ce a terminat convorbirea.

– De ce?

– Păi, ar fi însemnat să iasă în evidență, nu-i așa? Cineva s-ar fi putut întreba de ce a plecat fără să ia parte la slujbă. Dacă este într-adevăr atît de deștept, presupun că a fost nevoit să rămînă.

– Să rămînă?

¹ Rămii cu mine

² Dumnezeu e păstorul meu

– Să se alăture mulțimii. Să stea în biserică și să cînte. Se poate să fi stat lîngă mormînt, pentru a vedea prima lopată de țărînă căzînd pe sicriu. Probabil a zîmbit familiei îndoliate și a admirat coroanele de flori. Ar fi fost, atunci, unul din mulțime.

– Doar alt participant anonim. Da, înțeleg.

– Unul din mulțime, repetă Fry, uimită de propria idee. Și toți cu gîndul la același lucru.

– Ce vrei să spui, Diane?

– Ei bine, încă nu știm nimic despre el, dar pun pariu că e genul de persoană care ar fi încîntată de o asemenea idee. Toți acei oameni din jurul lui gîndindu-se la moarte, în timp ce el telefona.

Se opri și se uită la Hitchens. Acesta își roti scaunul și, cu o expresie îngijorată pe chip, îi întîlni privirea. Fry văzu că vorbele ei îl marcaseră, că reușise să-i transmită propriile neliniști profunde. Cuvintele din transcrierea convorbirii erau destul de îngrijorătoare. Se trezi anticipînd sunetul vocii lui cu un amestec de nerăbdare și de groază.

– Cu excepția faptului că moartea despre care vorbea el, zise Hitchens, nu avea nimic de-a face cu femeia care era în acel moment înmormîntată în cimitirul din Wardlow. Era vorba despre o cu totul altă moarte.

– Evident, fu de acord Fry. Însă nu avem idee a cui.

Inspectorul se uită la ceas. Era timpul să-și încheie ziua. Spre deosebire de unii dintre subordonații lui, avea motive întemeiate să-și dorească să ajungă acasă la timp – o asistentă medicală cu care trăia de doi ani și o casă drăguță pe care o cumpăraseră împreună la Dronfield. Dar nu peste multă vreme va trebui să se căsătorească și să aibă copii – și atunci poate nu va mai fi atît de nerăbdător.

– Dimineată ai cazul Ellis, nu-i așa? La ce oră trebuie să fii acolo, Diane?

– La 10.30.

– Totul e pregătit?

– Detectivul Murfin face ultimele verificări pentru mine.

– Bine. Antreprenorul care s-a ocupat de înmormîntarea de la Wardlow are firma chiar aici în oraș, spuse Hitchens. Ai timp

dimineată, înainte de a ajunge la tribunal, să-i faci o vizită pentru a sta de vorbă cu el.

Fry nu era deloc nerăbdătoare să compară a doua zi dimineata în fața tribunalului. Dar, cel puțin, făcuse tot posibilul ca depoziția ei să fie cât mai clară cu putință, astfel încît procuratura să aibă un caz solid. Cu puțin noroc, pînă la sfîrșitul acelei săptămîni, închisoarea Derby va avea un nou locatar pe termen lung.

Multe dintre detaliile cazului Micky Ellis erau deprimant de previzibile. Ori de cîte ori ofițerii Diviziei E erau înștiințați de găsirea unui cadavru în împrejurimile orașului Edendale, în Devonshire Estate, se așteptau să fie vorba de un alt caz de violență domestică. O crimă în familie, un omor banal.

– Mă uimește neîncetat cît de des se întîmplă ca făptașul să sune personal într-un astfel de caz, afirmă Fry, verificînd dosarele pe care i le adusese Gavin Murfin. Cînd văd un cadavru pe podea, nu se pot gîndi să facă altceva decît să sune la 999¹.

– Cred că e foarte frumos din partea lor să se preocupe de rata de rezolvare a cazurilor noastre, în astfel de vremuri, zise Murfin.

– E totul aici, Gavin?

– Totul e ambalat și împodobit cu o fundă frumoasă. Îți țin pumnii să ai o audiere scurtă, continuă Gavin, în timp ce ea închidea ultimul dosar din teanc. Am auzit că Micky pledează vinovat, așa că totul s-ar putea termina pînă la Crăciun. Nu că ar fi avut prea multe de ales în chestiunea asta.

– A fost un caz simplu, afirmă Fry.

– De tipul cel mai fericit. Urăsc cazurile de genul „cine a făcut-o“, tu nu? Cînd toate calculatoarele alea cred că pot să-mi spună ce să fac și fiecare băgător de seamă din clădire se plînge de hîrțiile pe care le întocmesc.

– Presupun că te referi la sistemul HOLMES.

¹ Serviciul de urgență din Marea Britanie, similar celui apelabil la 112 în țara noastră (n.tr.)

– HOLMES – cine a mai inventat și numele *ăsta*? Vreun Mycroft¹ de pe Whitehall², probabil. Într-o zi o să-i pună pe liber pe toți polițaii și o să trimită computerele pe stradă.

– Cît timp mai stai pe postul *ăsta*, Gavin?

Murfin nu răspunse. O vreme continuă să lucreze în tăcere. Cu coada ochiului, Fry putea să-i vadă buzele încă mișcându-se, dar fără să audă vreun cuvînt.

– Mai ai doar cîteva luni, nu-i așa? îl întrebă ea.

– S-ar putea.

– Te întorci la munca propriu-zisă de poliție, nu-i așa?

– Dacă nu sînt promovat, răspunse Murfin cu amărăciune.

– Atunci să sperăm că o să se întîmple cum e mai bine.

Fry înțelese semnificația privirii pe care i-o aruncase Murfin. Desigur, ei doi ar putea să aibă idei diferite în legătură cu ceea ce-i mai bine.

Ben Cooper încă zîmbea cînd părăsi periferia Sheffieldului și schimbă viteza într-o treaptă inferioară, ca să înceapă urcușul spre Houndkirk Moor. La capătul drumului se afla hanul Fox House, de unde se intra în Derbyshire și în parcul național. De îndată ce trecu pe lîngă indicatorul ce delimita comitatele, aflat pe marginea drumului, i se păru că Sheffieldul rămîne brusc în urma lui. Priveliștea ținuturilor mlăștinoase care se întindeau în fața lui, parcă arzînd din cauza ierburilor roșietice, îi umplea întotdeauna inima de plăcerea revenirii acasă.

Cooper privi încă o dată dosarul aflat pe scaunul din dreapta. După toate probabilitățile, ținutul în care intra fusese și casa lui Jane Raven Lee. Undeva, în văile și orășelele din White Peak se află locul unde trăise, o casă plină cu toate lucrurile ei, poate o familie care încă îi simțea lipsa și care se întreba ce se întîmplase cu ea. Dar o familie care iubește și simte lipsa cuiva îi reclamă dispariția, nu-i așa?

În weekendul precedent Cooper petrecuse două zile într-o excursie în Black Mountains, împreună cu prietenii lui, Oscar și

¹ Prenumele fratelui lui Sherlock Holmes (n.tr.)

² Stradă din Londra, unde se găsesc numeroase birouri guvernamentale. (n.tr.)

Rakesh. Avusese parte de suficient aer proaspăt ca să-și curețe plămînii și de șansa de-a uita o vreme de slujbă. Dar mai existase și un vag sentiment de neliniște pe care nu fusese în stare să-l identifice, pînă cînd nu se aflau pe drumul spre casă, mergînd pe Autostrada 5, dinspre South Wales.

Rakki fusese cel care aruncase prima bombă. Urma să se căsătorească în aprilie și începuse să vorbească despre intenția lui de a se muta, din nou, în Kenya. Motivele lui i se păruseră, chiar și lui Cooper, lipsite de simț practic – era ceva în legătură cu mirosul prafului de *lemon chilli*, cu broscuțele verzi din iarbă și cu lumina lunii pe plaja din Mombasa. Dar Rakki avea numai cinci ani cînd familia lui emigrase în Marea Britanie, la începutul anilor 1970, și acelea erau singurele amintiri pe care le mai avea. Mai tîrziu, cînd se opriseră la Tamworth Services, pomenise de Gujarat, provincia indiană de unde se trăgeau bunicii lui. Rakki nu o văzuse niciodată, dar fratele lui, Paresh, o vizitase anul trecut. Se pare că acolo existau nenumărate oportunități pentru un indian cu educație.

De asemenea, Cooper avea impresia că și Oscar era implicat într-o relație serioasă, de aproape un an. Își dădea seama că vechile lui relații de prietenie de la colegiul High Peak se răceau, un proces care începuse cînd fiecare își urmase propriul drum și îmbrățișase o profesie diferită – Oscar devenise avocat, iar Rakki alesese domeniul IT. Era tot mai dificil să mențină contactul. Și, într-o zi, curînd, în timp ce vor sta pe vîrfurile unui deal, undeva la țară, vor cădea toți trei de acord fără să scoată un cuvînt. Va fi ultimul lor weekend împreună.

Cooper apăsă puțin mai tare pe accelerație cînd Fox House îi apărui înaintea ochilor, profilată pe cerul serii. Simți cum Toyota se avîntă înainte, nerăbdătoare să străbată distanța. Îl cuprinsese un sentiment irațional, născut probabil din ușurarea de a scăpa din oraș. Era o senzație bruscă de încredere, o certitudine că avea să-și ducă la bun sfîrșit misiunea.

Reconstituirea facială îi dăduse șansa de care avea nevoie și era sigur că urma să aducă rezultate. Odată ce va trece de coama dealului, el și Jane Raven Lee se vor întoarce acasă.

Cu o lovitură puternică a piciorului drept, Diane Fry trînti în urma ei ușa dinspre stradă de la intrarea în casă. Dar zgomotul ce venea dinspre apartamentul de la parter nu scăzu nici măcar cu un decibel. Disco-house cu ritmuri de bas la volum maxim. Indiferent cît de tare ar trînti ușa, afurisiții de studenți nu ar auzi asta peste larma sistemului stereo.

Pentru o clipă, se gîndi să le sune la ușă și să le facă scandal. Asta ar putea să-i aducă o satisfacție de moment, dar știa că ar fi o pierdere de vreme și doar s-ar enerva inutil. Era de presupus că întoarcerea acasă de la serviciu trebuia să te relaxeze, nu să reprezinte un factor de stres.

Fry își ridică privirea sus pe scări, înspre ușa propriului apartament. Mda. Erau unele speranțe.

Înăuntru, zgomotul nu se auzea, dar bubuitul bașilor se simțea prin podea. Așadar, Angie nu era acasă. Nu găsi nici un bilet, nimic ce ar putea să indice ora cînd se va întoarce. Fry deschise ușa camerei surorii ei și aruncă o privire înăuntru. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, Fry ar fi putut să-și dea seama, după hainele care lipseau, dacă persoana care locuia acolo plecase la un local, să facă jogging sau să participe la un interviu. Dar nu și în cazul lui Angie. Un tricou și o pereche de blugi erau suficiente, indiferent de ocazie.

De cînd Angie se mutase la ea, Fry descoperise că era aproape la fel de îngrijorată din pricina ei, ca atunci cînd nu știa pe unde se afla. Poate chiar mai mult. În timpul tuturor acelor ani în care nu locuiseră împreună, întrebarea privind locul unde se găsea Angie fusese un motiv de neliniște permanentă, profundă și sîcîitoare, dar reprezentase un aspect al vieții ei pe care învățase să-l accepte, ca pe un deget amputat. Acum, grija era mai acută și mai dureroasă, cauzată de diverse amănunte care apăreau zilnic. De fapt, de prezența surorii ei în apartament.

Găsi în congelator o plăcintă cu brînză și ceapă, pe care o puse în cuptorul cu microunde. Apoi desfăcu o cutie cu suc de portocale, se așeză la masa din bucătărie și își îndreptă atenția asupra dosarului Micky Ellis. Fry compăruse de multe ori în fața Tribunalului Regal pentru a depune mărturie, dar întotdeauna i se păruse o experiență dificilă. Avocații apărării abia așteptau

să se repeadă asupra ei, pentru cea mai mică greșeală, la cea mai mică urmă de îndoială din comportamentul ei, la cea mai neînsemnată neconcordanță dintre mărturia la tribunal și declarația scrisă. Un caz putea fi cu ușurință pierdut dacă se sugera existența unui viciu de procedură. Nu se mai punea problema vinovăției sau a nevinovăției – asta făcea parte din sistemul juridic de altădată.

Și totuși, acest acuzat era cu siguranță vinovat. Nu putea exista nici un dubiu.

Exista o veche glumă în Devonshire Estate – atunci când cineva din familie murea, aveai trei opțiuni: puteai să-l îngropi, să-l incinerezi sau pur și simplu să-l lași acolo unde a căzut, după ce i-ai dat la cap cu vâtraiul. Micky Ellis alesese a treia opțiune.

Cînd Fry sosise la fața locului, corpul prietenei lui Micky zăcea exact în locul unde căzuse, jumătate pe covor și jumătate sub pat, în apartamentul semidecomandat, primit de la primărie. Își aminti că dormitorul avea un tapet galben lămîie cu dungi și un televizor portabil, așezat pe un dulap. Observase o serie de urme de țigară pe cuvertură, în apropierea pernei din partea stîngă a patului, unde pe o noptieră se găseau un walkman și un roman *Bridget Jones*, pe jumătate citit. Fry își ridicase privirea spre tavan, căutînd senzorul de fum, dar nu exista nici unul. Și își aminti că își spusese că poate Denise Clay avusese noroc să trăiască chiar și atît.

În cazul acesta, arestarea fusese făcută de polițiștii în uniformă. Primii care sosiseră îl găsiseră pe Micky Ellis în bucătărie, spălîndu-se pe mîini de sînge și preocupat că nu avea cine să-i dea de mîncare cîinelui. Fusese un caz clar, rezolvat de la sine. Evident, cineva fusese însărcinat cu interogatoriile, ca și cu luarea declarațiilor, cu strîngerea probelor și cu adunarea datelor necesare întocmirii dosarului acuzării. Și asta căzuse în sarcina biroului CID. Inspectorul va putea să-și adauge și acest caz la CV, bifînd o anchetă de crimă soluționată cu succes. Totul era foarte previzibil, dar, cel puțin, nu se ocupau resurse de care divizia nu se putea dispensa. Nimeni nu dorea cazurile care rămîneau deschise luni de zile sau, uneori, chiar ani – cazurile pe care Gavin Murfin le încadra în categoria „cine a făcut-o“.

Fry auzi un sunet și-și ridică privirea din dosar. Dar nu era decît unul dintre studenți, care pleca. Își putu da seama de asta după felul cum volumul muzicii crescuse în intensitate, atunci cînd ușa se deschise, pentru ca apoi să revină la obișnuitul bubuit înnebunitor.

Cuptorul cu microunde se opri cu un clinchet, și Fry își dădu seama că uitase să-și scoată o farfurie pentru plăcintă. Dar mai întîi puse la loc cutia cu suc și, în schimb, își deschise o sticlă de Grolsch. În frigider era un raft plin cu bere. Poate o să se îmbete puțin, de una singură, în seara asta. Asta-i va strica programul de fitness, dar avea nevoie de ceva care să o ajute să doarmă. În dimineața următoare va sta de vorbă cu antreprenorul de pompe funebre, înainte să apară la tribunal, într-un caz abject de crimă, care putea să dureze zile întregi. Și apoi, dacă oamenii de la Ripley reușeau în sfîrșit să-și facă treaba, putea să spere că o să aibă parte de puțină distracție, ascultînd vocea unui individ bolnav și nebun, cu fantezii violente și pretenții intelectuale.

Fry înfîpse furculița în plăcintă. Pe dinafară era fierbinte, dar în mijloc era rece ca gheața. În unele zile, asta era tot ce putea să obțină.

3

Hudson and Slack era unul dintre cele mai vechi birouri de pompe funebre înființate în Eden Valley. O firmă de familie, demnă de încredere, conform sloganului de deasupra intrării. Diane Fry își parcă Peugeot-ul în parcare de lângă capelă. Poate că firma era de mult timp înființată, dar clădirile datau de prin anii 1960, erau pătrate, cu acoperiș plat, și aveau o fațadă modernă, din sticlă. Locul fusese construit discret, ferit vederii, pe o străduță laterală lângă Fargate.

Fry ieși din mașină și rămase la poartă, uitându-se la casele de pe Manvers Street. Pe ambele părți erau clădiri de piatră, fără grădini între ușa din față și stradă. Se întrebă ce fel de oameni ar alege să trăiască acolo unde moartea le trecea pe la ferestre în fiecare dimineață. Oare de câte ori ridicau ochii, atunci când luau masa ori se uitau la televizor, și vedeau cum se tîrăsc limuzinele lungi și negre? Cît de des încercau oare să se bucure de un moment de liniște, iar cu coada ochiului prindeau sclipirea cromului de pe mînerule unui coșciug?

Se întoarse la intrarea în firma Hudson and Slack. Era sigură că nu s-ar adapta deloc, dacă ar trăi aici. Dar trebuie să fie multe moduri de a evita să vezi moartea care trece pe alături sau de a te preface că aceasta nu există.

– Presupun că ai vrea să intru și eu cu tine, Diane! se auzi o voce din partea cealaltă a mașinii.

Pentru o clipă, ea uitase de Ben Cooper. Ca de obicei, el fusese singurul detectiv pe care îl putea găsi în biroul CID, atunci cînd avea nevoie de un însoțitor. Dacă ar exista vreo pistă de urmărit în urma acestei vizite, ea nu ar fi în stare să o facă, pentru că ar fi prinsă cu depoziția de la tribunal.

– Da, bineînțeles. Doar nu ești aici ca să te bucuri de privilegiște.

Cooper o urmă înăuntru, unde îl găsiră pe Melvyn Hudson, un bărbat spilcuit, de 45-50 de ani, cu un păr îngijit și grizonat pe la temple. Purta un costum negru, cravată neagră și, după cum se avîntă în camera de așteptare și le întinse mîna, părea să intre fără efort în pielea personajului pe care îl juca.

– Pofțiți, pofțiți. Și vă rog să-mi spuneți concret cu ce vă pot fi de folos.

Dincolo de ușă era un culoar și doi oameni veneau spre ei. La fel ca Hudson, aceștia purtau costume negre, deși nici unuia nu-i stătea atît de bine. Cel mai vînjos era ras în cap și avea un maxilar proeminent, ca un bodyguard de la un club de noapte, pe cînd cel mai tînăr era neîndemînat și uscățiv, costumul lui abia ascunzîndu-i oasele umerilor și ale încheieturilor. Se opriră la unison cînd dădură cu ochii de vizitatori, iar fețele lor adoptară o expresie serioasă.

– Domnișoară sergent, aceștia sînt doi dintre șoferii dricurilor noastre, zise Hudson. Billy McGowan... Și acesta este Vernon Slack.

Cei doi salutară printr-o înclinare a capului și plecară, închizînd încet ușa în urma lor.

Biroul lui Hudson părea ca un cabinet medical, cu decor liniștitor, cu plante interesante în ghivece și diplome înrămate pe perete. „De la cine primeau diplome antreprenorii de pompe funebre? se întrebă Fry. Oare există cursuri de înmormîntare la seral? Obțin o diplomă în construcția de sicrie de la Colegiul High Peak?”

– Vă dați seama că sînt o mulțime de oameni de acest fel? întrebă Hudson, după ce Fry îi explicase ce o interesa.

– De ce fel?

– Oameni care au ca hobby mersul la înmormîntări. Noi îi vedem tot timpul. Uneori glumim între noi că o înmormîntare nu e completă fără mica noastră gașcă obișnuită de participanți.

– Vreți să spuneți că merg la funeraliile unor oameni pe care nu i-au cunoscut niciodată?

– Bineînțeles, îi lămuri Hudson. Se uită la anunțurile de la biserică sau citesc necrologurile care apar în *Eden Valley Times*, ca să vadă ce înmormântări vor avea loc. Apoi își planifică toată săptămîna care urmează. Pentru unii oameni funeraliile reprezintă genul preferat de ieșire. Devin prilejuri pentru întâlniri. Poate chiar locuri unde își fac noi cunoștințe.

Hudson trebuie să fi remarcat expresia șocată de pe chipul lui Fry.

– O fac fără rele intenții, continuă Hudson. Sînt oameni cărora pur și simplu le plac înmormîntările.

– Și îi recunoașteți atunci cînd apar?

– Oh, da. Mulți dintre ei sînt fețe familiare personalului de la Hudson and Slack, așa cum sînt pentru toți colegii mei din zonă.

Fry văzu cum Cooper deschide gura să intervină, dar îi aruncă o privire pentru a-l face să tacă. Cînd el își coborî ochii în agendă, o șuviță rebelă îi căzu pe frunte. Diane ar trebui să-i sugereze că era iarăși timpul să se tundă.

– Presupun că mi-ați putea da niște nume, domnule Hudson, continuă ea.

– Întîmplător, da. *Eden Valley Times* obișnuia să publice, pînă de curînd, în pagina anunțurilor mortuare, liste de participanți și, de obicei, sarcina noastră era să adunăm aceste nume. Vedeți, făceam asta ca parte a serviciilor oferite familiei îndoliata. Oricum, numele nu ar fi fost greu de găsit. Ar trebui doar să aruncați o privire prin cîteva numere ale ziarului, să verificați paginile cu necrologuri și îi veți vedea listați ca participanți la aproape fiecare înmormîntare din zonă.

– Totuși, nu aveți și adresele lor, nu?

Hudson ridică din umeri.

– Cu asta nu vă pot ajuta. Singurul lucru pe care-l pot spune este că ei au tendința de a participa la înmormîntările din apropierea domiciliului. Nu se deplasează foarte mult pentru hobby-ul lor.

Fry încuviință.

– Dar la Wardlow?

– Ei bine, acolo-i altceva, răspunse Hudson. Un sat mic, la cîteva kilometri în afara orașului – nu sînt atît de multe înmormîntări într-un loc ca acela, după cum vă imaginați. Hudson and

Slack este una dintre firmele de pompe funebre la care se apelează cel mai des în regiune, dar nu avem mai mult de o solicitare pe an în Wardlow, dacă o avem și pe asta. Așadar, dacă în Wardlow sînt participanți obișnuiți, nu i-aș recunoaște.

Zîmbi plin de compasiune, ceea ce sugera că îi păsa de fiecare, indiferent cine era.

– Și presupun că nici nu prea au multe ocazii să-și manifeste hobby-ul, spuse Hudson. S-ar pune la patru ace și nu ar avea unde să meargă. Cam ca un ateu mort.

– Poftim?

– E doar mica mea glumă funebră.

Fry își ridică sprîncenele, apoi se uită la Cooper pentru a se asigura că își lua notițe.

– Domnule Hudson, spuneți ceva mai înainte că *Eden Valley Times* a publicat liste de participanți, pînă destul de curînd?

– Da. Dar acum nu o mai fac. A sosit un nou editor și s-a gîndit că era o uzanță cam demodată. Ei bine, cred că avea dreptate. Ziarul era una dintre publicațiile locale care încă o mai practica, așa că era de așteptat să urmeze calea tuturor tradițiilor, în cele din urmă. Dar clienților noștri le plăcea.

– De ce?

– Ei bine, pe plan local, devenise un indicator al statutului – popularitatea personală și succesul în viață erau măsurate prin numărul participanților care veneau la înmormîntarea lor, dacă a participat primarul sau numai viceprimarul, lucruri de genul ăsta. De asemenea, oamenii căutau să se asigure că figurau pe listă și că numele lor au fost ortografiate corect. Desigur, existau adesea o mulțime de bîrfe despre cine a apărut și cine nu – în special dacă fusese vreo dispută în familie. Știți cum e.

– Nu chiar, răspunse Fry.

Hudson o privi mai atent.

– Nu sînteți de pe aici, nu-i așa? o întrebă el. Aș fi remarcat.

Fry încercă să-i ignore comentariul. Nu era prima oară cînd îl auzea. Urmele accentului ei din Black Country¹ o trădau de

¹ Zonă situată în nord-vestul orașului Birmingham, învecinată cu comitatele Worcestershire, Shropshire și Staffordshire (n.tr.)

obicei imediat, dar se părea că Melvyn Hudson nu era un observator atât de atent, așa cum pretindea. Cu toate acestea, Fry constată că era nefiresc de iritată de faptul că el nu observase de la prima privire că ea nu era din partea locului.

– N-ar fi corect să spunem că există și un alt factor? îl chesonă ea.

– Care?

– Nu e suficient să prezinți condoleanțe când cineva moare, trebuie să fii văzut că o faci. Acesta este, de fapt, scopul apariției numelui în ziar, nu-i așa? Astfel, fiecare te poate vedea făcând ceea ce trebuie, indiferent ce gîndeai despre persoana decedată, nu?

– Cred că e puțin nedrept.

– Și, de asemenea, acesta e scopul cheltuirii banilor pe coroarele de flori, nu-i așa? În definitiv, toate astea nu îl ajută prea mult pe cel decedat, nu?

Cooper se foi agitat și pocni cu banda elastică a agendei, ca și cum considera că era timpul să plece. Lui Hudson îi cam pieri zîmbetul, dar rămase calm. Se întîlnea, firește, cu situații mult mai dificile, în fiecare zi.

– Ați avut ceva experiențe personale neplăcute? o întrebă el. Dacă vă tulbură ceva, vă putem oferi servicii de consiliere în acest domeniu.

– Nu, bufni Fry. A fost o apreciere generală.

– Ei bine, punctul dumneavoastră de vedere, domnișoară sergent, ar putea fi considerat cam cinic, afirmă el. Dar nu neg faptul că există un sîmbure de adevăr în ceea ce spuneți.

– În regulă. Ați organizat toate funeraliile de aici, domnule Hudson?

– Soția mea, Barbara, se ocupă de o parte dintre ele.

– Și bănuiesc că dacă *Eden Valley Times* a încetat publicarea listelor de participanți la înmormîntări înseamnă că oamenii dumneavoastră nu au mai adunat numele respective, afirmă Fry.

– Corect. Nu mai facem asta în mod obișnuit. Numai dacă vreun client ne cere asta expres.

– Și ieri, la biserica din Wardlow?

Hudson scutură din cap. Își acompanie gestul cu zîmbetul lui compătimator, sugerînd că îi înțelesese mîhnirea și își prezenta condoleanțele.

– Nici un nume, răspunse el. Îmi pare foarte rău.

Revenind în biroul CID, după excursia neașteptată la firma de pompe funebre, Ben Cooper se întrebă de ce Fry arăta atît de tulburată. Chiar îngrijorată. Dar, indiferent ce o preocupa, cel puțin își manifesta interesul față de reconstituirea legiștilor, uitîndu-se rapid pe fotografiile pe care el le adusese de la Sheffield.

– Nu sînt rele, zise ea. Și o să le publicăm în ziare?

– Le-am trimis azi-noapte. Biroul de presă a aranjat deja totul.

– Bine. S-ar putea să obții un rezultat destul de repede. Mai ai și alte idei, Ben?

– M-am gîndit să duc niște copii și să i le arăt domnului Jarvis.

– Cui?

– Proprietarului celui mai apropiat teren de locul unde au găsite rămășițele. Numele lui este Tom Jarvis. Nu știm cum a ajuns femeia acolo, dar s-ar putea ca domnul Jarvis să o fi văzut prin zonă, în timp ce ea era încă în viață.

– Nu avem idee cum a murit, nu-i așa?

– Pînă acum, nu.

Fry îi înapoie fotografiile.

– Ține cont că, dacă se dovedește că a fost ucisă, acest domn Jarvis s-ar putea să fie unul dintre suspecti.

– Desigur, zise Cooper. Dar în acest caz, dacă el neagă acum că ar fi cunoscut-o, lucrul ăsta s-ar putea să-l coste mai tîrziu.

– O gîndire previzională. Îmi place asta.

Pentru o clipă, Cooper crezu că o să-l mîngîie pe creștet sau că-i va da o medalie de aur. Dar ea se îndepărtă de el, gîndindu-se deja la altceva. Se întoarse la biroul ei și începu să deschidă un pachet, care sosise de la Ripley, ceea ce-i sugera că deja uitase de el. Cooper îi strigă de peste birou:

– Ai găsit ceva interesant, Diane? Vizita de azi-dimineață la Hudson and Slack... Am auzit că la dispecerat s-a înregistrat o convorbire...

– Probabil nu e nimic, zise ea.

Și ridică telefonul, semn că încheiase discuția.

Cooper întinse fotografiile alături de raportul întocmit de antropolog. Erau, de asemenea, o serie de imagini din Ravensdale. Se vedeau rămășițele pe jumătate acoperite de vegetația care crescuse în jurul lor, cu oasele lungi înverzite de mușchi, asemenea rădăcinilor unui copac exotic. După tăierea încrângăturilor de mărăcini și de iarba-gîștei, ieșiseră la iveală mîinile scheletice, împreunate cu grijă, picioarele drepte, cu călcîiele aproape atingîndu-se, cu degetele mari întoarse spre exterior.

Doctorul Jamieson avusese o opinie despre picioare. Bănuia că animalele care mîncaseră din carnea în descompunere le mișcaseră din poziția originală. Ele fuseseră bine strînse în momentul morții sau cîndva după aceea.

Acel „cîndva după“ îl neliniștea pe Cooper. Locația și poziția corpului fuseseră atît de grijuliu alese, încît dădeau impresia unui ritual. De fapt, frunzișul care se înfășura printre oase putea chiar sugera o ofrandă adusă naturii, un sacrificiu uman care era lent revendicat de Mama Natură. Dar, desigur, era pură fantezie.

Cooper căută numărul de telefon și-l sună din nou pe antropologul legist. Uneori, trebuie să speri să ai puțin noroc.

– Există vreo șansă să-mi spuneți cauza morții? întrebă el.

– Glumiți.

– Chiar nimic?

Doctorul Jamieson oftă.

– Am căutat pe schelet semne ale oricăror forme de traumă, care ar fi putut indica felul în care a murit sau care să ne spună, într-adevăr, ceva despre ce s-a întîmplat cu trupul *după* moarte.

– Și?

– Nimic. Nici o urmă de tăietură, nici o traumă vizibilă, altele decît anumite distrugerii intervenite post-mortem. Extremitățile oaselor prezintă semne de roadere.

– Animale care se hrănesc cu cadavre, afirmă Cooper. Vulpi, șobolani.

– Sau niște păsări. Ne lipsesc două oase carpiene – osul cu cîrlig și osul semilunar. Dacă se întîmplă să dai de ele, să știi că unul este un os cuboid, cu o excrescență ca un cîrlig, iar celălalt seamănă oarecum cu un bust în miniatură, pe jumătate scobit. Sînt mici, dar distincte. De asemenea, s-au pierdut cîteva tarsiene de la laba stîngă, dar, altfel, extremitățile sînt în mare parte intacte. Și, desigur, nu mai e nici osul hioid.

– De ce „desigur“?

– Osul hioid este localizat chiar deasupra laringelui și susține mușchii limbii. E singurul os din corp care nu este în contact cu nici un alt os. Astfel, atunci cînd țesutul din jurul lui dispare, acesta cade și poate fi definitiv pierdut. Aveți noroc că am găsit incisivii, deoarece aceștia au o singură rădăcină. Cînd țesutul moale se descompune, nu mai rămîne nimic care să îi țină în maxilar.

– Doctore, nu cumva osul hioid este cel care uneori se sparge, atunci cînd victima e strangulată?

– Da, e corect.

– Și, avînd în vedere ce a mai rămas din schelet, osul hioid distrus ar putea fi singurul indiciu pe care-l avem că victima a murit prin strangulare?

– Nu aș afirma chiar asta. Dar e adevărat că, în lipsa oricărui țesut moale, putem căuta doar traume. Dacă nu sînt urme de fracturi sau creștături pe oase provenind din răni de cuțit, starea osului hioid ar putea fi crucială în stabilirea cauzei morții. Dar numai dacă strangularea a fost făcută cu mîinile.

Cooper își dădu seama că gîndul care-i trecu atunci prin minte era lipsit de speranță, dar îl rosti totuși cu voce tare:

– Am putea organiza încă o cercetare a locului cu pricina, să găsim acel os.

– Este un os *foarte* mic, afirmă antropologul. Dată fiind natura locației respective, veți căuta acul în carul cu fin. Și, nu uitați, s-ar putea ca osul hioid să fi dispărut complet de acolo.

– Nu sună foarte încurajator.

– Ei bine, vă pot face o estimare a momentului morții, avînd în vedere creșterea plantelor. Am trimis un botanist să arunce o privire asupra zonei, iar raportul lui tocmai a ajuns pe biroul meu.

– Și?

– Așadar, probabil a murit în timpul primăverii. Pînă la instalarea verii de anul ăsta, trupul ei era deja parțial transformat în schelet, iar vegetația a început să-și facă loc prin țesutul rămas și printre coaste.

– Februarie sau martie?

– Da. Dar botanistul a găsit, de asemenea, niște vegetație moartă – crescută primăvara trecută.

– Vreți să spuneți că a murit în primăvara anului *trecut*?

– Vă fac doar un sumar al raportului. O să vă trimit o copie cel târziu mâine, pentru a vedea detaliile.

– Asta corespunde cu procesul de transformare în schelet?

– O, da. Ați putea pune pe cineva să verifice cum a fost vremea în perioada respectivă. Dacă a fost frig, descompunerea s-a produs mai încet.

– Vara trecută a fost caldă și umedă, spuse Cooper. A fost așa luni întregi.

– Atunci de aici provine gradul ăsta de descompunere. Un corp expus la căldură și umiditate. Descompunerea trebuie să fi avansat destul de repede. Există o formulă de calcul expeditivă, bazată pe temperatura medie a mediului înconjurător. Într-o vară cu căldură rezonabilă, asta ar fi o temperatură în jur de cinci-sprezece grade Celsius, poate, nu?

– Da.

Cooper aproape că-l putea auzi făcînd calcule în minte.

– Așadar, în timpul verii, un cadavru expus factorilor de mediu ar putea fi transformat în schelet în aproximativ 85 de zile.

– Numai în 85 de zile? Și acesta se poate să fi stat afară timp de 18 luni?

– Da. Dacă trupul ar fi fost lăsat cu cîteva săptămîni mai devreme, atunci transformarea ar fi durat puțin mai mult. Dar, avînd în vedere modul de expunere, e o chestiune de luni, nu de ani. Raportul botanistului va indica limita superioară pe scara timpului.

– Dar analiza toxicologică? întrebă Cooper.

– Ei bine, am putea-o face, dacă doriți, răspunse antropologul.

Cooper știa că „dacă doriți“ însemna „dacă sînteți pregătiți să ne plătiți“.

– O să verific, îi spuse, pentru că deciziile bugetare nu erau de competența lui.

Diane Fry rămase o vreme în mașină, în fața tribunalului de pe Wharf Road. Lumea cobora scările și se îndrepta spre mașini – avocații și personalul tribunalului într-o direcție, iar publicul în alta. Era conștientă de faptul că pe clădire erau amplasate camere de luat vederi, îndreptate asupra ei. Camerele se găseau peste tot în noua aripă a clădirii, aflată pe malul râului – era uimitor cît de multe infracțiuni se petreceau în împrejurimile tribunalului.

Fry ridică pachetul de pe locul pasagerului din dreapta. Ar fi trebuit să-l ia la tribunal, dar cei de la pază i-ar fi pus întrebări stînjitoare. Cînd văzuse dimineată banda pe masa ei, știuse că prima dată cînd o va asculta nu o va face în birou, înconjurată de gașca cinică de detectivi. Nici în biroul inspectorului, unde Hitchens ar fi urmărit-o ca să-i vadă reacțiile. Voia să o asculte singură.

Nu era sigură ce ar fi făcut dacă mașina ei nu ar fi fost atît de veche încît să fie dotată doar cu casetofon. Dar acum introduse caseta și apăsă butonul „play“. Își lăsă capul pe tetieră și așteptă pînă cînd fișitul benzii încetă.

În curînd va avea loc o crimă. S-ar putea întîmpla în următoarele cîteva ore. Am putea să ne sincronizăm ceasurile și să începem numărătoarea inversă a minutelor rămase...

Așa cum se aștepta, vocea era distorsionată. Apelantul făcuse ceva să o mascheze – nu folosisese chiar vechea metodă cu batista pe microfon, ci un soi de distorsiune electronică, ce făcea ca vocea să aibă un sunet metalic, vibrant și cu ecou. Accentul era local, din cîte își putea da ea seama. Dar încă nu sesiza diferențele subtile de limbaj dintre locuitorii din Derbyshire și vecinii lor din Yorkshire, cu atît mai puțin cele dintre cei din regiunile Derbyshire de Nord și Derbyshire de Sud. Erau unii care pretindeau că își dădeau seama de proveniența unui accent cu o marjă de cîțiva kilometri, dar deja asta era treabă de expert.

Unul dintre cele mai îngrijorătoare aspecte referitoare la înregistrare era că persoana care sunase părea complet calmă și stăpînă pe sine. Acțiunea era premeditată, fără semne de agitație pe care ea le-ar fi putut detecta. Așa cum sugerase Hitchens, vocea suna convingător. De fapt, era o persoană care s-ar descurca bine în boxa martorilor.

... Ce șansă, să poți înregistra scurgerea unei vieți, să o poți urmări pînă în ultimul moment – o clipă perfectă –, cînd existența devine nimic, cînd spiritul se desparte de trup...

Fry aruncă din nou o privire spre tribunal. Depoziția ei părea să fi decurs bine, și cei de la Procuratura Regală erau mulțumiți. Excluzînd cine știe ce catastrofe deosebite care ar putea să apară pe parcursul audierii, Micky Ellis va fi închis pentru cîteva ani. Nu va însemna prea mult pentru Denise Clay, care zăcea moartă în cămașa de noapte, cu walkmanul pe noptieră și cu țigara arzînd pe pătură. Pentru ea, dreptatea va veni prea tîrziu – Denise era îngropată de multă vreme.

Dar lucrurile nu trebuiau privite dintr-un punct de vedere prea personal. Uneori, în aplicarea legii victimele nu trebuiau să joace nici un rol.

... Ne întoarcem și închidem ochii, în timp ce porțile se deschid spre o lume complet nouă – grădinile parfumate, carnale ale descompunerii. Refuzăm să admirăm acele sucuri revărsate, bacteriile înflorite, întunericul, inflorescențele bogate ale putrefacției. Aceasta este adevărata natură a morții. Ar trebui să deschidem ochii și să învățăm.

Ochii lui Fry începuseră să se închidă, dar cîteva minute mai tîrziu se deschiseră din nou larg. Se uită dezorientată la casetă. Opri banda, o derulă și o reporni de la secțiunea despre Freud și instinctul morții. Urmă cîteva secunde de liniște, apoi vocea se auzi din nou, umplînd mașina cu ecourile ei metalice.

– La naiba! izbucni Fry. De ce nu mi-a spus nimeni că au fost *două* apeluri?

Și poți vedea tu însuși sfârșitul. Tot ce ai de făcut e să găsești sălașul morții. Eu sînt aici, în centrul lui – un cimitir de zece kilometri lățime. Uite, sînt participanți îmbrăcați în negru, roind ca furnicile în jurul unui cadavru descompus.

Umplem trupurile morților cu otravă, pompăm acid prin venele lor. Poluăm atmosfera cu fumul cărnii lor. Le lăsăm să putrezească sub pămînt, în sicrie pline de gaze sau cufundate în apă, ca într-o supă. Dar adevărata moarte e curată și perfectă. Întinde-le la soare, atîrnă-le oasele într-o spînzurătoare. Lasă-le să se descompună, acolo unde se adună devoratorii de carne. Vor putrezi afară, pînă cînd carnea va dispărea și oasele vor deveni uscate ca țărîna. Sau, desigur, într-un sarcofag. Curat, și perfect, și final.

Da, poți să-l vezi tu însuși. Poți fi martorul ultimelor clipe. Urmează semnele spînzurătorii și ale stîncii, și-l poți întîlni pe devoratorul meu de carne.

E deosebit de simplu. Tot ce ai de făcut e să găsești sălașul morții.

4

Lîngă casa lui Jarvis era parcată o motocicletă și cîteva grămezi de metal rugineau în padoc. Ploaia care cădea de dimineață răpăia sporadic în iarba înaltă, de parcă lovea ceva metalic și gol pe dinăuntru, precum plafonul unei mașini.

Ben Cooper se opri la jumătatea aleii, pentru a arunca o privire mai de aproape. Da, cea mai mare grămadă fusese odată o mașină – poate un vechi Datsun Sunny, judecînd după vopseaua ciocolatie. În apropiere se găseau resturile unei lăzi frigorifice și o remorcă avînd șasiul rupt. Nici una nu mai fusese folosită de mult timp, servind doar ca adăpost pentru insecte și rozătoare. Fire de ferigă decolorată ieșeau prin podeaua Datsunului și niște urzici se îndoiau sub aripile mașinii, năpădind cauciucurile dezumflate, într-o încîlceală de frunze țepoase. Acum, că vara era pe terminate, urzicile, la fel ca și celelalte plante, începeau să moară.

Cooper simțea umezeala pătrunzîndu-i prin tivul pantaloanelor, în timp ce mergea prin iarbă. Chiar și atunci cînd nu ploua, aici, în zonele joase de la Litton Foot, era în permanență umezeală. Ciuperci albe creșteau oriunde se găsea un centimetru de suprafață suficient de moale ca sporii să se depună. Straturi întregi creșteau pe garnitura capacului lăzii frigorifice abandonate și pe spuma izolatoare din spatele bordului mașinii.

Cooper văzu că în padoc zăceau și alte grămezi ruginite, multe dintre ele ascunse în rugi, care creșteau în jurul unei porți ce dădea spre pădure. Dar era prea umed, și Cooper nu se simțea tentat să exploreze.

Un bărbat în blugi și cu un pulover gros se uita la el de pe o verandă de lemn, construită în spatele casei. Cooper spera că nu se

uitase cu prea mult interes la epava de Datsun. Omul avea expresia unui vânzător de mașini uzate, care observă apariția unui client. Avea o înfățișare de animal de pradă, dar era pregătit să facă apel la farmecul personal. Cooper se simți măsurat cu privirea.

– Domnul Jarvis? întrebă el.

– Chiar el. Ce pot să fac pentru dumneata?

Înainte să răspundă, Cooper se mai apropie puțin. Trebuia să se uite unde punea piciorul, ca să nu calce pe vreo bucată de metal ruginit aruncată prin iarbă.

Cînd se apropie, văzu că veranda părea să fie făcută din cherestea veche, recuperată dintr-o capelă ce își schimbase destinația sau din vreo sală de clasă. Scîndurile pe care stătea domnul Jarvis erau din lemn masiv de stejar bătrîn, pline de cepuri și de capete de cuic de cincisprezece centimetri, încastrate în lemn și vopsite. Ici și colo, pete de vopsea neagră încă se zăreau printr-un start de lac. Întreaga structură trebuia să cîntărească o tonă – Tom Jarvis nu se mulțumea cu o terasă modernă din lemn de pin de la Homebase¹.

– Detectiv Cooper, domnule. Biroul CID din Edendale.

Cooper era obișnuit cu o gamă largă de reacții, atunci cînd se prezenta. Rareori era un musafir bine-venit, chiar pentru cineva care avusese de suferit de pe urma vreunei infracțiuni recente. Apoi, era adesea ținta frustrării lor. Dar Tom Jarvis nu era nici neliniștit, nici surprins, doar puțin dezamăgit că, la urma urmelor, nu găsise un client pentru vechiul Datsun.

– Doriți ceva? îl chestionă el.

– Aș putea să vă pun cîteva întrebări, domnule? Nu vă faceți griji – întrebări de rutină.

– Atunci, urcați pe verandă.

Nivelul verandei era destul de ridicat față de sol, și domnul Jarvis îl privea de la o înălțime de circa trei metri. Cooper ar fi putut să escaladeze pînă acolo, dar se gîndi că era nedemn s-o facă. În schimb, dădu un ocol și ajunsese la niște scări late din lemn, care dădeau într-o cărare ce șerpuia printre copaci.

¹ Lanț de supermagazine din Marea Britanie axate pe comercializarea de produse pentru casă și grădină (n.tr.)

Urcînd scările, se simți ca și cum se cățara pe o scenă. Era ceva ce nu mai făcuse de multă vreme, de cînd urca pe scena de la școală să-și ridice diplomele la sfîrșit de an. Pentru o clipă, Cooper se simți la fel de vulnerabil, ca atunci cînd era convins că o să se împiedice de ultima treaptă și o să aterizeze în fața a opt sute de copii și părinți.

– Ce faceți, domnule Jarvis? întrebă el.

– Sănătos. Sînt sănătos.

– Veranda asta e o lucrare solidă, domnule. Ați construit-o dumneavoastră?

– Cu puțin ajutor din partea fiilor mei. Am fost tîmplar de meserie, dar veranda asta a fost o provocare. Am vrut ceva traianic, nu un gunoi care să zboare la prima furtună.

– Asta n-ar păți așa ceva.

Jarvis lovi gînditor un stîlp de susținere. Gheata lui scoase un zgomot surd.

– Nu, bănuiesc că nu.

Cooper se ținu de balustradă ca să urce ultima treaptă. Lemnul părea neted și plăcut, și văzu că avea modele decorative, precum capătul unei strane de biserică. Era genul de finețe rezultată din atingerea multor mîini de-a lungul veacurilor, de oriunde ar fi provenit.

– Nu veți păți nimic, zise Jarvis de la capătul verandei. N-o să vă deranjeze. Întotdeauna dorm la această oră și trebuie să vină Armagedonul ca să se trezească.

Confuz, Cooper ridică privirea. Patru corcitură de cîini imenși zăceau tolăniți grămadă, pe verandă, precum un preș prost făcut. Cel puțin, așa *crezu*, că erau patru. Mai puteau fi unul sau două capete flocoase, undeva în mijlocul grămezii, fără probleme.

– Cum îi cheamă? întrebă el, știind că întotdeauna dădea bine să te arăți interesat de animalele lor.

Jarvis se strîmbă înspre cîini.

– Feckless, Pointless, Graceless și Aimless¹

– Serios?

– Nu mă întrebați de ce. A fost ideea *ei*.

¹ Inutilul, Inoportunul, Neîndemînicul, Rătăcitul

– A cui?

Arătă cu capul spre casă.

– A ei. A soției.

– Ei bine, nu-i nevoie să întreb de ce. Doamna Jarvis trebuie să fie un fan *Cold Comfort Farm*¹. Familia Starkadder și mătușa Ada Doom.

– Mătușa cum?

– „Ceva pute în șopron.“

Jarvis ridică din umeri, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

– Dacă spui dumneata.

Cooper păși atent peste câini. Nici unul dintre ei nu se mișcă și nici măcar nu-și deschise un ochi să se uite la el. Părea să fie o aglomerare teribilă de labe pline de noroi și de cozi păroase care ieșeau din grămadă și se lăfăiau pe dușumeaua de stejar. Dar domnul Jarvis spusese că erau numai patru câini, așa că trebuia să-l creadă.

– Doar chestiuni de rutină, afirmă Jarvis. Asta spuneți toți, așa-i? Vă învață asta la școala de poliție?

Cooper rîse.

– Da. Dar de data asta chiar vorbesc serios.

Jarvis încuviință scurt.

– Atunci aveți timp pentru o bere, dacă e doar rutină.

– Nu, domnule. Mulțumesc.

– Cum doriți.

– De fapt, e vorba despre rămășițele umane găsite la marginea proprietății dumneavoastră, îl lămuri Cooper.

– La naiba, asta a fost cu cîteva săptămîni în urmă! Ați descoperit cine era sărmanul nenorocit?

– Încă nu.

– Vreunul fără căpătîi, socotesc eu, spuse Jarvis.

Cooper zîmbi cînd auzi acest termen învechit. Așa le zicea bunicul lui celor pletoși – o expresie pe care o adoptase prin anii șaizeci și la care nu renunțase niciodată.

– De ce spuneți asta, domnule?

¹ Film britanic de comedie realizat în 1996, după un roman de Stella Gibbons, despre viața la țară a familiei Starkadder (n.tr.)

– Păi, era un schelet. Omul ăla trebuie să fi fost acolo de ani de zile. Și totuși, nu-i duce nimeni lipsa.

– Poate.

Cooper scoase fotografiile pe care i le dăduse Suzi Lee.

– Asta e o reconstituire facială. Nu vă aduce aminte de vreo persoană pe care ați fi putut-o vedea, cîndva, prin această zonă?

– Țsta-i mortul? întrebă Jarvis, fără să aibă vreo tentativă de a lua poza.

– Da, domnule. Sînt realizate de către un expert legist, așa că imaginea ar putea fi inexactă. Sperăm că ar putea înprospăta memoria cuiva.

Cam fără tragere de inimă, Jarvis luă fotografiile. Se încruntă la vederea feței, probabil remarcînd aspectele neumane ale acesteia, înainte de a se concentra asupra trăsăturilor care ar fi putut fi recognoscibile.

– O femeie, constată el.

– Da, domnule. Știm măcar atît, cel puțin. Era albă, avea 40-45 de ani, 1,70 m înălțime. Părul și ochii poate nu corespund.

Jarvis rămase tăcut, privind fix fotografiile. Cooper așteptă liniștit, conștient de umezeala de pe guler și de balta formată la picioarele lui de la apa de ploaie care i se scurse de pe haine pe verandă.

– Vă amintește de cineva, domnule? întrebă el.

Dar Jarvis scutură din cap.

– Ce straniu, cînd te gîndești că zăcea moartă, chiar acolo jos. Mă face să mă simt puțin ciudat.

– Înțeleg.

– Totuși, nu pare un om fără căpătîi.

– Într-adevăr, fu de acord Cooper. Nu pare.

Jarvis îi dădu fotografiile înapoi.

– Niciodată nu m-am gîndit că ar putea fi o femeie. Nimeni nu mi-a zis asta.

– Dacă tot sînt aici, v-ar deranja dacă aş arunca o privire la locul unde au fost găsite resturile umane? întrebă Cooper.

– Cum? doriți. Nu sînt multe de văzut.

Pe cînd se întorcea, Cooper prinse o mișcare cu coada ochiului. Unul dintre cîini sărea prin iarbă, înspre pădure. Ghemotoace

încîlcite de păr săltau în alergare, și picioarele îi zburau în toate direcțiile, în timp ce limba îi împrăștia salivă în aer. Cîinele avea o ținută curioasă – alerga aproape lateral, cu un umăr către direcția de mers, dar cu capul întors într-o parte, ca un clown care rînjește la spectatori. Cooper habar n-avea ce fel de cîini erau, dar știa că numele li se potriveau perfect.

– Da, asta-i Graceless, îl lămurii Jarvis. Singura cățea din haită. E un animal tare blînd. Deși e urîtă ca dracu’.

– Da, văd.

Graceless părea să fie singurul dintre cîini cu suficientă energie ca să ajungă la pădure. Feckless, Pointless și Aimless continuau să stea tolăniți pe verandă și se uitau la ea cu un aer plictisit și superior. Unul dintre ei căscă adînc și își trînti capul înapoi pe podea, cu o bufnitură, rotindu-și ochii la cei doi bărbați.

– Speră că va fi, în curînd, ora cinei, zise Jarvis. Nemernici puturoși ce sînt. Nu știu de ce-i țin.

– Măcar sînt buni de pază?

Jarvis pufni.

– Buni de pază? Ei bine, dacă i-aș putea dresa să doarmă la locul potrivit, s-ar putea împiedica cineva de ei, în întuneric. Dar asta-i cam tot ce aș putea să fac cu ei.

– Totuși, sînt destul de mari, continuă Cooper. Înfățîșarea lor ar putea ține hoții la distanță.

– Mda, așa se-ntîmplă.

Dar Jarvis nu părea convins de ceea ce spunea. Poate traiul îndelungat la capătul văii pline de umezeală îl făcuse să aibă o eternă viziune sceptică asupra vieții. Și se părea că întotdeauna plouă în Litton Foot. Probabil ar reacționa la fel și dacă ar afla de la Cooper că soarele va apărea totuși dintre nori într-o bună zi. „Mda, așa se-ntîmplă.“

Jarvis coborî scările și o luă spre cărare, fără să se uite dacă polițistul îl urmează.

– Graceless chiar iubește oamenii, zise el. Cînd vine cineva străin în casă, întotdeauna vrea să...

– Ce?

– Ei bine, îi place să-i adulmece pantalonii, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

- Pantalonii?
- Dacă înțelegeți ce vreau să spun.
- Oh, da.
- Nu oricui îi place asta, afirmă Jarvis.
- Nu, îmi imaginez.

– Dar ea vrea doar să fie prietenoasă. Îmi pierd timpul încercînd să o opresc. E o fetișcană zdravănă, și dacă vrea să meargă undeva, se duce. Nu are intenția de a face ceva rău, dar unii oameni își fac o idee greșită cînd o văd venind.

- Da.
- Ea urăște asta, explică Jarvis, cu același zvicnet din cap.
- Soția dumneavoastră? Trebuie să fie puțin neplăcut cînd aveți vizitatori.

- Ce vizitatori?
- Nu vă merg prea bine afacerile, domnule?

Jarvis îi aruncă o privire acră și își șterse de blugi umezeala de pe mîini.

Fusese uscat pe verandă, dar acum Cooper era bucuros că-și pusese haina înainte să iasă din mașină. Era una pe care o luase cu el în weekendul petrecut în Black Mountains, așa că buzunarele erau pline cu tot felul de nimicuri, dar îl proteja de umezeală, în timp ce trecea prin iarba înaltă, udă de la ploaie.

Litton Foot se întindea mult în Ravensdale, mai sus de satul Cressbrook. Pădurea de frasin trona deasupra rîului, deasă și rece. Iedera învăluisese trunchiurile înalte și zvelte ale copacilor, urcînd în spirală spre coroană, în căutarea unei raze de soare. La nivelul solului, totul era acoperit de un mușchi atît de gros, încît cu greu puteai spune care era piatră, care era lemn și care era orice altceva ce putrezea încet în aerul umed.

Chiar în aval, Cooper știa că se găsesc două șiruri de căsuțe, construite pentru muncitorii de la Cressbrook Mill, dar care nu erau vizibile din acel loc. Aici jos, în apă, erau puse pietre care să ușureze traversarea, ajutîndu-i pe alpiniști să ajungă la crestele de calcar de pe Piscul Ravenscliffe. Pe malurile umede ale apei creșteau plante necunoscute pentru Cooper – ceva ce semăna cu niște pătrunjel înalt de trei metri, cu tulpini purpurii și frunze pătate, acoperite cu țepi minusculi.

– La capătul proprietății dumneavoastră se găsește o potecă, nu-i așa, domnule?

– Nu poteca e problema, răspunse Jarvis. Din cîte știu, a fost acolo de secole. E vorba de noua lege pe care au votat-o. Asta... cum îi zice... dreptul la libera circulație. Unii cred că asta le dă dreptul să cutreiere peste tot. Un grup chiar a venit prin padoc și a încercat să traverseze stăvilarul. Trebuie să recunosc că am fost chiar încîntat cînd unul dintre ei a căzut în rîu. Era o femeie și era cît p-aci să se înece, dacă te luai după larma pe care o făcea.

În cele din urmă ajunseră la bucata de pămînt care fusese săpată în jurul rămășițelor femeii neidentificate. Banda alb cu albastru pusă de poliție era încă agățată de trunchiurile copacilor din apropiere, o parte din ea atîrnînd pe pămînt în fișii ude, un capăt fluturînd în bătaia vîntului. Cooper nu mai putea să-și dea seama cît de mare fusese zona cercetată.

Nu adusese cu el nici una dintre fotografiile de la scena crimei, dar și le putea aminti destul de bine ca să-și poată imagina poziția scheletului. Craniul fusese găsit la marginea excavației, în apropierea rădăcinilor unui frasin; brațele fuseseră ușor îndoite de la cot, astfel încît mîinile descărnate se odihneau undeva în regiunea pelviană, în vreme ce picioarele se întindeau drepte și apropiate, cu tălpile lîngă locul în care stătea el acum.

Cooper își ridică privirea spre coroanele copacilor, ca să localizeze soarele. Stratul de nori nu era gros, și o rază de lumină făcea în ciudă ploii. Mai sus, în zonele mlăștinoase, oricînd s-ar fi putut orienta dacă vedea soarele. Dar aici, jos, prin văile întortocheate și printre pîlcurile de copaci în pantă, era ușor să-și piardă simțul orientării.

Cele mai multe raze de soare păreau să vină de dincolo de copacii din stînga lui. Era încă dimineată, deci cam acolo era sud-estul. Cooper își pipăi buzunarele hainei. Pe aici pe undeva, era sigur... ah, da. Scoase o micuță busolă Silva și o roti pînă cînd orientă acul spre nord. Se uită din nou la mormînt. Capul acolo, tălpile aici. Încuviință din cap. Dar, probabil, nu însemna nimic.

– Ce faceți? îl întrebă Jarvis.

Cooper aproape că uitase de el. Omul fusese atît de tăcut și de liniștit, că putea fi confundat cu copacii. Stătea sub ramurile

unui stejar, apa picurîndu-i pe pulover. Nu se sinchisise să-și pună o haină, înainte să coboare spre rîu. În numai cîteva minute, va fi la fel de ud precum pămîntul pe care stătea.

– Nimic important, domnule, îi răspunse Cooper. Doar verificam niște detalii.

– Chestiuni de rutină?

Jarvis folosi aceste cuvinte de parcă ele înglobau tot ce era mai rău în lume. Era o lume care nu-l lăsase în pace, să stea liniștit cu cîinii lui pe verandă.

– Ce se află de partea cealaltă a copacilor? se interesă Cooper, indicînd dincolo de rîu, către est.

– E o parte a proprietății Alder Hall.

– N-am auzit niciodată de asta.

– Nu e chiar Chatsworth¹ – deși ei spun că aparține din nou ducelui. Oricum, casa e goală de doi ani. Rîul ăsta e limita proprietății.

– Dar există un gard deasupra copacilor. Acolo ar trebui să fie granița.

– Acel gard e nou. Marchează limita zonei de acces.

– Sigur.

Drumeții care găsiseră resturile umane la Litton Foot se aflaseră aici numai ca urmare a noii libertăți căpătate conform Legii privind dreptul la libera circulație în zonele rurale. Așa-numita lege a „dreptului la hoinăreală” deschisese accesului public, pentru prima oară, circa patru sute de kilometri pătrați de teren privat din parcul național. Altminteri, rămășițele ar fi putut să zacă nedescoperite încă ani de zile. Dacă s-ar fi aflat în alt loc, ar fi fost probabil găsite cu cîteva luni în urmă, înainte de a se deteriora dincolo de orice speranță de identificare.

– Nu-i a bună, era femeie, zise Jarvis.

– Da.

– *Ea* nu știe. Nevastă-mea, vreau să spun. O indispun chestiile astea. Îi urăște pe hoinarii ăia care trec pe terenul nostru. Dar cred că mai bine i-aș spune.

¹ Reședința ducelui și a ducesei de Devonshire, una dintre cele mai îndrăgite proprietăți istorice din Marca Britanie (n.tr.)

– Oricum, o să apară și în ziare, continuă Cooper.

– Hmm, da.

Cooper aproape alunecă pe pietre și se sprijini de zid, pentru a-și menține echilibrul. Mușchiul care acoperea peretele era gros și fibros la atingere, ca o carpetă ieftină udată într-o inundație și care nu se mai uscaseră niciodată. Reținea apa la fel de eficient ca un burete și nici un curent de aer nu-l putea pătrunde. Când Cooper își ridică mâna de pe zid, degetele lui miroseau a lemn umed.

– Ei bine, vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule, i se adresa lui Jarvis. Cred că acum am tot ce-mi trebuie.

– Da? Atunci, înseamnă că nu vreți prea mult.

În drum spre casă, Cooper observă un țarc, imediat după padoc. Un șir de cocine vechi se găseau pe o fundație de beton, înconjurată de pământ noroios și de un zid de piatră, tencuit pentru mai multă rezistență.

– Creșteți animale, domnule Jarvis? Întrebă el.

– Nu. Îmi sînt suficienți cîinii ăștia.

Cooper scotoci într-un buzunar după o carte de vizită.

– Dacă se întîmplă să vă amintiți ceva, domnule – vreau să spun dacă reconstituirea facială vă va face să vă amintiți mai tîrziu de cineva –, ne veți aduce la cunoștință, nu-i așa? Ar trebui să apară și fotografiile în ziare, peste vreo zi, două. Mă puteți contacta la birou, la acest număr, sau lăsați-mi un mesaj.

Jarvis luă cartea de vizită și aruncă o privire asupra ei, înainte să o îndese undeva în hainele lui.

– Cooper. Dumneata ești, așa e?

– Da, domnule.

Cooper se pregăti pentru inevitabila întrebare. Tom Jarvis era localnic. Cu siguranță știa tot despre tatăl lui Cooper și despre cum murise acesta. Amintirile rezistă vreme îndelungată prin aceste locuri, și Cooper nu se aștepta să scape vreodată de ele, indiferent cît trăia.

Dar Jarvis îi aruncă doar o privire curioasă, nu mai mult decît o ridicare de sprînceană, și în ochii întunecați Cooper citi faptul că acesta înțelesese. Și, dintr-odată, se trezi că-i place mult mai mult acest om.

Se întoarce prin grădina neîngrijită, singurele sunete fiind foșnetul pașilor săi prin iarba udă și răpăiala picăturilor de ploaie pe metalul ruginit. Locul avea un aer de spațiu lăsat în paragină, de parcă totul fusese abandonat să putrezească în voie.

Tom Jarvis nu îl însoți pînă la poartă, ci îl urmări cu privirea din capul scărilor verandei, cu cîinii tolăniți la picioare. Cînd Cooper ajunsese la mașină, se întoarce să-și ia rămas-bun.

– Ei bine, Graceless nu m-a necăjit deloc cît am stat aici, constată el.

– Nu, aveți dreptate, replică Jarvis. Înseamnă că bătrînicii nu-i place de dumneata.

Diane Fry îl privea pe inspectorul Hitchens cum își lovea ușor dinții cu un creion și cum se rotea în scaun. Unele dintre aceste ticuri începeau să o enerveze, dar încerca să nu o arate prea mult.

– Între cele două apeluri nu s-a făcut legătura imediat, zise Hitchens. Nu am știut nici eu de al doilea apel, pînă în dimineața asta, și, efectiv, nu am avut cînd să-ți spun.

Fry nu se uitase încă pe transcriere. Se simțea prea furioasă.

– De unde s-a făcut apelul? Tot din Wardlow?

– Nu știm, Diane. A fost prea scurt pentru a-i da de urmă. Dar au fost date la un interval de doar cîteva minute, așa că e o presupunere corectă.

Ea ridică privirea spre hartă, de data asta găsind mai ușor Wardlow.

– E un mesaj cu totul diferit, nu-i așa?

– Da. Similare sînt distorsiunea vocii și sincronizarea, altminteri neputîndu-se face nici o conexiune între ele.

– E foarte concret: „un cimitir de zece kilometri lățime“. Și ce vrea să spună cu „sălașul morții“? Sau cu „devoratorul meu de carne“?

– Le vom analiza mai tîrziu, răspunse Hitchens. Ți-a fost de vreun folos antreprenorul de pompe funebre?

– Domnul Hudson a reușit să-și amintească de cîteva dintre participanții la înmormîntarea din Wardlow. În primul rînd a fost familia, bineînțeles. Au mai fost și cîteva oficialități locale,

oameni de afaceri, persoane care au lucrat cu consiliera decedată, așa că am o listă destul de consistentă de care să mă ocup. Și când o să vorbim cu familia, vom obține și mai multe nume. Acesta va fi un bun punct de plecare.

– Da, fu de acord Hitchens, fără entuziasm.

Fry își scoase jacheta.

– Bănuiesc că e vorba de peste două sute de persoane, domnule, dar dacă o să punem să se ocupe de treaba asta vreo două echipe, cu fiecare interviu putem adăuga mai multe nume, pînă cînd vom obține o imagine de ansamblu a întregii mase de participanți. Ar trebui să putem să restrîngem cercul de suspecti la cîțiva indivizi pe care nimeni nu-i cunoștea. Iar unul dintre ei va fi omul nostru.

– Probabil că nu va fi necesar, spuse inspectorul. Dar o să ținem cont de această idee.

Fry îl privi.

– De ce nu va fi necesar?

– E prea mult efort pentru un rezultat incert, Diane. Există alte fire importante pe care le putem urmări.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi posibilitatea ca apelantul nostru să fi comis deja crima.

5

– Niciodată nu i-a plăcut să folosească parcare, zise Geoff Birley. Dar era singura suficient de aproape de birou, fără să fie nevoită să parcurgă pe jos o distanță mare.

Își privi mîinile mari și palide, așezate fără vlagă pe genunchi. Spusese că are 41 de ani, cu trei ani mai mult decît soția lui. Era supraveghetor la Departamentul de livrări al unuia dintre marile centre de distribuție, situate în afara orașului. Fără îndoială, desfășura o muncă fizică grea și nu vedea vreodată lumina soarelui.

– Asta-i problema cu orașul ăsta. Nu există suficiente locuri de parcare.

Se uită la inspectorul Hitchens, dorind aprobarea acestuia. Din punctul de vedere al lui Diane Fry, acest lucru era o greșeală. Dar chipul lui Birley era palid și avea o expresie șocată, așa că, probabil, fusese un gest reflex. Fusese desemnat un ofițer specializat în relațiile cu familia, o femeie care se putea descurca mai bine în a-l compătimi pe Birley, făcîndu-l să spună mai multe, odată ce detectivii vor fi plecat.

– Continuă să deschidă tot mai multe magazine și să încurajeze venirea mai multor turiști, dar nu le oferă oamenilor locuri de parcare.

Hitchens nu răspunse. Lăasă asta pe seama surorii lui Birley, Trish Neville, o femeie masivă purtînd un șorț, care insistase să le facă un ceai de care nici unul dintre detectivi nu se atinsese.

– Geoff, sînt sigură că domnul inspector nu consideră că asta-i o problemă deosebită în momentul de față. Are chestiuni mai importante despre care vrea să stea de vorbă cu tine.

Vorbea cu fratele ei un pic prea tare, de parcă el ar fi fost o rudă mai în vîrstă, senilă și puțin surdă.

– Știu, zise Birley. Dar dacă n-ar fi fost asta, dacă ar fi avut un loc să-și parcheze mașina, mai aproape de birou și mai sigur... Dacă firma le-ar fi oferit angajaților locuri de parcare...

Se aflau într-o cameră cu tavan jos și ferestre mici, așa cum erau majoritatea încăperilor din casele vechi aflate în zonă. Reglementările urbanistice din Peak Park nu le permiteau proprietarilor să-și spargă pereții și să-și monteze geamuri mai mari, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Asta ar fi însemnat să iasă din tipar.

Camera ar fi fost întunecată și sumbră, dacă n-ar fi fost decorată de curînd, cu un tapet floral luminos, iar lemnăria fusese vopsită într-un alb orbitor. Cineva, probabil Sandra Birley, aranjase oglinzile și lustra de sticlă cu multe fațete, astfel încît să capteze puțină lumină ce intra pe ferestre și s-o răspîndească în cameră. Fry era așezată într-un fotoliu cu husă de creton, cu fața spre ferestre. În mod obișnuit, îi displăcea profund aspectul înzorzonat creat de creton. Dar în camera asta părea să se potrivească, îndulcind liniile dure ale pereților de piatră.

Geoff Birley rămase tăcut. Își linse buzele nervos, de parcă uitase ce spunea. Părea să știe că ei așteptau ceva de la el, dar nu era sigur despre ce era vorba. Își ridică privirea spre sora lui, care stătea în picioare lîngă el, ca o asistentă atentă.

– Păi, vorbeam și eu despre parcare, Trish, se apără el.

Trish Neville oftă și își încrucișă brațele la piept, apoi se uită la cei doi detectivi. „E rîndul vostru“, părea să spună privirea ei.

– În afară de asta, soția dumneavoastră folosea în mod regulat parcare multietajată? întrebă Fry.

– Da, așa este, răspunse Birley. Dar întotdeauna încerca să găsească un loc la nivelurile inferioare, ca să nu fie nevoită să urce pînă sus să-și ia mașina, dacă stătea mai mult la serviciu. Numai că pentru asta trebuie să ajungi devreme. Trebuie să fii acolo la ora șapte dimineața, altfel nu mai găsești loc.

– Și ieri-dimineață a întîrziat?

– A fost reținută de un telefon cînd se pregătea să plece de acasă. Era mama ei, care se agita pentru tot felul de nimicuri, ca de obicei. Sandra trebuia mereu să-și piardă cîteva minute cu

baba aia ca s-o calmeze. Așa e Sandra – dacă ar rezezi-o pe mama ei, s-ar simți vinovată toată ziua. Așa că a întârziat din cauza asta. Pînă a ajuns la Clappergate, nivelurile de jos ale par-cării erau, probabil, deja pline. Cîteva minute contează foarte mult și, cînd se întîmplă asta, trebuie să te duci tot mai sus, pînă ajungi pe afurisitul ăla de acoperiș.

– De fapt, mașina ei nu era chiar la ultimul etaj, zise Fry. Era la cel de mai jos, la nivelul opt.

– Înseamnă că a avut noroc. Probabil că a găsit un loc.

Fry și Hitchens schimbă o privire. Faptul că domnul Birley descria acțiunile soției lui vorbind de „noroc” le arăta că încă nu conștientizase realitatea. Un singur lucru nu avusese Sandra Birley noaptea trecută – noroc.

– Domnule Birley, începu Hitchens, cînd soția dumneavoastră s-a dus să-și recupereze mașina, credem că a folosit scările ca să ajungă la nivelul opt, nu liftul. Totuși, liftul funcționa. Sînteți de părere că așa proceda de obicei?

Întrebarea păru să-l deruteze pe Geoff Birley.

– Ce vreți să spuneți?

– De obicei soția dumneavoastră urca pe scări la etajul opt, în loc să ia liftul?

Birley ezită.

– Depinde. Cum mirosea?

Acum fu rîndul lui Hitchens să fie nedumerit.

– Poftim?

– Liftul. Cum mirosea? L-a deschis cineva să vadă cum miroasea înăuntru?

Fry fusese de față la examinarea liftului. Chiar și acum trebuia să înghită vagul gust de fiere care i se ridică pe gît, la amintirea duhului.

– Da, mirosea destul de rău.

– De parcă cineva vomitase acolo, apoi urinase?

– Cam așa ceva, cred.

Birley clătină din cap.

– Atunci Sandra n-ar fi intrat. Probabil că a apăsă pe buton și ușile s-au deschis, dar dacă liftul mirosea atît de groaznic cum

ați spus, ea nu l-ar fi folosit. În nici un caz. Nu putea să suporte mirosurile urâte în spații închise. I se făcea rău.

– Așadar, credeți că ar fi folosit scările, chiar dacă liftul funcționa?

– Da, sînt sigur de asta. Puteți fi convinși.

Trish își puse mîna pe umărul fratelui ei, detectînd probabil un semn de emoție care lui Fry îi scăpase. Rămase așa cîteva clipe, în timp ce Birley inspiră mai adînc. Cei doi detectivi așteptară. Fry observă că brațele lui Trish erau mari și cămoase, totuși mîinile îi erau surprinzător de mici și de elegante, cu degete lungi, de parcă fuseseră transplantate de la altă persoană.

– Sînt bine, serios, zise Birley în cele din urmă.

– Soția dumneavoastră a plecat tîrziu și de la birou, nu-i așa, domnule? întrebă Fry.

– Da, așa este. A avut o ședință, care s-a prelungit, apoi a trebuit să termine niște lucrări. Se descurcă foarte bine la Peak Mutual. Este contabil-șef.

– Știați că o să întîrzie?

– M-a sunat înainte de 17.30, să mă anunțe. Mi-a spus să nu o aștept și să mănînc pînă să ajungă ea acasă. Am scos o pizza din congelator și i-am lăsat și ei jumătate. Pizza hawaiiană. Îi place ananasul.

Fry o văzu pe Trish că îl strînge afectuos de umăr pe fratele ei. Anticipa faptul că Birley avea să își dea seama că telefonul de la 17.30 reprezentase ultima convorbire cu soția lui, că Sandra nu va mai veni niciodată acasă să-și mănînce jumătatea de pizza. Dar acea clipă nu veni. Sau, cel puțin, nu se observă nimic pe chipul lui Geoff Birley.

– Cînd v-a sunat doamna Birley, erați deja acasă, domnule? dori să afle Hitchens.

– Da, am fost în schimbul de dimineată.

– V-a spus cumva soția dumneavoastră ce lucrări avea de terminat?

– Nu, nu vorbea prea des despre munca ei. Îmi spunea despre oamenii de la birou – mici bîrfe. Dar nu-și aducea acasă problemele de la serviciu. Era foarte bună în meseria ei, dar spunea că îi place să-și țină cele două jumătăți ale vieții complet separate.

Era un lucru bun, dacă reușeai să-l faci. Fry îi aruncă o privire lui Hitchens, care dădu ușor din cap.

– Domnule Birley, trebuie să vă întrebăm asta, zise Fry. Cunoașteți pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău soției dumneavoastră?

Birley se încruntă și clătină din cap.

– Nu, pe nimeni. Toată lumea o plăcea. Nu era genul de persoană care să se certe. Nu-i plăcea să-i supere pe ceilalți. Dacă la serviciu ar fi fost cineva cu care nu se înțelegea, ea pur și simplu l-ar fi evitat.

– Înțeleg.

– Nu era cineva cunoscut de Sandra, nu-i așa? În mod sigur era unul dintre nebunii aceia care atacă femeile. A fost o victimă întâmplătoare. A fost la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

– Cel mai probabil așa a fost, domnule, spuse Hitchens. Dar trebuie să cercetăm toate posibilitățile.

Geoff Birley își ridică iarăși privirea spre sora sa. Lui Fry i se păru că acum el vorbea cu Trish, de parcă poliția deja plecase.

– Mi-e groază să mă gândesc că Sandra a fost atacată de cineva cunoscut. N-aș putea suporta gândul ăsta. Trebuie să fie un necunoscut, nu-i așa? ăsta-i singurul lucru de care ne putem agăța. Reprezintă o oarecare consolare, cel puțin.

– La ce oră ați încercat să o sunați pe mobil pe soția dumneavoastră, domnule?

– Cred că în jur de opt.

– Și atunci telefonul era deja închis?

– Da.

Hitchens se aplecă înainte, de parcă se pregătea de plecare.

– Sînteți de acord să aruncăm o privire în jur, dacă tot sîntem aici, domnule?

– Pentru ce?

– Poate găsim ceva care să ne ajute să aflăm unde e soția dumneavoastră.

Uimit, Birley se uită la sora lui, al cărei chip avea o expresie furioasă.

– Cred că da, răspunse el.

Familia Birley locuia într-o casă de calcar, cu o grădină închisă. Fry bănuia că la etaj erau trei sau patru dormitoare. Din afară, era evident că proprietatea fusese creată prin combinarea a două case, ale căror acoperișuri se găseau la înălțimi ușor diferite. Un coș exterior aflat la un capăt sugera că, odinioară, s-ar fi putut să existe și o a treia casă în șirul respectiv.

Fry intră prima oară în bucătărie și văzu o mașină de gătit emailată – de tipul celor care servesc nu numai la gătit, ci furnizează și încălzire centrală și apă caldă. În salon, punctul central îl reprezentase soba din fier forjat, înconjurată de un grilaj gravat, care părea la fel de nepractică. În sufragerie, Fry se opri să admire o sculptură reprezentând saltul unui delfin, aflată pe o masă, lângă șemineu. În partea din spate a casei era mai multă lumină, datorită unei uși glisante care dădea într-o seră cu podele de pin, acoperite cu covorașe de rafie. Fry o străbătu și ieși în grădină, apoi trecu pe lângă o pajiște și o serie de straturi de plante, pînă cînd găsi o magazie de cărămidă și un șopron pentru unelte de grădinărit vopsite într-un albastru-viu. Nicăieri nu se afla corpul Sandrei Birley.

Intrînd din nou în casă, Fry îl văzu pe Hitchens coborînd scările dinspre dormitoare. Ea clătină din cap, apoi se întoarseră împreună în salon, unde fură întîmpinați de privirea furioasă a lui Trish Neville. Geoff privea în gol, înspre grilajul gravat, de parcă ar fi căutat un înțeles în modelul decorativ.

– Mașina aceea parcată afară este a dumneavoastră, domnule? întrebă Hitchens. Audi-ul verde?

– Da. De ce?

– Vă deranjează dacă sergentul Fry se uită puțin la ea?

Birley găsi cheile de la Audi și le dădu fără să protesteze – fie pricepuse pînă acum, fie sora lui îi explicase cum stau lucrurile, în timp ce ei erau plecați din cameră.

Fry ieși din casă, verifică interiorul și apoi portbagajul mașinii. Nu găsi decît jumătate dintr-o rolă de folie albastră, ce părea să provină de la Departamentul de livrări din cadrul centrului de distribuție și nu părea deloc incriminatoare.

– Nu știu ce-am să mă fac fără Sandra, zise Birley, pe cînd detectivii se pregăteau de plecare.

– Nu știm dacă soția dumneavoastră e moartă, domnule Birley, îl încurajă Hitchens.

– Ce? Credeți că ar putea-o ține prizonieră, pe undeva?

– E destul de posibil. Pînă cînd vom afla ceva concret, orice se poate.

Lui Birley începuse să-i revină speranța. Dar își coborî din nou privirea.

– Doar spuneți asta. O veți găsi moartă, nu-i așa? Știți că așa e. Pentru ce altceva ar fi răpit-o din parcare?

– Pînă atunci, putem încă spera că va fi bine.

Imediat ce el rostise vorbele, Fry își aminti că și ea spusese ceva asemănător, destul de recent. Dar nu-și putea aminti exact cînd anume și unde.

Inspectorul-șef Oliver Kessen se sprijini de dubița criminaliștilor și își înfipse mîinile în buzunare.

– În timpul nopții locul ăsta trebuie să fie mort, afirmă el. Cîți oameni își lasă mașinile aici pînă dimineată?

Fry presupuse că inspectorul-șef vorbea cu ea, deși nu dădea de înțeles asta. Criminaliștii aproape terminaseră de inspectat Skoda Sandrei Birley și se deplasau înspre rampe, de-a lungul peretelui de susținere.

– Foarte puțini, răspunse Fry. E prea scump.

Se uită după Ben Cooper, pentru a primi o confirmare.

– Asta e o parcare pentru cei care vin la cumpărături, interveni el. Adică pentru o scurtă perioadă de timp. Dar unii dintre angajați o folosesc, dacă sînt nevoiți, cînd celelalte parcări sînt pline.

– E ceea ce ne spunea și domnul Birley, adăugă Fry.

Kessen era cu ochii pe Skoda, de parcă aceasta putea face ceva. Poate că se aștepta să-și deschidă capota și să facă o mărturisire.

– Atacatorul trebuie să fi știut că parcare va fi goală la ora aceea.

Fry dădu afirmativ din cap, deși știa că Kessen nu putea să-i vadă gestul. Pînă acum de-abia îi aruncase o privire.

– Da, în mod sigur cunoștea locul. Aici există unsprezece camere de luat vederi, cu circuit închis – câte una la fiecare nivel și două la intrare și la ieșire. Dar el trebuie să fi știut exact unde se găsesc acestea, fiindcă nici una nu pare să-l fi surprins – din câte știm de la paznic.

Unul dintre criminaliști, Liz Petty, le aruncă o privire și zîmbi. Fry crezu că descoperise ceva important, dar femeia continuă să caute amprente, pe peretele de lângă mașina Sandrei Birley. În altă parte, inspectorul Hitchens supraveghea cercetarea scărilor și a liftului, apoi a locurilor de parcare betonate dintre acestea și mașină. Întregul nivel opt fusese închis, ceea ce însemna că nimeni nu putea să ajungă nici la ultimul nivel al parcării. În afară de Skoda, singurele mașini prezente erau cele ale poliției.

– Există numai un paznic? întrebă Kessen.

– La ora aceea din noapte, da. Are un mic birou la nivelul întâi și de acolo monitorizează camerele de supraveghere.

– Va trebui să parcurgă cineva toate înregistrările.

Văzînd autovehiculele aliniate în parcare multietajată, Fry își aminti că în acea lună trebuia să facă revizia tehnică a Peugeot-ului. Va trebui să verifice data – bănuia că mai rămăseseră câteva zile pînă la expirare. Reputația unui polițist avea de suferit dacă era prins la volanul unui vehicul care circula ilegal.

Fără îndoială, închiderea ultimelor două niveluri ale parcării cauza probleme. Indicatorul „plin“ de la intrare fusese deja instalat, atunci cînd primii polițiști sosiseră ca să cerceteze mașina Sandrei Birley. Acum automobiliști frustrați continuau să vină pînă la bariera de la parter, fiind nevoiți apoi să întoarcă.

– Ce se întîmplă cu lifturile?

– Sînt curățate în fiecare zi, spuse Cooper. Interioarele sînt proiectate special pentru a putea fi spălate și dezinfectate cu ușurință.

– Se pare că e o problemă comună.

– Și eu care credeam că asta e doar o problemă întîlnită în blocurile înalte, care aparțin consiliului local din Birmingham, replică Fry. Ați importat unele obiceiuri murdare și în Derbyshire, nu-i așa?

– Ei bine, am vorbit acum câteva minute cu firma care se ocupă de curățenie. Au jurat că liftul de la intrarea dinspre Hardwick Lane a fost complet curățat ieri-dimineață, devreme. Așa că, atunci când doamna Birley a sosit, nu ar fi trebuit să miroasă decît a dezinfectant industrial cu aromă de pin.

– Cînd *a sosit*, da. Dar, pînă să vină ea să-și ia mașina, în seara aceea, unii au avut timp să se „distreze“.

– Crezi că ar fi fost mai în siguranță dacă folosea liftul?

Fry se duse în fața inspectorului-șef și făcu un gest înspre Skoda, în jurul căreia erau strînși criminaliștii, îmbrăcați în salopetele tipice. Nu era vorba de anchetarea unei crime – nu în absența unui cadavru. Așadar, Kessen va dispărea în curînd. Trebuia să știe cum stătea situația în această etapă preliminară.

– Uitați-vă la planul acestui nivel, zise ea. Dacă Sandra Birley ar fi folosit liftul, ar fi avut numai cîtiva metri de mers pînă la mașină. De fapt, cred că, probabil, a ales locul acesta de parcare tocmai fiindcă se afla în apropierea liftului. Dar ieșirea înspre scări este la cincizeci de metri depărtare, ceea ce înseamnă că, în drum spre mașină, a trebuit să treacă pe lîngă baza rampei de la nivelul nouă.

– Unde atacatorul se poate să o fi așteptat, în spatele barierei de beton.

– Exact. Faptul că era pretențioasă a pus-o, se pare, în pericol.

Inspectorul Hitchens se apropie în grabă de ei, dinspre scări, roșu la față și gîfîind ușor. Era urmat de șeful criminaliștilor, Wayne Abbott, care era cam de aceeași vîrstă cu Hitchens, dar părea mult mai în formă.

Abbott fusese numit recent la conducerea echipei de criminaliști din zonă, după ce terminase un curs de management științific la centrul de pregătire de lîngă Durham. Lui Fry nu îi plăcea să aibă de-a face cu el. Era ceva agresiv pe chipul lui, care părea în permanență nebărbierit, și în țeasta complet rasă, care sugera prea mult testosteron. Din prima clipă cînd dăduse cu ochii de el, Fry se întrebese cum de Abbott era civil. Ar fi trebuit să facă parte din forțele de menținere a ordinii publice, îmbrăcat în echipament complet, mînuind un baston și spărgînd ușile infractorilor.

– Domnule, vestea proastă este că numai jumătate dintre camerele de luat vederi cu circuit închis, de aici, sînt funcționale, zise Hitchens. Celelalte sînt puse doar de fațadă.

Kessen înjură încet.

– Și la nivelul opt?

– Una dintre cele de fațadă.

– La naiba!

– Camera de la ieșire funcționează, domnule. Putem obține numerele de înmatriculare ale tuturor vehiculelor care au părăsit parcare după atac.

– Nu se poate să fi fost atît de prost, afirmă Kessen. Pun pariu că a plecat pe jos.

– I-ar fi fost mai dificil să procedeze în acest fel decît să înghesuie pe cineva în mașină.

– Dar ar fi fost singura modalitate să evite camerele de luat vederi. Ce-mi poți spune despre accesul pietonal?

– Sînt două scări, cîte una la fiecare capăt. Lifturile sînt la intrarea în centrul comercial. De asemenea, atacatorul ar fi putut să coboare pe rampele pentru mașini. Țsta-i un lucru periculos în timpul zilei, cînd e aglomerație, dar după ora șapte este atît de liniște, că se poate face cu ușurință. Și ar fi putut auzi, de la mare distanță, orice mașină care venea. Ați observat că aici se aude orice zgomot.

– Da, am văzut.

– Dar n-ar fi fost surprins măcar de camerele funcționale de la celelalte niveluri? Întrebă Fry.

– Da, ai dreptate, sergent Fry. Kessen părea gînditor. Cine a vorbit cu paznicul?

– Agenții de investigație. Paznicul l-a chemat pe șeful lui, și acesta se află acum aici. A sunat la biroul conducerii imediat ce am sosit.

– Trebuie să vorbim din nou cu el, zise Kessen. Dacă a fost atît de liniște aici noaptea trecută, mă întreb ce anume făcea paznicul acolo jos.

Hitchens își șterse fața cu o batistă. Începea să-și piardă condiția fizică, dacă nu putea urca nici măcar cîteva scări fără să riște un atac de cord.

– Cel puțin a auzit țipătul, afirmă el.
– Oh, da, țipătul.
– Ne ajută în privința stabilirii intervalului de timp.
– Ei bine, păcat că nu a fost mai rapid și nu a urcat aici, preferînd să se holbeze la ecranele alea mici și să se întrebe dacă era pe canalul nepotrivit.

– În conformitate cu declarația lui inițială, nu era nimeni acolo, atunci cînd a urcat să verifice, așa că a crezut că trebuie să fi fost copiii care făceau hărmălaie pe afară.

– Și atunci s-a întors să-și bea ceaiul, fără îndoială, zise Kessen.

Hitchens ridică din umeri.

– De asemenea, rețeaua de telefonie mobilă a înregistrat semnalul de închidere a telefonului doamnei Birley. Dar, în condițiile date, nu cred că asta ne va ajuta prea mult.

Telefonul zdrobit fusese adunat de către criminaliști, împreună cu bucăți de plastic spart împrăștiate la nivelul opt, de la un cap la altul, de cauciucurile unui Daihatsu 4x4, care îl călcase. Cartela SIM ar fi identificat cu precizie telefonul, dar oricum se potrîvea descrierii făcute de Geoff Birley – un Nokia, cu o carcasă roșie și o husă din piele moale.

Fry merse la grilajul exterior al parcerii și se uită peste margine la clădirile din Clappergate. Jos, în depărtare, un grup de tineri cu rucsacuri se dădeau cu skateboardurile, fluierînd, în timp ce intrau în incinta magazinului. Trase de plasa de sîrmă, dar nu se deplasă nici un centimetru.

O mișcare îi captă atenția și o văzu iarăși pe Liz Petty îndreptîndu-se spre dubița criminaliștilor pentru a vorbi cu Abbott, care era acum coordonatorul ei. Își dăduse jos gluga de pe cap și arăta îmbujorată. Criminaliștii, și mai ales femeile, nu purtau, dacă puteau, gluga aferentă costumului de protecție. Petty își dădu părul pe spate și încercă să-l prindă în clema de la ceafă. O văzu pe Fry privind-o și îi zîmbi din nou.

– Voi face toate demersurile necesare, domnule, spunea Hitchens. Împreună cu sergentul Fry mă voi întîlni cu psihologul.

– În legătură cu acele convorbiri telefonice? întrebă Kessen.
– Da, domnule.

– Să înțeleg că nu am primit vreun apel de când doamna Birley a dispărut?

– Nu. Și e dificil de știut dacă ar trebui să sperăm să primim unul sau nu.

– Cel puțin am ști cum stăm. Nu trebuie să dai greș cu asta, Paul.

Fry simți o oarecare părere de rău pentru Hitchens. În nouă cazuri din zece existau alte motive pentru dispariția oamenilor, în special a adulților. De obicei, se întorceau vii și nevătămați, afișînd o figură surprinsă în fața agitației pe care o provocaseră. Asta putea să reprezinte o mare pierdere de timp și de resurse, dacă se lua o decizie pripită.

De data aceasta, Hitchens era omul care avea de luat acea decizie. El ar fi vrut să aibă dovada clară că este vorba de o infracțiune serioasă, înainte să apese butonul de alarmă. Un mesaj vag de la un individ tulburat nu era o justificare adecvată – nu era suficient pentru a da bine pe hîrtie, atunci cînd se verifica modul în care inspectorul se ocupase de caz. Dar dacă se adaugă un țipăt în noapte, un telefon mobil căzut, o femeie dispărută, ecuația devenea mult mai complicată. Tot ce putea spera Fry era că toate acestea nu se adunau împotriva Sandrei Birley.

6

Doctorul Rosa Kane nu era deloc așa cum se așteptase Fry. Noii experți cu idei proaspete erau excelenți, dar nu era de presupus că erau și tineri și atractivi, cu accent irlandez și cu un păr cu nuanța de roșcat, pentru care inspectorul Hitchens avea o slăbiciune. Aceștia erau factorii care îi distrăseseră atenția lui Fry de la bun început și care cumva influențaseră capacitatea ei de a asculta ceea ce spunea doctorul Kane cu deosebită grijă.

– Desigur, putem face vreo cîteva încercări de deducție din limbajul pe care îl folosește, spuse Kane la un moment dat, după ce se făcuseră prezentările și fusese dezvăluit conținutul pe scurt al convorbirilor.

– Putem? întrebă Fry.

Apoi își dădu imediat seama că tonul ei surprins putea sugera faptul că era primul comentariu făcut de psiholog pe care într-adevăr îl auzise.

– Pentru o analiză mai detaliată, veți avea nevoie de serviciile unui lingvist legist. Dar unele sînt destul de evidente. Dacă vreți să știți părerea mea, atunci...

– Vă rog, doctore, spuneți, interveni Hitchens, zîmbind pentru că i se ivise ocazia de a evita cheltuielile cu un alt expert.

– Ei bine, pentru început, e de remarcat tendința lui de trece de la persoana întîi singular, la persoana întîi plural și apoi la persoana a treia. Asta e foarte interesant. Cînd spune „eu“, „mie“ și „al meu“, aproape cu siguranță spune adevărul. Dar cînd trece la plural, sau la persoana a treia, ori la forma pasivă, atunci ascunde ceva. E un semn inconștient de eschivare.

Intrigată acum, Fry se aplecă asupra transcrierii. Trecu cu un marker galben peste cîteva fraze. „Poate voi aștepta și mă voi

bucura de așteptare... Eu îl pot simți chiar acum, tu nu?... Promit... Genul meu de crimă..." și era apoi o schimbare la jumătatea unei propoziții: „... Când gîtul alunecă între degetele mele“.

Mai erau cîteva propoziții cu „mie“ și „al meu“. Dar întreaga secțiune finală era exprimată la persoana întîi plural, ca și cum își atrăgea ascultătorii într-o conspirație. „întrebarea nu este dacă vom ucide, ci cum o vom face.“ De asemenea, acea parte conținea toate balivernele despre Freud și Thanatos. Nicăieri nu apărea vreun „eu“.

– Înțeleg ce vreți să spuneți, zise Fry, fără tragere de inimă.

Împinse transcrierea marcată înspre inspector, care zîmbi. Un rezultat obținut fără mari cheltuieli.

– Cît despre al doilea mesaj, unele fraze nu se potrivesc deloc, continuă doctorul Kane.

Fry fu surprinsă. Într-un discurs scris de cineva atît de dereglat, cum îi trecuse ei prin minte că puteau fi cîteva fraze care nu se potriveau? Pentru că nici una nu se potrivea, nu-i așa? Nu cu ceva rațional.

– Da, bineînțeles, interveni Hitchens. Își scoase din buzunar ochelarii pentru citit și se uită pe transcriere cu un zîmbet inteligent. La care fraze vă gîndeați în special, doctore?

– „Un cimitir de zece kilometri lățime“, de exemplu. Ce rost are asta? E prea specific.

– Altceva?

– Da. „Eu sînt aici, în centrul lui.“ De asemenea, „semnele spînzurătorii și ale stîncii“. Cel mai semnificativ lucru în legătură cu aceste fraze este că toate trei apar în al doilea mesaj, unul care e, în mod evident, codificat. După părerea mea, a vrut să includă neapărat acele expresii. Dintr-un motiv sau altul, ele sînt importante.

– „Zece kilometri lățime“, spuse Hitchens. Crezi că...?

– Sînt indicii, interveni brusc Fry. Ne-a lăsat unele indicii care să ne conducă într-un anumit loc. Un loc aflat pe o rază de zece kilometri de... Ei bine, de ce anume?

– De poziția lui? întrebă doctorul Kane. De locul de unde a dat telefon?

– Desigur. „Eu sînt aici, în centrul lui.“

Kane își scoase ochelarii și Hitchens făcu la fel.

– Asta ar indica faptul că el știa în prealabil de unde avea să telefoneze, zise inspectorul.

– Asta reprezintă o problemă?

– Nu este chiar scenariul pe care îl aveam în minte. Noi credem că avea discursul deja pregătit, însă nu și locul.

– S-ar putea ca, pur și simplu, să fi indicat o cifră aproximativă, în funcție de locul de unde, în cele din urmă, a telefonat, fu de părere doctorul Kane. O rază de zece kilometri? Se poate să fi mers cu mașina într-o anumită zonă, pînă cînd a găsit un loc adecvat, despre care știa că se afla în perimetrul respectiv.

Hitchens păru îngrijorat.

– La naiba, în cazul ăsta, putea foarte bine să ne indice o rază de cinci kilometri. Cîți oameni pot măcar să aproximeze distanța dintr-un loc în altul, într-o zonă rurală? Cred că nu folosea un GPS.

– Și asta numai dacă s-a referit la distanța în linie dreaptă, nu la distanța pe drum, cu care oamenii ar putea fi mai familiarizați.

După expresia inspectorului, Fry își dădu seama că acesta începuse să-și piardă încrederea în expert. Doctorul Kane părea mai degrabă să ridice obstacole, decît să ajute la depășirea lor. Dar experților le plăcea teribil să facă lucrurile să pară mai complexe decît erau în realitate, nu-i așa? Asta le justifica onorariile.

– Și ce-i cu sălașul morții? Întrebă Fry. Dar cu spînzurătoarea? Și cu devoratorii de carne?

Însă psihologul începuse deja să-și strîngă hîrțile.

– Asta cred că e treaba voastră. Aveți de-a face cu un individ care încearcă să atragă atenția asupra lui, poate fiindcă știe, în subconștient, că are nevoie de ajutor. În acest moment, face tot ce-i stă-n putință să vă ajute. Indiciile sale sînt cam obscure și ambigue, în mod cert. Asta din cauză că trebuie să dea impresia că-și demonstrează inteligența superioară. Dar dacă ascultați cum trebuie ceea ce vă spune, sînt sigură că vă va fi de mai mare ajutor decît vă sînt eu, în această etapă.

Doctorul Kane se ridică să plece, apoi se opri. Se uită la Fry, nu la Hitchens, cînd le dădu un ultim sfat:

– În general este adevărat că poți afla multe, ascultînd ce au de spus ceilalți.

Directorul general al parcărilor PNL Parking se numea Hicks. Cooper îl găsi împreună cu un paznic îmbrăcat cu o jachetă de un galben-fluorescent, într-un birou înghesuit, aflat la nivelul străzii.

– Trebuie să respectăm toate reglementările, zise Hicks. Sîntem obligați să omologăm sistemul de televiziune cu circuit închis și să ne asigurăm că respectă Legea privind protecția datelor.

– Nu v-a acuzat nimeni că ați încălcat vreo lege, îi repetă Cooper pentru a treia oară.

Dar Hicks abia clipi.

– În afară de asta, înregistrările nu vor fi acceptate ca probă în instanță, dacă nu respectă legea, afirmă el. Și omologarea sistemului implică faptul că trebuie să ne ocupăm de cererile venite din partea celor care doresc copii ale filmului.

– Primiți multe astfel de solicitări?

– Destule. Deși multe dintre ele sînt prea vagi. Oamenii trebuie să ne dea o idee despre momentul cînd au fost filmați, unde se aflau și cum arătau. Ridică din umeri. Majoritatea renunță cînd li se cer detalii. Încearcă și ei. Apoi mai sînt și cazuri cînd trebuie să recunoaștem că nu i-am filmat deloc, deoarece camera pe care au văzut-o era de fațadă. Ei bine, nu spunem că sînt de fațadă, ci doar că nu funcționau la momentul respectiv.

– Iar camera de la nivelul opt este una dintre acelea de fațadă? întrebă Cooper.

– Da.

– Nu a funcționat niciodată?

– Din cîte îmi amintesc eu, nu. Hicks ezită. Da, sînt destul de sigur că a fost instalată așa de la bun început. Într-adevăr, e cam ridicol, dar la momentul respectiv a fost considerată o idee mai economică. Intenția a fost ca aparatele să prevină comiterea infracțiunilor.

– Aș vrea să văd toate cererile pe care le aveți la dosar, în care se solicită copii ale filmului înregistrat de camera de la nivelul opt.

– După cum am spus, nu dăm copii ale filmului de la acea cameră, fiindcă aceasta nu funcționează.

– Exact, spuse Cooper. Dumneata știi asta, la fel și eu. Și oricine a cerut vreodată filmul de la camera respectivă trebuie să știe asta.

Hitchens se ridică să o conducă pe doctorul Kane pînă la ieșirea din clădire, lăsînd-o pe Diane Fry singură în încăpere. Îi privi cum se îndepărtează pe coridor, mîna inspectorului atingînd ușor cotul lui Kane, în timp ce îi povestea despre perioada studenției lui la Sheffield.

Fry știa că inspectorul ar fi încredințat unui subaltern sarcina însoțirii vizitatorilor pînă la ieșirea din sediu. Dar în cazul doctorului Kane, Hitchens făcea o excepție. Probabil fiindcă era o expertă și trebuia tratată cu respect. Probabil.

Pentru a-și abate gîndurile de la acest subiect, Fry își coborî privirea și își aținti ochii asupra sublinierilor făcute cu marker galben pe transcrierea aflată în fața ei. Acum își dorea să nu fi folosit galbenul. Culoarea se uscasa și părea ușor rîncedă și nesănătoasă, ca o vînație veche de patru zile sau ca o pată de urină. Rozul sau portocaliul ar fi fost mult mai vesele.

Dar pe cine păcălea? Indiferent ce culoare ar fi ales, n-ar fi mascat aspectul viclean și perfid al cuvintelor.

„Eu îl pot simți chiar acum, tu nu? E atît de puternic, atît de dulce. Atît de irezistibil.“

Ieși din biroul inspectorului și se îndreptă încet spre biroul CID. Ben Cooper nu era acolo, dar Gavin Murfin și vreo doi detectivi erau prezenți și își ridicară privirile cînd intră.

Ca de obicei, din direcția lui Murfin venea o aromă de produse de patiserie. Plăcintă cu carne sau specialități din Cornwall – nu era sigură. În acel moment, nu era în stare să o identifice. În nări îi persista un alt miros, mai evaziv, ceva rînced, nesănătos, galben și perfid. Știa că era un miros care

avea să devină mai pregnant și care nu putea fi împrăștiat de sistemul de ventilație.

„Eu îl pot simți chiar acum, tu nu?... E parfumul morții.“

– Să scoatem harta, zise Hitchens, de cum intră în biroul CID. Diane, avem nevoie de harta topografică – White Peak.

– Am putea folosi harta computerizată, sugeră Fry.

– Nu ne-ar fi de folos pe o rază de zece kilometri. La scara aceea nu am putea vedea suficiente detalii.

Hitchens eliberă masa, în timp ce Fry găsi un exemplar al hărții cerute, pe care îl desfășură.

– Wardlow se află aici, indică Hitchens. Acum avem nevoie de o riglă, ca să măsurăm cinci kilometri în fiecare direcție. La naiba, satul e prea aproape de marginea hărții – va trebui să o întoarcem pe partea cealaltă. De ce orice cauți pe o hartă topografică se află întotdeauna prea aproape de margine?

Cooper intră în birou în momentul când căutau rigla, și Hitchens îl strigă:

– Ben, ești exact omul de care aveam nevoie. Tu cunoști zona asta, sînt sigur.

– Da, domnule. Ce anume căutați?

Inspectorul îi explică, în timp ce Fry verifică scara hărții; apoi, cu rigla și cu un pix, trasă un cerc aproximativ în jurul locației cabinei telefonice din Wardlow, foarte util marcate de către topografi, cu un „T“ și un mic receptor albastru.

– De ce o rază de zece kilometri? întrebă Cooper.

– Am obținut cîteva indicii din înregistrare. Sau așa credem, că reprezintă indicii.

Continuarea spre vest, de cealaltă parte a hărții, a arcului de cerc cu raza de cinci kilometri, era complicată, dar, pînă la urmă, Fry reuși să se descurce.

– Vom însărcina pe cineva să facă lucrul ăsta așa cum trebuie, dar deocamdată e suficient, zise Hitchens, fără să țină seama de privirea exasperată pe care i-o aruncă Fry. Ce părere ai?

Cooper se aplecă asupra hărții.

– Ei bine, ai obținut o arie care include douăsprezece sate și un orașel. Cîteva văi pe partea de vest, incluzînd o parte din Wye Valley. Șoseaua principală dintre Bakewell și Buxton este aici jos și, aproape de limita de sus, e o arteră secundară, care intersectează Șoseaua 623.

– E o zonă aglomerată, vrei să spui?

– Numai o parte din ea, domnule. Două drumuri principale preiau o mare parte din trafic. Și sînt cîteva popasuri turistice cunoscute, ca Tideswell și Monsal Head. Și Eyam, bineînțeles, pe partea de est.

– Ăsta-i orașul ciumat, nu-i așa?

– Ciumat? se miră Fry.

– O, Ben îți va spune cîndva povestea.

– De-abia aștept să o aud.

Cooper își mișcă o mîină pe hartă, acoperind cu degetele aglomerația de curbe de nivel și fișiile lungi verzi care reprezentau zonele împădurite.

– Dar, de asemenea, sînt și colțuri mult mai liniștite. Asta face parte din Rezervația Naturală Derbyshire Dales. Numai pe jos poți ajunge prin cîteva dintre aceste văi mai mici, iar pădurile de pe marginile lor sînt destul de dese. Majoritatea drumurilor sînt reprezentate de o simplă potecă și sînt prea înguste pentru orice vehicul, indiferent de mărime. Pe de altă parte, în zonele de est și de nord se găsește un platou de calcar. Aceea e zona agricolă, care cuprinde cîteva sate mici și rămășițele abandonate ale unei cariere.

Fry îi privi pe Cooper și pe Hitchens, în timp ce studiau cu atenție harta. Păreau doi școlari care își conduceau armatele de soldăței de jucărie într-o bătălie de birou.

– Căutăm ceva prin zona asta, care s-ar putea numi „sălașul morții“, le reaminti ea.

Cooper se ridică și își trecu o mîină peste frunte.

– Posibilitățile sînt nelimitate.

Fry oftă.

– Ben, nu e ceea ce doream să auzim.

– Îmi pare rău.

– Nu e vina ta, interveni Hitchens. Să ne gîndim logic. Care sînt posibilitățile?

– „Sălașul morții“... zise Fry. Ei bine, vrea să spună că locul este mort sau se referă la un loc *al* morții?

– Cum ar fi un cimitir? întrebă Cooper.

– Stai așa, să ne ocupăm de prima opțiune, spuse Hitchens. Cum ziceai – acolo unde chiar locul este mort?

– Da. Depinde la ce se gîndește.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, ar putea fi un fel de protest contra abandonării carierei sau vreun fermier adus la limita disperării de apariția febrei aftoase. Sînt cumva pe acolo niște gropi pentru vite incinerate?

– Nu știu nimic de așa ceva. Febra aftoasă nu a ajuns nicio dată prin aceste locuri, dar sînt pe acolo cîteva ferme afectate, la granița cu Staffordshire.

– Atunci, închiderea fabricilor. Au existat disponibilizări masive?

– Nu de cînd s-au închis minele din estul țării. O mulțime de comunități au dispărut acolo. Dar nu aici.

– Depozite de deșeuri toxice?

– OK, stați așa... da, e unul lîngă Matlock.

Hitchens clătină din cap.

– E prea departe. E cu mult în afara zonei de zece kilometri.

– Atunci, ce ziceți de un loc *al* morții? întrebă Fry. Un cimitir. Unde e mai potrivit să ascunzi un cadavru dacă nu printre alte cîteva sute?

– Ar fi trebuit să-l îngroape sau să-l ascundă în vreun fel, zise Cooper. Oamenii vin la cimitir tot timpul. Sînt sigur că nu sînt obișnuiți să vadă un cadavru proaspăt zăcînd pe acolo.

– Trebuie să existe niște cimitire părăsite, își continuă Fry ideea.

– Ei bine, zona abundă de cimitire închise. Majoritatea celor mai vechi sînt acum pline și nu mai au loc să se extindă. Într-o mulțime de sate ești îndrumat spre cimitirul orășenesc sau la crematoriu.

– Cei mai mulți sînt incinerați, nu-i așa? Nu cred că am fost vreodată la o înmormîntare, în viața mea. Toți cunoscuții mei care au murit au fost incinerați.

– Dar cimitirele sînt încă acolo.

– OK. La ce alt loc te mai gîndești, Ben?

– Depinde ce înțelegeți prin cimitir. Există numeroase locuri de înmormîntare, unele dintre ele vechi de mii de ani – situri neolitice, rămășițe de tumuluri celtice. Multe dintre ele se găsesc în locuri destul de îndepărtate, dar excursioniștilor le place să viziteze, cu precădere, situri istorice. Nu poți lăsa un cadavru la vedere pentru mai mult timp, fără să fie descoperit.

– Ca în cazul celor nouă fecioare, zise Fry.

– Exact.

Cooper își amintea bine cazul acela. Trupul unei cicliste montane ucise, lăsat în interiorul unui cerc de stîncă, fusese descoperit la cîteva minute după moarte. Deși, în cazul de față, nu aveau un asemenea noroc.

– Desigur, unele situri nu sînt atît de bine cunoscute, spuse el. Cum ar fi Cimitirul Infidelilor.

– Care?

– Cimitirul Infidelilor. O, e unul într-adevăr minuscul, uitat de lume, un cimitir din secolul al nouăsprezecelea, pe drumul ce leagă Ashford in the Water de Monsal Head. Ultima oară cînd am văzut locul era năpădit de urzici și de buruieni înalte pînă la brîu. Și se află unde a întărcat mutu' iapa – ai putea să treci pe lîngă el fără să-ți dai seama.

– Și de ce e acolo?

– Cred că era, de fapt, cimitirul unei comunități baptiste. Presupun că vecinii lor nu-i priveau cu prea multă considerație.

– De ce „infideli“?

– Ei bine, se spune că inscripțiile au fost înregistrate de un istoric local, care a observat că nici unul dintre epitafuri nu conținea vreo referire la Biblie, Dumnezeu sau Isus. La vremea aceea, acest lucru era atît de neobișnuit, încît a fost considerat foarte suspect.

– Între Ashford in the Water și Monsal Head? Fry își aminti că inspectorul menționase Monsal Head. Atunci nu e departe de Wardlow.

– E foarte aproape.

– Hai să aruncăm o privire în Wardlow. Oricum aş vrea să văd cum stă situația prin preajma localității.

Fry se uită la Hitchens, care dădu aprobator din cap.

– Mă descurc singur aici. Deocamdată nu putem decît să așteptăm.

– Ai timp, Ben? Întrebă Fry. Tu ești, evident, candidatul ideal pentru a servi drept ghid.

– Să-mi iau haina.

În biroul CID, Gavin Murfin o văzuse pe doctor Kane plecînd, după întîlnire.

– Știți, nu mi-am dat seama că au psihologi criminaliști atît de tineri, zise el.

– De fapt, ea nu-și spune psiholog criminalist, îl contrazise Fry.

– A, nu, sigur că nu. De cînd cu lunetiștii din Washington și cu cazul Rachel Nickell. Ca să nu mai vorbim de Soham, cînd ofițerul responsabil a ascultat un sfat greșit. Chiar și psihologii criminaliști încep să capete un renume prost, după prea multe eșecuri. Așa că e evident că trebuie să-și schimbe titulatura.

De data asta Fry nu mai încercă să-i taie vorba. Însă inspectorul Hitchens începea să pară enervat.

– De fapt, detectiv Murfin, adevărații profesioniști au încercat întotdeauna să tempereze entuziasmul manifestat de presă în privința psihologiei criminalistice. Doctorul Kane ne-a cerut să o considerăm un consilier specialist, deoarece dorește să evite publicitatea.

– Deci nu vrea să iasă în evidență, zise Murfin și rîse.

Hitchens se înroși puțin în jurul urechilor. Era o reacție interesantă, deoarece inspectorul era cunoscut ca un om căruia îi plăcea să facă haz de ofițerii superiori. Unii spuneau că din cauza asta nu ajunsese încă inspector-șef.

– Doctorul Kane este un psiholog de investigații, spuse el. Are pregătire în criminologie și în știința comportamentală. Așa că ne poate oferi idei utile în cadrul anchetei. A fost consilier în multe cazuri, pentru alte divizii.

Fry îi aruncă lui Murfin o privire de atenționare, și acesta se strădui din răspuțeri să adopte o figură spășită.

– Prin urmare, domnule, nu face profilul infractorului.

Hitchens clătină din cap, încă iritat.

– În momentul ăsta nu avem suficiente informații. Nici măcar nu știm ce infracțiune căutăm sau dacă există vreuna.

Murfin păru să se gîndească ce să mai spună, apoi se răzgîndi și rămase tăcut. Hitchens așteptă să audă și alte comentarii, foindu-se un pic înainte să se întoarcă și să plece spre biroul lui.

– În plus, zise el, nu este chiar atît de tînăra. Are 33 de ani.

7

Douăzeci de minute mai târziu, mașina lui Cooper ieșea din Ashford in the Water. Rîul Wye făcea o curbă strînsă, cum cobora dinspre nord, astfel încît un privitor aflat în Monsal Head avea impresia că se uită la două văi diferite. Un drumeag cobora dinspre un hotel în stil bavarez și dinspre cafeneaua alăturată, înainte să o ia spre nord, în pădurile din Upperdale și Cressbrook Dale. Spre sud nu era nici un drum, doar o cărăruie ce urma panta pe o porțiune, înainte de a se strecura în jos, spre rîu, și de a traversa un pod către celălalt mal.

Cîțiva turiști se aflau pe viaductul cu cinci arcade, care se întindea de-a lungul văii. Rîul se îngusta, intrînd dedesubt, și vizitatorii mai puțin aventuroși puteau fi zăriți așezați pe malurile cu iarbă moale, bucurîndu-se de soarele de septembrie. Dar coborîrea spre rîu era abruptă și mulți oameni rămîneau să-și ia prînzul la cafenea sau să savureze o înghețată, în timp ce admirau priveliștea.

Fry își feri ochii de soarele aflat spre sud-vest.

– Ce se află acolo sus, pe panta aceea a dealului? Seamănă cu ruinele unei case.

– Casa lui Hob Hurst, zise Cooper. Nu e chiar o casă.

– Și presupun că acolo nu a locuit niciodată cineva care se numea într-adevăr Hob Hurst.

– Ei bine, nu.

– Cum de am ghicit?

– E numele unui personaj din folclorul local. Un pitic sau un uriaș – nu sînt sigur. Ceea ce vezi acolo e, de fapt, rezultatul unei alunecări de teren, dar de la distanță seamănă, într-adevăr, cu o casă în ruină, dacă ai puțină imaginație.

– Cine a construit acel hotel cu siguranță a avut un pic de imaginație, continuă Fry. Bănuiesc că vreun romantic din perioada victoriană, de-abia întors dintr-o călătorie în Alpi.

– Probabil. Știi, când a fost construit acest viaduct pentru calea ferată, a existat o campanie împotriva lui. Toată lumea spunea că va distruge peisajul, doar pentru a ajunge mai repede de la Bakewell la Buxton. Acum e una dintre cele mai cunoscute priveliști din zonă.

Aproape trecură de Cimitirul Infidelilor, fără să-l vadă, deși era chiar la șosea. Cooper trecuse cu câțiva metri de el, înainte să frîneze brusc și să dea în marșarier. O porțiune a zidului care protejase odinioară cimitirul se dărîmase. Gaura era astupată doar de un gard de sîrmă, deși tufele dese de urzici din spatele lui păreau destul de ostile.

Aici era mult mai liniște decît la Monsal Head. Dincolo de vale auziră un cioban chemîndu-și cîinele, cu un strigăt puternic și aspru, ca al unei păsări din zona mlaștinilor. Cineva trăgea cu pușca pe dealul de peste drum. Ca întotdeauna la țară, un sunet de armă nu părea neobișnuit, așa că nici nu merita atenție.

– Nimeni nu a mai trecut prin acest cimitir de luni de zile, constată Fry. Chiar și eu pot să-mi dau seama de asta.

– Oricum, nu se aventurează nimeni mai mult de câțiva metri.

Cele mai multe dintre lespezile străvechi de pe morminte se surpaseră și erau sufocate de iarba-gîștei și de mărăcini încîlciți. Pietrele care rămăseseră în picioare erau căptușite de licheni galbeni și învăluite în iedera care le camufla conturul familiar. Singurele excepții le reprezentau două pietre aflate cel mai aproape de drum. Cineva curățase iedera de pe ele, dezvăluindu-le inscripțiile.

Cu dificultate, Cooper citi numele și datele de pe una dintre pietre.

– Nu cred că această persoană a fost apreciată în timpul vieții, spuse el. „Deși invidia omului merită al tău dispreț, totuși dreapta morală să-ți umple sufletul.“ Aș sugera ca Gavin să-și aleagă asta drept epitaf.

– De ce? Se simte subapreciat?

– Așa cred. Cooper se deplasă câțiva metri într-o parte. Diane, uită-te la asta!

De pe a doua piatră numai o mică porțiune din iedera fusese îndepărtată, și acest lucru se întâmplase destul de recent. Vițele rupte atîrnau încă și, când Cooper le atinse, căzură câteva picături de sevă.

– E cam ciudat, afirmă el.

– De ce?

– Ei bine, să presupunem că persoana care a dat la o parte iedera de pe aceste pietre a fost vreun istoric amator, care încerca să verifice numele oamenilor înmormîntați aici. Sau poate vreo rudă, care dorea ca un strămoș să fie pomenit, nu doar pierdut în buruieni.

– Pare rezonabil, fu de acord Fry.

– Dar uită-te la asta – numele și datele nu au fost scoase la iveală, doar inscripția de după ele. Și e numai una scurtă. *Caro data vermibus*. Ce să însemne oare?

– Habar n-am.

– Tu ești persoana educată.

– Ben, am o diplomă în justiție penală și activitate specifică poliției, la Universitatea din Central England. Asta nu m-a făcut să vorbesc fluent latina.

Cooper se plimbă înainte și înapoi prin fața pietrelor, dar dincolo de cei câțiva metri de teren de la stradă, covorul de urzici și mărăcini era dens și neatins. Privi un fluture cum zboară printre urzici.

Fry se întoarse nerăbdătoare la intrare și se uită de-a lungul drumului.

– Cît de aproape spuneai că e Wardlow?

– Numai la vreo trei kilometri.

În denumirea locurilor din Derbyshire, *low*¹ întotdeauna înseamnă „de sus“. Astfel, acest sat specific trebuie să se fi numit așa după dealul care îl străjuia, Wardlow Cop, a cărui formă de con teșit apărea la stînga lor, pe măsură ce coborau din Monsal Head.

¹ În engleză, sensul este de „jos“.

Wardlow era exact cum îl descriesese inspectorul Hitchens – o serie de ferme și de case risipite de-a lungul drumului. Era mărginit, pe ambele părți, de fișii lungi și înguste de pășune, păstrate în tiparele lor medievale de ziduri de piatră, ale căror rețele se înșirau peste câmpuri și se cățărau pe dealuri. Se spunea că unele porțiuni din platoul White Peak au cincisprezece kilometri de ziduri pe fiecare kilometru pătrat de teren. În locul unor modele regulate, ochii întâlneau o geometrie confuză de pietre, lungi șiruri de pereți care exagerau fiecare contur din peisaj.

Cîteva ferme din Wardlow fuseseră transformate în locuințe, dar celelalte încă funcționau. Un tractor ieși dintr-o curte, cînd ei ajunseră la intrarea în sat, loc în care fluturau două drapele naționale. Cooper observă că birtul satului era închis în timpul zilei, la fel ca atîtea altele din zonele fără prea mulți turiști. Biserica Bunului Păstor se afla după o crescătorie de pisici, care funcționa într-o serie de clădiri adiționale ale fermei. Era o bisericuță de piatră, cu acoperiș de tablă și ferestre cu vitralii, dar fără turlă. O clădire mai mare ar fi fost nepotrivită.

În cele din urmă găsiră un loc suficient de mare pentru a parca lîngă un gard viu fără a bloca de tot drumul și traversară strada spre biserică. Intrară prin porțile duble și străbătură o porțiune acoperită de iarbă, unde, lîngă zidul din spate, se aflau doi stîlpi. Cooper nu credea că erau medievali – probabil fuseseră înălțați cîndva, în ultimele cîteva decenii, pentru vreo sărbătoare satească, oferind mai degrabă ocazia de a azvîrli cu bureți uzi în vicar, decît cu ouă stricate într-un infractor dovedit.

În spatele bisericii se afla cimitirul – mic și cu puține morminte. În următorii ani, în mod sigur nu avea să fie închis.

– Melvyn Hudson a spus că la Wardlow au avut loc foarte puține înmormîntări, spuse Fry.

– E cel de la firma de pompe funebre Hudson and Slack?

– Exact.

– Sînt sigur că domnul Hudson are dreptate. Multe dintre aceste morminte datează din perioada victoriană.

Cîțiva fagi și platani uriași umbreau partea din spate a cimitirului și sub ei nu creștea nimic. Chiar și puieții lor, care răsăriseră pe pămîntul golaș, muriseră. Crengi uscate, jir și pietricele

le scîrîiau sub pași în timp ce mergeau printre morminte. În jurul lor, rîndurile zburau razant, aproape atingînd pămîntul în urmărirea insectelor minuscule care pluteau deasupra mormintelor. Mormintele victoriene erau înconjurate de grilaje joase de fier, ruginite, care se dezmembrau în aerul umed.

– Aici e înmormîntată consiliera, zise Cooper. Doamna Sellars, nu-i așa? Se vede clar că este cel mai proaspăt mormînt de aici.

– OK. Unde e cabina telefonică?

– De cealaltă parte a bisericii.

O mică locuință parohială era lipită de clădirea bisericii, iar bucătăria care se zărea pe fereastră era plină de borcane, veselă și ziare vechi. Trecînd pe lîngă ea înspre cabina de telefon, Cooper observă o mișcare într-o casă aflată chiar peste drum. Nu fu decît o siluetă profilată în lumină, dar el își dădu seama că erau urmăriți.

– A vorbit cineva cu vecinii? se interesă.

– Cu toți cei care aveau locuința cu vedere spre biserică sau spre cabina telefonică, îi răspunse Fry. Polițiștii au făcut asta ieri.

– Cei de vizavi au o perspectivă bună.

– Din păcate, participau și ei la înmormîntarea consilierii.

– Păcat.

– După cum vezi, nu sînt prea mulți cu care să vorbim.

Cooper privi cabina situată la circa douăzeci de metri de locul unde se afla. Era mai mult decît păcat, nu? Era un noroc chior pentru cel care telefonase. Nu avea cum să știe că ocupanții casei aflate peste drum nu îi supravegheau fiecare mișcare.

Deși nu auzise încă benzile, Cooper începea să fie cuprins de îndoială în ceea ce privește intențiile apelantului. În aparență, părea să fi avut grijă să-și ascundă identitatea, așa cum era și de așteptat. Dar unele dintre acțiunile lui păreau aproape necugetate – ca și cum își dorea să fie identificat. Poate că totul nu era decît un strigăt de ajutor. Dar nu avea rost să-i sugereze acest lucru și lui Fry.

Dincolo de biserică, Ben Cooper putea zări ferme și remorci risipite, precum și tiparul neregulat al zidurilor. Un cocoș cînta undeva în apropiere, deși era aproape de amiază. Cabina se afla

lîngă un indicator atît de vechi, încît literele se șterseseră complet, iar acum părea să arate un drum spre nicăieri.

Apoi soarele ieși dintre nori și zidurile de calcar se transformară într-un traforaj strălucitor care domina peisajul. Cooper se întrebă ce anume ar putea găsi, dacă ar porni pe acele poteci albe. Tentăția de a urma mai degrabă lumina, în loc să se întoarcă în curtea întunecată a bisericii, era aproape irezistibilă.

La mai puțin de un kilometru spre nord, la intersecția cu Șoseaua 623, se afla un mic grup de case, alcătuiind sătucul Wardlow Mires. O benzinărie și un alt birt – Three Stags' Heads – se găseau între mai multe ferme și vreo cîteva clădiri părăginite acoperite de caprifoi.

Șoseaua 623 străbătea pășunile pentru oi și platoul, îndreptîndu-se spre Manchester. Imediat ce Cooper intră pe aceasta, observă că peisajul se deschidea înspre stînga. Într-un defileu, între dealuri, se vedea o formațiune ciudată de calcar. Forma distinctă părea aproape artificială – dreaptă, cu ziduri ca niște coloane de rocă albă, despărțite de crevase și de fisuri și cu un vîrf rotunjit, acoperit cu iarbă, ca o bonetă verde. Pantele cu iarbă scurtă, mîncată de oi, aflate împrejur, păreau să cuprindă treptat calcarul, de parcă doreau să-l ajungă și să-l tragă înapoi în pămînt.

Stîncă avea un aspect familiar. Căutînd în memorie, Cooper se gîndi că ar putea fi Peter's Stone. Nu avea idee ce semnificație avea acest nume, dar bănuia că reprezenta probabil o referire biblică la Sfîntul Petru, motivul atribuirii acestei denumiri pierzîndu-se în negura timpului și a folclorului.

– Pot să ascult și eu casetele alea, Diane? întrebă el.

– Să nu-ți imaginezi că ai putea recunoaște vocea. A fost modificată cu un dispozitiv electronic.

– Totuși, mi-ar putea veni cîteva idei.

– Bine, în regulă. Amintește-mi de asta cînd ne întoarcem.

– Mulțumesc.

Fry bătu cu un deget pe hartă.

– Ben, ar trebui să mergem în cealaltă direcție. Înspre Eyam.

Cooper opri la marginea drumului, apoi o luă pe drumul spre Litton.

– Apropo, zise el, rămășițele neidentificate de care mă ocup au fost găsite la Litton Foot, în Ravensdale.

– Da? Și ce-i cu asta?

– Litton Foot se află la mai puțin de cinci kilometri de Wardlow în linie dreaptă. Intră în perimetrul stabilit.

Fry se uită la hartă.

– Dar cadavrul acela are o vechime de optsprezece luni, Ben.

– Știu. Ben ridică din umeri. M-am gândit să pomenesc pur și simplu de asta.

– Spune-mi despre Eyam.

– Pentru început, să știi că se pronunță „lim“. Satul a fost cuprins de ciumă din cauza unei haine infestate, dar sătenii au intrat de bunăvoie în carantină, ca să nu răspîndească boala în restul ținutului Derbyshire.

– Când s-a întîmplat asta?

– În secolul al XVII-lea.

– OK.

– 350 de oameni au murit în Eyam. Numele victimelor au fost înscrise pe unele dintre case. Cei morți de ciumă nu au putut fi îngropați în cimitir, așa că mormintele lor se află pe cîmpurile din jurul satului. Uneori au fost îngropate împreună familii întregi.

– Și aceste locuri sînt bine-cunoscute?

– Bine-cunoscute? Sînt o atracție turistică.

După ce se întoarseră pe West Street, Diane dispăru la o întîlnire cu inspectorul înainte de ședința de seară, și Cooper nu apucă să-i reamintească de promisiunea pe care i-o făcuse. Așa că, în loc să asculte benzile, profită de ocazie să studieze fotografiile făcute rămășițelor umane descoperite în Ravensdale.

Calitatea pozelor realizate la scena crimei se îmbunătățise simțitor de cînd Departamentul foto cheltuise sume importante pentru înlocuirea echipamentului de imprimare. Culoarele începușeră să aibă o oarecare legătură cu realitatea, în loc să pară niște instantanee luate de un turist cu un polaroid. Acum se putea observa că pe podea, lîngă cadavru, era, de fapt, sînge, nu colțul unui covor cafeniu.

Afară, uneori, fotografiile criminaliști reușeau să obțină niște efecte de lumină chiar interesante. Într-una dintre pozele făcute la Ravensdale, Cooper putu să distingă petele de lumină făcute de soare prin coroana copacilor. Soarele ajunsese spre sud în momentul când fuseseră făcute fotografiile, așa că trebuie să fi fost miezul zilei. Probabil că fotografii se întreba când va avea timp să-și ia prânzul.

De asemenea, exista și o schiță realizată de unul dintre criminaliști, pe care erau trecute săgeți ce indicau punctele cardinale. Aceasta confirma ceea ce Cooper observase la fața locului: picioarele victimei erau îndreptate spre est și capul spre vest.

Simțea că poziția respectivă are o anumită semnificație. Era unul dintre acele lucruri pe care ți le amintești doar pe jumătate, o vagă superstiție într-un cotlon al minții. N-ar fi putut să spună cine îi dăduse această idee sau când anume. Poate era doar ceva ce auzise în copilărie, o conversație șoptită între rudele mai în vîrstă la o înmormîntare, o frîntură din folclorul local.

De la est la vest. Da, exista o semnificație, era sigur de asta. Dar poziția corpului putea fi foarte bine o coincidență, nu-i așa?

Din rămășițele adunate la scena crimei, se părea că femeia purta o rochie albastru-deschis, destul de simplă, desuuri, ciorapi și pantofi albaștri cu baretă și cu tocuri de trei centimetri. Nu se găsisese o haină sau alt obiect de îmbrăcăminte, în afara rochiei. Era puțin probabil să se fi plimbat singură pînă la rîul din Litton Foot, dar nu imposibil.

Cînd fusese găsit, scheletul era incomplet, lipsindu-i cîteva oase mici. De asemenea, nu fusese descoperită vreo bijuterie, care ar fi putut ajuta la identificare – nici o brățară gravată, nici o verighetă. Femeia asta fusese fiică și mamă. Dar fusese oare și soție?

Cooper era conștient că s-ar putea să nu reușească niciodată să afle cum murise femeia. Cel puțin, nu din rămășițele găsite. Medicina legală putea face minuni, dar nu miracole.

Mai rămînea în discuție și ceea ce se întîmplase cu trupul lui Jane Raven Lee *după* moarte. Posibilitățile existente îl preocupau pe Cooper. Femeia moartă nu fusese îngropată, ci lăsată întinsă pe pămînt, pradă elementelor naturii. Tot acest caz avea un pronunțat caracter ritualic. Cooper și-ar fi dorit să existe

cineva care să-i spună dacă sesiza un fapt important sau totul era doar rodul propriei imaginații.

Ședința de seară nu dură mult. La urma urmei, nici nu erau multe de raportat. Examinarea de către legiști a scenei crimei nu dusesese la descoperirea semnelor vreunei lupte care ar fi putut avea loc lângă mașina Sandrei Birley, ceea ce sugera faptul că răpitorul nu-i dăduse nici o șansă de a o lua la fugă și, probabil, folosisese o armă pentru a o imobiliza imediat. Skoda rămăsese încuiată și nu era nici urmă de chei.

Podeaua de beton a parcurii multietajate reprezenta un infern pentru o căutare amănunțită. Cine putea spune dacă vreun element găsit pe suprafața pătată de ulei îi căzuse Sandrei Birley, atacatorului ei sau unuia dintre cei o mie de oameni care utilizaseră nivelul opt al parcurii în ultimele câteva săptămîni? Zeci de fibre fuseseră prelevate de pe zidul de susținere și de pe bariera de la rampă. Existau nenumărate urme parțiale de încălțăminte. Iar cei de la Criminalistică strînseseră suficient mărunțiș ca să le ajungă pentru cafea timp de o săptămînă.

– Ceea ce aș vrea să știu, spuse inspectorul Kessen, este dacă omul nostru știa care camere funcționează și care nu. Și dacă știa, cum a reușit asta? Nu ai cum să-ți dai seama doar privindu-le, nu-i așa?

– Nu cred, răspunse inspectorul Hitchens. Poate a lucrat aici sau știe pe cineva care lucrează. Oricum, detectivul Cooper se ocupă de interviuarea angajaților.

– Ce facem cu soțul? Ce șanse sînt să găsim Audi-ul verde pe banda înregistrată de camere?

Hitchens ridică din umeri.

– Mie mi se pare că tipul e OK. A spus că era acasă cînd l-a sunat soția. Ar trebui să avem confirmarea acestui lucru din înregistrările apelurilor telefonice.

– Așadar, deocamdată nu avem cum progresa.

– Avem doi martori care au văzut-o pe Sandra Birley înainte de răpire, zise Hitchens. A fost văzută cînd a plecat de la birou pe Fargate în direcția parcurii multietajate, între orele 19-19.30.

Chiar luînd în considerație o marjă de eroare din partea martorilor, ar fi trebuit să ajungă la mașină în jur de 19.40.

– Stați puțin! interveni Fry. Cînd a fost văzută ultima oară cu exactitate?

Hitchens își consultă notițele.

– Nu mai tîrziu de 19.30. Patronul unui magazin de pe Fargate a văzut-o trecînd pe stradă.

– Mai era la magazin la 19.30? Ce fel de magazin e ăsta? Credeam că în Edendale totul se închide cel tîrziu la ora 18.

– E un magazin de pantofi. Și era închis. Printr-un noroc, patronul se afla în depozit și făcea inventarul – își închide afacerea și o va vinde, așa că își verifică tot stocul. Dar putea să vadă strada din magazin. A spus că a văzut-o pe Sandra Birley de multe ori și știa că lucrează la Peak Mutual, deși nu îi cunoștea numele. I-am arătat niște fotografii și a identificat-o fără urmă de îndoială.

– OK.

Fry luă de pe birou transcrierile celor două apeluri telefonice. Hîrtille de fax se aflau acolo de dimineață, dar începeau deja să se murdărească și să se îndoale la colțuri. Era o hîrtie obișnuită de imprimantă și ar fi fost de așteptat să se comporte mai bine decît vechile role clasice de fax. Poate mîinile ei erau de vină. Erau prea calde.

Citi cuvintele de la începutul primei pagini, deși știa aproape pe dinafară ambele mesaje. „În curînd va avea loc o crimă... Tot ce ai de făcut e să găsești sălașul morții.“

– Acest al doilea apel a fost primit la dispeceratul din Ripley după 15.30 ieri după-amiază, spuse ea.

– Și ce-i cu asta, sergent Fry?

– Se pare că ne avertiza în legătură cu intențiile lui. „În curînd va avea loc o crimă.“ Asta spune.

– Da.

Fry dădu drumul hîrtilor pe birou.

– Dacă Sandra Birley era victima de care vorbea în apelurile telefonice înseamnă că a avut patru ore la dispoziție să ajungă în centrul orașului și fie să pună în practică o răpire pe care o planificase, fie să-și aleagă o victimă.

– Da, este posibil.

– Opțiunea cu care nu vrem să ne confruntăm este aceea ca Sandra Birley să nu fie victima în legătură cu care ne avertiza. Să sperăm că omorul *lui* încă nu a avut loc.

– Probabil vom mai primi un telefon de la el, Diane. Este evident că dorește să se afle în centrul atenției, așa că va dori să știm că el este autorul. Fără îndoială, se consideră foarte deștept.

– Ce a spus psihologul? întrebă Kessen.

– Ne-a spus să fim atenți la apelurile telefonice, îi răspunse Fry. Hitchens se încruntă.

– De fapt, asta nu este tot ce a spus doctorul Kane. Ne-a dat câteva idei foarte utile în legătură cu ceea ce vrea să ne comunice individul.

– Și ne așteptăm la miracole din partea ei? făcu Fry.

Kessen o privi pentru prima dată în acea zi, și Fry își dădu seama că era un om care văzuse tot, auzise tot și nu-l mai mira nimic. Niciodată Fry nu știa cum o să reacționeze.

– Putem întotdeauna să sperăm, sergent Fry, replică el. Apoi inspectorul se întoarse spre Hitchens. Apropo, continuă el, vreau să fie clar un lucru. Nu spuneți nimic presei despre aceste telefoane. Nici un cuvânt. Altfel, o să ne sune toți nebunii din țară. Și un nebun o dată este suficient.

Cîteva minute mai târziu, Cooper ciocăni la ușa inspectorului ca să-i explice problema pe care o avea. Cum ședința se încheiase, Hitchens se pregătea să plece acasă. Cooper auzi clinchetul unor sticle și văzu că inspectorul cerceta conținutul unei plase. Încruntarea de pe chipul lui sugera că se întreba dacă luase vinul care trebuia pentru cina din acea seară.

– Aș avea nevoie de un sfat în privința cazului cu rămășițele umane de la Ravensdale, domnule. Dacă aș putea să consult...

Inspectorul ridică o mîină.

– Ben, dacă ai de gînd să menționezi pe cineva care cere bani pentru serviciile sale, răspunsul e nu. Cu reconstrucția facială deja am epuizat tot bugetul pentru acest caz. Știi, specialiștii în acest domeniu nu sînt ieftini deloc. Dacă nu poți aduce suficiente

dovezi ca să transformi cazul ăsta într-unul de crimă, trebuie să te descurci singur.

– Dar, domnule, ar putea exista descoperiri neobișnuite care să fie importante, subiecte despre care nu știi nimic.

– Sînt sigur că toată lumea înțelege acest lucru, Ben. Dar va trebui să faci față o vreme. Pentru moment, avem alte priorități.

– Dar s-ar putea să fie...

Însă inspectorul clătină din cap. Își puse plasa sub braț și scutură nerăbdător cheile de la mașină.

Cooper se întoarce la birou. Scoase din teanc una dintre fotografiile cu reconstrucția facială și o fixă de ecranul computerului. Încăperea începea să se golească și nimeni nu-i acordă nici o atenție și nici nu observă că Ben Cooper începuse să vorbească din nou singur. Oricum, nu rosti decît o propoziție, adresată cu resemnare pozei de lîngă ecran.

– Înseamnă că am rămas numai noi doi, Jane, spuse el.

Chipul lui Jane Raven Lee îl privi tăcut – carnea pămîntie, liniile imaginare așezate pe craniu, ochii goi care așteptau o identitate.

În seara aceea, cînd ajunse acasă, Cooper constată că beculuțul de avertizare de la robotul telefonic clipea, iar pisicile îi cereau să le dea de mîncare. Cum hrănirea pisicilor era întotdeauna mai urgentă decît ascultarea mesajelor, trecură cîteva minute înainte ca Ben să apese pe butonul de derulare de pe telefon. Erau trei mesaje.

„Ben, sînt Matt. Sună-mă.“

Acest prim mesaj era foarte scurt, dar îl făcu pe Ben să se încrunte. Fratele lui nu îi telefona decît dacă era absolut necesar. De fapt, Matt era întotdeauna reticent în a-l suna pe mobil, fiindcă știa că Ben îl folosea în chestiuni de serviciu. Trebuia să-l contacteze pe fratele lui ca să vadă ce se întîmplase, dar mai avea încă două mesaje de ascultat.

„Ben, sînt Matt. Sună-mă imediat ce poți. Este important.“

Deja Cooper începu să se simtă neliniștit. Apăsă pe buton pentru a asculta cel de-al treilea mesaj.

„Ben, te rog, sună-mă. Este foarte important. După o pauză: E vorba despre mama.“

Intrînd cu Peugeot-ul de pe Castleton Road pe Grosvenor Avenue, Diane Fry opri în cele din urmă la numărul 12. Casa, odinioară solidă și prosperă, era o vilă victoriană pe o stradă plină de copaci. Ușa din față era încadrată de porticuri false, iar la apartamentele de la etaj se ajungea numai pe o scară de serviciu ascunsă. Acum majoritatea ocupanților erau studenți la colegiul High Peak aflat în partea de vest a orașului.

Deseori, lui Fry i se părea că apartamentul ei are un aer deprimant, mai ales cînd era gol. Dar la fel i se păruse și în Wardlow.

Însăși banalitatea locului făcuse ca apelurile date din cabina de lingă biserică să pară cu atât mai tulburătoare.

Deși Wardlow nu era printre cele mai plăcute locuri, cel puțin nu se afla la capătul lumii, precum zona denumită Dark Peak. Acolo nu întâlneai decât un peisaj dezolant – mlaștini sumbre, pustii, neexistînd nimic care să-l facă plăcut. Își aminti de semnul rutier pe care-l văzuse ultima oară cînd fusese acolo: „Atenție ovine – 11 km“. Unsprezece kilometri. Asta era distanța în Birmingham, de la Chelmsley Wood la Chad Valley, cuprinzînd o populație de circa un milion de oameni. Dar aici, în Derbyshire, găseai doar unsprezece kilometri de nimic. Și asta spunea totul.

Fry se transferase din West Midlands, fiind considerată un outsider, nou-venita care trebuia să-și demonstreze calitățile. Fusese o adevărată luptă uneori, dar se așteptase la asta. Însă se concentrase și muncise din greu. Acum se bucura de mult respect, deși, în mare măsură, acesta venea din partea unor oameni pe care ea-i disprețuia.

Fry se duse la fereastră, părăindu-i-se că aude o mașină pe stradă. Dar nu văzu nici un vehicul, nici măcar pietoni care să se îndrepte spre casă la căderea nopții. Tot ce văzu era orașul.

Și totuși *era* cineva. Două siluete se despărțiră la colțul străzii, atât de aproape de limita razei ei vizuale, încît trebui să-și apese fruntea de geam ca să le vadă. După o clipă, una dintre siluete se apropie, îndreptîndu-se spre casă. Angie.

Fry se retrase de la fereastră, înainte să fie văzută, și se duse în bucătărie. După două minute auzi cheia lui Angie în broască.

– Salut, surioară.

– Salut. Ai avut o zi bună?

– Sigur.

– Ce-ai făcut?

Angie își dădu jos jacheta de blugi, avînd pe buze acel zîmbet tainic. Diane nu știa foarte bine ce sentimente să aibă față de sora ei. Știa că ar trebui să fie bucuroasă că Angie arăta mult mai bine decât atunci cînd se mutase cu ea. Pielea nu-i mai era atât de palidă, ochii îi erau mai puțin încercănați, iar încheieturile și

umerii, mai puțin slabi și osoși. Cine nu le cunoștea n-ar fi putut să-și dea seama care din surori fusese dependentă de heroină.

Totuși, Diane nu era în stare să-și înăbușe un oarecare resentiment, devenit acum permanent, abia ascuns de aparența relației lor. De-abia o regăsise pe Angie, iar aceasta începuse iarăși să se îndepărteze, și de data asta părea ceva mai personal. Oare ar fi existat vreo diferență dacă ar fi găsit-o chiar ea pe Angie, fără intervenția lui Ben Cooper? N-avea să știe asta niciodată.

– De fapt, mi-am găsit o slujbă, spuse Angie.

– Poftim?

– Crezi că aveam de gând să trăiesc pe spinarea ta pentru totdeauna, Di? O să-ți plătesc o chirie.

Angie își aruncă pantofii din picioare și se prăbuși pe canapea. Diane își dădu seama că stătea în cadrul ușii, ca un părinte dezaprobat, așa că se așeză pe brațul unui fotoliu.

– E minunat! exclamă ea. Ce fel de slujbă?

Același zîmbet. Angie căută telecomanda printre perne și deschise televizorul.

– O să lucrez într-un bar.

– Vrei să spui că o să servești într-un bar? Întrebă precaută Diane.

Angie se uită la ea și izbucni în rîs văzîndu-i expresia.

– Dar ce credeai, că o să dansez la bară sau ceva de genul ăsta? Există și aici, în Edendale, un Spearmint Rhino¹?

Diane nu rîse. Se strădui să se relaxeze.

– Și în ce pub o să lucrezi?

– La The Features. Îl știi?

– Am auzit de el.

– Am mai lucrat puțin ca barmaniță, așa că o să mă descurc. Cu cîteva bacșișuri o să am chiar și bani de cheltuială. Nu te bucuri?

În sinea ei, Diane trecea în revistă dispozițiile regulamentului poliției. Articolul șapte interzicea cadrelor și membrilor de

¹ Cunoscut lanț de baruri de striptease, prezent în mari orașe, precum Londra și Las Vegas (n.tr.)

familie care locuiesc cu acestea, inclusiv fraților și surorilor, să obțină profit din afaceri.

– Atîta vreme cît nu o să-ți iei o autorizație de a vinde băuturi alcoolice, nu voi fi nevoită să obțin acordul șefului poliției.

Încercă să spună asta pe un ton neutru, dar Angie stinse televizorul și o privi șocată.

– Cred că glumești!

– Deloc.

– Bădăranul ăla de șef al tău nu poate să-mi spună cum să-mi trăiesc viața! Și ce se întîmplă dacă nu-și dă acordul? Ce crede că ar putea să-mi facă?

– Nimic, zise Diane. Dar aș fi nevoită să-mi dau demisia.

– O, nasol.

Angie sări în picioare și-și luă pantofii, îndreptîndu-se spre dormitorul ei. Diane începea să se simtă illogic de furioasă.

– Angie...

Sora ei se întoarse o clipă, înainte să dispară în cameră.

– Serios, Di, să-ți dai demisia din slujba aia nenorocită ar fi cel mai bun lucru pe care l-ai putea face. Și poate atunci mi-aș recăpăta sora pe care mi-o amintesc.

Diane rămase cu privirea ațintită la ușa care se trîntise în urma lui Angie. Nu-i trecu altceva prin minte decît că nu apucase să o întrebe cine era bărbatul cu care o văzuse la colțul străzii.

Ben Cooper simțea că merge pe coridoarele spitalului de o jumătate de oră. Era sigur că o luase la stînga de la cabinetul infirmierelor, cu o sută de metri în urmă, și totuși dădu peste alt cabinet, care arăta exact la fel. Oare întotdeauna fuseseră spitalele atît de lipsite de personalitate sau era doar rezultatul ultimelor îmbunătățiri făcute în Edendale General?

Și atunci, pe coridorul din față, văzu o figură familiară, purtînd blugi și un pulover gros, găurit la coate. Cooper zîmbi ușurat. Fratele lui, Matt, părea total nepotrivit într-un spital. De exemplu, era clădit la o scară diferită față de infirmierele care treceau pe lîngă el. Mîinile și umerii lui păreau nepotrivite și prea mari, dînd senzația că ar putea frînge orice lucru fragil de care se

apropia. Nu era omul pe care să-ți dorești să-l lași printre ace hipodermice și perfuzii.

De asemenea, părea de departe prea sănătos pentru a se afla într-un spital, chiar și ca vizitator. Expunerea constantă la soare și vînt făcuse ca pielea lui să capete o culoare intensă, cafenie, care contrasta cu albul clinic și culorile pastelate ale pereților proaspăt zugrăviți.

Matt ridică privirea și se îndreptă către el. Îi cuprinse umărul cu brațul – un gest rar de afecțiune, ce făcu inima lui Ben să tresară de neliniște.

– Am vorbit cu doctorul, zise Matt. Nu cu medicul principal, ci cu un rezident, sau cum i-o mai zice. Hai să mergem în sala de așteptare, să luăm o ceașcă de ceai.

– Vreau să o văd pe mama.

– Doarme, Ben. Mi-au spus că are nevoie de odihnă. De fapt, cred că i-au dat ceva, ca să o adoarmă.

– Matt...

– Haide, pe aici. Cred că spitalul are un bufet pentru vizitatori, așa că un ceai ar fi foarte bun.

Ben simți că fratele lui îl luă aproape pe sus, trăgîndu-l după el. La fel cum procedase și tatăl lor cu ei, atît de mulți ani.

– Matt, lasă ceaiul, trebuie să știu cum se simte mama, acum. Ce s-a întîmplat?

În loc să-i răspundă, Matt își continuă drumul pe culoar. Era cu vreo cinci centimetri mai înalt decît fratele lui și mult mai solid. Ben știa că era inutil să se împotrivească, așa că încercă să țină pasul cu el. Se simți cuprins de un val de mînie – un sentiment despre care știa că era născut din teamă.

– Ceaiul, zise Matt. Apoi am să-ți spun tot ce știu.

Matt Cooper traversă grijuliu bufetul spitalului, cu două cești în mîini. Părea îngrozit că ar putea vărsa lichidul pe dalele lucioase de linoleum, caz în care cineva ar aluneca și și-ar rupe vreun picior. Cumva, un accident într-un spital părea mai grav decît unul petrecut oriunde altundeva.

Ben cuprinse ceașca între palme, avînd nevoie doar de căldura și de confortul pe care i le oferea faptul că urmărea cu privirea mișcarea aburului – ceva care să-i potolească nerăbdarea.

– Kate zice că te-a văzut mai devreme, afirmă Matt. Mașina ta era parcată pe Scratter.

– Unde?

– Pe Scratter. Pe drumul dintre Wardlow și Monsal Head. Ei așa îi spun.

Ben se încruntă.

– Haide, Matt, spune odată!

Fratele lui suspină, în timp ce se așează comod pe scaun.

– Se pare că mama a căzut la sanatoriu.

– Cum adică „se pare“?

– Ei bine – a căzut. Dar personalul de la Old School nu știe precis cum s-a întîmplat. Și tu știi cît de confuză e mama. Am reușit să vorbesc cu ea înainte să-i dea sedative și n-avea nici cea mai mică idee unde se afla.

– Cît de grav s-a rănit?

– Și-a fracturat șoldul.

– La naiba!

– Știu. Iar ei cred că, atunci cînd a căzut, s-ar fi lovit și la cap. Era foarte amețită și nu și-a putut aminti nimic.

– Cineva de la sanatoriu ar fi trebuit să se afle aici, spuse Ben. De ce nu sînt aici? E responsabilitatea lor.

– Ben, calmează-te. Infermiera-șefă a venit la spital cu ea și a stat două ore, pînă cînd am trimis-o eu înapoi. Directorul a telefonat de două ori, ca să vadă cum se simte mama. Toți sînt îngrijorați în privința ei.

– Așa ar trebui. Au de răspuns la niște întrebări.

Matt luă o gură de cafea, dar Ben nici măcar nu-și ridică ceașca. Constată că mîna îi tremura de furie și știa că doar ar fi vărsat-o.

Cineva lăsase pe masă un exemplar al ediției de seară a ziarului, îndoit, din care se vedea jumătatea de sus a primei pagini. Ben observă numai primii trei centimetri ai fotografiei, deasupra îndoiturii, dar o recunoscuse imediat. Se uitase la ea

mare parte din zi. Cel puțin Biroul de presă își făcuse datoria cum se cuvine.

– Când se va trezi mama?

– Vor să o țină sub sedative pînă cînd pot să-i facă radiografia. Probabil mîine vom putea sta de vorbă cu ea. Dar putem merge să stăm cu ea cîteva minute, dacă o rugăm pe asistentă.

Ben privi țintă cafeaua care se răcea. Părea deosebit de neispititoare, acum că aburul dispăruse.

– Hai să mergem, atunci.

– E doar o căzătură, Ben. Un șold fracturat sună rău cînd auzi prima dată, dar ea nu e chiar atît de bătrînă.

– Nu știi cum sînt rănile la cap? Chiar și o lovitură minoră... Ben se opri și trase aer adînc în piept. OK, îmi pare rău. Crezi că reacționez exagerat.

– Da, așa e.

– Îmi pare rău, Matt, spuse din nou. Știi, serviciul...

– Te copleșește din nou?

Lui Ben nu-i plăcu acel „din nou”. Cum mergeau pe coridor, spre salon, simți alt val de mînie. Își puse o mîna pe brațul lui Matt.

– Cum îl cheamă pe directorul de la Old School?

– Robinson. De ce?

– Cînd o să plec de aici, mă voi duce să-l văd.

– Ben, nu ai rezolva nimic.

– Trebuie să știu exact ce s-a întîmplat și cum au de gînd să procedeze.

Matt îl apucă de braț și-l strînse, puțin prea tare. Se înroșise la față mai mult decît de obicei și respira mai greu.

– Te avertizez – nu te lua de toți cei care îți ies în cale, Ben. Asta nu o să te ajute să scapi de sentimentul de vinovăție.

Pămîntul sfărîmat de sub tălpile ei semăna cu niște cioburi de sticlă. Cele două zile de ploaie îi stropiseră picioarele cu noroi, iar acesta acoperea acum – întunecat și umed – porțiunile dintre degetele de la picioare și semnul unei vechi fisuri pe șoldul stîng. Furnicile ieșiseră dintre frunzele care acopereau pămîntul în acea regiune păduroasă și se strecurau printre pliurile țepene ale

rochiei, tîrîndu-i-se de-a lungul mîinilor. Una dintre ele se opri pe florile fără miros înainte să-și continue drumul. Ajunsă însă pe creștet, nu știu ce să facă. Nu-și dădea seama de prezența cerului și nici măcar a pădurii Alder Hall. Tot ce vedea era numai o mică porțiune a corpului – cîteva centimetri din gît, cu suprafața albă și tare, fină la atingere.

În acea după-amiază cineva venise în pădure. Era o siluetă înveșmîntată cu o haină și cu un fular care să o protejeze de vînt, cu mîinile vîrite în buzunare și cu o geantă de pînză aruncată pe umăr. Venise pe drumeagul ce suia dinspre capătul carierei Alder Hall, traversase riul și urcase panta printre copaci. La marginea luminișului, se oprise pentru cîteva clipe înainte să intre în spațiul deschis, apoi își croise drum printre tufele înalte de răskoage, fără să ia în seamă fragmentele de tulpini rupte care i se agățau de mîneci și de blugi.

Ajungînd la soclu, vizitatorul se oprise, deschisese geanta de pînză și scosese un buchet de flori pe care îl pusese la picioarele statuii, apoi se oprise să admire aranjamentul. Priveliștea îi provocase un zîmbet de satisfacție. Adusese crizanteme albe – flori potrivite pentru moarte.

JURNALUL MORȚII, PARTEA ÎNTÎI

Nimeni nu mi-a spus că cele mai cumplite coșmaruri vor apărea atunci cînd nu dorm. Nimeni nu m-a prevenit vreodată că o să stau în pat, cu ochii larg deschiși, rugîndu-mă ca somnul să apară. Am petrecut acele ore numărînd fețele de pe tapet, vîzînd conturul unui monstru acolo unde hainele mele zăceau aruncate pe un scaun. Atunci ascultam zgomotele din afara casei, cît de atent puteam, sperînd să fac zgomotele dinăuntru să dispară. În cele din urmă, odată cu trecerea orelor, nu mai rămîneau decît sunetele nopții – alunecarea întunericului care se tîra pe acoperișul casei mele.

Ceva trăiește în întunericul acela. Este cea mai mare teamă a noastră și se numește necunoscut. Toți cunosc această teamă, dar puțini au curajul să se gîndească la ea. Nu am fi în stare să ne continuăm viața dacă am vedea prezența

rînjită care pîndește în urma noastră. Este mult mai bine să ne prefacem că nu vedem monstrul. Ne ferim privirea și ne convingem că e doar o umbră în lumina soarelui. Este numai o pală de vînt care trîntește o fereastră deschisă. Un foșnet de frunze moarte de cealaltă parte a ușii.

Este aceeași teamă pe care o resimte copilul care dorește ca ușa de la dormitor să rămînă deschisă pentru a vedea o geană de lumină, aceeași teamă pe care o simte o bătrînă atunci cînd trage zăvorul de la ușă. În cele din urmă, cu toții sîntem sortiți să cădem în ghearele întunericului pe care îl întrezărim în visele noastre. Marele hoț de suflete, nevăzutul care ne pîndește din prag. Din ce prag ar pîndi, dacă nu din cel al morții?

Vezi acum umbra? Simți fiorul rece, auzi foșnetul?

Acum visele mele sînt diferite. Uneori, în coșmaruri, văd cadavre mișcîndu-se în coșciuguri. Gurile li se strîmbă, membrele li se zbat, degetele li se strîng și se deschid asemenea unor gheare, în timp ce se întind spre lumină. Încerc să le fac să se potolască, să stea liniștite ca să poată fi îngropate. Dar asta nu ajută la nimic. În visele mele, morții continuă să se zvîrcolească.

În dimineața următoare, Diane Fry găsi în biroul CID doi detectivi de vîrstă mijlocie. Purtau costume albastru-marin aproape identice și amîndoi aveau umerii puțin cam prea cămoși, astfel încît păreau să nu aibă gît. Unul din ei avea o cravată cu dungi albastre, iar celălalt una cadrilată, alb cu negru. Ar fi putut fi agenți de vînzări de la o companie farmaceutică, aflați în vizită.

– Cine sînt ăia doi? întrebă Gavin Murfin.

– Ajutoare pentru biroul CID, răspunse Fry.

– Poftim?

– S-au pensionat anul trecut de la Divizia D. Dar au revenit să ne dea o mîină de ajutor, pentru că nu avem suficient personal. Domnul Hitchens zice că au foarte multă experiență. Amîndoi au treizeci de ani vechime.

– Da, se vede.

La ședința de dimineață despre investigația în cazul Sandra Birley, Ben Cooper fusese primul care ridicase mîna. Dornic de a se remarca, fără îndoială.

– Domnule, credeți că este posibil ca atacatorul doamnei Birley să o fi urmărit cu cîteva zile în prealabil și să-i fi observat obiceiurile?

– Ce obiceiuri? întrebă inspectorul Hitchens.

– Pentru început, locul ales pentru a-și parca mașina. Și obiceiul de a nu folosi liftul, cînd acesta mirosea.

– Și ce, a urinat în lift pentru a o împiedica să-l folosească?

– Era doar o idee.

– Ar fi prea frumos să fie adevărat, nu-i așa? Un suspect care a acoperit podeaua liftului cu propriul ADN, ca să-l putem noi

descoperi? Inspectorul se gîndi la asta. Nu, Ben, nu ține. Ar fi fost imposibil să știe că Sandra Birley avea să stea pînă tîrziu la serviciu în acea seară.

– Nu? Ei bine, doar dacă nu...

– Dacă nu ce?

– Doar dacă nu lucra în același birou cu ea.

– Atunci trebuie să-i verificăm pe toți colegii ei, spuse Hitchens. Cîți sînt?

– La Peak Mutual lucrează aproximativ patruzeci de oameni, interveni Fry. Bărbați și femei.

– Bărbați și femei? Bine punctat, sergent Fry. În acest stadiu, nu mai trebuie doar să presupunem că răufăcătorul este un bărbat.

– Apelul telefonic, domnule? întrebă cineva.

– Apelul telefonic poate foarte bine să nu aibă nimic de-a face cu răpirea.

Inspectorul-șef Kessen era prezent la ședință, dar stătea de-o parte, lăsîndu-l pe inspectorul Hitchens să ia cuvîntul. Fry nu era surprinsă să-l vadă pe șeful în exercițiu al biroului CID. În situația în care cazul Birley se transforma într-o anchetă de crimă, atunci Kessen ar fi fost numit ofițer principal de investigații. Dar, pînă acum, nu aveau nici cadavrul, nici vreo probă care să demonstreze că avusese loc o crimă în adevăratul sens al cuvîntului. Posibilitatea ca Sandra Birley să fi fost răpită din parcare din Clappergate era, într-adevăr, doar o posibilitate.

– Îi vom cere soțului ei să facă o sesizare, domnule? întrebă Cooper, ridicînd mîna.

Fry încuviință fără tragere de inimă. Cel puțin era o tactică pe care ar fi putut-o folosi și care nu i-ar fi angajat cu nimic.

– Credem că, deocamdată, e prea devreme, aprecie Hitchens. Și, în plus, pentru moment, nu e deloc în stare să facă asta. Primul lucru pe care l-am făcut azi-dimineață a fost să stau de vorbă cu ofițerul specializat în relațiile cu familia și se pare că, de ieri, starea emoțională a domnului Birley s-a deteriorat considerabil.

Apoi se dovedi că acei doi detectivi pensionari lucraseră încă de la prima oră și se uitaseră deja prin înregistrările luate de camerele cu circuit închis, aflate la supermagazinul din Clappergate. Pentru nimeni asta nu reprezenta o îndeletnicire favorită –

cei din încăpere începură să se simtă recunoscători pentru prezența celor doi.

– Înainte de toate, i-am eliminat de pe listă pe proprietarii celorlalte două autovehicule lăsate în parcare peste noapte, interveni cel cu cravata alb cu negru. Primul individ băuse prea mult în bar și a decis să ia un taxi. S-a întors să-și ia mașina în dimineața următoare, așa că i-am luat o declarație. Nu a văzut nimic. Dar cum să fi văzut, dacă în acea perioadă se afla în bar?

– OK, spuse Hitchens. Și celălalt?

– Chiar și mai inocent. Lucrează la Departamentul IT al unei companii ale cărei birouri se află pe Buxton Road. În acea după-amiază și-a scăpat un monitor pe picior și și-a fracturat două degete. La momentul cu pricina se afla la Urgență. Prietenul lui a venit să ia mașina.

– În orice caz, nu păreau să fie niște suspecți demni de luat în seamă. De ce atacatorul Sandrei Birley și-ar fi lăsat mașina în același loc?

– Exact, domnule. Dar a fost necesar să-i verificăm, înainte de a-i elimina de pe listă. De asemenea, am parcurs fiecare porțiune din înregistrările camerelor funcționale și am reușit să identificăm toate autovehiculele care au părăsit parcare mai târziu, în acea noapte – cu alte cuvinte, după răpirea doamnei Birley. Erau doar patru, deoarece locul era, practic, gol. De fapt, am identificat trei dintre proprietarii vehiculelor înregistrate pe bandă, în momentul când aceștia s-au întors după mașini. Două erau ale unor bărbați neînsoțiți și una a unui cuplu – dar mai în vîrstă, cam la șaiszeci de ani. Se vede clar pe bandă că femeia nu este Sandra Birley. Are altă vîrstă, altă înălțime, alte haine, totul diferă. Am vorbit cu toți acești oameni și par să fie sinceri.

– Și nici unul dintre ei nu a văzut ceva suspect? întrebă Fry.

– Nici unul, sergent.

Fry oftă. Asta e problema cu cei care respectă legile – nicio dată nu văd nimic. Nici nu mai reținea de cîte ori fusese chemată în cazul unui incident grav, întîlnind însă doar oameni cu zîmbet amabil și memorie scurtă.

– Dacă socotelile mele sînt corecte, a mai rămas un vehicul.

- Din păcate, al patrulea autovehicul pare să fi fost parcat la nivelul doi.
- Unde e o cameră nefuncțională?
- Exact, sergent. Avem înregistrarea autovehiculului ieșind din parcare pe la barieră. E un Saab albastru. Se pare că la volan era un bărbat, nefiind vizibil vreun alt pasager.
- Și proprietarul a fost interogat?
- Locuiește în Sheffield. O echipă a plecat deja să stea de vorbă cu el.
- Așadar, dacă eliminăm șoferul din Sheffield, zise Fry, atunci singura posibilitate este că omul nostru nu avea o mașină proprie în parcare.
- Ei bine, trebuia să aibă un vehicul pe undeva, prin apropiere, interveni detectivul cu cravată în dungi. Trebuie să fi parcat pe stradă.
- Atunci trebuie analizate mai multe înregistrări ale unor camere de luat vederi. Camerele din centrul orașului?
- Exact.
- Fry se întoarse spre inspector.
- Și ce facem cu mesajele telefonice, domnule? Indiciile pe care le-a lăsat...?
- Hitchens prinsese harta pe planșetă, sau, cel puțin, o adaptare a acesteia, indicînd cercul de zece kilometri din jurul localității Wardlow, cu etichete marcînd distribuirea locațiilor.
- Am întocmit o listă a potențialelor locații, pentru a fi verificate de polițiști, atunci cînd terenul va fi practicabil, răspunse el. Prin asta înțeleg orice locație la care ne-am putea referi ca la „sălașul morții”. Altfel, dacă indiciile lui nu devin mai clare, nu avem nimic concret ca să putem acționa. Între timp, dacă mai aveți alte teorii plauzibile, să le auzim. Dacă nu ați ascultat benzile și vreți să o faceți, vorbiți cu sergentul Fry.
- Cînd va fi practicabil? Asta s-ar putea să nu fie niciodată, interveni Cooper.
- Hitchens ridică din umeri.
- După cum spui și tu, Cooper, posibilitățile sînt nelimitate. Avem nevoie de ceva mai substanțial.

- Sperăm că va suna din nou?
- Ei bine, ne-ar ajuta, nu-i așa?

Inspectorul-șef Kessen ascultase în tăcere discuția. La sfârșitul întâlnirii, se ridică și își puse mâna pe brațul lui Hitchens.

- Să mă ții la curent, Paul, da?! Îi ceru el. Periodic.

Ben Cooper era pe punctul de a pleca de la ședință odată cu ceilalți, când inspectorul îl chemă înapoi. La început crezu că nu auzise bine, și Hitchens trebui să-l strige din nou – un pic mai tare de data asta, ca și cum Cooper visa cu ochii deschiși, în ultima bancă.

- O, Ben, ai un minut?
- Da, domnule.

Cooper își lăsă haina pe spătarul scaunului și merse în față, deplasându-se contra valului de oameni și conștient de privirile care i se aruncau. Dar poate era el prea sensibil. Încă se simțea vinovat de izbucnirea lui din spital de seara trecută, și în dimineața asta nu putuse să se concentreze la nimic mai mult de câteva minute. Gîndurile îi zburau la imaginea corpului palid și neajutorat al mamei sale, care zăcea în acel salonaș, în mirosul de dezinfectant și sunetele de tocuri ce se auzeau de pe coridor, înapoi și încolo, înainte și înapoi, pînă cînd credea că o să înnebunească. Atunci cînd sunase, la prima oră, la spital, i se spusese că doamna Cooper se simțea „satisfăcător“.

– E ceva pentru tine, Ben, spuse inspectorul, jucîndu-se cu câteva hîrtii prinse pe clipboard. Se pare că ai avut puțin noroc. A sunat o femeie să spună că a recunoscut reconstituirea facială.

- Deja?

– A apărut în ediția de seară a ziarului și, de asemenea, pentru două minute, la știrile TV locale.

- Excelent.

Hitchens îl privi cu un ochi critic, ca și cum ceva nu era în regulă. Cooper se întrebă dacă uitase să se bărbierească așa cum trebuie sau dacă îi stătea strîmb cravata. Ambele situații erau perfect posibile.

– Numele doamnei este Ellen Walker. Crede că decedata este verișoara ei, Audrey Steele. Aici e adresa, Ben.

– E în drumul meu, domnule.

Cooper își înșfăcă haina de pe scaun și încercă să-și îndrepte cravata. Era indicat să arăți ca un profesionist atunci când te întâlneai cu oamenii care respectă legile.

– Mai e ceva, Ben...

Hitchens ținea în mână o bucată de hîrtie ruptă dintr-un post-it.

– Ce-i asta?

– Încă un mic noroc pentru tine. Acest domn e un antropolog legist pensionar, pasionat de tanatologie. Se pare că noi l-am consultat din cînd în cînd în trecut și locuiește în această zonă de cînd s-a pensionat. E dispus să ne acorde gratis o scurtă consultanță.

– Gratis? Cine spune asta?

Hitchens zîmbi.

– Vicepreședintele comitetului polițienesc, membru al Clubului Rotary, ca profesorul Robertson.

Cooper luă bucata de hîrtie și se uită pe datele de contact.

– Are acreditare la Asociația Ofițerilor de Poliție?

– Bineînțeles. Pune-l la încercare, Ben. Ar putea fi exact persoana de care ai nevoie.

– Da, presupun că s-ar putea.

Și se gîndi: „Mai ales că e gratis“. Dar nu o spuse cu voce tare.

– În regulă atunci, Ben, asta-i tot.

Cooper își dădu seama că încăperea se golise și că inspectorul era nerăbdător să plece. Dar tatăl lui îl învățase să nu se prefacă niciodată că a înțeles ceva, atunci cînd nu era așa. Întotdeauna asta conducea la un dezastru, spunea el.

– Ăă... un singur lucru, domnule, zise el.

– Da?

– Ce naiba-i tanatologia?

Hitchens păru deconcertat pentru o clipă, apoi pocni arcul de la clipboard și o porni rapid înspre ușă, ca și cum nu avea nici o secundă de pierdut cu întrebări fără sens.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Cooper, dacă nu știi, caută în dicționar.

Cînd era pe punctul să părăsească biroul, Cooper remarcă o carte pe masa lui Gavin Murfin. Gavin nu avea niciodată cărți pe birou. Plăcinte și cafele, da. Și, evident, ciocolată. De fapt, orice comestibil. Așadar, dacă acea carte nu era făcută din înghețată, atunci era un eveniment istoric.

Murfin îi observă privirea. Dar, înainte să poată pune mîna pe carte, Cooper o ridică. O mulțime de bucățele de hîrtie ieșeau din ea, marcînd anumite pagini.

– *Îndrumar de promovare pentru sergenți. Partea întâi.* Mă gîndeam eu că trebuie să fie un motiv pentru care, dintr-odată, ai început să vorbești ca din carte. Ce se întîmplă, Gavin?

– Încerc doar să-mi îmbunătățesc performanțele, ca să zic așa, răspunse Murfin.

– Să *ce*?

– După părerea mea, e ceva asupra căruia toți ar trebui să ne oprim și să ne gîndim din cînd în cînd. Dacă vrem să facem vreun progres în carieră, asta trebuie făcut.

Cooper se holbă la el.

– Dar ăsta-i un îndrumar, Gavin, ești sigur că nu te gîndești la o promovare?

– De fapt, da, mă gîndesc.

– Intenționezi să te înscrii pentru examenul de sergent? Vorbești serios?

Murfin înșfăcă îndrumarul.

– De fapt, de ce nu?! Nimeni de pe aici nu pare să aprecieze profunda mea experiență. Eram în biroul CID atunci cînd tu încă purtai pantaloni scurți. M-am confruntat cu de toate. Așadar, e timpul să-mi împărtășesc cunoștințele și experiența printr-o funcție de conducere.

– Și ai repetat răspunsurile pentru interviu, spuse Cooper cu uimire.

– Dă-i înainte, rîzi cît vrei. Nu-mi pasă. Unul dintre avantajele anilor de experiență e că-mi păstrez sîngele rece și nu-mi pierd cumpătul, chiar și în fața unor provocări extreme.

– Stai așa, interveni Cooper. Cîți ani, cu exactitate?

– Poftim?

– Cîți ani de experiență, Gavin? De cît timp lucrezi la biroul CID?

Murfin nu răspunse. Își deschise îndrumarul și se prefăcu că studiază o pagină.

– Haide, Gavin, cîți ani?

– Unsprezece, răspunse Murfin nepăsător.

Cooper oftă adînc.

– Aha. Perioada în care poți sta pe o funcție. Asta explică totul. Ți-a mai rămas un an, cel mult. Și doar nu vrei să te întorci la uniformă. Gavin, începi să devii disperat.

– Găsești de neconceput ideea mea de a fi promovat la gradul de sergent?

– Ei bine, da.

– Mulțumesc mult.

Cooper rîse, apoi se simți instantaneu vinovat – nu pentru că rîsese de Gavin, ci pentru că nu i se părea corect să găsească ceva de rîs tocmai acum.

Amîndoi ridicară privirea spre Diane Fry, care intră în birou. Era neagră de supărare.

– Ia te uită, spuse Murfin încet. Trebuie să ne pregătim să-i ridicăm moralul?

– Șșt! Iar o s-o enervezi, îl preveni Cooper.

– Ei bine, exercițiile astea de formare a echipei mă dărimă, Ben. Mă simt epuizat emoțional de toată dragostea pe care o port colegilor.

Fry îl abordă imediat pe Cooper:

– Ben, inspectorul zice că ți-a dat numele unui bătrîn profesor, ca să vorbești cu el.

– Da. Sper să-l întîlnesc în după-amiaza asta.

– Cînd te întorci, să stăm de vorbă, da? Trebuie să fac o evaluare, să văd dacă ar putea fi folosit și în altă investigație. Așa că voi fi interesată ce părere ai despre el.

– De obicei nu ești foarte entuziasmată de experții din afară, Diane, îi răspunse Cooper.

– Personal, nu m-aș apropia de el nici moartă. Dar am nevoie de un motiv pentru a-mi justifica decizia de a nu apela la el. Pricepi?

– Ai vrea să mă întorc și să-ți spun că nu e de nici un folos, corect?

– Sincer, mă aștept să te întorci și să-mi spui că e vreun savant pensionar cam țicnit, care bea prea mult și are plete, cu un câine care pute și cu găuri în jachetă, dar îi place să fie vizitat de tinere polițiste drăguțe. Orice de genul ăsta mi-ar fi de folos.

Imediat ce Fry ieși din birou, Murfin indică o pagină din îndrumarul lui pentru sergenți, marcată cu un post-it galben.

– „Un ofițer superior ar trebui să fie întotdeauna pregătit pentru a-și justifica o decizie“, cită el. Vezi, eu aș putea face asta.

– Hei, zise Cooper, dacă tot ai dat o raită prin bibliotecă, nu s-a întâmplat să vezi și dicționarul ăla mare?

– E acolo deasupra, pe raft.

– Mersi.

Cooper luă cartea și răsfoi paginile. Acolo era – tanatologie: „Studiul științific al morții, al fenomenelor și al practicilor referitoare la aceasta. Din grecescul *thanatos*, care înseamnă moarte“.

Drăguț. Profesorul lui era un veritabil Doctor Moarte.

Casa lui Ellen Walker era o vilă din piatră cu ferestre care dădeau înspre două străzi, aflată în mijlocul unei terase din secolul al XIX-lea, lângă biserica parohială. Cea din urmă casă din șirul de clădiri fusese transformată cândva în magazin, dar acum obloanele erau coborâte și nu exista nici un indiciu despre ceea ce se vindea acolo odinioară. După aspectul perdelelor de dantelă de la ferestrele primului etaj, cineva încă locuia în apartamentul de deasupra magazinului. Vreun vânzător de legume pensionar sau un vânzător de articole de fierărie, probabil scos din afaceri de supermagazinele Tesco sau B & Q, aflate la marginea orașului.

Prin geamurile de sticlă mată ale ușii de la numărul 15, Cooper abia întrezări holul. Toate cele patru ferestre din fața casei aveau storurile coborâte destul de mult ca să acopere jumătatea de sus a geamurilor.

– Doamna Walker? Întrebă Cooper, când o femeie de vîrstă mijlocie răspunse la ușă.

– Sînteți de la poliție?

– Detectiv Cooper, doamnă Walker.

– Ellen.

– Îți mulțumim foarte mult că ne-ai sunat. Înțelegeți care sînt circumstanțele? De ce am făcut reconstituirea facială?

– Am văzut fotografia în ziar. Vecina mea mi-a arătat-o. Într-adevăr, n-am înțeles de ce se afla acolo, dar am fost destul de sigură...

– Pentru început, să mai aruncăm o privire asupra ei, da?

Lui Cooper nu-i plăcu deloc cum sună „destul de sigură“. Era mai bine ca martorul să fie lăsat să tragă concluziile ceva mai încet.

Ellen Walker părea neliniștită că o vizita poliția. Era atît de reconfortant, încît Cooper uită pentru moment că adesea acesta reprezenta un semn de vinovăție. Privi șemineul în stil victorian, cu vatra construită din ardezie. Din păcate, conținea un sistem pe gaz ce imita cărbunii, care nu avea nimic de-a face cu stilul victorian. Ferestrele dădeau spre stradă, dar prin bucătărie văzu o seră din care se ieșea într-o grădină împrejmuată de ziduri joase din gresie.

– Reproducerea din ziar s-ar putea să nu fi fost de foarte bună calitate. Acesta-i originalul, Ellen. Nu te grăbi, uită-te bine la ea. Reține faptul că unele detalii ar putea să nu fie precise. Coafura, de exemplu.

Doamna Walker studie docilă imaginea.

– Coafura nu e prea departe de adevăr, chiar că nu.

– Ești sigură că e verișoara ta?

– Destul de sigură.

Cooper oftă. „Destul de sigură“ nu era mult, dar deocamdată trebuia să se mulțumească și cu atît.

– Alte detalii se potrivesc, zise doamna Walker. Audrey avea patruzeci și doi de ani și era cu trei-cinci centimetri mai înaltă decît mine.

– Era căsătorită?

– A fost o perioadă. A întîlnit un individ pe nume Carl, care lucra pe o platformă petrolieră marină. Era un tip OK, dar după

un timp s-au despărțit. Cred că el a plecat în Germania după pronunțarea divorțului.

– Ai găsi adresa lui, dacă am avea nevoie de ea? întrebă Cooper.

– Cred că da. Doamna Walker se încruntă. Știi, eu și Audrey am fost întotdeauna foarte apropiate. Mama ei e mătușa Viv, sora mamei mele. Audrey mi-a fost domnișoară de onoare când m-am căsătorit.

– Excelent. Așadar, am putea spune că ai cunoscut-o foarte bine.

– Asta am vrut să spun.

– Și când a dispărut Audrey Steele? o întrebă Cooper.

Ellen Walker se holbă la el.

– Dispărut?

– Când a fost văzută ultima oară? Nu e înregistrată ca persoană dispărută. Dar se pare că trebuie să fi dispărut cel puțin de prin luna februarie sau martie anul trecut.

– Nu a dispărut. A murit.

– Da, știm că a murit, zise Cooper calm. Știm *acum* că a murit. Dar înainte să știe cineva ce s-a întâmplat cu ea, trebuie să fi fost dispărută.

– Nu știu ce vrei să spui, continuă Ellen Walker nervoasă. Audrey a murit. A făcut o comoție cerebrală și a murit.

Acum era rîndul lui Cooper să se holbeze la ea.

– De unde știi cum a murit?

– Era scris pe certificatul de deces.

– Ce?

– Mama ei l-a pus pe undeva, dacă vrei să-l vezi.

Cu ceva efort, Cooper încercă să se concentreze și să analizeze ce-i spunea doamna Walker.

– *Vorbim* despre Audrey Steele?

– Da, bineînțeles.

– Ellen, când a murit verișoara ta, mai exact?

– Anul trecut, în a doua săptămînă din martie. A fost incinerată la Edendale. A fost o zi îngrozitoare. A burnițat toată după-amiaza. Ellen Walker fu străbătută de un frison. Nu-i nimic mai rău decît burnița, nu-i așa? Face să-ți pătrundă frigul și umezeala pînă la oase.

10

Cînd Fry intră în biroul inspectorului, Liz Petty aștepta în încăpere. Părea veselă, de parcă avea să-i dea niște vești bune. Dar, așezîndu-se, Fry o privi cu îndoială. Criminaliștii erau civili și, prin urmare – după părerea ei –, imprevizibili.

– Am făcut o analiză tehnică preliminară a celor două apeluri telefonice, începu Petty. M-am gîndit că te va interesa ceea ce am descoperit.

Inspectorul Hitchens se întoarse și ridică întrebător din sprîncene înspre Fry.

– Era ceva interesant în zgomotul de fond?

– Zgomotul de fond a fost intensificat. Echipa de tehnicieni mai are nevoie de puțin timp pentru analiză, dar au trimis cîteva observații, în caz că vă pot fi de folos.

– Orice ne poate fi de folos în momentul de față.

Petty se uită prin hîrțiile pe care le adusese, aranjîndu-și în același timp puloverul și jucîndu-se cu părul. Privind-o cu atenție, lui Fry i se păru că aduce cu unii suspecti pe care îi interogase de-a lungul anilor, care își trădau nervozitatea prin mici ticuri. La urma urmei, lui Petty nu avea cum să-i pese de felul cum arăta la locul de muncă, Puloverul bleumarin purtat de criminaliști nu avea menirea de a-i face să arate elegant – deși, pe Liz Petty, arăta mai bine decît pe unii dintre colegii ei bărbați, de vîrstă medie.

– O să încerc să nu vă răpesc prea mult timp, zise Petty și îi dădu lui Fry o copie a raportului.

Aceasta luă hîrțiile și văzu că era menționat zgomotul de trafic, cîntece de păsări, lătratul unui cîine. Mai era însă și o referință

la o voce puternică, răsunătoare, ca și cum cineva striga în fundal, însă în interiorul unei clădiri – Și nu era tocmai un strigăt.

– Băieții din echipa tehnică nu merg niciodată la biserică? întrebă ea.

– Poftim?

– Strigătul la care se referă poate fi slujba ținută de vicar de la amvon. Asta înseamnă că serviciul funerar începuse deja când a fost efectuat apelul.

– Asta trebuie să ne ofere o șansă în plus în a-l identifica, dacă ne hotărîm să urmăm pista asta, interveni Hitchens.

Fry oftă recunoscînd una dintre frazele folosite de inspector pentru a evita orice fel de implicare.

– Bine că au reușit să scoată toate aceste detalii din bandă, spuse ea. Eu nu am observat nimic. Înregistrarea e de proastă calitate.

– Dar cum își camuflează vocea? întrebă Hitchens. Nu-ți trebuie un echipament electronic special pentru asta? Cum a reușit s-o facă dintr-o cabină telefonică?

– Ajung și la asta, zise Petty. Tehnologia facilitează multe lucruri în ziua de azi. A folosit un dispozitiv telefonic de modificare vocală. Probabil ceva de genul ăsta...

Scoase un instrument de aluminiu micuț, cam de dimensiunile unui ceas de buzunar, cu două butoane. Semăna cu un mouse miniatural.

– Țsta este aparatul de modificare a vocii? întrebă Hitchens.

– Poți alege dintre șase voci. O selectezi pe cea dorită cu ajutorul butonului de pe carcasă. Apoi ții aparatul deasupra receptorului și vorbești în microfonul de deasupra. Pe piață există și dispozitive mai complicate, dar pentru scopurile cele mai obișnuite acesta este suficient. Poți să cumperi unul cu mai puțin de douăzeci de lire de pe internet.

– Este suficient de mic pentru a putea fi purtat în buzunar, zise Hitchens.

– Sigur. Are și un lăncișor, ca să-l poți prinde la inelul de la chei.

– Și majoritatea oamenilor l-ar confunda cu o telecomandă pentru ușa de la garaj.

Petty puse pe masă două reportofoane de mici dimensiuni.

– Pe asta se află banda cu apelul original, spuse ea, apăsînd pe un buton.

O voce familiară răsună în încăpere, accentele artificiale fiind clar audibile: „În curînd va avea loc o crimă. S-ar putea petrece în următoarele cîteva ore.“

– Cred că e suficient. Acum ascultați cea de-a doua înregistrare. Am împrumutat asta de la unul dintre colegii mei.

Apăsă pe butonul „play“ al celui de-al doilea aparat.

„În curînd va avea loc o crimă. S-ar putea petrece în următoarele cîteva ore“.

– Ce părere aveți? întrebă ea, oprind aparatul.

– Păreau identice.

– Dacă aș fi înregistrat o secvență mai lungă, probabil ați fi observat diferența. De fapt, cea de-a doua voce era a mea.

– Glumești.

Petty ridică dispozitivul de modificare a vocii.

– Semăna destul de bine, nu-i așa?

– Destul de bine? A fost de-a dreptul straniu.

Petty îi dădu aparatul.

– Cum funcționează? se interesă Fry.

– Are o baterie obișnuită pe litiu, de trei volți, exact ca aceea pe care ai folosi-o la ceas sau la un breloc. Încă nu pot să precizez care este durata de viață a bateriei, dar producătorul spune că este de o oră. Mai mult decît suficient, cel puțin pentru apelurile date pînă acum.

– Așadar, nu putem spera nici măcar că o să rămînă fără baterie, zise Hitchens.

Dar Petty zîmbi și dădu la o parte reportofoanele.

– Cred că ai avut un motiv anume pentru care ai înregistrat chiar tu mesajul, Liz, spuse Fry. Ai vrut să subliniezi că apelantul ar putea fi o femeie, nu-i așa?

– Mi-e teamă că da. Nu am vrea să excludem de la început anumite posibilități, nu?

Ben Cooper se sprijini de biroul lui, întrebîndu-se cînd ar fi rezonabil să telefoneze din nou la spital. De-abia sosise și o

aștepta pe Fry să termine de vorbit cu cei doi polițiști. Se părea că Fry ținea cu tot dinadinsul să se asigure că pricepeau cine este șeful.

– Ei bine, perseverează, Ben, îl îndemnă ea când Cooper îi relatează rezultatul vizitei la Ellen Walker. Cu timpul, o să obții mai multe rezultate.

– Așa crezi?

– Este evident că doamna Walker a fost indusă în eroare de o asemănare superficială. Aceste reconstituiri faciale sînt o artă, nu o știință – indiferent ce încearcă să-ți spună experții. Nu contează dacă sînt făcute de mînă sau la computer. Conțin o mare doză de probabilitate.

– Da, de fapt, exact asta a...

– Nu este deloc surprinzător că din cînd în cînd mai și greșești. Ia-o ca pe o îmbogățire a experienței. Și, cum ți-am mai spus, perseverează.

– E-n regulă, zise Cooper. O să perseverez.

– Ce ai mai obținut?

– Am o schemă a danturii realizată de un odontolog. Acum am nevoie de un stomatolog care să găsească o similitudine între această schemă și fișa dentară.

Cooper găsise pe birou schema danturii efectuată post-mortem. Majoritatea zonelor întunecate, unde fuseseră efectuate lucrări dentare, se aflau pe părțile laterale ale gurii, în molari și premolari. Dinții din față aproape că nu aveau plombe, și odontologul îi caracterizase drept „regulați”.

– Aș dori să fie tot atît de ușor cum pare la televizor, zise el. Ca și cum tot ce-am avea de făcut ar fi să introducem informațiile referitoare la orice dantură într-o uriașă bază de date și să obținem o identificare instantanee.

Fry nu-l mai asculta, dar Gavin Murfin își ridică privirea.

– Vrei să spui că nu se întîmplă așa? Înseamnă că indivizii de la BBC m-au mințit.

Cooper își aminti momentele cînd Ellen Walker rămăsese cu ochii ațintiți asupra lui, în timp ce el încerca să-și revină din surpriza provocată de auzul veștii că Audrey Steele fusese

incinerată. După aceea, nu-i trecuse nimic altceva prin minte decît să-i ceară o fotografie recentă a lui Audrey.

– Vrei să spui, o fotografie făcută cu puțin timp înainte să moară? îl întrebase ea.

– Ar fi de preferat.

– În mod normal, nu aş fi avut una. Oricum, nu una care să fie mai recentă decît de pe vremea cînd aveam douăzeci de ani. Dar mama ei a făcut un fel de invitații cu ocazia înmormîntării. Au fost un tribut adus memoriei fiicei, conținînd și un mic poem. Știi la ce mă refer, nu?

– Da, cred că da.

– Eu am păstrat-o, așa că trebuie să fie pe aici, pe undeva. E destul de bine făcută. Cred că mătușa Viv a cheltuit ceva bani ca să le facă. Dar nu e de mirare. Audrey era totul pentru ea.

– Viv este mama ei, bănuiesc?

– Vivien Gill. Mătușa Viv este sora mamei mele.

– Ai putea să găsești acea invitație, Ellen?

Ellen ezitase.

– Nu știu de ce dorești s-o vezi. Cu ce te poate ajuta?

– Nici eu nu sînt prea sigur. Dar, pe de altă parte, dacă nu te deranjează prea mult...

– În regulă. Însă s-ar putea să dureze un pic, așa că ia loc în timp ce aștepți.

– Mulțumesc.

Se dusesse în cealaltă încăpere, și Cooper o auzise deschizînd un sertar.

– Iat-o. La urma urmei, nu a durat așa de mult.

– Mulțumesc.

Fotografia lui Audrey Steele era color, cu o nuanță cam prea puternică de roșu, dar imprimată pe o hîrtie de bună calitate, cu aspect lucios. Audrey zîmbea, fericită, avînd un cocktail în fața ei pe o măsută și o zonă însoțită în spate. Purta un tricou alb fără mîne, cu bretele, care îi lăsa la iveală umerii, rozalii de la soare.

– Audrey a avut mereu prieteni cînd și i-a dorit, afirmase Ellen Walker. Bărbații o plăceau.

– Da, pare... Adică, pare amuzantă.

– Exact. Așa era. Toată lumea o plăcea pe Audrey fiindcă era atât de amuzantă.

– Era singurul copil la părinți?

– Nu, are un frate și o soră.

Cooper ezitase, avînd în minte multe întrebări arzătoare pe care aproape că îi era teamă să le pună.

– Presupun că nu a avut vreun copil...

– A avut o fetiță cînd era cu Carl – ăsta e petrolistul. Dar fetița s-a născut prematur și a murit înainte să o aducă acasă de la spital. Mare păcat. Cred că ei doi ar fi rămas împreună dacă bebelușul, Corinne, ar fi trăit.

– Îți amintești dacă Audrey a avut vreodată brațul rupt?

– Se poate să-l fi avut. Sau a fost piciorul? Nu, nu sînt sigură.

– A făcut vreo tomografie?

– N-am idee.

Ellen Walker părăsise stîmjenită, și Cooper își dăduse seama că fie nu îi va mai spune nimic, fie îi va cere o explicație.

– O ultimă întrebare. Ai putea, te rog, să-mi dai adresa mătușii Viv?

– Da, sigur.

În cele din urmă, Cooper se ridicase, încă preocupat.

– Ellen, ești sigură?

– Sigură? Doamna Walker îl privise de parcă i-ar fi cerut să-i prezică vremea. De ce anume?

– Ești sigură că verișoara ta a fost incinerată?

– Cred că nu prea există loc de îndoială. Altfel de ce ar fi dus-o la crematoriu?

– Am putea încerca o altă culoare a ochilor, spuse Suzi Lee cu jumătate de gură cînd Cooper îi telefonă la universitate, ceva mai tîrziu în acea dimineață. Pot să fac asta pe computer, dacă vrei. Sau să-i schimb coafura. Poate și ochelarii.

– Ar fi o diferență semnificativă?

– După cum am mai spus, structura osoasă și grosimea țesutului sînt cele care influențează forma feței. Și sînt sigură că asta este exactă. Apoi făcu o pauză. De ce crezi că nu este?

– Din cauza unei identificări greșite.

– Înțeleg.

Părea ciudat de dezamăgită. Dar Cooper știa cum se simțea.

– Nu vreau să spun că este ceva în neregulă cu reconstituirea pe care ai făcut-o.

– Nu, sigur că nu. Spui doar că seamănă cu o altă persoană.

Cooper studie o clipă fotografia. Privirea era ațintită la o depărtare nedefinită, iar chipul nu avea nici o expresie. Dar nici nu era nevoie. Cooper se întrebă dacă Suzi Lee se gîndea la același lucru la celălalt capăt al liniei telefonice.

– Să văd ce pot face, spuse ea.

– În sinea ta, crezi că prima reconstituire pe care ai făcut-o este cît se poate de exactă?

Lee rămase tăcută o clipă.

– Da, cred. Nu în sinea mea, ci în sufletul meu. Sînt convinsă că este Jane Raven Lee.

Cooper dădu aprobator din cap.

– Da, confirmă el. Și eu cred la fel.

Mama lui Audrey Steele locuia în Devonshire, într-o căsuță vopsită în crem, care avea în curtea din spate o sîrmă plină de cearșafuri ce se legănau în adierea vîntului. În ziua de azi nu prea se mai întîlneau rufe puse pe sîrmă afară, dar poate că Vivien Gill era de modă veche.

Înăuntru, pe un perete al salonului, era amplasat un șemineu de cărămidă cu aspect rustic, iar pe peretele opus se găsea un calorifer. Deasupra barei de care se prindeau ramele fotografiilor, tavanul era dat cu vopsea Artex. În spatele casei se afla bucătăria, care mirosea puternic a dezinfectant. Urmînd-o pe doamna Gill înăuntru, Cooper deveni conștient de prezența unui miros grețos care putea să aibă cîteva surse la care nu dorea să se gîndească. La masă stătea un copilaș așezat pe un scaun înalt, murdar la gură cu ceva galben și lipicios, avînd în față un borcanel de mîncare pentru bebeluși.

– Este nepoata mea, spuse doamna Gill. Nu e minunată?

– E o frumusețe, răspunse Cooper, fluturînd ușor din mînă în direcția copilașului.

Poate va veni și vremea când își va da seama de ce bebelușii erau considerați atât de atrăgători, dar deocamdată acest lucru rămânea un mister pentru el. Cooper nu avea nimic împotriva copiilor, odată ce puteau merge și vorbi și se descurcau singuri la toaletă. Dar bebelușii îi creau o stare de nervozitate.

În salon, Vivien Gill îl invită să se așeze pe un fotoliu, deși el îi spusese că nu avea de gând să stea prea mult.

– Doamnă Gill, nu știu dacă ați vorbit cu Ellen Walker în cursul zilei de astăzi...

– Am vorbit aseară. Avea o idee despre o poză în ziar. O schiță sau cam așa ceva...

– O reconstituire facială, da.

– Mie mi s-a părut o idee prostească.

– Ați văzut poza?

– Nu. Nu primesc ziarul de seară.

Cooper privi pe fereastră și văzu un bărbat supraveghind casa de pe trotuarul de vizavi. Poate de aceea doamna Gill dorise ca el să se așeze, ca să nu poată fi observat de vecinii băgăcioși. Altfel nu părea deosebit de ospitalieră. Desigur, se aflau în Devonshire, unde localnicii erau obișnuiți să recunoască un polițist, chiar dacă nu era în uniformă.

– S-a dat și la știrile de la televizor, spuse Cooper.

– Eu trebuie să am grijă de un copil. Nu-mi petrec tot timpul în fața ecranului.

– Pot să vă arăt o copie a fotografiei?

Doamna Gill se uită cu ochii mijiti la fotografia dată de Cooper, o ridică spre lumină, apoi o puse jos și își căută ochelarii.

– Nu pare umană, zise ea. E doar un model de lut pictat.

– Seamănă cu fiica dumneavoastră?

– Nu. E doar o schiță.

Îi dădu înapoi poza cu un aer de respingere. Dar Cooper observă că mâna îi tremura ceva mai tare. Bebelușul începuse să se smiorcăie, gata să înceapă să plângă, dar doamna Gill îl ignoră.

– Dar aceste piese de îmbrăcăminte? o întrebă Cooper cu blindețe. Îmi pare rău de felul cum arată. Vă par familiare cumva?

Doamna Gill de-abia aruncă o privire la cel de-al doilea set de poze. Fuseseră făcute la morgă după ce rămășițele hainelor

fuseseră scoase de pe cadavru și întinse pe o masă. Erau pătate și parțial putrezite și aveau un aspect mizer, în pofida luminilor puternice din morgă.

Bătrîna se albi la față, dar clătină din cap, poate puțin prea puternic. Se uită la Cooper, apoi privi pe fereastră.

– Nu, nu înseamnă nimic pentru mine.

– Mai e ceva, zise Cooper, apoi o să vă las în pace. Îmi puteți spune la ce doctor mergea fiica dumneavoastră?

Doamna Gill oftă ușurată. Acum se simțea pe un teren sigur și nu se întrebă de ce îl interesa pe Cooper acest lucru.

– Doctor? A, același ca mine. La cabinetul Crown House, aici în Edendale.

– Și la stomatolog?

– La Moorhouse, în Bargate. Doctorul este membru al Serviciului de Sănătate Publică, așa că trebuie să mergi la un control o dată la șase luni, altfel te exclude de pe lista pacienților. Audrey se ducea întotdeauna cu regularitate. Era asistentă medicală – știa cum să aibă grijă de propria sănătate.

Cooper zîmbi în timp ce strîngea fotografiile.

– Pun pariu că făcea și exerciții fizice cu regularitate.

Doamna Gill rămase cu privirea pierdută pe fereastră, așteptînd ca el să plece.

– Înota de cîte ori avea ocazia, zise ea. Cînd era copil, Audrey a participat la campionatele regionale de înot. Și fratele ei era un bun înotător – de copilul lui am acum grijă.

– Audrey a avut și o soră, nu-i așa?

– Ah, *ea*. Nu mai locuiește pe aici.

Felul cum doamna Gill spuse „*ea*” îi reaminti lui Cooper de Tom Jarvis, de parcă era vorba de un nume care nu trebuia pronunțat. Dar în vocea lui Jarvis se întrezărise o afecțiune morocănoasă cînd vorbise despre soția lui. Cînd se referise la fiica ei, doamna Gill nu trădase un asemenea sentiment.

– A existat vreo răcire a relațiilor în familie?

– Poftim?

– V-ați îndepărtat de fiica dumneavoastră?

– Nu prea ne mai vedem – nu de cînd s-a recăsătorit. Nu am încredere în soțul ăla nou al ei. Lupul nu-și schimbă năravul prea ușor – indiferent de ce zice *ea*.

Cooper abia avu timp să ajungă pe West Street înainte de întîlnirea stabilită cu profesorul Robertson. Dar în clipa în care intră în birou și se așează, telefonul începu să sune. Era Tom Jarvis.

– Bătrînica a murit, începu Jarvis. Cineva a împușcat-o.

Cooper sări în picioare.

– A murit? Ați sunat la 999, domnule Jarvis?

– Nu. Dar am crezut că vreți să știți.

– Unde...? Adică, unde e cadavrul?

– Am așezat-o pe verandă. Dar o să o îngrop în apropiere. M-am gîndit să o pun în livadă. Întotdeauna i-a plăcut locul ăla.

– Nu, domnule Jarvis, nu o atingeți! Așteptați pînă sosește cineva acolo. O să trimit paramedicii și un doctor. Trebuie să vină și criminaliștii. Ați spus că a fost împușcată? Doamne, e cazul să chemăm și echipa de intervenție armată. Ar fi trebuit să sunați la 999.

Cooper îl auzi pe Jarvis respirînd cu greu și pentru cîteva clipe rămase într-o tăcere uluită.

– Păi nu m-am gîndit că o să fiți atît de preocupat, răspunse el în cele din urmă. Nu pentru un ciîne.

Casa profesorului Freddy Robertson se afla pe un teren mai ridicat, într-un grup de construcții mai noi de la periferia din Totley. Fațada era dreaptă, din cărămidă, avînd ferestre cu arcade și o ușă de stejar. La grădini se ajungea pe o alee largă cu pietriș ce trecea pe lîngă un garaj separat de casă, în fața căruia era parcat un BMW albastru-închis.

Cooper avusese impresia că profesorul se retrăsese în Derbyshire, dar lucrul acesta nu era întru totul adevărat. Totley era o suburbie a orașului Sheffield, aflată în South Yorkshire. Dar granița comitatului se afla la numai o aruncătură de băț peste cîmpuri, iar parcul național – la doar cîteva sute de metri mai încolo. Peisajul rural reprezenta una dintre atracții pentru cei care își permiteau să locuiască aici.

Pe drumul cu mașina pînă la Totley, Cooper ascultase un CD cu Runrig¹. *The Edge of The World*² nu reprezenta o descriere tocmai fidelă a călătoriei lui prin Froggatt Edge și prin ținutul mlăștinos din est, dar nici departe nu era.

– Asta este reședința unui gentleman eduardian, zise Robertson, întîmpinîndu-l pe Cooper la mașină. După cum vedeți, a fost restaurată conform mișcării Arte și Meserii. Patru dormitoare pe palierul de la etaj, birnele originare, o pivniță pentru vinuri. Și uitați-vă la grădinile astea...

Profesorul era un bărbat vînjos, avînd în jur de șaizeci de ani, cu părul încărunțit și cam prea lung pe părțile laterale, ca

¹ Grup scoțian foarte popular, care cîntă o combinație de folk-rock, cu puternice influențe tradiționale. (n.tr.)

² *Capătul lumii*

să compenseze chelia de deasupra frunții. Era îmbrăcat cu un costum în dungi, cam larg, asemănător celor purtate de avocați, și umbletul îi era puțin țeapăn, de parcă ar fi suferit de un început de artrită.

Pătrunseră în holul în formă de L de la intrare, a cărui podea era placată cu mozaic și în care se găsea o scară cu balustradă de mahon. Pe perete se afla cel mai urît cuier pe care Cooper îl văzuse în viața lui. Era acoperit cu piele de căprioară și avea patru copite adevărate pe post de cîrlige.

Robertson îl conduse într-o încăpere cu pereții plini de cărți, ocupată aproape în întregime de un birou de stejar și de un set de fotolii adînci de piele. Profesorul se așeză la birou, cu spatele la o fereastră care dădea spre grădină. Îi oferī lui Cooper o băutură, pe care acesta o refuză, și își turnă un pahar de whisky Glenfiddich dintr-o sticlă pe care o scoase dintr-un bufet. Apoi își împleti degetele, ca un director de școală în fața unui elev nedisciplinat.

– Îmi pare rău că v-am încurcat, începu Cooper. Sper că nu v-am stricat prea mult după-amiaza.

– A, mă bucur că ați ajuns. Mi-era teamă că v-ați hotărît că nu aveți totuși nevoie de serviciile mele. Dar bănuiesc că ați fost reținut de treburi de serviciu mai urgente.

– Am fost nevoit să stau de vorbă cu cineva despre un cîine.

– A, cîini, făcu Robertson. Adulmecă suspicios aerul, ca și cum Cooper ar fi putut aduce pe furiș unul în casă sau cel puțin mirosul și cîteva fire de păr rătăcite. Acum mă simt jignit, domnule detectiv. Aș fi acceptat bucuros să fiu pus pe locul doi în fața cuiva sau a ceva, cu excepția unui cîine.

Cooper zîmbi ezitant, nefiind prea sigur dacă profesorul glumea.

– Nu vă plac cîinii, domnule?

– Modul lor de domesticire mi se pare insultător, din motive etice.

– Poftim?

– Cîinii sînt, de fapt, niște animale sclave, nu-i așa? Oamenii îi consideră necesari pentru anumite însărcinări înjositoare sau pentru gîdilarea orgoliului lor, iar cîinii se gudură fără rușine pe

lingă stăpînii lor. Nu credeți asta? Nu, bănuiesc că nu sînteți de acord cu mine.

– Mulți ar aprecia cîinii pentru loialitatea lor, zise Cooper.

– A, vă gîndiți la cîinele care ar sări în rîu să-și salveze stăpînul de la înec? Ei bine, adevărul este că nouă cîini din zece ar rămîne pe mal și l-ar privi cum se îneacă. Apoi s-ar duce să vadă cine o să le dea de mîncare. Loialitatea nu este deloc profundă, să știți.

Cooper se foi stîngenit sub privirea pătrunzătoare a profesorului, dar nu îl contrazise.

Robertson zîmbi.

– Bun, bănuiesc că doreați să mă întrebați ceva. Despre care caz este vorba? Cineva mi-a pomenit de descoperirea unui schelet...

– Așa este, domnule.

Cooper îi prezentă pe scurt datele anchetei și îi arătă fotografiile făcute la locul crimei din Litton Foot.

T– Vedeți, domnule, tălpile erau îndreptate spre est, iar capul spre vest. Pentru început, mă întrebam dacă există vreo semnificație.

– Aveți spirit de observație, spuse Robertson. Da, asta reflectă în mod sigur tradiția din cimitirele creștine. Practica se bazează pe credința că a doua venire a Mîntuitorului se va produce dinspre răsărit. Cînd te vei ridica din morți în ziua Judecării de Apoi, trebuie să fii cu fața spre Domnul, nu cu spatele.

– Înțeleg.

– În Britania romană, pînă la sfîrșitul secolului al II-lea d.Hr., îngroparea se făcea deja pe direcția est-vest, așa că tradiția a avut o viață îndelungată. Dar aici nu este vorba de o înmormîntare străveche, altfel nu v-ați fi aflat aici, nu-i așa?

– Aveți dreptate, domnule.

Robertson flutură din mînă.

– E-n regulă – nu trebuie să-mi spuneți mai multe decît puteți. Îmi dau seama că nu știți dacă puteți avea încredere în mine.

– Nu-i vorba de asta, domnule. Nu știm prea multe deocamdată.

– Sînteți sigur că nu doriți ceva de băut? Ceva fără alcool, desigur, de vreme ce sînteți în exercițiul funcțiunii.

– Nu, mulțumesc, domnule.

Robertson luă o înghițitură din whisky.

– Mai există și alte practici cu care s-ar putea să fiți familiarizat. În unele dintre cimitirele noastre mai vechi încă se mai pot vedea tiparele tradiționale ale înmormîntărilor. La un moment dat, locul persoanei în ierarhia socială era păstrat pentru posteritate prin amplasamentul mormîntului. Cei din clasele superioare erau îngropați în partea de sud a bisericii, beneficiind de cea mai însorită poziție. Cei săraci erau puși în vest, iar clericii – în est.

– Și în nord?

– A, cea de-a patra latură a bisericii era cunoscută drept Nordul Negru, fiindcă era întotdeauna lipsită de soare. Era rezervată sinucigașilor și criminalilor, care nu beneficiau de ritualurile creștine de înmormîntare. Acele biete suflete erau condamnate la întuneric, atît literal, cît și spiritual. Profesorul strînse din buze privindu-l pe Cooper. În mod normal, o procesiune funerară intra în curtea bisericii pe poarta de răsărit, urmînd direcția soarelui pînă la mormîntul proaspăt săpat. Pe de altă parte, un criminal sau un sinucigaș era adus pe poarta de apus și dus împotriva soarelui.

Robertson ridică din umeri, de parcă se dezicea de orice responsabilitate personală față de asemenea practici. Dar Cooper se gîdea la pădurile întunecate din Ravensdale, la coroanele umede ale frasinilor, la mușchiul negru care acoperea totul și nu dispărea niciodată fiindcă era ferit de lumina soarelui.

– Aveți un schelet complet? întrebă profesorul dintr-odată.

Cooper fu uimit.

– De ce întrebați?

– Ar putea fi un lucru important. Robertson zîmbi. Asta spun detectivii atunci cînd interoghează un martor, nu?

– În filme, da.

Robertson se schimbă la față, dar își ascunse expresia în spatele paharului de whisky.

– Lipsesc, într-adevăr, niște oase, continuă Cooper. Dar s-ar putea să nu însemne nimic. Raportul medicului legist sugerează prezența în zonă a unor animale care se hrănesc cu hoituri.

– Este foarte posibil. Dar dacă ne gândim la practicile rituale, trebuie luat în considerație faptul că au existat numeroase atitudini față de moarte, iar unele dintre practicile strămoșilor noștri au dat bătăi de cap arheologilor.

– Adică?

– Animalele și păsările au tendința să ia părți mici ale scheletului, așa că numai bucățile mai mari au rezistat excarnării – acesta este termenul tehnic pentru lăsarea cadavrului în aer liber. Dar, după ce păsările și animalele își făceau treaba, oasele mari erau luate pentru a fi folosite în ceremonialuri.

Robertson îl privi, așteptînd. Cînd Cooper puse următoarea întrebare, se simți de parcă reacționa la un stimul, asemenea cîinelui lui Pavlov.

– Ce fel de ceremonialuri?

– De orice fel, în care era necesar ajutorul unuia dintre strămoșii morți. Craniile erau considerate deosebit de puternice. Dar și alte oase au importanță. Au legătură cu influența permanentă a spiritelor ancestrale.

Robertson se ridică și se duse la fereastră, cu mîinile la spate, privind țintă în pămînt, ca un profesor de la Oxford în curtea universității.

– Cred că vă gândiți destul de mult la moarte, nu-i așa, domnule?

Dar profesorul doar rîse, cu gura larg deschisă, dînd la iveală dinții puternici și lucirea limbii umede.

– Încercați să citiți Ecclesiastul.

– Poftim?

– Vechiul Testament, domnul meu. „Precum moare unul, moare și celălalt, și toți au un singur duh în viață, iar omul nu are nimic mai mult decît dobitocul. Amîndoi au ieșit din pulbere și amîndoi în pulbere se întorc.”¹

¹ Ecclesiastul 3:19-20 (n.tr.)

Cooper începea să se simtă ca la școală, în timpul lecțiilor predate de unul dintre cei mai pedanți profesori de istorie.

– Îmi pare rău, zise Robertson văzându-i expresia. Mi-e teamă că-mi lipsește micul meu grup de studenți și nu mă pot abține când am ocazia să fac pe profesorul.

– E-n regulă, domnule.

– Altceva?

Cooper încă nu avusese ocazia să asculte înregistrările apelurilor telefonice care o îngrijorau atât de mult pe Fry. Dar căutarea locațiilor prin zonă îl făcuse să se gândească la posibilele semnificații ale expresiei folosite de apelant.

– Da. Ce înseamnă „sălașul morții“?

Robertson rămase gînditor, cu privirea pe fereastră, luă o înghițitură de Glenfiddich și clătină din cap, făcînd să i se scuture suvițele de păr cenușiu de la temple. Repetă de cîteva ori expresia ca pentru sine, buzele lucind de la whisky în timp ce se mișcau.

– Ar putea însemna orice, nu-i așa? întrebă Cooper în cele din urmă.

Profesorul tresări de parcă fusese trezit din somn.

– Da, mi-e teamă că așa este.

Cooper își închise carnețelul.

– Cam asta ar fi tot deocamdată, domnule.

– Vă rog nu ezitați să mă contactați dacă aveți nevoie să mai stăm de vorbă. Pare să fie o afacere foarte ciudată.

În timp ce străbătea holul mozaicat, Cooper trecu din nou pe lîngă cuier. Se întrebă dacă profesorul împușcase chiar el cerbul și îi luase copitele pe post de trofeu în loc de coarne.

– Moda se schimbă, zise Robertson, vocea lui răsunînd pe hol. Dar mi-e teamă că instinctele noastre cele mai profunde n-o fac. Sîntem fascinați de moarte, și totuși ne este teamă de ea. Coșciugul închis este un simptom al refuzului nostru de a accepta realitatea. Știați că termenul *burial*¹ provine din cuvîntul anglo-saxon *birgan*, care înseamnă „a ascunde“. Personal, întotdeauna am considerat sarcofagul o opțiune mai civilizată.

– Sarcofagul?

¹ „Înmormîntare“

Mintea lui Cooper fu imediat năpădită de imagini ale mumiilor egiptene și de un caleidoscop de amintiri pe jumătate uitate despre piramide, faraoni și efigii de aur ale lui Tutankhamon.

– Măcar ne-am bucura de puțină lumină și de aer, zise Robertson deschizându-i ușa de la intrare.

Cooper clătina încă din cap, mirat de logica stranie a profesorului, în timp ce trecea de noile case, ieșind din Totley și îndreptându-se spre granița cu Derbyshire.

Graceless era cea care zăcea moartă pe scîndurile verandei domnului Jarvis. Urcînd treptele, primul lucru pe care Ben Cooper în observă fu pata de sînge de pe blana animalului, chiar în spatele labei din față.

– Ați văzut pe cineva, domnule Jarvis?

– Nu. Erau undeva, în pădure. Dar am auzit împușcătura.

Cooper își dădu seama imediat că animalul fusese ucis de un glonț tras de o carabină, nu de o armă de vînătoare, așa cum se așteptase. Mai văzuse cîini uciși cu alice. De fapt, în urmă cu vreo cîteva săptămîni, Matt împușcase un doberman vagabond care îi tulbura somnul. Un cartuș plin de alice provoca răni vizibile, foarte urite. Dar în acest caz, sîngele părea să fi curs dintr-o singură rană, suficient de aproape de inimă și de alte organe vitale ca să fie instantaneu fatală.

Cînd se aplecă să examineze rana, Cooper văzu că sîngele se înnegrise deja și începuse să se usuze. Murdărea și mai mult blana, făcînd dificil de descoperit punctul precis de intrare a glonțului. Dădu la o parte părul încleiat și văzu o gaură neagră, curată, în pielea cîinelui.

– Numai o împușcătură?

– Asta-i ce-am auzit. Credeam că sînt unii care vînează iepuri.

– Poate că asta s-a întîmplat și un glonț rătăcit...

– Da, sigur. Un glonț rătăcit care a lovit-o pe bătrînică drept în inimă. Asta a fost, fără îndoială.

Jarvis aruncă o pătură peste bătrînul cîine și se întoarse.

– Unde sînt ceilalți cîini? îl întrebă Cooper.

– În padoc.

Totul era plin de apă, inclusiv scîndurile și cîinii. Jarvis își scoase șapca, dînd la iveală o porțiune de scalp alb, acolo unde părul se rărise, dar soarele nu-i atinsese niciodată pielea.

– Ar trebui să o luați din loc dacă vreți să aveți vreo șansă să-i prindeți, zise el.

– O să cercetăm incidentul, domnule.

– Marc minune!

Se aplecă și scoase zgarda cîinelui. Cooper îl urmă pe Jarvis pînă la ușa casei și îl văzu punînd bucata de piele într-un sertar al unui dulap de bucătărie. Lui Cooper i se păru că zărește acolo și alte zgărzi – poate mementouri de la foștii cîini pe care îi avusese. O micuță colecție particulară de amintiri.

– Ați putea să-mi arătați exact unde ați găsit cîinele, domnule?

Traversară padocul plin de buruieni, îndreptîndu-se către rîu. Ceilalți trei cîini se plimbau neliniștiți, încoace și încolo, prin iarbă. Unul dintre ei se strecură sub o remorcă abandonată și așteptă ascuns trecerea lui Cooper. Dar nu dorea decît să gудure pe lîngă el și să-și pună botul umed în palma lui. Cooper îl mîngîie pe cap și îl gîdilă pe urechi.

– De ce ați venit aici? îl întrebă Cooper privind rîul care curgea prin umbra umedă a frasinilor.

– Am auzit un zgomot în pădure în timpul nopții.

– Ce fel de zgomot? Voci?

Jarvis se încruntă.

– Nu, nu asta. Un zgomot metalic, ca și cum indivizii au dat peste ceva în întuneric.

Cooper aruncă o privire spre padocul plin de mormane de metal ascunse în iarbă înaltă.

– Foarte probabil, zise el. Și ce-ați făcut, domnule Jarvis?

– Am ieșit ca să arunc o privire, evident.

– Ce oră era?

– Trebuie să fi fost în jur de miezul nopții și ploua cu găleata.

– Așadar, nu era un moment potrivit pentru cineva să facă o plimbare.

Jarvis îi aruncă o privire acră, dar nu se obosi să-i răspundă.

– Ați văzut pe cineva cînd ați ieșit? se interesă Cooper.

– Nu. Nu era decît o tolbă pe jos, lîngă verandă. O tolbă pentru vînat – cum folosesc vînătorii sau braconierii uneori, ştiţi ce vreau să spun? Aşa că am luat-o. Am crezut că mi-a lăsat cineva un mic cadou.

– S-a mai întîmplat asta?

– Ştiu vreo cîţiva flăcăi care vînează, răspunse el evaziv.

– OK. Şi ce era în tolbă?

– Rahat. Era plină de rahat.

Pentru o clipă, Cooper nu înţelese.

– Vreţi să spuneţi balebă? Era plină de excremente de animale?

Jarvis scutură din cap şi se strîmbă, de parcă îşi amintea prea bine mirosul distinct pe care îl simţise cînd deschisese geanta.

– De om, zise el.

– Sînteţi sigur?

Jarvis îi aruncă o privire dispreţuitoare şi nu răspunse. Unele întrebări erau prea prosteşti ca să merite un răspuns.

– Aveţi vreo idee cine ar fi avut un motiv să facă asta?

– Bănuiesc că e vorba de cineva pe care l-am enervat. Pentru asta nu trebuie să fac cine ştie ce eforturi.

– Şi aţi enervat multă lume? Aţi avut în ultima vreme vreo dispută cu cineva?

– Cu diverşi plimbăreţi. Sînt o pacoste afurisită, unii dintre ei.

– Mai aveţi tolba?

– Am ars-o.

Cooper oftă.

– Bănuiesc că doamna Jarvis nu a văzut nimic.

– Dormea. Ea e în stare să doarmă în orice situaţie.

Cei trei cîini se întinseseră pe treptele de la verandă, cu capetele uriaşe atîrnînd peste margine în timp ce îi priveau pe cei doi bărbaţi îndreptîndu-se spre poartă. Cooper îşi aminti de motocicletă pe care o văzuse lîngă casă la prima lui vizită. Acum nu se mai afla acolo, şi Cooper se întrebă cine o conducea. Probabil unul dintre fiii domnului Jarvis. Sau poate chiar misterioasa doamnă Jarvis. Poate ar fi trebuit să se uite mai atent la motocicletă la momentul respectiv, dar fusese prea intrigat de mormanele de fier abandonate în padoc şi prea nerăbdător să scape de ploaie.

- A, geanta cu rahat, făcu Jarvis.
- Da.
- *Ea* nu știe nimic despre asta. Nevastă-mea, vreau să spun.
- Înțeleg.
- O necăjesc astfel de lucruri. Nu are nici un rost să-i spun.
- Nu cred că asta va fi o problemă, domnule.

Cooper se duse pînă la curba drumului și opri mașina. Se întoarse spre geamul șoferului, de parcă nu reușea să-și potrivească bine centura de siguranță. De aici, acoperișul și etajul de sus al casei lui Jarvis se vedeau încă printre copaci. Dar mișcarea pe care o zări la o fereastră de la etaj nu se materializă într-o formă clară. Era chipul unei persoane care stătea prea departe de fereastră ca să poată fi recunoscută din umbră. Era oare doamna Jarvis? Sau doar soțul ei, nerăbdător să vadă dacă Ben Cooper plecase? Desigur, putea fi cu totul altcineva. Nu-și putea da seama.

Cooper închise geamul, apăsă pedala de accelerație și intră cu Toyota pe drumul de la Litton Foot. Cînd ajunse la cincizeci de metri de casă, puse CD-ul în aparat și melodia *Hearthammer* a lui Runrig umplu habitacul.

Ca urmare, nu auzi uruitul motorului unei motociclete care se deplasa oscilant prin pădurile umede din Ravensdale.

Cînd Cooper intră în biroul CID, Fry asculta iarăși casetele, cu căștile pe urechi și o expresie de silă concentrată pe față.

– Ce e, Diane? o întrebă Cooper scoțindu-și haina și scuturînd cîteva picături de apă pe covor.

Ea opri banda și își scoase căștile.

– Vorbărețul nostru psihopat. Aceste indicii pe care ni le-a dat în cel de-al doilea apel telefonic *trebuie* să fi fost marea lui greșeală.

– Crezi că este omul care să facă greșeli?

– Nu, răspunse Fry. Ticălosul!

Făcu gestul de a-și pune înapoi căștile, dar Cooper o opri.

– Stai puțin! Pot să aud și eu? Nu am avut pînă acum ocazia să le ascult.

Fry dădu aprobator din cap. Scoase mufa de la căști și puse banda de la capăt. Cooper ascultă câteva clipe, încercînd să filtreze cuvintele din distorsiunea care le răpea orice urmă de umanitate. Apoi își aminti de fișa medicală a lui Audrey Steele. Dacă nu sosise încă, trebuia să mai dea un telefon la Moorhouse. Verifică faxul și scoase un murmur de satisfacție.

– Diane, am fișa dentară a lui Audrey Steele.

– O s-o trimiți la Sheffield?

– Deja am făcut asta. I-am cerut stomatologului să o trimită direct, iar asta nu este decît o copie. Problema e că nu pricep nimic din toate astea.

– Va trebui să aștepti pînă cînd auzi ce au de spus experții.

Cooper se uita la fax, cînd glasul de pe bandă îi străpunse concentrarea.

– Ce a spus? întrebă el.

Fry ridică privirea surprinsă.

– Ce?

– Ce a spus adineauri?

Banda încă mergea, și Cooper flutură nerăbdător din mîină.

– Derulează puțin înapoi, Diane. Lasă-mă să ascult din nou partea aia.

– Cum vrei, Ben. Dar nu este nimic în ea. Numai o mulțime de cuvinte pompoase pe care îi place să le arunce în stînga și-n dreapta.

Dar făcu așa cum i se ceruse și ascultară din nou ultimele două minute.

– Ei bine, dacă asta nu e pompos, nu știu cum e, spuse ea.

– Nu și partea asta. Şttt...

„Vor putezi afară, pînă cînd carnea va dispărea“, spuse vocea metalică.

Urmă o pauză. Lui Cooper i se păru o pauză perfect plasată, ca în declamația perfectă a unui actor talentat.

„Sau, desigur, într-un sarcofag.“

12

Melvyn Hudson se strădui să zîmbească încurajator unui participant la înmormîntare care trecea pe lângă el. Se temea că nu reușise decît să schițeze o grimasă și să dea o impresie greșită. De îndată ce prinse momentul potrivit, îl luă pe bătrîn de braț și îl conduse cu blîndețe spre limuzine.

– Nu a fost nimic, Abraham, spuse el. Nu a avut nimic de-a face cu noi.

– Atunci de ce a venit poliția?

– A fost numai un polițist. Probabil o anchetă de rutină.

Abraham Slack era mai fragil și mai palid ca altă dată. Dar încă avea o putere și o mîndrie care îl făceau pe Hudson să fie nesigur cînd avea de-a face cu el.

Bătrînul inspiră adînc.

– Face rău reputației firmei, Melvyn.

– Da, da, știu. Dar nu o să se întîmple nimic.

– Pe vremea tatălui tău una ca asta nu s-ar fi întîmplat.

– Abraham, știi al naibii de bine că această companie nu ar mai fi existat dacă n-aș fi fost eu. Așa că nu-mi spune mie cum era pe vremea tatălui meu.

Hudson își dădu seamă că își pierdea cumpătul. Se uită neli-niștit în jur și văzu că vreo cîțiva participanți la înmormîntare îl priveau. Era ultima ceremonie din acea zi și personalul din crematoriu avea să-și piardă răbdarea dacă familia nu pleca mai repede de acolo.

– Nu este momentul potrivit, spuse el.

– Trebuie să stăm de vorbă, îi răspunse Abraham.

– Mai tîrziu, mai tîrziu.

Hudson își aranjă nervos haina neagră în timp ce se îndrepta iarăși spre capelă, chipul lui adoptînd automat expresia profesională.

Tom Jarvis își puse ghetele și luă o lopată din atelier. Se îndepărtă încet de casă, trecu pe lângă cocinile goale și ajunse la o curte mică aflată la marginea pădurii. Numeau locul acesta livadă fiindcă avea doi meri. Dar fructele erau afectate de filoxeră de ani întregi, și acum pămîntul începuse să fie presărat cu fructele căzute care semănau mai mult cu niște prune zbîrcite decît cu niște mere. Nici măcar păsările nu se atingeau de ele decît în iernile foarte grele.

Pămîntul era umed, dar era singurul loc de pe proprietate unde solul era suficient de adînc ca să nu dea de piatră. Jarvis își așează mai bine șapca pe cap, scuipe în palme și începu să sape. Cînd făcea o muncă fizică, mintea lui părea să se detașeze complet de tot ce-l înconjură. Asta îl ajuta să nu se gîndească prea mult la diverse lucruri.

Săpa de circa o jumătate de oră și transpirase zdravăn, cînd se opri să-și șteargă fruntea de sudoare. Dincolo de rîu, cineva îl privea. Era ascuns parțial de copaci, și prezența îi fu trădată doar de o mișcare ușoară. Jarvis privi un timp silueta pînă cînd aceasta dispăru în pădure, înspre Alder Hall.

Ofînd, Jarvis luă lopata și începu să sape din nou. Mormîntul trebuia să fie ceva mai adînc și pămîntul era greu. Nu era nevoie să strige sau să plece în urmărirea persoanei care îl supraveghease. Știa exact despre cine era vorba.

— A, ce drăguț! exclamă profesorul Robertson. Și ce surpriză! Chiar nu mă așteptam să ies în seara asta. Cred că încep să vă plac, domnule detectiv Cooper. Îmi faceți viața mai palpitantă.

Profesorul stătea pe iarba dintre morminte în cimitirul St Mark. Își ținea mîinile în buzunarele hainei, de parcă îi era teamă să atingă ceva. Șuvițele lungi de păr îi atîrnau peste urechi, fluturînd în adierea vîntului care bătea dinspre dealurile de lângă Edendale. În josul bisericii, se vedea rîul Eden strecurîndu-se prin oraș.

– Îmi pare rău că v-am adus pînă aici, domnule, spuse Cooper. Dar ar putea fi important.

– Nu-i nici o problemă. Din cînd în cînd e plăcut să ieși din birou și să lași la o parte cărțile. Este foarte stimulatîv. Robertson dădu din cap și zîmbi șiret. În plus, sînt încîntat să-i cunosc pe colegii dumneavoastră.

În spatele lui Cooper, Fry se sprijinea de o piatră funerară, ascultînd fără să spună nimic. Cooper îi evita privirea.

– Și chestiile astea sînt, într-adevăr, sarcofage?

– Desigur.

Erau cinci, așezate în picioare lîngă un zid al bisericii, aproape de clopotniță. Cineva le aranjase în ordine descrescătoare, de la o înălțime de 1,80, la una de mărimea unui copilăș. În piatră erau crăpături adînci, iar unele colțuri erau tocite. Licheni de un verde-deschis se întinseseră peste suprafețele joase, ca un lințoliu de pînze de păianjen.

Cooper întinse mîna să atingă piatra cea mai apropiată. Își trecu degetele peste piatra aspră și simți urmele de daltă făcute de pietrar. În pofida stricăciunilor minore, sarcofagele erau remarcabil de intacte pentru vechimea lor – indiferent care era aceea. Păreau să aparțină acelei perioade întunecate a istoriei de dinaintea epocii medievale.

– Sînt romane? întrebă el. Bănuiesc că au în jur de două mii de ani.

– Da, poate sînt din epoca respectivă. Este imposibil să fie datate cu exactitate. Forma lor nu s-a schimbat foarte mult. Era atît de simplă și de funcțională, încît nu prea aveai cum s-o îmbunătățești.

– Dar sînt un fel de coșciuge de piatră, nu-i așa? Se întîlnesc deseori în cimitirele bisericilor mai vechi.

Robertson clătină din cap.

– Majoritatea oamenilor le consideră coșciuge de piatră. Și îmi dau seama de ce par așa ceva, la prima vedere.

Sarcofagul cel mai apropiat de Cooper era unul dintre cele mai mari, partea de sus aflîndu-se la nivelul ochilor, sprijinită de perete. Se îngusta spre bază, și pietrarul sculptase o vagă formă omenească, inclusiv conturul umerilor și al capului.

– Nu este nici o îndoială că sînt destinate să adăpostească un trup.

– Da, dar există diferențe. Pentru început, aceste sarcofage nu aveau capac. Erau întotdeauna deschise, ca să pătrundă aerul – ca acesta.

Dintr-un motiv nu tocmai clar, pe Cooper nu-l trăgea inima să cerceteze cel mai mic sarcofag, așa că își concentrează atenția asupra celui mai mare dintre ele.

– Desigur, trăsătura distinctivă este gaura de la baza lui. Nu cred că în coșciugul meu va exista așa ceva.

Robertson dădu încurajator din cap, de parcă Ben era un student nu foarte deștept, dar care se străduia.

– Exact.

Apropiindu-se, Cooper își înclină capul. Baza fusese cioplită în piatră cu mai mare atenție decît părea la prima vedere. Cu toate că lucrarea nu era finisată, se observa clar că suprafața era înclinată spre centru, unde se găsea o gaură cu un diametru de circa cinci centimetri, săpată în piatră.

– Gaura a servit probabil pentru scurgere. Dacă nu există capac, trebuie să existe o modalitate să lase ploaia să se scurgă, altfel s-ar umple de apă.

– Nu, nu-i așa. Sarcofagele erau acoperite. Trebuiau să rămînă uscate. Era esențial pentru procesul respectiv.

– Dar...?

– Într-o oarecare măsură, aveți dreptate, domnule detectiv. Oricum, apa de ploaie nu avea nimic de-a face cu asta. Da, sarcofagele erau create să asigure scurgerea – dar era vorba de scurgerea fluidelor corpului.

– Ah!

Profesorul își flutură haina ca aripile unei păsări, dîndu-se înapoi și privind biserica. Pe sub haină avea tot costumul larg, cu dungi.

– Vedeți, sarcofagul datează dintr-o perioadă anterioară practicii prin care cadavrul este închis într-o cutie și îngropat. La momentul respectiv, exista cripta și sarcofagul. Cripta era cunoscută drept „sălașul morții” sau „locul pentru morți”.

Fry făcu pentru prima dată o mișcare, și Robertson văzu că, în sfârșit, îi captase interesul.

– Când mi-ați menționat expresia „sălașul morții“, m-ați făcut să mă gîndesc la sarcofag, explică el. Dar la momentul respectiv nu mi-am dat seama de semnificație. Mai există și alte interpretări, desigur.

– Ce se întîmpla într-un asemenea loc, domnule profesor?

– Cadavrul era expus la aer pînă cînd procesul de putrefacție se termina, carnea se usca și oasele rămîneau destul de curate pentru a fi luate de acolo. Periodic, un preot intra în criptă să verifice dacă trupul era pregătit.

– Pregătit?

– Strămoșii noștri considerau descompunerea o etapă perfect naturală în evoluția corpului, zise Robertson. Aceasta marca trecerea de la stadiul de spirit legat de pămînt spre cel de suflet liber să se ridice la cer. Ei credeau că numai carnea era cea care ținea sufletul în capcana trupului. Sufletul trebuia să fie eliberat pentru a obține adevărata moarte. Privită din acest punct de vedere, descompunerea era un fenomen pozitiv. Îmi închipui că probabil doreau să urmărească evoluția acestui proces, așa cum noi îi urmărim pe copiii noștri cum cresc.

În timp ce mergeau pe aleea pietruită prin cimitir, Cooper îl auzi pe profesor murmurînd ceva pentru sine. Prinse sunetul unei expresii familiare și își dădu seama că istoricul cita din Shakespeare. Din *Hamlet*, dacă nu se înșela.

Ah! Carnea asta mult, mult prea vîrtoasă

De s-ar muia, topi și face rouă.¹

Robertson prinse privirea lui Cooper și îi zîmbi.

– Este adecvat, cred. Mai potrivit decît „căci pămînt ești și în pămînt te vei întoarce“ și toate cele. Ai încredere în cuvintele Bardului. Întotdeauna a găsit cuvintele potrivite pentru orice ocazie.

¹ *Hamlet*, William Shakespeare în *Antologie bilingvă*, traducere de Dan Duțescu și Leon Levițchi, Editura științifică, 1964 (n.tr.)

– Dar cuvîntul acela, sarcofag, zise Cooper. De unde provine?

– Vine din greacă. Este compus din două cuvinte – *sark* și *phagos*. Noi, doctorii, iubim greaca și latina.

Cooper îl privi pe profesor și ridică din sprîncene, ca să arate că nu era deloc mai lămurit. Robertson radie de satisfacție și făcu o pauză dramatică înainte să explice:

– În traducere aproximativă înseamnă „devoratorul de carne“.

Înainte ca oricare din detectivi să poată reacționa, Robertson începu să tropăie pe cărările pietruite, uitîndu-se înainte și înapoi, de parcă încerca să prindă o urmă.

– Dacă vă interesează cimitirele vechi, v-ar plăcea, cu siguranță, cele din Perthshire, de unde provin eu, spuse el. Lîngă Pitlochry există un cimitir în care unele dintre morminte sînt protejate de grilaje mortuare – un fel de cuști de fier puse peste mormînt ca să împiedice furtul cadavrelor. O activitate extrem de periculoasă la care noi, scoțienii, se pare că eram deosebit de pricepuți.

Cooper îl privi surprins.

– Furtul de cadavre? Da, o infracțiune extrem de neplăcută.

– Ah, dar aici vă înșelați. Sînt surprins că trebuie să vă contrazic într-o chestiune legală, domnule detectiv.

– Ce vreți să spuneți, domnule?

– Furtul de cadavre nu era o infracțiune. După moarte, rămășițele pămîntești nu pot fi deținute de nimeni și, prin urmare, nu pot fi furate. Un hoț de cadavre comitea o infracțiune numai dacă fura și alte obiecte odată cu trupul, chiar și giulgiul. Era o opinie larg răspîndită care impieta asupra ridicării din morți, nu asupra legii.

– Dar Burke și Hare¹...?

– A fost vorba de cu totul altceva. Nu s-au mulțumit să aștepte ca respectivele cadavre să fie disponibile, așa că s-au decis să și le procure dintre cei vii. Ei s-au făcut vinovați de crimă. În acest caz a fost vorba de acțiunea necesităților pieței. Cererea de cadavre pentru disecție era enormă.

¹ William Burke și William Hare, împreună cu soțiile lor, au ucis mai mulți oameni, la începutul anilor 1800, pentru a vinde cadavrele unor medici. (n.tr.)

– Există probabil alte motive pentru care oamenii doresc să facă rost de un cadavru, spuse Cooper.

– Fără îndoială.

Robertson urmări privirea lui Cooper, care se uita la mormintele din cimitir.

– A, nu există dovezi că astfel de practici au avut loc în Derbyshire. Cu toate astea, oamenilor le era teamă. Aveau o teamă superstițioasă că trupul avea să fie scos din locul de veci. Asta însemna că nu mai avea cum să se scoale din mormânt în ziua Judecării de Apoi.

– Așa cred și eu.

Robertson își înălță privirea spre el.

– Poate n-ar fi trebuit s-o numesc superstiție. Nu vreau să jignesc pe cineva.

Afirmația suna ca o scuză. Cooper făcu un gest nepăsător cu mâna.

– Nu contează.

Profesorul își îndreptă spatele oftînd.

– Nimeni nu poate ști cu siguranță cînd anume societatea a căpătat acest dezgust față de moarte. Dar, timp de secole, a fost ascunsă de ochii lumii. Acum doar foarte puțini oameni văd procesul de descompunere. Numai cei a căror profesie are legătură cu moartea mai au acest privilegiu.

– Medicii legiști, lucrătorii la pompe funebre? întrebă Cooper. Polițiștii?

– Toți prietenii noștri buni, fu de acord Robertson. Dumnezeu să-i binecuvînteze.

Cooper se uită la Fry și își dădu seama că era timpul să plece. Începea să se însereze și cimitirul se umplea de umbre care îmblînzeau muchiile mormintelor, ascundeau inscripțiile și făceau lespezile funerare să pară mai puțin reci. Prea multă lumină nu era potrivită pentru moarte.

– „Devoratorul de carne“, spuse Cooper. Ce voiau grecii să spună prin această expresie?

– Expresia originală era *lithos sarkophagos* – „piatra devoratoare de carne“ – și reflecta credința că un anumit tip de calcar

ardea carnea de pe oase și, în consecință, era materialul perfect ca receptacol pentru un cadavru.

Cooper rîse și făcu un gest spre dealurile care îi înconjurau din toate părțile.

– Calcar? Aici este White Peak. Totul este aici din calcar.

– Mda, făcu Robertson cu îndoială. Desigur, noi avem numai afirmațiile lui Pliniu cel Bătrîn. Pliniu spunea că această rocă putea descompune carnea în patruzeci de zile. Personal, nu m-aș baza prea mult pe asta din punctul de vedere al legistului.

În timp ce deschidea zăvorul de la poarta cimitirului, Fry se întoarse spre ei, și Cooper îi văzu pe chip o expresie de nerăbdare și totodată de dispreț.

– Mulțumim pentru lecția de istorie, domnule profesor, spuse ea. Sînt sigură că ați îmbunătățit semnificativ educația detectivului Cooper. De acum înainte va fi un agent mult mai bun.

Fry se îndepărtă în direcția mașinii, dar, cînd ajunseră la poartă, Robertson îl atinse pe Cooper pe mîneacă pentru a-l mai reține.

– Mai există un cuvînt pe care sînt sigur că îl cunoașteți, afirmă profesorul.

– Care anume, domnule?

– Sarcasm. O altă expresie figurativă moștenită de la greci. Asta înseamnă a mușca sau a sfișia pielea, ca un animal. Grecilor nu le plăcea prea mult sarcasmul.

Fry aștepta lîngă Toyota, bătînd darabana pe capotă și privind oamenii care treceau pe stradă. Cooper descuie mașina, și Fry se așeză pe scaunul din dreapta.

– Oh, da, noi doctorii iubim latina și greaca, făcu ea, punîndu-și centura de siguranță. Este atît, atît de fascinant – dar numai pentru cei cu oarecare cunoștințe despre lumea antică. Nu pentru plebea ignorantă care a învățat subiecte utile în locul unor limbi străvechi și moarte.

– Diane...

Fry îl privi iritată.

– Avem de-a face cu un afurisit de Aristotel, nu-i așa? Pun pariu că nu poate să se bage în cadă fără să sară afară și să strige: „Evrika!“

– Cred că acela era Arhimede, o contrazise Cooper, făcându-i cu mîna lui Freddy Robertson în timp ce se îndepărtau de biserică.

De lîngă BMW-ul său, profesorul se înclină ușor înspre ei.

Fry se uita țintă pe geam la străzile din Edendale.

– Și avocații sînt la fel. De ce oare le place oamenilor ăstora să facă din meseria lor un mister numai pentru inițiați, pe care noi, restul, nu îl putem înțelege?

– Poate că e vorba de nesiguranță... Cooper făcu o pauză. De ce nu m-ai lăsat să ascult înregistrarea apelurilor telefonice înainte de întîlnirea cu profesorul?

– Nu mi-ai cerut asta.

– Mi-ar fi fost de mare ajutor. Așa, am avut numai informații parțiale.

– Da, OK, Ben.

BMW-ul îi ajunsese din urmă cînd opriră la semafor, înainte de drumul secundar.

– Sarcofagele pe care ni le-a arătat, începu Fry, nici măcar nu se află în zona noastră de cercetare.

– Da, replică el, știu.

Dar Robertson avea dreptate într-o privință. Cooper văzuse postul de pază ridicat la Bradfield împotriva celor care ar fi putut veni noaptea să dezgroape cadavrele îngropate de curînd în cimitirul bisericii. Și aici, în Edendale, se afla acel bloc masiv de granit cioplit în formă de coșciug. Nu exista o explicație logică pentru dimensiunile și greutatea lui, cu excepția împiedicării accesului la mormîntul de dedesubt. Și totuși, hoții de cadavre nu veniseră niciodată la Edendale sau în orice alt loc din Derbyshire.

Apoi Cooper își aminti de Audrey Steele și se corectă. Hoții de trupuri nu veniseră niciodată în Derbyshire... pînă acum.

JURNALUL MORȚII, PARTEA A DOUA

Și cea mai mare necunoscută este moartea. Preferăm să nu ne gîndim deloc la ea. Ne temem de propria moarte, considerăm că leșurile poluează viața. A accepta moartea înseamnă a accepta faptul că sîntem muritori, așa că moartea trebuie să fie ascunsă, protejată de ritualuri, rugăciuni și superstiții.

Chiar și în moarte, ne temem de confruntarea finală cu răul. Ne este teamă să facem față zeilor noștri furioși.

De aceea am creat miturile și folclorul, toate ritualurile și înșelătoriile. Astfel nu avem de înfruntat decît o poveste creată de mintea noastră, nu realitatea de neconceput. Sîntem ca un cîrd de găini care aleargă prin curte pînă în ziua cînd toporul se abate asupra gîtului nostru. Singura diferență dintre noi și găini este că noi știm de la bun început că toporul se află acolo. Dacă te gîndești prea mult la asta, începi să invidiezi găinile.

Ceea ce se întîmplă după moarte este nespus și uncori de nespus. Dar trebuie să vedem adevărul. Putem să ne acoperim gura și urechile, dar nu ne putem feri privirea. Vă amintiți acele viziuni ale morții care vă trec prin minte cînd alunecați pe tărîmul somnului? Subconștientul vostru încearcă să vă spună ceea ce refuzați să știți.

Din Sutra budistă despre atenție – Contemplațiile celor nouă cimitire:

Mai departe, un *bhikhu* zărește un trup aruncat în cimitir, din care nu mai rămăseseră decît oase dispartate, împrăștiate în toate direcțiile – aici un os de la mîină, dincolo un os de la picior, o tibie, un femur, pelvisul, șira spinării și craniul. Așa că aplică această percepție asupra propriului corp, spunînd: „Și trupul meu este asemenea. La fel va ajunge, și nu voi scăpa de soarta asta“.

13

Vineri-dimineată, pe biroul lui Ben Cooper se afla un plic maroniu. La început, nu dori să-l atingă. Îi amintea prea mult de plicurile pe care le văzuse la spital. Întotdeauna erau teancuri de astfel de plicuri în oficiul infirmierelor, pline de date medicale și de rezultate ale analizelor. Plicurile maronii conțineau un diagnostic și o prognoză a stării de sănătate a pacientului, deciziile de externare sau cele în caz de deces – aranjamentul discret al vieții și al morții, toate învelite în hîrtie maronie.

Își luă o cafea de la automatul de pe coridor și, în cele din urmă, se simți în stare să desfacă plicul sigilat. Conținutul alunecă pe birou. Era fișa dentară – și erau vești bune. Sau, cel puțin, presupunea că ar trebui să le considere astfel. Avea o identitate confirmată pentru rămășițele umane.

Cooper încercă să se simtă încurajat de faptul că privea, din nou, fotografiile ale lui Audrey Steele. Dar Audrey avusese un sfîrșit atît de tragic...

În ziua de azi se spuneau atît de multe despre morții care vorbesc de dincolo de mormînt. Prin asta, oamenii înțelegeau de obicei cantitatea impresionantă de probe pe care legiști le puteau obține din cercetarea unui cadavru. Era modul în care victimele îi puteau ajuta pe investigatori să-i pedepsească pe ucigașii lor. Dar dinspre mormîntul lui Audrey nu răzbătea nici o șoaptă. Examinarea cadavrului nu dăduse la iveală nimic util, după cîte își dădea el seama. Și cum ar fi putut, dacă murise din cauze naturale? Mama lui Audrey avea certificatul de deces. Comoție cerebrală, confirmată de un al doilea doctor, înainte de a dispune incinerarea.

Dar lui Cooper nu i se părea în regulă. Din momentul în care văzuse reconstituirea făcută de Suzi Lee în laboratorul din Sheffield, simțise că parcă o putea auzi pe Audrey vorbindu-i din pădurea Ravensdale. Faptul că ea nu-i spusese nimic relevant pe parcursul anchetei părea să fie vina lui, nu a ei. De acum încolo însă, ar trebui să asculte ceva mai atent.

Cîteva minute mai tîrziu, inspectorul Hitchens își freca gînditor degetele unele de altele, în timp ce-l asculta pe Cooper trecîndu-i în revistă datele disponibile.

– Femeia asta e de presupus că a fost incinerată cu optsprezece luni în urmă? Întrebă el. Asta spui tu?

– Da, domnule. După cum a declarat familia ei, *a fost* incinerată.

– Și rămășițele trupului ei au apărut în pădure, la cincisprezece kilometri de crematoriu. N-am mai auzit niciodată așa ceva, Ben.

– Pare să nu fie nici un dubiu că a murit din cauze naturale. Am copii ale certificatelor.

– Toate făcute corect? Semnate de doi doctori?

– Da.

– OK. Atunci investigăm o infracțiune de intervenție neautorizată asupra unui cadavru. Dumnezeu știe ce pedeapsă e pentru asta. Niciodată nu m-am mai întîlnit cu un asemenea caz.

– O să fac niște verificări, să văd dacă au mai fost înregistrate undeva incidente similare.

– Da, e un prim pas. Și presupun că vei discuta din nou cu familia.

– Bineînțeles.

Hitchens se roti cu scaunul, mutîndu-și privirea de la Cooper, semn că îl îngrijora ceva.

– Și apoi, întrebarea care se mai pune e cînd și unde a avut loc furtul corpului. Ai spus că Audrey Steele se afla în spital cînd a murit?

– Da.

– Identificată de familie și toate cele?

– Cred că da, dar o să-i iau o declarație mamei ei sau cui a văzut-o ultima oară în spital.

– Exact. Apoi locurile evidente de unde s-ar putea ivi ceva ar fi sediul firmei de pompe funebre și crematoriul.

– M-am gândit că astea au fost *singurele* locuri, spuse Cooper. Familia nu a luat corpul acasă pentru priveghi. Camera de pregătire de la pompele funebre și capela par a fi cele mai potrivite locuri unde cineva ar putea ajunge la cadavru.

– Și în cazul ăsta antreprenorii sînt...?

– Hudson and Slack.

Inspectorul încuviință din cap.

– Fii cu băgare de seamă, Ben. Fii discret. Nu vrem să creăm panică printre rude privind soarta celor dragi plecați dintre ei. Nici nu dorim să distrugem fără justificare bunul renume al unei firme cunoscute.

– Voi fi precaut, domnule. De fapt, mă gîndeam să încep de la crematoriu și să o iau înapoi pe firul evenimentelor.

– De la punctul de plecare pe lumea cealaltă, ca să spunem așa? OK, pare un plan bun.

– Între timp, mă întreb... Ce părere aveți despre o nouă cercetare la Litton Foot?

– În cazul în care ne-a scăpat ceva prima oară?

– În primul rînd, lipsesc unele oase dintre rămășițele lui Audrey Steele, zise Cooper. Ar putea fi și alte probe în zonă. Acum, că avem o idee despre cum a ajuns acolo, cred că ar trebui să aruncăm din nou o privire, poate să extindem aria cercetărilor.

– Nu o să fie ceva de mare întindere, Ben.

– Înțeleg, domnule.

Hitchens își notă ceva.

– O să organizez ceva.

– Mulțumesc.

Inspectorul se întoarse spre fereastră, ca și cum considera că întrevederea luase sfîrșit.

– Cel puțin doamna Steele a murit din cauze naturale, afirmă el. Așadar, nu investigăm o crimă.

Cooper se gîndi la Vivien Gill, la casa din Devonshire Estate, unde ea stătea în bucătăria mirositoare, plină de mîncare de bebeluși.

– Păi... ezită el.

Hitchens se învîrte cu scaunul cu fața spre Cooper.

– Ce? Ce?

– Doar că... ezită Cooper un moment sub privirea stăruitoare a inspectorului. Ei bine, domnule, mai este o întrebare care are nevoie de un răspuns. Dacă rămășițele pămîntești ale lui Audrey Steele au ajuns în pădurea din Ravensdale, atunci cine a fost incinerat în locul ei?

Cooper se așază la birou și dădu o căutare în baza de date cu infractori, dar fără rezultat. Se pare că intervenția neautorizată asupra cadavrelor nu era o infracțiune comună în Derbyshire. Cine ar fi crezut asta? Solicită să i se semnaleze orice rapoarte privind incidente similare, întocmite de ofițeri de investigație din alte structuri, deși știa că avea să treacă destul timp înainte de a primi vreun răspuns.

Apoi se întrebă ce lege se aplica pentru respectiva infracțiune și căută în indexul legislației. Legea anatomiei și Legea țesuturilor umane se refereau la examinarea anatomică a cadavrelor și, respectiv, la prelevarea organelor de la persoanele decedate. Nu prea erau valabile pentru ceea ce îl interesa pe el. În orice caz, pedeapsa maximă prevăzută de fiecare lege era de trei luni de închisoare, și nu prea merita osteneala să-ți bați capul cu asta. Descoperi o definiție a unei „persoane aflate legal în posesia cadavrului“, dar nici asta nu era foarte clară sau prea utilă. Și singura referire pe care o mai găsi era articolul 70 din Legea infracțiunilor cu caracter sexual – penetrarea sexuală a unui cadavru. Cel mai bine era să nu te gîndești la așa ceva.

Pe de altă parte, dacă se dovedea că Audrey Steele fusese scoasă din sicriu pentru a se face loc unei persoane care nu murise din cauze naturale, atunci acuzația de infracțiune minoră n-ar mai sta în picioare. Cazul s-ar transforma imediat într-o anchetă de crimă.

Cooper simți un val de emoție la gîndul ăsta. Totul depindea de ce va face în următoarele cîteva zile. Va avea iarăși de parcurs lista persoanelor dispărute cu cel puțin optsprezece luni în urmă.

Dacă ar putea restrînge lista, să facă niște conexiuni, atunci ar obține ceva.

Pentru început, sună la Eden Valley Crematorium pentru a stabili o întâlnire cu directorul. Era o firmă privată, înființată de o companie din East Anglia pentru a satisface cererea sporită de incinerări. Numele directorului era Lloyd și putea fi găsit la birou toată dimineața. Cooper își luă cheile de la mașină și agenda.

– Unde pleci, Ben? îl întrebă Fry.

– La crematoriu.

Fry se opri din ceea ce făcea și îl privi ieșind pe ușă.

– De ce?

Cooper o auzi, dar își continuă drumul. Pe cînd închidea ușa și străbătea coridorul, parcă îi mai auzea vocea, undeva în spatele lui. Îi va explica mai târziu. Pentru o vreme, ea trebuia să se mulțumească și cu informații parțiale.

Fry nu prea avea timp să-și bată capul cu Ben Cooper. Sună telefonul – era Gavin Murfin, care o chema să vină la biroul de supraveghere a camerelor video cu circuit închis.

– Am descoperit ceva ce ai vrea să vezi, zise el.

Personalul biroului monitoriza camerele ce acopereau străzile din centrul localității Edendale. Aceste camere erau montate pe stîlpi înalți sau pe zidurile clădirilor, rotindu-se pentru a acoperi un cîmp vizual de 360 de grade și fiind capabile să se focalizeze pe indivizii suspecti. Spre deosebire de sistemul privat de securitate din parcare de la Clappergate, toate aceste camere erau funcționale și erau monitorizate permanent.

Cînd sosi Fry, unul dintre supraveghetori scotea la imprimantă niște imagini pentru Murfin, care părea încîntat de el însuși.

– Am parcurs înregistrările luate de camerele video, spuse el. Nu de cele din parcare, cele din centrul orașului. Îți aduci aminte că am eliminat pe rînd toate autovehiculele din parcare supraetajată? Și am ajuns la concluzia că omul nostru trebuie să o fi luat pe Sandra Birley de afară, de pe stradă...

– Da, și?

– Ei bine, am remarcat ceva suspect la intersecția dintre Hardwick Lane și New Street.

– S-o vedem.

Derulară banda care fusese înregistrată de o cameră ce supraveghea New Street, aproape de semafor, la începutul sectorului pictonal din Clappergate. Ora 19.45. Era destul de întuneric, lucru firesc, dar strada era iluminată și calitatea imaginii era surprinzător de bună. La început părea să nu fie nimeni pe stradă, zărindu-se numai luminile stopurilor unei mașini, care ieșea din câmpul vizual al camerei.

Apoi o formă întunecată apăru dinspre colțul străzii Hardwick Lane. Părea să fie o singură persoană. Dar, o secundă mai târziu, Fry realizează că erau doi oameni, unul mult mai mare și mai înalt decât celălalt. Erau nefiresc de apropiați, cel mai mare cu brațul în jurul celui mai mic.

– Crezi că în stînga e Sandra Birley?

– Estimăm că înălțimea se potrivește descrierii, interveni unul dintre operatori. De asemenea, e brunetă. Și poartă o fustă, după cum veți vedea într-o clipă.

Silueta mai mică păru că se împiedică sau că încearcă să se desprindă. Când se separară, fu evident pentru prima dată că era o femeie, îmbrăcată cu o fustă de culoare închisă, lungă pînă deasupra genunchilor. Apoi bărbatul înalt o trase înspre el, iar ea păru să se împiedice din nou, dar își recăpătă echilibrul.

– Nu e nici un indiciu că o amenință cu vreo armă, zise Fry.

– Nu, îmi pare rău.

– Poate nici nu avea nevoie, afirmă Murfin. E cel puțin de două ori cît ea.

– Totuși, de ce nu a țipat? Trebuie să fi fost oameni care să o audă.

– OK, el ar fi putut s-o amenințe cu un cuțit. Din unghiul ăsta nu l-am vedea nici noi și nici trecătorii de pe stradă. N-ar fi îndrăznit să strige cu un cuțit în coaste.

– Se poate.

Cuplul înainta încet pe stradă. Nu era vorba de o plecare în grabă. La un moment dat femeia păru că se întoarce spre bărbat și îi vorbește. Nu, se certa cu el, încercînd să se întoarcă de unde

venise. El clătină din cap, spuse ceva și iarăși o trase brutal după el. De data asta violența era mai evidentă.

– L-am eliminat de pe listă pe omul din Sheffield, nu-i așa? întrebă Fry, privind înregistrarea tremurată.

– Da. L-a verificat Dad's Army¹, spuse Murfin.

– Cine?

– O, ajutoarele temporare pentru biroul CID.

– Mda.

– Și, vă aduceți aminte, mașina lui se afla în parcare multi-etajată. Iar aceasta e pe New Street, priviți...

Atunci Fry văzu mașina. Era de culoare deschisă, abia luminată de felinarele din partea de sus a câmpului vizual al camerei TV. Se uită mai atent, la portbagaj și la aripile laterale din spate.

– E un Vauxhall?

Murfin îi aruncă un zîmbet încrezut.

– Deja am mărit imaginile de pe ecran și am identificat modelul, îi răspunse Murfin.

– Bună treabă, Gavin.

– Din ce în ce mai bună. Băieții de aici mi-au citit un număr de înmatriculare parțial și am căutat în baza de date a poliției chiar înainte să sosești. Am restrîns aria căutărilor la doi posibili deținători.

Fry își strînse pumnii de emoție. Era clipa de succes pe care uneori o simți atunci când știi că te apropii de o arestare.

– Haide, Gavin, n-o ține numai pentru tine!

– A ieșit la iveală că unul dintre posibiii deținători ai celui autovehicul lucrează la Peak Mutual Insurance. Un domn pe nume Ian Todd. E un coleg de-al Sandrei Birley.

– Unde locuiește?

– În zona Hathersage Road – pe Darton Street, numărul 28.

– Excelent.

– Darton Street nu se află în cadrul faimoasei arii de zece kilometri, zise Murfin. E cu mult în afară.

– Da, Gavin.

¹ Serial britanic transmis de BBC între 1968–1977, avînd ca subiect aventurile unor militari în rezervă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

- Psihologul nostru criminalist n-a făcut mare lucru.
- Nu e psiholog, răspunse Fry automat.
- Atunci consilierul nostru special. Probabil că părerile ei au fost prea deosebite ca să le pot pricepe și eu.

Cînd Cooper sosi la crematoriu, un dric se tîra pe drumul de acces spre capelă, urmat de două limuzine negre Daimler, cu vopseaua lucitoare presărată cu picături de ploaie. Toate cele trei vehicule aveau numere de înmatriculare personalizate, care începeau cu HS, indicînd faptul că aparțineau firmei Hudson and Slack.

Participanții la înmormîntare, care se strînseseră sub terasa de la intrare ca să se adăpostească de ploaie, se dădură la o parte, pentru a face loc membrilor familiei să coboare din mașini pe partea cu capela. După ce Cooper parcă și ieși din mașină, îl văzu pe însuși Melvyn Hudson mișcîndu-se printre membrii familiei, grizonat și serios, oferind cîteva cuvinte de consolare.

Pe partea cu capela, lîngă parcare, era o zonă unde erau dispuse coroanele de flori aduse de participanți. Incinerările din acea zi erau anunțate printr-un șir de cartonașe cu numele decedaților așezate pe suporturi metalice, ca și cum și-ar fi lăsat rînd la coadă. „Shirley Bramwell 10 a.m., Billy Booker 10.30 a.m., Lillian Outram 11 a.m.“ Fiecărei persoane îi era alocată o jumătate de oră. La urma urmei, o incinerare nu era un ritual prea elaborat. Era mai mult un gest, un rămas-bun rapid, în timp ce corpul se îndrepta către flăcări.

Cooper observă că florile erau aranjate în formă de inimi și de cruci, în aranjamente care alcătuiau diferite cuvinte, ca „Tati“ sau „Buni“, și o coroană imensă în forma porților raiului, cu una dintre porți întredeschisă îmbietor cîteva centimetri, pentru a-i ura bun venit unui nou-sosit în rai.

Ca să ajungă la birourile crematoriului trebuia să treacă pe sub terasă, unde cortegiul tocmai se oprise. Decît să încerce să-și facă loc pe acolo, Cooper preferă să stea și să se uite cum patru șoferi și ciocli se adunaseră în spatele dricului. Printre ei erau Billy McGowan și Vernon Slack, dar nu-i recunoscă pe ceilalți doi. Ei se vor regăsi, fără îndoială, pe lista personalului,

atunci cînd, în cele din urmă, va ajunge să-i ceară domnului Hudson un exemplar.

McGowan și toți ceilalți păreau să aibă umeri plați, ca niște rafturi, croiți special să poarte un sicriu. Era oare astfel constituția lor sau umerii li se aplatizau ca un fel de deformare profesională, așa cum era pentru polițiști durerea de spate?

Cooper văzu cum unul dintre ciocli deschide ușa din spate, dînd la iveală coșciugul acoperit de flori. Nici unul dintre ei nu adresă vreun cuvînt participanților. În schimb, se uitau unii la alții sau priveau în pămînt, tîrșindu-și puțin picioarele, simțindu-se incomod în costumele negre cu cravată. McGowan părea deosebit de nepotrivit. Capul ras și maxilarul proeminent îi dădeau un aer agresiv, care nu se potrivea deloc cu ocazia. Gulerul cămășii albe era prea mare și-l făcea să pară fără gît. Totuși, cînd un participant întîrziat sosi cu un braț de flori învelite în celofan pe care nu știa unde să le pună, McGowan se duse la el să-l ajute și îi așeză florile în carul funebru, alături de celelalte.

Apoi începură acele cîteva minute penibile, cînd lumea aștepta afară să se termine cealaltă slujbă și să se elibereze capela. Toată lumea știa că sicriul altcuiva tocmai aluneca în cuptor, dar toți încercau să pară că nu-și dau seama de prezența acestuia. O femeie începu să plîngă. Un bărbat care fuma o țigară lîngă drum o aruncă și o strivi cu vîrfurile pantofului. Un firicel de fum albăstrui se ridică din chiștoc, pînă cînd ploaia îl risipi.

Cooper începu să se simtă ca un intrus. Nu reușea întotdeauna să fie un observator detașat, neafectat de necazul celorlalți. Dar ar fi părut ciudat și lipsit de respect să plece tocmai atunci, așa că așteptă pînă cînd cioclii scoaseră sicriul din dric. Hudson înaintă pentru a-i ajuta pe cei patru să-l ridice ușor pe umeri. Apoi își plecară capetele printr-o mișcare exersată și intrară în capelă. Încetul cu încetul, participanții îi urmară, pînă cînd îl lăsară pe Cooper singur în ploaie.

O porni înspre clădirea de birouri, aflată în spatele capelei. Dar la jumătatea drumului, cînd începu muzica, Cooper își încetini instinctiv pasul, pînă se opri. Niciodată nu putea să audă primul imn religios de la o slujbă funerară, fără a fi cuprins de acea senzație subită de pierdere. Părea să vină de nicăieri, cu totul

neașteptată și fără nici o legătură cu vreun gând avut în acea clipă. Sentimentul era cumva legat de muzică, adînc îngropat în sunele aspru al vocilor necizelate care tremurau la versurile de la începutul imnului *Abide With Me*.

Dar era ridicol să stai singur în afara unei capele și să te simți astfel. Încercă să-și amintească a cui pierdere era jelită. Era Shirley Bramwell sau Billy Booker? Numele lor îi rămăseseră în minte, dar ordinea dispunerii lor era deja neclară.

În birou se prezentă secretarei, care-i spuse că domnul Lloyd era cu cineva, dar că îl va primi în scurt timp, dacă dorea să aștepte. Cooper se uită la ceas. Era doar vina lui – venise puțin mai devreme. Fusesse prea dornic să iasă din birou, chiar dacă alternativa era crematoriul.

– O să mă plimb puțin pe afară și mă întorc peste cîteva minute, spuse el, și femeia păru ușurată să-l știe ieșit din clădire.

Cel puțin ploaia se mai oprise un pic. Aerul rece era reconfortant, iar Cooper o luă pe alee, spre celălalt capăt al capelei. Participanții la slujba anterioară încă se înghesuiau la ieșire și cîteva dintre ei cercetau coroanele de flori. Cineva scoase o exclamație admirativă în fața coroanei ce semnifica porțile raiului, chiar dacă era de la o incinerare anterioară și era un omagiu adus unui necunoscut. Acest grup era într-o dispoziție complet diferită față de cel care tocmai intrase. Vorbeau și rîdeau cu ușurare că ieșiseră, în ciuda ploii de afară. Rîsul lor părea bizar, avînd în vedere că altă slujbă începuse în spatele lor, lacrimile și muzica începînd iarăși pentru altcineva.

Două limuzine așteptaseră pentru a-i prelua pe membrii familiei, imediat ce următorul dric intră sub terasă. Cooper se uită la doi bărbați în redingote negre, care păreau să coordoneze acțiunea. Erau o prezență discretă, fiecare preluînd un grup de participanți, unul ducîndu-i înăuntru, iar celălalt afară. Angajați ai crematoriului, probabil.

În timp ce mulțimea se dispersa în parcare, rămaseră numai Cooper și cele două limuzine Hudson and Slack cu șoferii lor, care profitară de ocazie pentru a lua o pauză. Stăteau lîngă mașini, în costumele lor negre, fumînd și discutînd. Sau, cel puțin, acest lucru era valabil pentru trei dintre ei – Billy McGowan și

alți doi, ale căror nume Cooper nu le știa. Excepția era Vernon Slack, care ridicase capota limuzinei din față și meșterea ceva la motor, verifica nivelul de ulei sau controla întinderea curelei de ventilator.

Cooper se îndreptă spre el. Slack nu-și ridică privirea, deși era conștient de apropierea cuiva. Scăpă pe furiș de țigară, aruncînd-o în cel mai apropiat strat de flori, și se întoarse spre limuzină, scoțînd o cîrpă galbenă din buzunarul hainei. Dacă ținea așa ceva în buzunare, nu era de mirare că nu-i venea costumul prea bine.

Pînă cînd Cooper ajunse la el, Vernon ocolise limuzina și se apleca să-i frece caroseria, ștergînd picăturile de ploaie. Părea să încerce să-și ascundă fața în spatele oglinzii laterale, de parcă se temea să privească pe cineva în ochi.

– Domnul Slack?

De pe partea cealaltă a mașinii, capul tînărului se ridică. Părea îngrijorat, dar nu răspunse imediat. Mîna continua să i se miște automat pe suprafața caroseriei, frecînd cu cîrpa aceeași zonă.

– Vernon, nu-i așa? întrebă Cooper. Vernon Slack?

– Da.

Mîna se opri, în sfîrșit. Vernon o lăsă pe lîngă corp, încă ținînd cîrpa.

Cooper îi arată legitimația.

– Nu aveți de ce să vă faceți griji. Sînt aici pentru a-i pune cîteva întrebări directorului crematoriului, domnul Lloyd. Dar noi ne-am mai văzut zilele trecute. Am fost la Hudson and Slack cu o colegă, sergent Fry. Vă aduceți aminte?

– Vorbeați cu Melvyn. Nu avea legătură cu mine, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu.

Vernon stătea în fața unei uși de serviciu de la capelă, sau poate că era intrarea personalului în crematoriul propriu-zis, construit perpendicular pe aceasta. Pe ușă era un avertisment, că oricine era prins luînd coroanele de flori avea să fie pedepsit. Cooper se întrebă ce fel de oameni ar putea să fure flori din crematoriu. Spera că nimeni nu va înșfăca acea construcție în formă de porți ale raiului și să fugă cu ea chiar sub privirile lui.

– Probabil petreceți destul timp la serviciu, domnule Slack, zise Cooper zîbind, pentru a-l face pe Vernon să se simtă în largul lui.

– Aici, sau la Brimington, ori la Sheffield. Depinde unde mi se cere să merg.

– Înțeleg că Hudson and Slack este o afacere de familie din punctul dumneavoastră de vedere, dar, de fapt, de cît timp lucrați pentru companie? Erați aici cu aproximativ optsprezece luni în urmă?

Buzele lui Vernon se mișcă încet, de parcă număra pînă la optsprezece și încerca să calculeze cît de mult trecuse de atunci.

– Luna martie a anului trecut, încercă să-l ajute Cooper.

– Da. Păi, eu întotdeauna am dat o mînă de ajutor. Știți, tatăl meu...

– Da, desigur.

Tendința lui Vernon de a nu-l privi pe Cooper în ochi îi oferea acestuia posibilitatea de a se uita în altă parte și de a observa ceva mai interesant. Ușa din spatele lui Vernon avea geamuri de sticlă, și prin acestea Cooper putu să vadă un fel de magazie. Detaliul care îi captase atenția era un cuptor cu microunde nou-nouț, aflat încă în cutie. Probabil personalul crematoriului îl folosea pentru pregătirea prînzului. Cu o vagă senzație de greață în stomac, Cooper și-i imaginea uitîndu-se la o plăcintă ce se rotea înoet pe platou, în timp ce carnea bolborosea înăuntru.

– Îi cunoașteți foarte bine pe ceilalți ciocli, domnule Slack?

– Pe unii dintre ei. Vin și pleacă, știți cum e.

– Și pe Billy McGowan?

– Billy? Ne cunoaștem de cînd eram tineri. De copii.

– Lucrează la Hudson and Slack de mult timp?

– Nu-mi amintesc exact de cînd, dar știu că a lucrat pentru bunicul. Billy lucra ocazional de cîțiva ani buni, iar pe urmă tata i-a dat o slujbă cu normă întreagă.

– Tatăl dumneavoastră i-a oferit slujba, nu Melvyn Hudson?

Vernon privi în jos spre mașină, de parcă era jenat că fusese făcut să recunoască.

– Da.

– Tatăl dumneavoastră mai e la firmă?

Vernon nu răspunse, dar învîrti cîrpa în mîini, arzînd de nerăbdare să se apuce iar de lustruit. Dar fără îndoială că i se repetase cu insistență să fie amabil cu oamenii la înmormîntări, și părea că nu voia să facă o excepție, chiar dacă era vorba de un ofițer de poliție.

– E mort.

– Tatăl dumneavoastră a murit?

Singurul răspuns a fost o scurtă încuviințare din cap. Vernon începea să-i amintească lui Cooper de Tom Jarvis, alt om căruia nu-i plăceau cuvintele irosite. Părase morocănos la început, dar acum zîmbea încontinuu. Nu de plăcere, ci cu neliniște. Expresia feței lui era o grimasă permanentă, de parcă își cerea scuze.

Dintr-odată se uită dincolo de Cooper, și expresia i se transformă într-una de ușurare, de parcă sosise cavaleria.

Cooper nu auzise pașii din spatele lui. Ura cînd vigilența lui scădea atît de mult încît cineva putea să se furișeze pînă la el; așa că nici măcar nu apucă să schițeze vreun gest, că simți o mîină pe braț.

14

O mașină fără însemne se afla deja pe poziție pe Darton Street, parcată la câteva clădiri distanță de numărul 28, pentru a supraveghea ușa din față a casei.

Inspectorul Hitchens ridică stația radio.

– E încă acasă?

– Suspectul a intrat în casă în urmă cu aproape douăzeci de minute și nu l-am văzut plecând.

– Dar ieșirea din spate?

– Ar trebui să sară zidul grădinii, domnule. Dar am postat un echipaj pe aleea din spate, pentru orice eventualitate.

– Bine. Țineți minte, tipul ăsta ar putea fi înarmat, așa că nimeni să nu se apropie de el fără vestă antiglonț. S-a-nțeles? Voi doar stați deoparte și lăsați echipa de intervenție să-l aresteze.

– Am înțeles.

– Acum a sosit duba, zise Fry, când un Ford Transit al poliției trase la capătul străzii și polițiștii cu veste antiglonț ieșiră pe ușile din spate ale mașinii.

În câteva minute, zona va fi izolată și pregătită pentru efectuarea unei arestări sigure și fără evenimente deosebite. După ce Ian Todd va fi scos din casă, echipele de criminaliști și de cercetare puteau interveni. Dar oare Sandra Birley ar putea fi încă în viață, pe undeva?

Trecuseră mai mult de șaiszeci de ore de când Sandra fusese luată din parcare multietajată. Două zile și trei nopți – mai mult decât necesar pentru ca răpitorul ei să-și ducă planul la îndeplinire. Chiar dacă șeful lui de la Peak Mutual confirmase că Todd lucrase ca de obicei pe parcursul acestor două zile, slujba

lui implica petrecerea mai multor ore pe teren, zilnic, vizitînd clienți din North Derbyshire.

În orice caz, nopțile îi erau în întregime libere pentru a se ocupa de ce voia. Era necăsătorit și locuia singur, așa că nu era nimeni acasă care să-i ceară socoteală pe unde umblă sau care să-l chestioneze în legătură cu starea mașinii ori a hainelor. Și-ar fi putut duce victima oriunde, în timpul primei nopți, chiar înainte de a-i fi fost semnalată dispariția. Sandra s-ar putea afla la celălalt capăt al țării.

Dar Fry credea că nu e cazul. Era de părere că Sandra Birley va fi găsită la nu mai mult de cîțiva kilometri depărtare de Edendale, pe o rază de zece kilometri de Wardlow. Ian Todd fusese ideal plasat pentru a efectua apelurile telefonice. Se aflase pe drum, în mașina Vauxhall Vectra de culoare verde-deschis, atunci cînd fuseseră efectuate ambele apeluri.

Acea Vectra se afla acum pe stradă, la numărul 28. Curînd va deveni o probă a crimei, și medicii legiști o vor putea examina în amănunt.

Atunci stația radio dădu semne de viață.

– Iese din casă, domnule, merge la mașină. Trebuie să ne fi văzut.

– Cine naiba ne-a dat de gol? țipă Hitchens. Nu contează – mișcați-vă! Înconjurați-l și-l vom sălta acum, înainte să ajungă pe stradă, la mașină.

Mașina fără însemne demară și trase dincolo de bordură cu un scrîșnet de cauciucuri. Echipa de supraveghere se afla la numai cîțiva metri de drumul de acces spre casa cu numărul 28 și în cîteva secunde blocase ieșirea lui Ian Todd. Acesta ridică privirea și-i văzu venind exact cînd ajunse la Vectra și apăsă butonul de la telecomandă.

Fry ieșise din mașină și stătea lîngă ea. Îl vedea bine pe Todd, rămas nemișcat în grădină. Era înalt – avea cam 1,85 după aprecierea ei – și bine făcut. Dar acum părea înspăimîntat.

– O să fugă, spuse ea.

– Diane, nu te apropia de el, o avertiză Hitchens. Nu porți vestă.

Dar, pînă la urmă, nu trebui să se apropie deloc de Ian Todd. El se uită de la un capăt la altul al străzii, observînd-o pe Fry și mașinile de poliție. Și apoi începu să alerge spre duba poliției, dinspre care se îndreptau spre el patru polițiști în uniformă și cu veste antiglonț. Îi întîlni la cîțiva metri mai jos, iar doi dintre ei îl prinseră de brațe, îl întoarseră și îi puseră cătușele. Fry îi văzu atunci fața. Părea mai mult surprins decît înspăimîntat.

– Ei bine, probabil că i-ai părut într-adevăr înfricoșătoare, spuse Gavin Murfin, sosind lîngă Fry. S-a uitat doar o dată la tine și a luat-o la goană în partea cealaltă.

– N-ar trebui să fii aici, Gavin, zise ea. Nu porți vestă.

– E încătușat. Ce să facă, să mă ucidă cu o privire urîtă?

Fry scrută casa lui Todd. Părea destul de obișnuită. Dar ce casă de criminal era altfel?

În timp ce se îndrepta spre casă, ușa din față se deschise. Fry se opri, dîndu-și brusc seama de faptul că Todd ar putea avea un complice. Dacă era o a doua persoană implicată și era înarmată, atunci era complet expusă. Se îngrozi că făcuse o asemenea eroare elementară.

Apoi, din umbra coridorului, apărură o femeie care se opri pe scări. Era o brunetă atrăgătoare, cu o privire uimită. Amîndouă rămaseră împietrite uitîndu-se una la alta, pînă cînd Fry simți cum șocul inițial se transformă în furie. Înaintă și își scoase legitimația.

– Sergent Fry, Poliția din Edendale, se prezentă ea. Și dumneavoastră, presupun, sînteți doamna Sandra Birley.

– Mă scuzați. Detectiv Cooper?

Cooper se întoarse și văzu un bărbat în costum de culoare închisă, care stătea în spatele lui. Alt asistent al antreprenorului de pompe funebre? Dar nu...

– Sînt Christopher Lloyd, directorul crematoriului.

– O, domnule Lloyd. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să stați de vorbă cu mine.

Lloyd se uită la Vernon Slack.

– Veniți înăuntru. E mai puțină lume.

Alt grup funerar se adună, cu toate că slujba pentru decedatul de dinainte era abia la jumătate. Deoarece nu puteau intra în capelă, participanții zăboveau pe afară, lângă terasă. Se vor afla în drum atunci când va sosi dricul, dar, fără îndoială, va fi cineva pe acolo a cărei treabă era să-i îndrume în direcția corectă.

Clădirea crematoriului propriu-zis era dispusă perpendicular pe capelă, avînd geamuri mate sub hornul pătrat. Înăuntru era inevitabilul aer industrial. Camera principală era dominată de două cuptoare gigantice din oțel inoxidabil, cu uși glisante destul de largi pentru a încăpea un sicriu.

Cooper mai văzuse o singură dată înainte un crematoriu, și asta se întîmplase în Germania – unul imens, alimentat de un dispozitiv construit în podea, deasupra căruia se găsea o macara ce ridica sicriile, în timp ce altele așteptau aliniate, ca pe bandă rulantă. Dar cel în fața căruia se găsea acum era mai mic. Singura modalitate de încărcare a sicriilor era cea manuală, de pe un catafalc hidraulic.

Într-o parte văzu un pupitru de comandă computerizat și un operator care purta mănuși rezistente la căldură și un șorț din aluminiu. Se simțea un miros foarte slab, pe lângă izul emanat de cărămizile fierbinți și de metalul cuptoarelor, precum și de dispozitivul de reglat căldura din spatele acestora.

– Ei bine, ce ați dori să știți? întrebă Lloyd. V-ar ajuta dacă încep cu o scurtă descriere a modului în care ne desfășurăm activitatea?

– Da, domnule. Spuneți-mi, pentru început, dacă întotdeauna cadavrele rămîn în sicriu după ce sosesc aici.

– Fără excepție. Normele noastre deontologice ne impun ca sicriul să fie introdus în crematoriu exact așa cum este primit. Atunci când un coșciug sosește în camera de tranzit, îi este atașată o etichetă, care însoțește cadavrul pînă la punctul final.

– Cît timp durează procesul?

– Un crematoriu modern cu flacăra de gaz poate arde un cadavru de dimensiuni medii într-o jumătate de oră.

– Și cenușa?

– Reziduurile, îl corectă Lloyd. Ei bine, când ies din camera de ardere acestea constau mai mult din reziduuri de oase. Șaizeci

la sută din os e substanță care nu arde, așa că, în stadiul ăsta, rămîne o cantitate de fragmente osoase.

Îi arată lui Cooper o tavă de răcire unde reziduurile de oase treceau pe sub un magnet pentru a fi adunate verighetele și resturile de bijuterii topite. Cînd Lloyd deschise capacul, oasele incinerate dinăuntru păreau de culoarea și consistența pri-comigdalelor – de un gri-pal, granulare și fragile. În anumite locuri, forma lor era încă vizibilă, dar Cooper era sigur că s-ar fi fărîmițat la o simplă atingere.

Trecură prin ceea ce Lloyd numea camera de pregătire, unde un pulverizator electric era utilizat pentru transformarea fragmentelor osoase în cenușă. Acum materia gri aducea mai mult cu nisipul pentru pisici – sortimentul acela pe care întotdeauna Randy refuza să-l folosească.

– De la un bărbat rămîne o cantitate medie de aproape trei kilograme și jumătate de reziduuri osoase, iar de la o femeie cam două kilograme și jumătate, afirmă Lloyd.

– Așadar, la o analiză finală, genul masculin sau feminin e redus la o diferență de structură osoasă?

– S-ar putea spune și așa, presupun.

Cooper memoră datele astea, care îi puteau fi utile pe viitor. Putea fi un lucru pe care să-l aducă în atenția lui Diane Fry, la momentul potrivit.

– E posibil să se amestece cumva cenușa provenită de la doi oameni, domnule Lloyd?

Directorul clătină negativ din cap.

– Toată lumea își face griji dacă a luat cenușa care trebuie. Ei cred că se poate incinera mai mult de un sicriu o dată, dar nu-i așa. Nu avem voie să facem așa ceva și, în orice caz, e imposibil. Cuptorul preia numai un sicriu o dată, și cenușa e scoasă înainte de a-l utiliza din nou.

– Dar aici aveți mai mult de un cuptor, nu-i așa?

– Două, admise Lloyd. Dar adesea nu funcționează amîndouă în același timp decît atunci cînd avem o zi cu adevărat plină. Avem nevoie de două ca să ne putem face treaba atunci cînd unul este închis pentru revizie.

Cooper privi în camera de tranzit, unde sicriile ajungeau de la capelă pe niște role silențioase.

– Înseamnă că atunci când aveți o zi plină, zise el, cadavrele sosesc aici mai repede decît poate personalul dumneavoastră să le manipuleze prin crematoriu.

Acum Lloyd păru neliniștit.

– Păi... da.

– Așadar, trebuie să depozitați pentru un timp sicriile aici, înainte de a fi incinerate. Incinerarea nu are loc imediat după slujbă, așa cum își închipuie lumea.

– Păi...

– Vedeți, întotdeauna mi-am imaginat că flăcările așteaptă în spatele ușii cuptorului, care se deschide de îndată ce se închid acele draperii. Dar, de fapt, coșciugul probabil tocmai e pus pe un raft, pentru o vreme.

– Nu pentru mult timp. Normele deontologice ne impun ca incinerările să se petreacă în aceeași zi în care are loc slujba, pe cît posibil.

– În aceeași zi?

Lloyd înghiți în sec.

– Pe cît posibil.

– Dar ați putea să păstrați aici cadavrele toată ziua, pînă la rezolvarea restanțelor?

– Nu-i chiar așa. Nu într-un crematoriu bine condus.

– Întotdeauna e ceva pe aici?

– Niciodată crematoriul nu trebuie lăsat nesupravegheat.

– Și asta face parte din normele deontologice?

– Da, răspunse Lloyd categoric. Vă mai pot fi cu altceva de folos?

– Încă două lucruri, insistă Cooper. Primul: aș vrea detalii despre membrii personalului care au acces în clădirea crematoriului.

– Despre toți?

– Despre cei care au lucrat aici în urmă cu optsprezece luni, pe la începutul lunii martie, anul trecut.

– Voi avea nevoie de aprobarea șefilor mei pentru a da informații despre personal, dar o să ne descurcăm.

– De asemenea, voi avea nevoie de o listă cu incinerările care s-au efectuat aici luni, opt martie, anul trecut.

– Ar putea lua ceva timp să întocmim listele. Sîntem foarte ocupați astăzi.

– Mi le puteți trimite prin fax, spuse Cooper. Numărul e pe cartea mea de vizită.

Se opri la ușa clădirii crematoriului și adulmecă aerul.

– E ciudat, domnule Lloyd, dar mă așteptam să miroasă mai tare pe aici.

Lloyd clipi, de parcă și-l scosese deja pe Cooper din minte.

– În sistem sînt implementate comenzi automate pentru menținerea unei ușoare presiuni negative în camera de incinerare, îl lămurii el.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ne asigurăm ca nici un miros neplăcut să nu iasă afară. Acestea sînt ținute cu strictețe în interior.

Revenit la sediu, Cooper ridică receptorul telefonului de pe birou și sună direct la Criminalistică. Avea și el noroc măcar o dată – Liz Petty răspunse.

– Liz, e posibil să se identifice rămășițele incinerate cu ajutorul ADN-ului? o întrebă el.

– Nu. Incinerarea distruge ADN-ul. Laboratorul nu poate obține nimic util din resturile incinerării.

– Ce păcat!

– Dar nu dispera, Ben. Există altă posibilitate.

– Da?

– Un lucru pe care majoritatea oamenilor nu-l știu despre incinerare e că dantura rămîne destul de intactă, chiar după ce reziduurile osoase au fost pulverizate. Dacă răscolești puțin în urnă, adesea poți găsi cîțiva dinți, plombe, pivoți, lucruri de genul ăsta.

Cooper ridică o sprînceană.

– Cred că, probabil, se numără printre chestiunile pe care oamenii nu vor să le cunoască.

– Cred că ai dreptate. Dar poate fi util, nu? Ai putea obține niște reconstituiri dentare parțiale. Dinții artificiali sînt mai

difficil de distrus decât dinții naturali, așadar, dacă persoana decedată avea coroane sau punți dentare, ai putea avea noroc. Uneori e nevoie doar de un dinte.

– Să sper la altă potrivire cu fișa dentară? întrebă Cooper. Dar trebuie să obțin o posibilă identitate mai întâi.

– Desigur. Dar ai căutat deja prin listele de persoane dispărute în acea perioadă, nu-i așa? Când încerci să identifici rămășițele lui Audrey Steele.

– La ce bun?! zise Cooper. Scheletul e altceva – cel puțin experții pot obține informații referitoare la vîrstă, înălțime, sex, rasă. Și am avut noroc că am obținut o reconstituire facială, altminteri Audrey Steele ar fi rămas neidentificată. Dar spune-mi – cum să obțin o identitate biologică din cîteva kilograme de cenușă de oase?

Lista incinerărilor veni prima pe fax. Opt nume și adrese, completate cu detalii despre rudele apropiate și antreprenorii de pompe funebre responsabili pentru pregătirile de rigoare. În afară de Audrey Steele, asta însemna încă șapte morți cu familii îndurerate.

– Poate asta era și ideea, spuse Fry, cînd Cooper o puse la curent cu ultimele date obținute.

– Care anume?

– Cineva dorea să-și asume riscul ca rămășițele lui Audrey Steele să fie identificate și să li se ia urma, nu-i așa?

– Era un risc foarte mic. Am avut noroc cu reconstituirea.

– Cu toate astea, riscul exista. Și singurul motiv la care pot să mă gîndesc atunci cînd cineva își asumă un asemenea risc este că respectivul era convins că ne-ar fi imposibil să identificăm cel de-al doilea cadavru.

– Nu e chiar într-un totu imposibil, zise Cooper. Cu timp, efort și perseverență...

– Nepractic, atunci, continuă Fry. Ben, știi cît de multe dosare cu persoane dispărute sînt. N-ai cum să le reduci numărul. Și există întotdeauna posibilitatea să fie vorba despre cineva a cărui dispariție nu ne-a fost semnalată.

Cooper oftă.

– Ai dreptate. Cred că voi putea să fac mai multe progrese dacă abordez problema din alt unghi.

Fry se lăsă pe speteaza scaunului.

– Și dacă n-a fost vorba despre un alt cadavru? S-ar putea să pornești de la o presupunere greșită, Ben. Explicația ar putea fi mult mai prozaică.

– Ce vrei să spui?

– Imaginează-ți o clipă că în ziua aceea, la crematoriu, s-a întâmplat ceva deosebit de grav și unul sau mai mulți oameni s-au străduit să ascundă acest lucru. Cu alte cuvinte, o greșeală, nu o conspirație.

– Nu, zise Cooper. Asta e o greșeală și o conspirație.

– Indiferent. Dar s-ar putea să nu fi existat, de fapt, un cadavru de care să fie nevoiți să scape. Înțelegi ce vreau să spun?

– Deci a cui cenușă se află în urna lui Audrey Steele?

Fry începu să fie entuziasmată de propria teorie.

– S-ar putea ca, pur și simplu, să fi împărțit cenușa pe care o aveau. Câte alte incinerări au avut loc în acea zi?

– Șapte.

– Păi, e suficient, nu crezi? Puțină cenușă de la o incinerare, puțină de la alta – curînd faci rost de o urnă în plus, cu care să convingi o rudă.

– Cenușa amestecată de la mai multe cadavre? întrebă Cooper gînditor. Și domnul Lloyd a recunoscut că asta este cea mai mare preocupare pe care familiile o au în cazul unei incinerări.

– Atunci asta e. Poate se simte cu conștiința încărcată.

Dar Cooper clătină din cap.

– Stai puțin, Diane, înregistrările de pe computer arată un timp de ardere normal și o greutate normală a reziduurilor. Am o copie la dosar.

– Vrei să-mi spui că înregistrările de pe computer nu pot fi falsificate?

– Dacă știi cum să procedezi, bănuiesc că poți...

– Înainte să pleci în căutarea unei victime care n-a existat, ar fi bine să cercetezi puțin celelalte incinerări, zise Fry. Vezi dacă poți depista cenușa și dă-le-o medicilor legiști să efectueze niște

teste comparative. Dacă rezultă o potrivire între cenușa din urne, teoria ta cu schimbul de corpuri se duce pe apa sîmbetei.

Cooper se uită la ea să vadă dacă nu cumva glumește, dar Fry era serioasă.

– Asta o să dureze ceva timp, Diane.

– Știu. Dar nu-i nevoie să faci rost de povestea vieții respectivilor, ci doar de urnele lor – dacă familiile le mai au.

– Chiar și așa...

– Ben, asta e de preferat în locul pierderii de timp și de resurse, care ar rezulta în urma începerii anchetării inutile a unei crime.

– În regulă. O să mă apuc de asta.

– Bine.

Cînd Fry se ridică să plece, Cooper o întrebă:

– Apropo, există vreun progres în cazul Birley?

Fry dădu din cap.

– Chiar acum îi avem pe Sandra Birley și pe presupusul ei răpitor într-o cameră de interogatoriu de la parter.

– Doamna Birley e bine mersi?

– Chiar foarte bine. Și are de dat unele explicații.

După ce Fry se îndepărtă, astfel încît nu mai putea să audă, Gavin Murfin se aplecă peste birou.

– N-a fost tocmai un noroc chior că am identificat-o pe Audrey Steele, nu-i așa? Întrebă el. Perseverența ta a fost cea care a dus la rezultatul ăsta, Ben. Cei mai mulți ar fi renunțat, așa cum voia domnișoara să faci. Ar fi putut măcar să recunoască asta.

– Nu contează, Gavin.

Murfin pufni.

– Ești mult prea îngăduitor.

– Nu mă pot lăsa preocupat de chestia asta acum. Am de făcut niște vizite dificile.

Cooper spera că optsprezece luni reprezentaseră un răstimp suficient pentru ca familiile îndurerate să se împace cu pierderea suferită. Era posibil ca vizita lui să redeschidă răni vechi.

15

De data aceasta Cooper nu avu nevoie de un îndemn pentru a se așeza pe unul dintre fotoliile joase din salonul lui Vivien Gill – deja văzuse pe cineva de peste drum privind printre jaluzele: Bebelușul fie dormea, fie se afla în altă parte, așa că Ben nu mai fu condus prin bucătărie. Asta nu însemna că nu-i simțea mirosul.

– Doamnă Gill, misiunea mea e puțin cam dificilă, încep eu. Dar știți că am găsit rămășițele fiicei dumneavoastră. Identitatea a fost confirmată cu ajutorul fișei dentare.

– Da, înțeleg, mi s-a explicat.

– Ei bine, problema e că cenușa pe care o aveți... Cooper arată urna aflată pe o comodă. Este evident, în aceste circumstanțe, că nu-i poate aparține lui Audrey.

Doamna Gill dădu aprobator din cap.

– Da, m-am gândit la asta, nu sînt proastă.

– Aș dori s-o iau pentru analiză.

– Credeți că puteți afla cui aparține cu adevărat?

– S-ar putea. Și asta ne-ar ajuta să descoperim cine... cine a luat corpul fiicei dumneavoastră.

Vivien Gill se uită la urnă.

– E ciudat, dar aproape îmi doresc s-o pot păstra, chiar dacă știu că nu e Audrey. Să nu credeți că-mi petrec toată ziua uitîndu-mă la cenușă; privesc doar urna.

Cooper ridică mîinile.

– Urna vă aparține, și nu după multă vreme ați putea avea cenușa adevărată, dacă asta vă doriți.

– O, luați-o. O să mă gândesc dacă o vreau înapoi și o să vă spun.

– Mulțumesc.

Doamna Gill îi făcu un semn să rămînă așezat și aduse chiar ea urna. Înainte ca Ben să spună ceva, ea dădu la o parte capacul și se uită înăuntru.

– Ciudat, nu-i așa? Ce mai rămîne din noi...

– Da. Îmi dați voie?

Cooper scoase din buzunar o pungă mare de plastic și băgă cu grijă urna în ea, înainte să completeze o chitanță. Capacul nu părea să stea foarte bine, așa că trebuia să aibă grijă să țină urna dreaptă cînd mergea cu mașina. Cei de la laborator nu aveau să fie prea încîntați dacă primeau numai jumătate din probă, iar restul avea să fie împrăștiat pe podeaua mașinii sau pe spătarul unui scaun.

– Doamnă Gill, vă amintiți ceva neobișnuit în legătură cu slujba de la crematoriu?

– Ce vreți să spuneți?

– De exemplu, au fost participanți pe care nu-i cunoșteati?

– Au fost cîțiva dintre prietenii lui Audrey de la spital, pe care nu-i mai întîlnisem pînă atunci. Știți, asistente medicale. Dar, în afară de asta, știam aproape pe toată lumea. Nu a fost o ceremonie foarte mare.

– Și-n afară de participanți?

– Ei bine, Batman a fost prezent.

– Cine?

– Batman. Tipul în costum negru, cu o expresie nefericită, care merge cu o mașină mare, cu mult spațiu în partea din spate.

Cooper fu deconcertat, pînă cînd o văzu pe doamna Gill privindu-l cu o expresie atentă, ca o pasăre. Avea senzația că era supus unui test.

– Cioclul, zise ea. Melvyn Hudson.

– Cred că preferă să i se spună antreprenor. Așadar, domnul Hudson a fost de față?

– Desigur. El trebuie să se ocupe de tot, nu-i așa? Să aibă grijă ca toate să meargă cum trebuie. Asta-i treaba lui.

– Și au mers toate cum trebuie?

Ea-și feri privirea, de parcă, brusc, trebuia să vadă cum e vremea de dincolo de fereastră.

– Vernon Slack conducea carul mortuar. Doamne, băiatul ăla – e evident că a primit slujba la firmă doar pentru că bunicul lui este coproprietar.

– Dar conduce bine mașina, nu-i așa?

– A, cu mașinile se descurcă. Și poate ridica un sicriu la fel de bine ca toți ceilalți. Dar cam asta-i tot. În preajma participanților la înmormântare e o catastrofă. Nu știe ce să spună, nu știe ce expresie să adopte, nu știe unde să-și pună mâinile. E jalnic. Melvyn ar face bine să-l țină deoparte și ferit de privirile celorlalți, pe cât posibil.

– Cum de îl cunoașteți pe Vernon Slack?

– Toată lumea cunoaște familiile Hudson și Slack. Fac afaceri în Edendale de foarte multă vreme.

Vivien Gill părea să reacționeze foarte bine, avînd în vedere împrejurările. Dar Cooper învățase că un calm aparent poate fi înșelător. În orice moment durerea putea izbucni, ca sîngele dintr-o arteră secționată.

– Spuneți-mi, vă rog, continuă doamna Gill, nu înțeleg. De ce ar vrea cineva să fure trupul lui Audrey?

– Nu știm. S-ar putea să fi apărut... incidental.

– Incidental?

– Da.

Doamna Gill se încruntă, în timp ce analiza cuvîntul în minte. Se părea că se străduiește să înțeleagă ideea că trupul fiicei ei ar fi putut fi doar un accesoriu pentru obsesia cuiva, un element minor de decor pe o scenă unde reflectorul era îndreptat asupra altui star. Audrey fusese atît de importantă în viața ei, încît nu va fi niciodată în stare să accepte schimbarea de perspectivă. Cooper văzu cum încruntarea îi dispare de pe față, atunci cînd renunță la această strădanie.

– Dar acum vom fi în stare să facem totul cum se cuvine, nu-i așa? întrebă ea. O putem aduce pe Audrey înapoi și să facem lucrurile cum trebuie.

– Asta depinde de anchetator. Dar întrucît nu există vreo probă că moartea fiicei dumneavoastră nu s-a produs din cauze naturale, sînt sigur că rămășițele ei vă vor fi cedate în curînd.

V-ați gândit cumva la o nouă incinerare sau poate la o înmormîntare?

– Nu la incinerare, îl lămuri doamna Gill. De data asta știu ce am de făcut. Îi voi face o înmormîntare ecologică¹.

– Ce idee bună! Există un astfel de cimitir lângă Lowbridge, nu-i așa?

– Pe acela îl voi folosi. M-am interesat deja.

– Mă bucur că priviți lucrurile din punct de vedere practic. E cel mai bine așa.

– La fel cred și eu. Ceilalți nu sînt atît de încîntați de idee, dar n-o să aibă ce face.

– Ceilalți?

– Am o familie destul de numeroasă. Familia lui Audrey.

Cooper luă urna și o puse în mașină. După un moment de gîndire, o așeză în spate pe podea și o fixă bine, ca să nu se miște sau să se răstoarne în timp ce conducea. Ar fi preferat să se întoarcă direct pe West Street, dar mai întîi avea de făcut niște drumuri.

Ian Todd se afla în sala de interogatoriu, cu un avocat din oficiu. Așezat, părea puțin mai scund, dar tot avea una dintre cele mai vinovate figuri pe care le văzuse Fry vreodată. Avea genul de față cărnăasă, ce nu inspira încredere, asemenea unui vînzător de mașini vechi. Dacă l-ar fi întîlnit pe stradă, îmbrăcat într-unul dintre costumele acelea negre și strîmte, ar fi traversat pe trotuarul celălalt, ca să-l evite.

– De ce este arestat domnul Todd? întrebă avocatul, de îndată ce banda începu să meargă.

– Sub bănuiala de răpire și de reținere ilegală a doamnei Sandra Birley, răspunse Fry.

– N-am răpit pe nimeni, protestă Todd. E absurd!

– Domnule Todd, avem probe foto că ați ieșit din parcare Clappergate, marți noaptea, împreună cu Sandra Birley, care nu s-a mai întors acasă în acea seară. De atunci, doamna Birley nu a mai dat nici un semn de viață și nu a mai luat legătura cu soțul

¹ În engleză, în original, *green burial*

ei sau cu altcineva. Astăzi am găsit-o pe doamna Birley la domiciliul dumneavoastră. Puteți să explicați acest lucru?

Todd se aplecă brusc în față și lovi tăblia mesei cu palmele. Nimeni nu părea agitat, cu excepția avocatului.

– A spus Sandra că a fost răpită?

– În acest moment, doamna Birley dă o declarație, zise Fry.

– Ha! Asta înseamnă că nu a spus că a fost răpită. Todd se întoarce spre avocat. Nu a depus nici o plîngere, continuă el. Cum pot să mă aresteze?

– E o întrebare pertinentă, sergent, spuse avocatul. Ce probe aveți, care să justifice acuzația împotriva domnului Todd?

– Tocmai v-am spus...

– Nimic din ce mi-ați zis nu constituie o dovadă a răpirii sau a reținerii ilegale. Doar dacă nu obțineți o declarație care să susțină contrariul, de la doamna respectivă. Caz în care clientul meu o va contesta.

– Domnul Todd are de dat niște explicații, continuă Fry calmă.

– Nu, dacă...

Todd ridică o mîină.

– E în regulă. Haideți să lămurim odată totul, ca să pot pleca acasă.

– Atunci dați-i drumul, domnule Todd. Vă ascultăm.

– Ei bine, în ceea ce privește răpirea Sandrei Birley, am stabilit să ne întâlnim marți seară, după serviciu. Dar ea a întârziat. Așa că m-am dus la parcare Clappergate și am așteptat-o. Cînd a sosit, ne-am dus la mașina mea, care era parcată pe New Street. Sandra a venit acasă la mine și a rămas pentru trei zile. Asta-i tot. Acum pot să plec?

– Care era scopul acestei întâlniri? întrebă Fry.

– E o chestiune personală, care nu vă privește. Se uită din nou la avocat. Nu îi privește, nu-i așa? Nu pot să mă întrebe asta.

– Polițiștii pot să întrebe, dar nu sînteți obligat să răspundeți.

– Aveați o aventură cu doamna Birley? îl chestionă Fry.

– Nu-i vorba de o aventură, replică Todd. Voia să plece cu mine. Mai bine zis, să vină să trăiască pentru totdeauna cu mine. Urma să-l părăsească pe soțul ei.

– Se pare că soțul ei nu a fost informat de lucrul ăsta.

Todd ridică din umeri.

– Ar fi ajuns și la asta.

Banda continuă să se deruleze în tăcere, în timp ce Fry se străduia să-și stăpânească furia. Vreme de trei zile avusese convingerea că Sandra Birley fusese răpită și ucisă de un criminal psihopat, care își bătea joc de poliție cu apelurile lui bolnave. În toată această perioadă, nu luase legătura cu nimeni. „Ar fi ajuns și la asta“ o înfuriase pe Fry. Se întrebă dacă n-ar putea învăța câteva tehnici de respirație de la Melvyn Hudson.

Aceasta chiar era o cameră interesantă. Pe raftul din mijloc, la înălțimea ochilor, se afla un terariu hexagonal, cu vitralii și deschideri prin care se strecura iedera pestriță. Lângă el se găsea un container mai simplu, cu laturi drepte și mai puțină vegetație, plasat în mijlocul unei varietăți de cărți cu ilustrații și de vase chinezești. De-abia după ce se așeză pe canapea, Cooper observă ce se afla în terariu. Era un cameleon mic, de un verde-aprins, care stătea perfect nemișcat.

Sau, cel puțin, *părea* să fie un cameleon. Singurul lucru pe care Cooper îl știa despre această specie era că aceste animale își schimbau culoarea ca să se confunde cu mediul înconjurător. Dacă acesta era real, n-ar fi trebuit să fie gri-deschis, ca materialul de pe fundul terariului? Sau să aibă nuanța de brun-închis, ca raftul lăcuit?

Cît timp Cooper îl privi, animalul nici nu clipi. Era oare viu?

– Cenușa vine într-o urnă de plastic, zise doamna Askew. Am hotărît să facem ceva puțin diferit și să o expunem. Cred că lui i-ar fi plăcut asta.

La început, Cooper nu-și dădu seama la ce se referea. Apoi, privirea i se îndreptă spre rafturile aflate în spatele doamnei Askew. I se păru că reptila făcuse o mișcare – poate își ridicase un picior din față, ca să lase aerul să-i treacă pe sub burtă. Poate fusese numai o mișcare ușoară, care îi atrăsese atenția. Sau poate conștientizase că materialul de pe fundul terariului era format din granule de un gri-deschis, ca nisipul fin pentru pisici.

Doamna Askew îi urmări direcția privirii.

– Trei kilograme și jumătate de cenușă este surprinzător de mult, zise ea. Au mai rămas chiar și câteva zeci de grame, așa că am împărțit-o în câteva mici cutiute de alamă, pe care le-am găsit într-un magazin de antichități, de lângă Buttercross. Am dat câte o cutie fiecăruia dintre nepoții lui. Cred că asta e cea mai bună modalitate să fii ținut minte – ca amintirea ta să fie trecută din generație în generație, în cadrul familiei. Nu sînteți de acord?

– Da, sînt convins că aveți dreptate.

Desigur, Cooper se gîndi imediat la tatăl lui. Era o reacție instinctivă, atunci cînd cineva pomenea despre păstrarea vie a amintirii unui membru de familie. Părea să nu-l mai deranjeze, așa cum se întîmpla odinioară. Își dădu seama că putea chiar să se gîndească la lucruri practice – dacă ar fi fost mai bine ca sergentul Joe Cooper să fi fost incinerat, nu îngropat în cimitirul Edendale. Și cît ar fi cîntărit cenușa lui, în acest caz. Cu siguranță mai mult de patru kilograme. Ar fi fost suficientă pentru a fi împărțită în mici cutiute, care să fie date tuturor. Și poate, în acel caz, amintirea tatălui său nu ar fi cîntărit atît de greu pe umerii unui singur om.

În celălalt terariu erau câteva plante de Plesnitoarea lui Venus. Cooper observă limbii triunghiulari și groși și dinții de pe marginea lor. Păreau capabili să prindă în capcană chiar și ceva de mărimea unui bondar.

– Știți ceva despre plantele carnivore? întrebă doamna Askew, observîndu-i privirea și presupunînd că e interesat de acest subiect.

– Nu. Prind multe muște?

– Fiecare frunză poate prinde și digera trei mese înainte să moară, zise doamna Askew. Frunzele se pot deschide și închide fără să prindă nimic, dar în cele din urmă își pierd vlaga.

– Numai trei mese toată viața lor? Indiferent cît sînt de mari?

– Dacă prada e foarte mare, efortul digestiv poate fi epuizant. Atunci frunza moare fără să se mai deschidă.

Cooper urise întotdeauna muștele, dar acum descoperi că le compătimește – mai ales pe cele care sfîrșeau prinse și digerate pe jumătate, între frunzele unei plante muribunde.

Doamna Askew arătă spre terariu.

– Uite o frunză, acolo în spate, care a prins o muscă în urmă cu circa o săptămână. Acum se deschide din nou, priviți.

Cooper se uită cu atenție în gura cărnoasă, printre dinții limbilor, și văzu că planta terminase de digerat. Tot ce rămăsese pe frunză era învelișul uscat al prăzii. Aripile fragile ale muștei și toracele rămăseseră intacte, dar restul corpului fusese golit de fluide. Planta digerase insecta de vie.

– Interesant, nu-i așa? întrebă doamna Askew cu un zîmbet.

Cooper se întoarce, neîndrăznind să o privească în ochi. Simțea iarăși acea neliniște și acel disconfort în prezența fascinației nefirești pentru moarte.

– Doamnă Askew, acum trebuie să plec. Mai am câteva vizite de făcut.

Ea păru dezamăgită.

– A, bine, dacă trebuie... Dar reveniți dacă mai vreți să mă întrebați ceva.

– Mulțumesc, așa am să fac.

Doamna Askew rămase în prag și îl privi cum pleacă. În timp ce se pregătea să urce în mașină, Cooper se întoarce și-i făcu cu mîna. Însă dorea ca doamna Askew să nu mai zîmbească atît de mult. Imaginea acelor dinți dezgoliți începea să i se pară cam neliniștitoare.

David Royce avea pe undeva cenușa cumnatului său, numai că nu-și aducea aminte exact unde.

– Ce e în colivia asta? întrebă Cooper în timp ce aștepta în salon ca domnul Royce să caute în dulapul de sub scară.

Colivia era complet acoperită, așa că putea fi goală. Dar lui Cooper i se păru că aude un sunet slab de gheare.

– E Smoky. E un cenușiu african.

– Aveți un papagal?

Cooper încercă să-și amintească ultima dată cînd văzuse un papagal la cineva în casă. Își amintea că văzuse, dar nu și unde. Și, cumva, David Royce nu părea genul de om care să aibă o colivie. Un cîine mare, poate. Un Rottweiler pe nume Tyson sau Satan. Dar un papagal?

– Sora mea m-a rugat să-l iau, zise Royce, vocea lui răsunînd înfundat din interiorul dulapului. A fost al lui Jack. Dar după moartea lui ea n-a mai suportat să-l aibă în casă. Jack a învățat orătania să vorbească. Și îi copia perfect vocea. Timbrul e identic, credeți-mă.

– Sînt imitatori foarte buni.

– Buni? E al dracu' de înfricoșător. Joan n-a mai putut suporta să audă vocea bătrînului în casă, cînd știa că e mort. I se rupea sufletul, biata de ea. De cîte ori venea acasă, îi auzea vocea. Eu nu prea aveam chef să iau creatura, dar nici nu puteam să refuz, nu-i așa?

– Și ce spune?

– N-aș putea zice că are un vocabular prea dezvoltat, răspunse Royce.

Intră în cameră și dezveli colivia. Papagalul deschise ochii și se uită la Cooper.

– Bună, iubito, zise el. Unde-i Jack?

Apoi își concentrează atenția să se scarpine sub pene cu ghearele de la un picior, iar Royce își reîncepu căutarea.

– Asta-i tot?

– Ei bine, nici eu n-am încercat să mă angajez în conversații cu el, replică Royce. Dar uneori mai zice „rahat“, dacă nu-i place ce e la televizor.

– Și asta se întîmplă des?

– Da.

– Trăiesc mult mai mult decît oamenii, nu-i așa? întrebă Cooper.

– Serios? Royce păru surprins. La naiba! Speram să moară în curînd de moarte bună, așa cum s-a întîmplat cu hamsterii puștilor mei.

– Papagalii nu. Pot trăi chiar mai mult de o sută de ani. Și Winston Churchill a avut unul și a murit de-abia anul trecut. Avea o sută cinci ani.

– Pun pariu că Churchill nu și-a învățat papagalul să spună „rahat“.

– N-aș fi prea sigur.

Cooper ieși pe hol să vadă cum se descurca David Royce. Acesta scosese din dulap tot felul de lucruri: jucării, cutii de pantofi, un televizor stricat, o masă de călcat.

– S-ar putea să fie sus, zise Royce.

– Pot să vă ajut?

– Da, căutați în dulapul de haine.

Zece minute mai târziu, Royce ajunsese la concluzia că probabil împrăștiase cenușa în grădină și aruncase urna.

– Îmi pare rău, zise el.

– Nu vă faceți probleme.

Cooper reveni în salon. Măcar papagalul își amintea de stăpînul lui, chiar dacă îi supraviețuise. De fapt, era o pasăre tânără, care ar putea trăi mai mult decît oricine din Derbyshire. Papagalul lui Winston Churchill văzuse în funcție alți nouă prim-miniștri, în afară de stăpînul lui, pînă la Tony Blair. Pentru un papagal, oamenii trebuie să pară efemeri ca muștele vara.

În timp ce trecea pe lîngă colivie, papagalul se opri din scărpinat și-l privi pe Cooper cu un ochi atent.

– Rahat, exclamă el. Unde-i Jack?

La următoarea casă, în bovindou, se afla un șir de scaune cu spătar drept, desperecheate, așezate parcă în așteptarea publicului la un spectacol. Cooper observă și alte piese de mobilier, înghesuite în cameră, între canapea și fotolii – un scaun de fier forjat, din seră, un scaun ergonomic de birou și un scăunel jos, cilindric, moale, căruia mama lui i-ar fi zis „puf”. Lîngă peretele opus se afla o masă lungă, plină de farfurii și de vase, acoperite cu folie sau cu șervete.

– Sper că nu vă deranjez, zise el. E un moment nepotrivit?

– Azi e înmormîntarea mamei, dar e în regulă, am pregătit totul din timp, îi răspunse Susan Dakin.

– Oamenii o să vină aici după înmormîntare?

– Bineînțeles. Nu știm exact cine o să apară. Nu cred că o să fie multe persoane.

Familia Dakin părea că mai degrabă se pregătește de o petrecere. Odinioară, moartea ar fi însemnat o casă tăcută și voci

șoptite. Însă nu și aici. Susan Dankin părea întru totul mulțumită că mama ei i se alătura tatălui, oriunde se afla acesta.

După aceea, Cooper ajunse la un bungalow din Southwoods, unde două bătrîne cu părul făcut permanent mîncau ciocolată belgiană în formă de căluți de mare. Vizită apoi doi soți din Hucklow, care își pierduseră fetița într-un accident de mașină și care nu mai vorbiseră despre acest subiect de cînd îi împrăști-aseră cenușa în padocul în care poneiul ei încă păștea.

„Bunica zicea că ar trebui să tragem draperiile și să acoperim oglinzile, ca semn de respect, spusese una din bătrîne, lingîndu-și ciocolata de pe deget. Dar, după părerea mea, asta-i doar o aiureală. Viața merge mai departe, nu-i așa?”

„Ea continuă să trăiască în inima mea. În fiecare zi“, mărturisise mama fetei.

Într-o casă de pe Manchester Road se întîlni cu o mamă și o fiică, îmbrăcate amîndouă cu blugi tăiați, avînd lăntișoare la gleznă și un inel în nara dreaptă. Păreau că încearcă să se dea drept surori. Dar acolo unde fata avea o curea cu ținte și blugi cu talia joasă, dîndu-i la iveală șoldurile osoase, la mamă se vedea un colac de grăsime. Fata era palidă, mama bronzată – deși era genul de bronz obținut la un solar de pe High Street, cu 39 de penny minutul.

– Ăsta-i un lucru care poate să te apropie, ziseră ele la unison.

Tatăl nu avea nimic de comentat. Cenușa lui se afla în urna de alamă pe care Cooper o luă, semnînd pentru ea.

Ultima lui vizită fu iarăși în Devonshire, unde Maureen Connolly îi spuse că sora ei furase cenușa mamei lor.

– Nu avea nici un drept să o ia. Era a mea. Nu pot să-i zic decît călătorie sprîncenată. Oricum, întotdeauna a fost o tîrfă. Singura mea consolare e că o să sufere pentru asta, oriunde s-ar afla.

– A murit?

– Nu. Din cîte am auzit, ultima oară trăia într-o locuință socială, în Derby, cu patru copii mucoși, de la doi bărbați diferiți – și amîndoi sînt în pușcărie. Unul sau celălalt o să-i ia gîtul cînd iese, dacă nu cumva, mai întîi, crapă de la atîta băutură.

– Cînd ați văzut-o ultima oară?

– Să o văd? Nu în ultimul an. A, m-a sunat acum cîteva săptămîni. Voia bani, evident. Trebuie să fi ajuns la fundul sacului, altfel nu m-ar fi deranjat. Era disperată. Mi-am dat seama de asta, indiferent ce-ar fi spus ea.

Doamna Connolly își strînse buzele cu o expresie satisfăcută. Evident, nu se făcea să zîmbească. Nu era frumos să arate că se bucură de nenorocirea altuia. Dar pe chipul ei tot se zări o umbră de zîmbet.

– Bănuiesc că nu aveți adresa ei? o întrebă Cooper.

– Nu i-am cerut-o. De ce aș fi făcut-o? În plus, probabil că deja s-a mutat. O fi convins primăria să-i dea o casă în altă parte, în speranța că n-o să fie găsită. Halal speranțe!

– Văd că nu prea vă aveți la inimă, comentă Cooper, neluînd în seamă expresia zeflemitoare apărută pe fața femeii la auzul unor asemenea vorbe blînde. Dar nu vă interesează ce o să se întîmple cu copiii ei?

– De ce? N-am nimic de-a face cu ei.

– Sînt nepoții și nepoatele dumneavoastră.

Doamna Connolly pufni disprețuitor.

– Nepoți și nepoate?!

Se aplecă înspre Cooper, pe fața ei citindu-se un amestec de dezgust și satisfacție.

– Doi dintre ei sînt negri. Aproape.

Cooper transpirase deja pînă să ajungă la mașină. Efortul de a rămîne calm și politicos cu Maureen Connolly aproape că îl epuizase. Se simțea și mai deprimat decît fusese în oricare dintre locurile unde avusese de-a face cu moartea. Atmosfera morbidă de la pompele funebre, curiozitatea intelectuală exagerată a lui Freddy Robertson, rămășițele incinerate ca element de decor – nimic din toate astea nu i se păruse atît de îngrozitor sau de tragic precum lucrurile pe care oamenii și le pot face unii altora în timpul vieții.

– Desigur, în timp ce tuturor ne părea rău pentru Geoff Birley, el nu s-a sinchisit să ne spună că Sandra îl amenința de ceva vreme că o să-l părăsească, zise Fry, aflată în biroul inspectorului. A zis că nu vorbea serios, că nu avea de gînd să-l părăsească vreodată.

– Înseamnă că se amăgea singur, replică Hitchens.

Fry clătină din cap.

– Totuși, nu-i așa. Sandra este de acord cu el. Spune că nu intenționa să-și părăsească soțul, ci doar să fie plecată o noapte sau două, ca să-l învețe minte. De fapt, dorea să-l sune astăzi. Familia Birley s-ar putea să se reunească pînă diseară.

– Dar Ian Todd? E amantul Sandrei, nu?

– În mod sigur sînt mai mult decît simpli prieteni, după cum ar vrea ei să ne facă să credem, zise Fry. Todd ar dori ca Sandra să-și părăsească soțul și să vină să stea cu el. Dar ea... Fry clătină din cap. Cine sîntem noi să încercăm să înțelegem relațiile celorlalți? Mulți dintre noi nu ne înțelegem nici pe noi înșine.

– Așadar, întîmplarea din parcare... despre ce-a fost vorba?

– Sandra a aranjat cu Ian Todd să se întîlnească la bar după serviciu, înainte să meargă acasă la el pe Darton Street. Dar ea a fost reținută mai mult la birou de o ședință care s-a prelungit. Evident, Todd a crezut că s-a răzgîndit. Nu a reușit să dea de Sandra pe mobil, fiindcă îl închisese în timpul întîlnirii. Așa că s-a dus în parcare să vadă dacă putea s-o găsească înainte de a pleca spre casă. Cînd a văzut Skoda Sandrei la nivelul opt, s-a hotărît să o aștepte. Atunci *el* a fost cel care nu a mai putut fi contactat, deoarece nu a mai avut semnal la telefonul mobil înăuntrul parcării.

– De ce nu a așteptat-o lângă mașină? întrebă Hitchens. Asta ar fi fost logic să facă.

– A zis că nu voia să-i dea ocazia să plece, răspunse Fry. Așa că a așteptat-o lângă lift. Era sigur că o să vină pe acolo și dorea ca ea să-l vadă imediat ce se deschideau ușile.

– Atunci nu o cunoaște pe Sandra la fel de bine ca soțul ei.

– Nu.

– Cred că toate se potrivesc. Dar e o chestie afurisită că oamenii nu-și pot rezolva problemele personale fără să ne dea nouă bătăi de cap.

– Nu e totul rezolvat. Domnul Todd este foarte supărat în momentul de față.

– Nu mă miră, zise Hitchens. Nu numai că a fost folosit ca manta de vreme rea în cearta cu Birley, dar a fost și chemat de poliție și interogat, fiind suspectat pentru o infracțiune pe care nu a comis-o.

Fry își aminti cadrul de pe înregistrarea camerei de luat vederi de pe New Street care surprinsese două siluete îndreptându-se spre mașina lui Ian Todd. Revăzu în minte lupta scurtă și femeia care aparent încerca să se elibereze din strînsoarea unui bărbat mult mai mare și mai puternic decât ea.

– Nu o să pățească nimic.

Fry plecase din biroul inspectorului numai de câteva minute, când Hitchens deschise ușa din nou și strigă după ea. Când ea intră iarăși, inspectorul era la telefon. Discuta cu ea, ținând receptorul la ureche.

– Ce s-a întâmplat, domnule?

– Am mai primit un apel.

– De la același bărbat?

– Așa se pare.

– L-ați localizat?

– Ce crezi că fac acum?

Fry își încrucișă brațele la piept și așteptă.

– Da? strigă Hitchens în receptor. Unde e? OK, da. Am înțeles. Vreau să plece echipajele acolo *acum*. Trebuie să izoleze zona din jurul telefonului și să se asigure că nu pleacă nimeni.

Hitchens ascultă și își ridică ochii spre tavan. Da, îmi dau seama că va avea loc o înmormîntare. Nu le cer să intre cu bas-toanele în participanți și să împrăstie gaz lacrimogen. Pot să fie cît de discreți vor. Pot să cumpere flori și să-și exprime condoleanțele, dacă au chef. Dar nimeni nu pleacă pînă nu apuc să vorbesc cu ei.

Trînti receptorul și își îmbracă haina.

– O altă înmormîntare? întrebă Fry.

– Da, altă înmormîntare, răspunse Hitchens. De data asta a sunat de la un telefon public aflat în camera de așteptare pentru vizitatori de la crematoriul din Eden Valley.

– Credeți că omul nostru chiar participă la înmormîntare? întrebă Fry în timp ce se îndreptau cu mașina spre crematoriu.

– Ar ieși în evidență dacă nu ar face-o. Ai fost vreodată la crematoriu, Diane?

– Nu, domnule.

– Ei bine, acum situația e destul de diferită de cea din Wardlow. Nu se poate să dai doar impresia că ești în trecere. Omul nostru ar fi trebuit să traverseze cu mașina curtea crematoriului pînă la parcare pentru vizitatori, apoi să meargă pe jos pînă la intrarea în capelă. Și nu se poate să te prefaci că te afli în vizită la crematoriu din vreun alt motiv. Acolo sînt alți participanți la înmormîntare, care ar putea observa pe cineva cînd apare, apoi pleacă iarăși.

– Dar dacă ar livra ceva?

– Ce să livreze?

– Nu știu – trebuie să fie aprovizionați cu ceva. Nu există birouri acolo?

– În spate, dar există o intrare separată. Șoferii care livrează diferite produse nu pot să se amestece printre carele mortuare și participanții la înmormîntare. O să vezi.

Telefonul public se găsea într-un mic hol aflat în celălalt capăt al intrării în capelă. Dincolo de hol se aflau toaletele și o încăpere cu o carte de condoleanțe.

– Trebuie să-i chemăm pe cei de la Criminalistică pentru cercetări. Dacă avem noroc, s-ar putea să găsească o amprentă care să corespundă uneia din cabina telefonică din Wardlow.

– Toate amprente prelevate la Wardlow sînt foarte neclare. Nimeni nu va depune mărturie că ar corespunde. Este imposibil să găsească suficiente puncte de similitudine.

– Măcar putem spera, zise Hitchens.

– Vestea bună, le spuse Wayne Abbott la sosire, este că acest telefon public e mai nou decît cel instalat în cabina din Wardlow. Așa că avem mai puține amprente, mai puțin supra-puse și mai puțin șterse. Deja am descoperit cîteva amprente potențiale și cercetăm și pereții. S-ar putea să nu reușim să găsim vreo corespondență cu cele din Wardlow, dar unele dintre aceste amprente sînt suficient de clare să facem o identificare dacă aveți vreun suspect.

– Întotdeauna toate ajung iarăși la noi, nu?

– Hei, e treaba voastră să faceți rost de suspecti, inspectore. Nu sîntem în *CSI: Miami*¹. Ne facem treaba, apoi mergem în dubă, bem ceai și așteptăm ca voi, băieți, să arestați pe cineva. Așa e-n viață!

– Ce înmormîntare urma să aibă loc aici? se interesă Fry.

Un polițist aflat în apropiere, cu un carnetel în mînă, răspunse:

– Incinerarea unui băiat de treisprezece ani, mort într-un accident rutier în Chesterfield.

– De ce nu l-au dus la crematoriul din Brimington?

– Nu știu, sergent. Poate că la Brimington era prea aglomerat. Sau poate că ăsta este mai ieftin.

– Să nu te audă cineva făcînd astfel de remarci, îl avertiză Hitchens.

– De fapt, cred că e o chestiune de spațiu, spuse Abbott. A fost o înmormîntare mare – circa două sute de participanți, cred. Aici există o capelă mai mare și facilități pentru transmiterea slujbei în sala de așteptare, dacă nu încăpeau toți.

– OK. Cine conduce acest birou de pompe funebre?

¹ Film serial polițist (n.tr.)

– Una dintre firmele importante din Chesterfield.

Fry îi privi pe participanții la înmormîntare care așteptau în capelă. Asta dorea apelantul. Îi făcea plăcere gîndul că poliția aștepta apariția unui cadavru; își pusese în minte să-i lase neajutorați și frustrați. Deocamdată, el controla situația. Chiar le spusese ce avea de gînd să facă. „În curînd va avea loc o crimă.“ Unora chiar le plăcea să se joace de-a Dumnezeu, nu-i așa?

Cooper aduse urna în biroul CID și o puse pe birou. Gavin Murfin o privi cu suspiciune, băgîndu-și mîna într-o pungă de jeleuri ascunsă în sertarul mesei lui.

– Ce ai acolo, Ben?

– Vreo trei kilograme de cenușă de oase.

Murfin se holbă la urnă, mestecînd gînditor un jeleu.

– Cît timp ai fost plecat să aduni cenușă, noi am verificat dosarele întregului personalul de la crematoriu.

– A venit lista de la Christopher Lloyd?

– Da. Toți sînt în regulă, în afară de unul care a suferit în adolescență vreo două condamnări minore pentru furt.

– Bănuiesc că furt de mașini, nu de cadavre.

– Da, cred că poți presupune asta. De asemenea, am găsit asta – un anunț pentru o slujbă de tehnician la crematoriu, dat de unul dintre consiliile locale. Știți, tipii ăia sînt destul de prost plătiți. O mulțime de oameni nici n-ar ieși din casă pentru un asemenea salariu, darămite să se ocupe de cadavre toată ziua.

Serviciul Funcrar caută persoană motivată și entuziastă care să lucreze alături de echipa noastră experimentată de operatori. Candidatul acceptat va realiza incinerările în conformitate cu *Codul privind practica incinerării* și va îndeplini îndatoririle care îi revin în capelă, asigurîndu-se că slujbele se desfășoară într-o manieră demnă și atentă. Candidații trebuie să urmeze cursul de pregătire în domeniu.

– Dar aici este vorba de un post vacant la un crematoriu al administrației locale, zise Cooper. Poate că angajații din sectorul privat cîștigă mai bine.

– Mă îndoiesc. După cum vedeți, nu este necesară nici o calificare. În ziua de azi nu mai există multe slujbe de felul ăsta, pe care ar putea să le obțină și un puști fără note bune, direct după terminarea școlii.

– Și despre ce curs de pregătire în domeniu este vorba?

– Pregătire la locul de muncă. Înveți din mers ce ai de făcut de la colegii de muncă. Poate există și un soi de atestat pe care îl poți obține.

Cooper încercă să-și imagineze genul de tânăr care ar dori ca, după terminarea școlii și obținerea diplomei de bacalaureat, să devină lucrător la crematoriu. Trebuiau să existe, dar el personal nu credea că întâlnește vreunul. Nu auzise vreun consilier de la colegiul High Peak recomandând o carieră în arderea morților.

Studie iarăși anunțul.

– Se pare că aceleași persoane care lucrează în crematoriu deservesc și capela. Nu mi-am dat seama de asta. Întotdeauna am crezut că oamenii în negru sînt angajații antreprenorului de pompe funebre.

Murfin mirosi cafeaua și o puse pe birou, alături de alte două cești pe jumătate pline cu un lichid rece, acoperit cu spumă.

– Și cu la fel.

– E un aspect cam neplăcut, nu? Adică, te obișnuiești cu ideea incinerării. Trupul nu mai înseamnă nimic după o vreme. E doar un mod de a-ți câștiga existența. Dar, în afară de asta, să te pună să stai printre membrii familiei îndoliate...

– Unde vrei să ajungi, Ben?

– Mi se pare că asta schimbă datele problemei. E un aspect mai uman, iar acestea sînt mult mai greu de abordat.

– Știu ce vrei să spui, răspunse Murfin. Aș prefera să văd un cadavru la scena crimei decît să dau vestea familiei victimei.

– Exact. Oamenilor le este greu să se confrunte cu emoțiile celorlalți. Niciodată nu știi cum o să reacționeze, dacă nu cumva o să izbucnească în lacrimi la vreun cuvînt nepotrivit. Asta te face să vezi munca la crematoriu cu alți ochi.

În mintea lui Cooper începu să se formeze o imagine mai clară a acelui absolvent. Văzu un tânăr înalt, cu tenul pătat, stîngaci în costumul negru cu două numere mai mari. Un băiat destul

de deștept, dar lipsit de încredere și de talente sociale, înspăimîntat de ceilalți oameni și de emoțiile lor imprevizibile. Se simțea probabil extrem de stînjenit printre străini, își întorcea fața și evita să-i privească în ochi. Dar această stîngăcie ar cădea ca o manta în momentul cînd ar găsi ceva care să-l intereseze și la care să se priceapă.

– Știi, crematoriul ăsta... începu Murfin scoțînd punga de jelcuri din sertar și uitîndu-se înăuntru să vadă ce a mai rămas.

– Da, Gavin?

– Au și ceva de genul crematoriului de lux? întrebă el. Ceea ce ai putea numi *la crème de la crème*?

– Nu e amuzant, Gavin.

Cooper întocmise lista de persoane dispărute cu optsprezece luni în urmă. Le eliminase deja pe cele care apăruseră între timp, moarte sau în viață. Nu-i mai rămăseseră multe nume. De fapt, șapte. ăsta era un lucru bun, bănuia el.

Opțiunea cea mai probabilă era o femeie din Middleton, care într-o zi nu se mai dusesese să-și ia de la școală fiul de șapte ani și nu mai fusese văzută de atunci. Se făcuseră doi ani de cînd dispăruse și nu mai fusese văzută și nici nu luase legătura cu familia – sau, cel puțin, asta era ceea ce pretindeau rudele. La momentul respectiv, soțul fusese cercetat destul de atent. Nu existau indicii că femeia era deprimată sau că avea probleme în viață care ar fi determinat-o să fugă sau să-și facă rău. Problema era că dispăruse cu șase luni înainte de înmormîntarea lui Audrey Steele. Unde fusese în tot acest timp?

Alte persoane dispărute aparțineau unor grupe de vîrstă diferite și toate, cu excepția uneia, erau bărbați. Nu că asta ar fi avut vreo importanță. Cel care se ocupa de incinerare nu făcea diferența între sexe, exceptînd cantitatea de cenușă de oase care ieșea din pulverizator. Poate ar trebui să ia în considerație mai degrabă greutatea decît vîrsta sau sexul și să obțină o estimare a masei osoase. Din cîte își putea da seama, nu existau alte elemente pe care să le cerceteze.

Pierzîndu-și concentrarea, Cooper îl privi peste birou pe Murfin, care își calcula timpul lucrat. Întotdeauna ținea o evidență atentă cîte ore și zile i se datorau. Nu că încerca vreodată

să-și ia zile libere – doar că îi făcea plăcere să se plîngă.

– Crezi în rai și iad, Gavin? îl întrebă Cooper.

Murfin nu-și ridică privirea.

– Ia un jeleu, Ben. Te va face să te simți mai bine.

– Nu, serios.

– Te referi la ceea ce-i învață pe copii la școala de duminică?

O mulțime de flăcări și diavoli cu furci încinse? Damnarea eternă pentru gîndurile păcătoase pe care le-ai avut?

– Orice fel de iad vrei, Gavin. Și orice fel de rai.

Murfin mestecă aproape un minut și-și sterse mîinile de praful alb luat de pe punga de dulciuri.

– Cred în iad, răspunse el. Dar n-am văzut vreo dovadă că raiul ar exista. Îmi pare rău, detectiv Cooper, dar afirmațiile tale nefondate privind existența raiului ar fi respinse în instanță de orice judecător.

– Așadar, iad da, dar rai nu? Atunci recunoști că ecuația nu este tocmai echilibrată, nu-i așa? Și cum s-a întîmplat asta, Gavin? Vreo eroare de proiectare în Creație?

– Nu ar trebui să vorbești așa, îl avertiză Murfin, dînd muștrător din degetul plin de zahăr. O să-l superi pe Dumnezeu.

Telefonul sună și Gavin răspunse:

– Detectiv Murfin. A, salut! Da, OK. Îi întinse telefonul lui Cooper. E pentru tine, Ben.

– Cine e, Dumnezeu?

– Nu, dar se crede.

Cooper luă receptorul, strîmbîndu-se la Murfin.

– Bună, Diane.

– Lasă orice altceva, Ben. Avem nevoie de toată echipa aici, la o întîlnire cu doctorul Kane.

– Psihologul?

– Da. Ne întîlnim în sala de ședințe. Vreau ca tu și Gavin să fiți aici în zece minute.

Așadar, ai găsit sălașul morții? Sau i-ai pierdut urma? Ciudat, când mirosul e atât de distinct. Cineva zice că e dulce ca fructul putrezit.

Știi că nu este nevoie să calci pe un corp în descompunere ca să îi ici mirosul pe pantofi? Pământul din jurul cadavrului e îmbibat cu toți acci acizi grași volatili produși de putrefacție. Toate țesuturile noastre moi se descompun, numai că unele mai repede decât altele. Uterul poate rezista luni de zile – organul vieții rămîne intact în timp ce corpul putrezește în jurul lui. Doar una dintre micile glume ale naturii.

Și apoi tot ce mai rămîne din noi e scheletul. Dinții, craniul, oasele sclipitoare. Asta e revelația finală. E descoperirea adevărului. Pentru cei mai mulți oameni, moartea e un secret urît, un lucru de rușine, tabuul suprem. Pentru mine e o finalizare, e concluzia perfectă. E singura mea șansă de a fi liber.

Acum sînt aproape de perfecțiune, înțelegi. Și vei ajunge prea tîrziu. Nu o să poți găsi niciodată sălașul morții. Nu te vei întîlni niciodată cu devoratorul meu de carne.

– A existat un psihanalist german, pe nume Erich Fromm, spuse doctorul Rosa Kane. S-ar putea să vă intereseze una dintre teoriile lui privind personalitatea.

Stătea în capul mesei, elegantă și stăpîină pe sine. Într-un mod ciudat, lui Fry îi aminti de profesorul Robertson. Doctorul Kane părea figura modernă și mai acceptabilă a aceleiași școli. Nu ezitase atunci cînd Hitchens o invitase să preia rolul principal în această întîlnire.

– Fromm credea că pînă și cel mai nebun om încearcă măcar să facă față vieții, continuă Kane. El numea acest gen „biofil” sau iubitor al vieții. Dar mai există un gen la care se referă, și anume „necrofilul” – cel care iubește moartea.

Fry privi în jurul mesei și îi văzu pe Hitchens și pe Cooper notîndu-și noile cuvinte în agendă. Inspectorul părea să aibă probleme cu ortografierea lor.

– Necrofil? întrebă el.

– Da. Aceștia sînt oameni care manifestă o atracție deosebită pentru tot ce are legătură cu moartea sau cu descompunerea. E pasiunea de a transforma ce e viu în ceva fără viață. Fromm o numește „pasiunea de a sfîșia structurile vii”. În mod obișnuit, un astfel de individ se simte bine în prezența mașinărilor, dar nu va fi capabil să se descurce cu oamenii.

Fry se încruntă.

– De ce mașinării?

– Orice obiect mecanic este lipsit de viață și, prin urmare, previzibil și demn de încredere. Dacă o mașină se defectează, poți afla motivul și o poți repara. Dar oamenii nu sînt așa. Nu întotdeauna putem înțelege de ce se comportă într-un anumit fel.

– Perfect valabil și pentru unii dintre cei de față, interveni Murfin.

Dar doctorul Kane îl ignoră. Probabil observase că Murfin nu-și deschisese agenda. Poate că nici măcar nu avea un pix la el.

– Pentru un subiect cu acest tip de tulburare a personalității, zise ea, mașinile sînt preferabile. Dacă sînt forțați să aibă de-a face cu oameni, atunci pot apărea probleme. Imprevizibilul factorului uman le pare amenințător. Un astfel de om se poate simți constrîns să lase o persoană fără viață, pentru a o face nepericuloasă.

Asta era prea mult. Fry simți că era gata să răbufnească.

– Să lase o persoană fără viață? Ce fel de expresie e asta?

Kane se opri, își strînse buzele și își aranjă o șuviță de păr. Rămase tăcută destul de mult timp pentru a fi clar că nu avea de gînd să răspundă la această întrebare. Ridică privirea spre inspectorul Hitchens.

– În percepția deformată proprie unui astfel de individ, un asemenea act ar putea fi considerat o formă de autoapărare, zise ea.

Fry pufni, iar Hitchens îi aruncă o privire furioasă.

– Mai este un lucru care v-ar putea fi de ajutor, continuă Kane. Tulburările de personalitate de acest gen încep adesea să se manifeste în copilărie. Dar, în general, pentru a le aduce la suprafață, este necesară o experiență traumatizantă care să determine copilul să se agate de ritualuri ca de o sursă de siguranță. Un asemenea copil va găsi predictibilitatea reconfortantă, chiar atunci când aceasta contrazice logica.

– Ne puteți da un exemplu? îi ceru Hitchens.

– Imaginați-vă că sînteți copil și că tatăl dumneavoastră vă bate uneori când vine beat acasă, sîmbătă seara. Un copil normal va sta cuminte și va spera ca tatăl lui să nu îl mai bată în săptămîna respectivă. Dar dacă ești *celălalt* gen de copil, e preferabil ca tatăl tău să te bată în *fiecare* sîmbătă noaptea, decît să nu știi dacă o va face sau nu. Înțelegeți, imprevizibilul e cel mai înspăimîntător lucru. Un copil în acea situație ar putea să facă ceva în mod deliberat pentru a-l scoate din sărite pe tatăl lui, ca să fie sigur că o să fie bătut. Atunci se simte în siguranță.

– Doamne, Dumnezeule!

Kane încuviință din cap.

– Este o tulburare gravă. Nu există vreun tratament, ci doar modalități de a minimiza efectele – și asta numai dacă starea e diagnosticată înainte de a fi prea tîrziu.

– Prea tîrziu? întrebă Hitchens.

– Ei bine, fiind copil, acest gen de individ e lipsit de puterea de a influența acțiunile adulților, singura soluție reprezentînd-o autovictimizarea. Dar mai tîrziu în viață, el își poate da seama că există și o altă cale de a trata imprevizibilitatea oamenilor. Psihologul își întoarce puțin capul, pentru a se uita la Fry. Aceasta se întîmplă atunci când descoperă puterea de a-i face previzibili – prin a-i transforma în persoane lipsite de viață.

– Marea întrebare care se pune este dacă el vorbește serios în legătură cu intenția de a omorî pe cineva, spuse Fry. Sau mesajele lui s-ar putea referi la ceva care s-a petrecut în trecut?

– Dacă *a fost* un incident anterior, ar putea fi vorba de o exersare a crimei, zise Kane.

– O exersare a crimei?

– Exersarea puterii recent descoperite asupra oamenilor. Această persoană caută poate un fel de perfecțiune. Așa are sens.

– Nimic din asta nu are sens.

Kane își scoase ochelarii și o privi pe Fry.

– Are, dacă vă dați osteneala să intrați în mintea individului psihopat, ca să-i înțelegeți motivațiile și firul gândirii.

– Dar sîntem de acord că aici avem de-a face cu un criminal, doctore, interveni Hitchens.

– De fapt, nu există nici o dovadă în acest sens. Deși e vorba, fără îndoială, de un individ care suferă de o obsesie psihopatică, obsesia lui nu e legată de crimă, ci de moarte.

– Îmi pare rău, spuse Hitchens, dar nu văd care e diferența.

Psihologul își puse iarăși ochelarii și se uită o clipă la inspector, ridicînd din sprîncene. Hitchens se foi stingherit. Urmărindu-i comportamentul lui Kane, Fry aproape că își dori să poarte ochelari, ca să poată face și ea gestul respectiv.

– E o diferență foarte semnificativă, zise Kane. În mesajele sale, aproape toate detaliile din fragmentele confesionale se referă la ce se întîmplă cu trupul după moarte. Cîtor criminali le pasă de cadavru? Odată ce victima lor e moartă, sînt interesați numai de cum să-și piardă urma sau cum să ascundă probele. Dar nu e cazul și la acest individ.

– Doctore, o întrebă Fry, vreți să spuneți că acest tip de om ar putea fi atras de o ocupație care i-ar permite să-și satisfacă obsesia?

– Cu siguranță.

– O slujbă la pompele funebre?

– Nu pot să spun chiar atît de precis.

– Păcat. Aproape aveam conturat un profil aici.

Cooper ridică pixul pentru a spune și el ceva.

– Dar cum e cu referirile la sarcofag și la „sălașul morții“?

– Probabil că aceste referiri sînt simbolice, răspunse Kane.

Fry îl văzu pe Cooper cum începe să se emoționeze, ca un școlar al cărui profesor îi sugerase o idee neașteptată.

– Așadar, sarcofagul ar putea fi legat de expunerea unui lucru la aer și la lumină, spuse el. Poate vreun secret sumbru?

– El pretinde, desigur, o oarecare inteligență din partea audienței sale. Prin urmare, gândiți mai degrabă simbolic, decît literal.

– Și „devoratorul de carne“? o întrebă Fry. Spuneți-ne, doctore, devoratorul de carne are un sens simbolic sau literal? Ne-ar fi de foarte mare ajutor dacă am ști.

După plecarea psihologului, Fry îl găsi pe Hitchens în biroul lui, bătîndu-și din nou ușor dinții cu un pix. Se luptă cu tentația de a-i înșfăca pixul din mînă.

– Tocmai am primit un telefon, o informă el. Indicații de sus.

– A, da?

– Trebuie să tratăm cu calm chestiunea mesajelor telefonice, Diane. Nu o să mai alergăm după cai verzi prin zonă, de fiecare dată cînd cineva reclamă întîrzierea cuiva.

– Nu putem sta cu mîinile în sîn, așteptînd să mai apară un cadavru, zise Fry. S-ar putea ca asta să fie exact ceea ce își dorește el.

– S-ar putea. Dar reducem prioritatea acordată apelurilor telefonice, pînă cînd vom avea noi dovezi.

– Cu tot respectul, domnule, dar aici avem un infractor care va ucide în curînd pe cineva.

– La drept vorbind, nu e un infractor, sergent Fry. Pînă cînd nu face ceva într-adevăr ilegal.

– Dă telefoane de amenințare.

– Pe cine amenință? întrebă Hitchens.

Fry făcu o grimasă.

– Atunci, telefoane de hărțuire.

– Face ca poliția să-și piardă timpul. În acest stadiu, asta-i cel mai grav lucru pe care-l putem spune despre el.

– Are nevoie de ajutor psihiatric.

– Ei bine, aici sînt de acord cu tine. În mod categoric are o problemă de genul ăsta. Dar dacă are într-adevăr intenția de a ucide pe cineva, nu avem de unde să știm.

– Care e următoarea mișcare, în acest caz?

– Așteptăm. Polițiștii vor verifica toate locațiile posibile pe care le-am punctat, atunci cînd terenul va fi practicabil.

– Cînd va fi practicabil? făcu Fry. Asta s-ar putea să nu se întîmple niciodată.

Hitchens continuă, ușor încruntat.

– Și să sperăm că legiștii vor găsi ceva în locurile din care tipul a dat apelurile telefonice. Acum există două locații, așa că șansele de a descoperi urme similare cresc cu fiecare apel.

– Și presupun că noi o să stăm cu mîinile încrucișate sperînd că va suna din nou, doar pentru a ne face munca un pic mai ușoară.

– Posibil, recunosc Hitchens. Dar sînt o mulțime de alte anchete asupra cărora să ne concentrăm între timp atenția.

Inspectorul ridică privirea cînd Cooper intră în birou.

– Ben, cum progresează ancheta în cazul Audrey Steele? Mă gîndesc că ar trebui să ridicăm gradul de prioritate în acest caz, înainte să se afle despre el. S-ar putea să ne confruntăm cu o reacție puternică din partea oamenilor față de un asemenea incident și nu vrem să pară că nu facem nimic.

Cooper ezită. Fiind unul dintre membrii cu rangul cel mai mic în cadrul departamentului, exista întotdeauna pericolul de a fi prins între ordine contradictorii venite din partea superiorilor lui.

– Sergent Fry a sugerat că ar trebui să urmăresc și alte piste, înainte de a lua în considerație posibilitatea că a fost implicat un cadavru neidentificat, zise el, alegîndu-și atent cuvintele.

– Știi. Povestea cu încurcarea cenușii. Și cum stai?

– Toate urnele cu cenușă pe care am reușit le adun au fost trimise la analiză. Nu sînt sigur dacă ne vor spune ceva, totuși. Teoretic, n-ar fi posibil să se încurce cadavrele la crematoriu, în afară de cazul în care acțiunea s-a făcut deliberat – așadar, ar putea exista o singură incinerare pe care am fi nevoiți să o explicăm.

– Asta-i ceea ce mă îngrijorează. Nu trebuie să lăsăm impresia că ignorăm posibilitatea cea mai gravă, Ben.

– Nu, domnule.

Cooper așteaptă. Preocupările inspectorului în ceea ce privește percepția publică puteau schimba opinia lui Diane referitoare la utilizarea resurselor, dar era o discuție în care el prefera să nu se bage. Alături de el, Fry stătea tăcută, dar Cooper simțea că devenea tot mai încordată. Bănuia că discuția ar putea să continue mai târziu, după plecarea lui.

– Antreprenorii de pompe funebre ar trebui să se afle la mijlocul întregii afaceri, nu-i așa? întrebă Hitchens.

– Hudson and Slack, da. Reprezintă următorul obiectiv de pe lista mea.

– Să recapitulăm, atunci. Avem niște rămășițe umane care s-au dovedit a aparține lui Audrey Steele, a cărei dispariție nu a fost niciodată reclamată, deoarece a murit din cauze naturale și a fost incinerată după toate regulile. Ori așa a fost lăsată familia ei să creadă. Corect, pînă acum?

– Da, domnule.

Hitchens își bătu din nou dinții, apoi îndreptă capătul pixului către Fry. Aceasta putu să vadă o urmă de salivă sclipind pe capac.

– Întrebarea care se pune e: Dacă cenușa nu a fost încurcată, cine sau ce anume a fost incinerat în locul lui Audrey Steele? Nu poți pur și simplu să bagi un sicriu gol în dric. Căraușii ar remarca asta. Tehnicienii de la crematoriu ar observa. Ar trebui să ne imaginăm o conspirație în care ar fi implicați cel puțin șase oameni, dacă nu mai mulți. Foarte riscant.

– Am mai discutat despre asta. Lucrul evident care ar trebui făcut ar fi să se pună altceva în coșciug în locul cadavrului. Dar angajații de la crematoriu tot ar putea să-și dea seama, dacă cenușa rezultată nu este în regulă.

– Domnul Lloyd a trimis prin calculator datele din ziua cu pricina, zise Cooper. Ne-a fost de ajutor, dat fiind că niciodată nu mi-a trecut prin minte să i le solicit. Nu apare nimic neobișnuit referitor la incinerarea lui Audrey Steele.

– Bineînțeles, nimeni nu ar observa, spuse Hitchens, dacă ai pune un alt cadavru în sicriu.

– Adevărata victimă a crimei, așa credeți? întrebă Fry.

– Ce modalitate mai bună există pentru a scăpa de un cadavru? Nici o victimă, nici o probă. Perfect.

– Și chiar dacă apăreau rămășițele lui Audrey Steele, nu am fi fost niciodată în stare să facem conexiunea între acestea și o persoană dispărută.

– Întocmai, Diane. Deoarece ea nu a fost vreodată dată dispărută.

– Dacă nu era reconstrucția facială...

– Și perseverența detectivului Cooper, continuă Hitchens.

– Ei bine, da, și asta.

– Mai ai lista cu persoanele dispărute, Ben?

– Din urmă cu optsprezece luni? Da. Dar e o mare problemă cu ea, nu-i așa? Nu știm ce anume căutăm, un bărbat sau o femeie. Nu avem nici un indiciu privind vârsta, înălțimea, culoarea pielii. Nimic. Tot ce avem e cenușa.

– Da, asta e într-adevăr o problemă, zise Hitchens. Se opri pentru o clipă. Așadar, ce părere avem despre Melvyn Hudson? El e șeful de la Hudson and Slack, nu-i așa? Deci lui i-ar fi cel mai simplu să facă ceva dubios cu un cadavru.

– Ar putea face asta de unul singur? Întrebă Cooper.

– Este posibil ca angajații de la Hudson and Slack să știe ceva. I-ar fi putut da o mână de ajutor, măcar pentru a-și ascunde faptele. E una dintre acele situații speciale, nu-i așa? O situație de genul „noi contra lor”. Nimeni altcineva nu ne înțelege și nu ne apreciază, așa că trebuie să rămânem strâns uniți, indiferent din ce cauză, spuse Fry.

– S-ar putea, zise el.

Fry ar fi putut, tot atât de bine, să vorbească despre poliție. Era categoric o situație de genul „noi contra lor”.

– Nu credeți că e mai mult decât atât? Nu ar putea fi cineva cu un motiv mai personal, care să ascundă așa ceva?

– Și îi mai avem și pe angajații de la crematoriu, interveni Hitchens. Stau ascunși în camera aceea din spatele capelei. E o situație ideală pentru tipul de persoană pe care tocmai a descris-o doctorul Kane. Imaginați-vă – vede în fiecare zi rămășițe umane transformate în praf. Nu e nimic mai previzibil decât cenușa.

Fry se ridică, deși nu intenționa să meargă nicăieri. Simțea nevoia să se miște prin cameră, să nu stea locului.

– După părerea mea, să știți că nimic nu e mai previzibil ca opinia unui expert.

– Diane, stai jos, îi spuse Hitchens.

– Eu nu sînt sigur în legătură cu angajații de la crematoriu, interveni Cooper.

Se surprinsese gîndindu-se la terariul din casa doamnei Askew, cu scoicile și Plesnitoarea lui Venus. Nu era nimic previzibil în asta, într-adevăr.

– De ce? întrebă Hitchens.

– Ei bine, cred că genul de persoană despre care vorbea doamna doctor Kane ar fi dorit să vadă procesele prin care cadavrul trece după moarte.

– Și asta înseamnă că ar trebui să se întoarcă la locul faptei, ca să verifice cadavrul. Poate chiar de mai multe ori.

– Da, așa cred.

– Cineva trebuie să-l fi văzut, cu siguranță.

– Am putea face apel la opinia publică.

– Numai dacă am avea vreo idee în legătură cu momentul în care s-a întors.

– Firește. Dar stai puțin, Diane – el știe că am găsit cadavrul ăsta?

– Poftim?

– Noi încă nu am dat publicității nici o declarație, nu-i așa? Nu a fost făcut nici un anunț către presă?

– Ei bine, nu, în afară de reconstrucția facială, publicată la loc vizibil în toate ziarele și difuzată la televizor, captînd atenția publicului, îți amintești?

Umerii lui Cooper căzură.

– Of, așa e.

– De ce, la ce te gîndeai?

– La faptul că ar fi putut să se întoarcă din nou la cadavru. Pentru a-l vedea pentru ultima dată.

– Acum nu mai are nici o șansă s-o facă.

Hitchens se gîndi la asta.

– Să ne rezumăm la ceea ce știm de fapt. Am reușit identificarea clară a unui cadavru care fusese încredințat firmei Hudson and Slack pentru a se ocupa de funeraliile propriu-zise. Dar, în loc să fie incinerat, corpul a ajuns în pădurea din Ravensdale, la șaisprezece kilometri depărtare.

– Despre asta-i vorba.

– O chestiune destul de neplăcută, după părerea mea. Un lucru pe care ar trebui să-l luăm foarte în serios.

– Da, domnule.

– Atunci să acționăm. Trebuie să abordăm „cu blîndețe” firma Hudson and Slack. Dar cred că, în acest stadiu, sîntem îndreptățiți să solicităm un mandat de percheziție și să le confiscăm documentele.

– Uau! exclamă Cooper, îndreptîndu-și spatele, cuprins de un val de emoție.

Se uită la Fry, ca să împartă și cu ea reacția, dar aceasta nu păru afit de entuziasmată pe cît se aștepta el.

– Putem da buzna prin clădirile lor și să-i abordăm cu blîndețe, în același timp? se interesă Fry.

Dar acum, că luase o decizie, și Hitchens fusese cuprins de un val de entuziasm și începu să enumere pe degetele de la o mîină.

– În al doilea rînd, trebuie să-i interogăm pe toți cei care lucrau la firmă cu optsprezece luni în urmă, în momentul cînd au avut loc funeraliile lui Audrey Steele. Orice fost angajat care a plecat de atunci va trebui să fie, de asemenea, depistat. Este necesar să le fie verificat trecutul, lor și oricăror asociați cunoscuți. Trebuie să restrîngem lista numelor la cei care au avut ocazia de a lua contact cu cadavrul. De asemenea, un mobil ar putea fi de mare ajutor. Dar Dumnezeu știe care ar putea fi acesta.

Inspectorul se uită la Cooper.

– Cum sună asta pentru început, Ben?

Cooper încercase să își ia notițe.

– Perfect, răspunse el. Și cum facem cu familia, domnule?

– Familia lui Audrey Steele? Asta e o chestiune cam delicată, nu-i așa? Dar unul dintre ei s-ar putea să fi remarcat ceva, așa că toți ar trebui să fie interogați. Hitchens se opri din enumerare și

își încrucișă vîrfurile degetelor de la ambele mîini, de parcă se ruga. Ocupă-te chiar tu de asta, Ben. Ai stat de vorbă deja cu mama ei, nu-i așa? Presupun că s-a mai liniștit un pic, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, poartă-te cu mănuși și nu o necăji prea mult. Vezi dacă poți descoperi alți membri ai familiei cu care ar putea fi mai ușor de discutat. Înțelegeți ce vreau să spun?

Cooper dădu din cap.

– Înțeleg ce vreți să spuneți.

– Diane, începu Cooper după ce părăsiseră biroul inspectorului, nu cred că-ți faci vreo favoare în ceea ce-l privește pe inspector sau pe domnul Kessen. Nu pari să arăți nici un respect față de opiniile doctorului Kane.

Fry își trînti agenda pe birou.

– Ai ucis vreodată pe cineva, Ben?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Nici eu, zise Murfin de la celălalt birou. Dar m-am gîndit la asta de cîteva ori, evident.

– Nu te-am întregat pe tine, Gavin.

– Unde vrei să ajungi? întregă Cooper.

– Vreau să arăt că, dacă nici unul dintre noi nu a omorît pe nimeni, atunci cum e posibil să știm ce simte ucigașul?

– Nu putem. Nu cu adevărat.

– Dar doctorul Kane? Crezi că ea a omorît vreodată pe cineva?

– Voi face o verificare în baza de date a poliției, dacă vrei, să văd cîte condamnări pentru crimă a avut.

– Nu fi absurd, Ben. A fost o întregare ipotetică.

Murfin rîse.

– Te rog să lași deoparte ipotezele astea, în interesul muncii.

Fry îl privi furioasă, dar el nu-și ridică privirea. Cooper se gîndi la legenda Gorgonelor, a căror privire te putea transforma în piatră dacă te uitai la chipul lor. Probabil că Gavin citise povestea. În ultima vreme rareori se uita în ochii lui Fry.

– Ceea ce vreau să spun, repetă ea, este că nici măcar minunata Rosa nu știe ce înseamnă să ucizi pe cineva. În pofida

tuturor teoriilor ei, nu poate să ne spună cu adevărat ce se petrece în mintea unui criminal, cum se simte el înainte și după actul respectiv. Ca să nu mai vorbim de momentul comiterii crimei.

– Trebuie să fi stat de vorbă cu o mulțime de ucigași condamnați, zise Cooper.

– Și crezi că vreunul dintre ei i-a zis adevărul în legătură cu crimele lui? Cei deștepți probabil că i-au spus ceea ce credeau că dorea ea să audă. Cei mai puțin deștepți n-ar fi fost în stare să dea dovadă de o emoție complexă, chiar dacă de asta ar fi depins viața lor.

– Ceea ce uneori se întâmplă, spuse Cooper.

– Da, fu de acord Fry. Uneori se întâmplă.

– Între timp, tot ce putem face este să ne bazăm pe cunoștințele unei persoane ca doctorul Kane. S-ar putea ca teoriile să fie tot ce avem.

– Dar nu trebuie să le luăm ca literă de lege, replică Fry. Doar pentru că cineva și-a scris la un moment dat teza de doctorat, prezentându-și propriile teorii, acum toată lumea le ia drept dovadă. S-ar putea să fie tot ce avem, dar nu trebuie să presupunem că asta este tot.

– Ce vrei să spui?

– Poate că există motive pentru crimă la care nici un psihiatru nu s-a gândit vreodată.

Cooper își aruncă mâinile în aer și lăasă pixul să cadă pe birou.

– Ei bine, dacă așa stau lucrurile, sîntem într-un mare rahat, nu-i așa? Un ucigaș pe care nu-l putem identifica plănuiește moartea unei victime pe care nu o cunoaștem, din motive pe care nu ni le putem imagina. E minunat.

Fry nu răspunse. Dar reacția lui Murfin fu să-și ridice mîna și să-și lase să cadă propriul pix pe birou, cu un zdrăngănit sonor.

– Hei, ne dăm bătuți? întrebă el. Aruncăm prosopul? Asta înseamnă că pot să mă duc la cîrciumă?

Fry se ridică în picioare, cu trupul încordat.

– Ceea ce vreau să fac aici este să încurajez puțin gîndirea independentă. Ar fi drăguț să aud cîteva idei care n-au fost împrumutate de la un așa-zis expert. Aș vrea să văd că echipa mea

are mintea deschisă; nu vreau să aud un talmeș-balmeș socio-logic și psihoanaliză de mîna a doua. Este atît de greu de înțeles?

Cooper și Murfin încercară să pară spășiți, așa cum era de așteptat să o facă.

– OK, Diane, spuse Cooper.

O privi cum părăsește încăperea. Nu era clar unde se ducea. Probabil avea să străbată în sus și-n jos coridorul, înjurînd printre dinți.

– S-au rostit ceva vorbe mari acum, în ultima parte, spuse Murfin.

Cooper își ridică pixul.

– Totuși, are dreptate, Gavin.

– Da, știu. Dar e ca atunci cînd spui glume, nu-i așa? Unii oameni știu cum să o facă. Iar alții nu.

Atunci Fry intră în birou pentru a răspunde la telefon. Expresia i se schimbă în timp ce asculta și privi înspre Cooper.

– Asta a fost și ideea ta – noua cercetare a terenului de la Litton Foot, spuse ea.

– E vreo problemă?

– Nu știu dacă tu ai considera că e o problemă sau nu. Tocmai au mai găsit niște oase.

Fry se așteptase ca pădurea tină, deasă, care acoperea panta abruptă, să facă locația inaccesibilă. Dar locul se afla chiar deasupra lizierei. Erau însă o mulțime de pietre – mii, împrăștiate pe deal, în toate direcțiile, îngrămădite spre baza pantei, cît vedea cu ochii. Nu exista nici un tipar, nici o logică în felul în care se rostogoliseră și apoi se opriseră. De-a lungul anilor, intemperiiile își pusese rămpa asupra lor, dîndu-le o formă rotunjită și netedă. Acopereau panta asemenea unei turme imense de oi deformate care zăceau adormite sau moarte în umbrele reci ale versantului dinspre nord.

Da, erau într-adevăr multe stînci. Dar, chiar și așa, părea incredibil că un cadavru ar fi putut rămîne acolo neobservat pentru o perioadă atît de lungă de timp.

Fry privi în jur, căutîndu-l cu privirea pe șeful echipei de criminaliști. Wayne Abbott se afla acolo și se uita la ea. Cînd Fry îi făcu un semn cu mîna, el se apropie încet, mergînd cu grijă printre pietre.

– Da, e înspre nord, zise el, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Pe versantul ăsta nu e niciodată suficient soare pentru ca detaliile să se vadă de la depărtare. Dacă ai sta de cealaltă parte a acestei văi și ai privi cu mare atenție, tot nu ai vedea nimic, dacă nu se mișcă. Pietrele astea creează, probabil, tot felul de forme înșelătoare și de jocuri de umbre, care induc în eroare ochiul.

– Și nimeni nu străbate vreodată versantul?

– Nu, dacă nu are vreun motiv anume. După cum vezi, e foarte dificil de mers pe aici. Îți poți scrînti glezna foarte ușor.

– Atunci cum naiba a adus ucigașul trupul pînă aici?

– Nu l-a cărat, asta-i sigur.

Abbott transpira, îmbrăcat în costumul tipic criminaliștilor, deși afară era răcoare. Fry observă două firișoare de la picăturile de transpirație, care porneau de la temple și se pierdeau între țepii negri ai bărbii. Nu era sigură de ce îl displăcea atît de mult. Nu știa decît că era o reacție instinctivă. Ea în mod sigur nu l-ar fi ales pe Wayne Abbott drept coordonator, dar avea pregătirea și experiența necesare.

Abbott arată spre vârful pantei, spre locul în care pietrele alcătuiau o stîncă fisurată.

– Îmi imaginez că sînt două posibilități. Una – victima a căzut de pe stîncă de acolo. Sau a fost împinsă, așa cum sînt convingins că voiai să sugerezi. În acest caz, ar trebui să descoperim deteriorări în structura oaselor. Dar a doua posibilitate este ca victima să fi ajuns pînă aici – voluntar sau involuntar – cînd era încă în viață.

– Și a murit chiar aici?

Abbott rîse.

– În oricare din cazuri, victima a murit în acest loc. Întrebarea este cum a murit și de ce.

– Astea sînt două întrebări, zise Fry.

Dar el nu o luă în seamă.

– A murit brusc sau încet? întrebă el. Accidental sau deliberat? Dintr-o greșeală sau... cu ajutor?

– Ai de gînd să ne dai răspunsuri, Wayne, sau îți place doar să pui întrebări retorice?

– Bănuiesc că-ți închipui că știi singură toate răspunsurile, nu-i așa sergent?

– Nu, replică Fry. Dar știu și eu care sînt întrebările, mulțumesc. Apropo, chiar și cea mai mică urmă de dovadă provenită din acest loc poate avea o importanță crucială, așa că...

– Nu, nu-mi spune, vrei să „pieptănăm“ cu atenție toată zona. Abbott își șterse sudoarea de pe față. Ei bine, am ceva vești pentru voiăștia de la CID. Nu mai sîntem dotați cu piepteni deși sau rari, sau cum or fi.

– OK, OK. Faceți tot posibilul, bine?

Abbott începu să se îndepărteze.

– Să facem tot posibilul? Doamne, nu mi-ar fi trecut prin cap una ca asta.

Ben Cooper stătea ghemuit printre pietre, uitându-se cu atenție la o porțiune de pământ umed. Stătea oarecum ascuns și nu-i părea rău. Nu putea auzi conversația dintre Fry și Abbott, dar recunoștea vocea lui Fry chiar și de la această distanță. Măcar o dată enervarea ei crescîndă nu se răsfrîngea asupra lui, și își dorea ca această stare de lucruri să mai dureze o vreme.

Din păcate, lui Fry nu-i luă mult ca să-l descopere.

– Doamne, toată lumea crede că-i expertă, nu-i așa? exclamă ea.

– Ei bine, chiar sînt, Diane. Sînt doctori specializați în osteologie sau în genetică umană. Trebuie să ai respect pentru cunoștințele lor.

– Nu mă refer la oamenii de știință, Ben, mă refer la afurisiții de criminaliști.

– Aha.

Fry privi în jur, inspirînd adînc.

– Ce sînt clădirile acelea, de dincolo de vale?

Cooper verificase deja acest lucru. Dar, probabil, nu era cazul să se arate prea expert.

– În conformitate cu harta, cel mai apropiat loc de noi este ferma Fox House¹, iar cea aflată ceva mai departe este Hunger House². Dar se pare că nici una din ele nu a mai fost folosită ca fermă de foarte multă vreme. Majoritatea clădirilor au fost dărîmate, iar pe terenul din jurul lor s-au plantat copaci.

– Hunger House, ce fel de nume e asta?

– Este vorba de o clădire în care vitele erau ținute înainte de a fi tăiate. Pe vremuri se obișnuia ca animalele să fie înfometate o vreme, înainte de a fi sacrificate.

Fry nu răspunse – nici nu era nevoie. Părerile ei referitoare la barbarismele vieții rurale erau bine-cunoscute.

¹ Casa Vulpilor

² Casa Foamei

– Se află pe proprietatea Alder Hall, zise Cooper. Bănuiesc că, la un moment dat, au fost ferme date în arendă, dar probabil că proprietarul s-a decis să-i evacueze pe arendași și să planteze o pădure. Presupun că lemnul era mai profitabil. Plantația aceea este trecută pe hartă drept Corunna Wood.

– Corunna? Cine a fost ăsta? Altă legendă locală?

– Cred că e un oraș în Spania unde a avut loc o faimoasă bătălie.

Expresia lui Fry îi sugeră că nu era cazul să se laude cu prea multe cunoștințe. Dar ea ocoli rapid subiectul istorie.

– Ce cauți aici, de fapt?

– Piatra asta, zise Cooper, nu e de multă vreme în această poziție.

– Cum ți-ai dat seama?

– Iarba e încă verde dedesubt. Vegetația se usucă și moare după câteva zile, dacă este acoperită în felul acesta.

– În câte zile?

– Nu-mi dau seama.

– Ești un bun observator, Ben, dar întotdeauna dai greș când vine vorba de detalii.

– Nu sînt Sherlock Holmes, îi răspunse Cooper. Trebuie să întrebăm un expert.

– Un expert în iarbă moartă – de ce nu? Apoi Fry oftă. O casă a foamei. Doamne, ce mai urmează?

O echipă de la Universitatea Sheffield descărca echipamentul. Lopeți și mistrii, plase de sîrmă pentru cernerea pămîntului și găsierea fragmentelor osoase, pungi pentru probe, rulete și repere portocalii. Unul dintre studenți înregistrase pe o casetă video poziția rămășițelor din fiecare unghi posibil, înainte ca echipa să se apropie.

Grupul de antropologie legistă de la universitate colabora cu multe departamente polițienești, ajutîndu-le să dezgroape și să analizeze rămășițele de schelete. Unii membri ai echipei lucraseră chiar și pentru ONU, în investigațiile privind gropile comune.

Sub îndrumarea unui antropolog legist, echipa începu să cearnă solul din jurul rămășițelor. Încercau să localizeze fragmentele

osoase, obiectele personale, orice lucru străin rătăcit sau care nu ar fi avut ce să caute acolo.

Cooper stătea și privea amestecul de oase și vegetație, ascuns pe jumătate de muchia unei stînci. Craniul nu se vedea, dar putea fi pe undeva, mai jos. Pînă cînd rămășițele pămîntești nu erau separate de pămînt și de plante, era imposibil de apreciat poziția trupului sau dacă era sau nu intact. Unele părți fuseseră fotografiate, puse în pungi și etichetate, iar Cooper ridică o pungă în care se găsea un os, care părea ciudat de ușor.

– Ben, ce crezi că este un „devorator de carne“? îl întrebă Fry, întrerupîndu-i gîndurile.

Cooper făcu un semn cu mîna înspre vale.

– Poate că profesorul Robertson a avut dreptate cînd vorbea despre calcar, Diane. Toate împrejurimile astea sînt din calcar. Întreaga zonă ar putea fi un devorator de carne.

Fry dădu aprobator din cap.

– Ar putea fi o posibilitate.

– Punem pariu că și din scheletul ăsta lipsesc niște oase? întrebă Cooper.

– Crezi că ucigașul își ia niște trofee?

– Nu știu. Dar, dacă le-am găsi la el, ar fi o dovadă destul de concludentă, nu? Pare să fie un criminal foarte atent. Chiar meticulos. Sentimentul meu este că nu a făcut multe greșeli – dacă a făcut totuși vreuna.

În jurul locului unde corpul zăcuse și se descompusese se găseau petice de pămînt care aveau nuanțe diferite, care marcau zonele unde se scurseseră fluidele trupului.

Cooper simți că-l cuprinde un val de furie gîndindu-se la Audrey Steele care zăcuse tot așa sub cerul liber, abandonată în voia elementelor naturii. Iar acum un alt trup aștepta să primească un chip și un nume – și o altă identitate trebuia să fie reconstituită din aproape nimic.

Dar în seara asta nu se puteau face prea multe. În curînd se va lăsa întunericul, iar în jurul lui Cooper se făceau pregătiri pentru securizarea locului pe timpul nopții, activitatea urmînd a fi reluată la prima oră a dimineții. Un vehicul aflat în pădure avea deja farurile aprinse.

Atunci Cooper văzu o mișcare pe versantul opus. O siluetă se profila la orizont, întunecată și neclară, pe cerul cenușiu. Poate că acolo se afla o cărare – nu era sigur. Silueta continua să se miște, dar Cooper era sigur că avea privirea îndreptată înspre Litton Foot și spre activitatea neobișnuită care avea loc aici. Era un lucru firesc, desigur, și orice trecător ar fi fost curios. Dar n-ar fi fost mai normal să se oprească și să se uite, să se întrebe ce căutau criminaliștii în costume albe și Land Rover-ul poliției care străbătea culmea dealului? Trecătorul nu făcu nimic din toate astea, ci cercetă rapid zona timp de câteva secunde, înainte să dispară în spatele unui afloriment stîncos.

Și Fry văzuse silueta.

– O să fie la kilometri întregi distanță, înainte să-l putem ajunge, zise ea. Dacă asta îți trecea prin cap.

– Cînd l-am văzut, m-am întrebat dacă nu cumva ucigașul s-a întors, ca să vadă evoluția lucrurilor, răspunse Cooper. Și cum rămîne cu mirosul?

– N-a fost nimeni prin preajmă să-l simtă, Ben.

– Cred că ai dreptate.

Cooper studie din nou versantul. Într-un loc deschis ca acesta, mirosul s-ar fi răspîndit. Ce gaze erau produse de descompunere? Sulfură de hidrogen și metan? Ar fi plutit dinspre sursă, pe curenții de aer, în valuri de duhoare, ca niște repere invizibile ale morții. În funcție de vreme, mirosul ar fi persistat zile întregi sau săptămîni, însă vîntul și ploaia l-ar fi risipit rapid, astfel încît oricine ar fi trecut la cîțiva metri de rămășițe nu le-ar fi observat. Ce păcat că nu era o zonă în care localnicii să-și plimbe cîinii.

Apoi Cooper se încruntă și se uită în josul dealului, înspre Litton Foot. Casa lui Tom Jarvis nu se vedea de aici. Se afla în fundul văii, și pădurea era deasă. Dar cîinii lui Jarvis alergaseră prin acea pădure înainte ca noul gard să fie înălțat, nu-i așa?

Sau, mai degrabă, doar unul dintre cîini o făcuse.

Apoi unul dintre criminaliști îl chemă pe Cooper la marginea unui tufiș de ferigi, aflate la cîțiva pași de rămășițe.

– Uită-te puțin la chestia asta...

– Ce ai găsit?

– Uită-te singur. Dar nu te apropia prea tare.

Cooper se apropie puțin.

– E o capcană, zise el.

– Pare cam ruginită. Nu cred că mai funcționează.

– Așa trebuie să arate.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să lași capcana să capete un strat de rugină, care să o mascheze. Metalul capătă un miros neutru, care nu alertează animalele.

Capcana era fixată cu un lanț și o țepușă de metal, iar o bandă din oțel flexibil era ancorată de bază la un capăt. Fry se apropie să vadă ce se întâmplă, în timp ce Cooper arată spre placa de oțel de la celălalt capăt.

– Vezi, numai placa declanșatoare este galvanizată, zise el. Trebuie să fie subțire, pentru a fi ușoară. Cîrligul opritor este făcut din alamă, ca să nu ruginască pe placa de sprijin. Dar în rest totul e ruginit – așa cum trebuie să fie.

– Cum de știi atît de multe despre capcane? îl întrebă Fry. Sînt ilegale, nu-i așa?

Cooper ridică din umeri.

– Înveți chestiile astea atunci cînd crești la țară.

– Îți dai seama cum funcționează?

– E foarte simplu. Ca să pui capcana, apeși arcul acesta, care deschide fălcile și cîrligul opritor le blochează. Cînd eliberezi din nou arcul, presiunea fălcilor ține placa declanșatoare în loc, vezi? Cînd un animal vine și calcă pe placă, cîrligul este eliberat. Arcul sare și fălcile se închid pe laba animalului. Toate astea se întîmplă în cinci sutimi de secundă.

– E barbar, se cutremură Fry.

– De asta e și ilegal.

– Evident, asta nu-i împiedică pe oameni să le folosească. Și cum scapă un animal dintr-o astfel de capcană?

– Nu poate. Odată ce fălcile s-au închis, sînt fixate în această poziție de un colier. Nu pot fi deschise – trebuie să apeși din nou arcul. Animalele nu știu asta, și oricum nu sînt capabile fizic să o facă. De aceea uneori își rod laba ca să scape.

– Bănuiesc că nu există vreo posibilitate să identificăm proprietarul acestei capcane?

Cooper clătină din cap.

– S-ar putea să găsim amprente. Dar este o capcană veche. Vezi – are un arc lamelar. Tipul ăsta tinde să-și piardă elasticitatea când stă comprimat perioade lungi de timp, sau dacă se corodează prea tare. Fabricanții de capcane au renunțat la folosirea lui cu ani în urmă, în favoarea arcurilor spiralate.

Căută în jur pînă găsi un băț.

– Ce vrei să faci? îl întrebă Fry.

– Să declanșez capcana. E mai sigur așa. Altfel, cineva tot o să-și prindă mîna în ea.

Cooper apăsă pe placa declanșatoare cu un capăt al bățului. Instantaneu, fălcile se închiseră, mușcînd adînc în lemn și sfîșindu-i scoarța.

– Doamne! exclamă Fry.

Deși Cooper trase de băț, capcana nici nu se clinti.

– Drăguț, nu-i așa? Acum prada este neputincioasă și tot ce-ți rămîne să faci e să vii cînd ai chef și s-o omori. Capcana a fost lăsată, probabil, de un fermier sau de un pădurar care avea probleme cu vulpile.

Fry dădu din cap, acceptînd explicația. Dar Cooper se uită din nou la bățul sfîșiat și la mărimea capcanei.

– Desigur, dacă nu cumva a fost pusă pentru o pradă mai mare decît o vulpe.

– OK. Dacă ați terminat să vă băgați nasul pe aici, poate vreți să vă uitați la asta...

Se întoarseră și-l văzură pe Wayne Abbott, care îi privea cu o expresie acră. Ținea în mînă două pungi de probe, în care se aflau ceea ce Cooper imediat recunoscuse a fi bucăți de os, cu pete maronii și fărîmițate la capete.

– După părerea mea de neexpert, trebuie să recunosc că acestea anulează teoria căderii accidentale, zise Abbott.

– Despre ce e vorba? întrebă Fry.

Se apropiară de Abbott, și el ridică pungile.

– Aici și aici... Vedeți urmele de pe suprafața osului? Sînt destul de clare, aș spune că numai vegetația a ținut scheletul la un loc. Nu cu multă vreme înainte, cineva l-a dezmembrat.

Și a folosit un cuțit *foarte* ascuțit. A desprins carnea pînă la os.

În acea seară, de la Tribunalul Regal din Edendale veni vestea că Micky Ellis primise condamnarea obligatorie pe viață. Va putea ieși în zece ani sau mai repede. Procuratura sunase să spună că toți erau mulțumiți de rezultat.

Dar Diane Fry nu avea chef să sărbătorească. În schimb, mai ascultă o dată benzile, înainte să plece acasă. Curînd, avea să le știe pe dinafară.

Ceea ce își dorea cu adevărat era să poată recunoaște acea voce, dacă o auzea. În ciuda distorsiunii, trebuiau să existe unele caracteristici ale frazării sau ale intonației, care să-l identifice – îi mai trebuia doar suspectul, ca să facă o comparație. „Inteligența ar trebui să rafineze instinctul primar.” Chiar și numai prețiozitatea acestei propoziții ar trebui să fie un indiciu. Cine vorbește în felul ăsta, dacă nu are un text pe care să-l citească? „În fiecare persoană răul Thanatos duce o luptă nesfîrșită cu Eros.” Cine a auzit de Thanatos, pentru numele lui Dumnezeu?

Fry se uită prin birou și observă că Ben Cooper nu plecase încă. Cu vreo cîteva minute în urmă avusese o convorbire personală și părea cam abătut.

– E totul în regulă, Ben? îl întrebă ea. De ce nu te-ai dus acasă?

Cooper își ridică privirea, neputînd să-și ascundă surpriza. Fry presupuse că el fusese prea absorbit de propriile probleme ca să-și mai dea seama de prezența ei, așa cum făcea de obicei.

– Nu mă grăbesc, zise el. Mai întîi mă duc la spital, să o văd pe mama, dar mai e ceva timp pînă cînd încep orele de vizită. Ți-am spus că e în spital?

– Da, cred că da, răspunse Fry vag. Poate că o făcuse, dar nu era sigură. Cum se simte?

– Am vorbit cu fratele meu la telefon. Mi-a spus că doctorii cred că nu a fost o simplă căzătură. Se pare că a suferit o comoție cerebrală minoră.

– Îmi pare rău. Dar a fost numai o comoție minoră?

– Problema cu aceste comotii e că întotdeauna există pericolul alteia.

Fry își dădu seama că era îngrijorat, dar nu știa ce să îi spună. Cooper nu ar fi apreciat ca ea să se arate curioasă în ceea ce privește viața lui personală – mai ales după ceea ce îi spusese ea în legătură cu amestecul *lui* în viața *ei*, când încercase în secret să o împace cu sora ei. Orice ar spune acum, el ar lua-o drept un amestec ipocrit.

Fry căută să spună ceva neutru care nu să nu înrăutățească lucrurile.

– Vezi, nu mai sta pe la birou, spuse ea. Putem să ne descurcăm și fără tine o vreme, să știi. Du-te și rezolvă-ți problemele, dacă poți.

Nu credea că avea să primească vreun răspuns din partea lui Cooper. Dar acesta se ridică încet.

– Ne vedem dimineață, Diane.

Fry își puse căștile și se întoarse la benzi. De-abia după o jumătate de oră îi trecu prin minte să se întrebe ce va face Cooper după ce își va vizita mama bolnavă.

S-ar putea petrece în următoarele câteva ore. Am putea să ne sincronizăm ceasurile și să începem numărătoarea inversă a minutelor rămase. Ce șansă, să poți înregistra scurgerea unei vieți, să o poți urmări pînă în ultimul moment – o clipă perfectă –, când existența devine nimic, când spiritul se desparte de trup. Sfîrșitul este întotdeauna atît de aproape... Eu îl pot simți chiar acum, tu nu?

Dar Cooper dorea să facă ceva în acea seară. În timp ce aștepta să se apropie ora de vizită de la spital, se dusesse la supermarketul DIY și își cumpărase o trusă compactă de tîmplărie. Era ceva ce intenționa să facă de cîteva luni. Avea nevoie de ceva care să-i preocupe mintea, să împiedice să i se strecoare în gînduri expresia „comotie recurentă“, spusă pe o voce joasă și însoțită de o privire semnificativă sau de o înclinare compătimitoare a capului față de implicația nerostită.

În seara asta, mama lui fusese conștientă și lucidă, deși partea dreaptă a corpului era parțial paralizată și vederea îi era afectată. De o vreme, își pierdea culoarea din obraji și era mai palidă decât își amintea Cooper s-o fi văzut vreodată. Privind-o pe patul de spital, Cooper nu se mira că sîngele nu mai ajunsese în partea stîngă a creierului. Matt avea dreptate, desigur, că nu era atît de bătrînă – avea doar șaizeci de ani, la urma urmei. Dar în seara asta părea mult mai bătrînă.

Randy își ciuli urechile și, o clipă mai tîrziu, se auzi soneria. La ora aceea, Cooper presupuse că era cineva care greșise adresa. De obicei, în aceste cazuri, o căutau pe vecina de deasupra sau pe proprietăreasa care locuia alături.

Dar cînd se ridică fără tragere de inimă ca să deschidă, descoperi că în prag se afla Gavin Murfin.

– Ben, știi că e o aiureală, zise Murfin un sfert de oră mai tîrziu. Vor să scape de oameni ca mine folosindu-se de termenul de rămînere pe aceeași funcție, dar în același timp nu pot să convingă pe nimeni să vină la CID. Nu mai există o listă de așteptare. Cînd a venit ultima dată un detectiv nou în divizia noastră?

– Nu-mi amintesc.

Merseră la localul preferat al lui Cooper, Hanging Gate, o cîrciumă cu o grădină micuță, lîngă High Street. Măcar Gavin insistă să cumpere băutura.

– Există posturi libere în fiecare secție, zise Murfin. Singura modalitate de a convinge oamenii să vină la CID este dacă aceștia se transferă ca să obțină o promovare. Sînt polițiști în uniformă care vin direct aici pe posturi de conducere și habar nu au ce înseamnă munca de detectiv.

– De ce nu apelezi la federație? îl întrebă Cooper.

– La Dogberry¹ și amicii lui? Cu ce să mă ajute?

Cooper zîmbi la porecla dată personajului caraghios din Federația Polițiștilor. Știa că Murfin avea dreptate, cel puțin în parte.

¹ Personaj din *Mult zgomot pentru nimic* de William Shakespeare, întruchiparea polițistului încrezut și ineficient (n.tr.)

– Asta ca să nu mai vorbim de Dad's Army, continuă Murfin. Apropo de măsurile pe termen scurt. Pe brigada geriatrică nu ne putem baza la nesfârșit, și nu are cine să le ia locul. Nu poți crea din nimic un detectiv cu experiență.

Murfin continuă să bea în tăcere o vreme.

– Mă gîndeam la ce spuneai tu, Ben. Despre iad.

– Era o prostie, Gavin.

– Dar e evident, nu? Iadul sîntem *noi*. Dacă există într-adevăr un iad care mă așteaptă după ce dau ortu' popii, ăsta o să fie. Doar eu. Eu, care o să-mi bat joc de viața mea pentru restul eternității.

Cooper rămase cu gura căscată privind-l pe Murfin.

Murfin dădu din cap.

– *Tu* știi, nu-i așa, Ben? Cine are nevoie de un diavol cu o furcă, eh?

– I-ai spus lui Diane ce părere ai?

– Ce? De ce aș vorbi cu ea?

– E șefa ta.

– Mai degrabă aș vorbi cu Spintecătorul din Yorkshire¹. Aș găsi mai multă înțelegere. Brusc, Murfin păru obosit. Îmi pare rău, Ben, dar uneori se pare că îmi pierd simțul umorului.

– Înțeleg. Mai vrei ceva de băut?

Murfin își goli paharul.

– Nu, mulțumesc. Îmi pare rău că te-am bătut la cap. Mă duc acasă acum.

– Ești în regulă?

– Sînt bine. Hei... ce s-a întîmplat cu întîlnirea aia a ta?

– Am amînat-o. Se întîmplă prea multe săptămîna asta.

– Păcat. Ea nu se va supăra?

– Nu, zise Cooper. Va înțelege.

Cooper așteptă cu Murfin sosirea unui taxi care să-l ducă pe acesta acasă și apoi se duse pe jos pînă la apartamentul lui. De îndată ce se depărtă de centru, străzile deveniră foarte liniștite. Cooper știa că la un moment dat va trebui să își înfrunte propria

¹ Criminal în serie care a terorizat Marea Britanie între 1975–1981, omorînd 13 femei și alte șapte abia scăpînd cu viață. (n.tr.)

moarte. Ca majoritatea oamenilor, întotdeauna se gîndise că va putea s-o evite la nesfîrșit. Și poate că citise prea multe povești în care oamenii nu mureau de fapt. În schimb, se stingeau, își dădeau ultima suflare sau nu mai existau. În conversațiile politicoase, acest subiect era evitat rapid, așa cum procedează patinatorii care alunecă pe o gheață subțire.

Uneori, putea simți sub picioare gheața subțire și nu dorea să privească în jos. Era prea multă apă întunecată sub acea suprafață fragilă.

JURNALUL MORȚII, PARTEA A TREIA

Și iată realitatea. Oamenii își schimbă forma cînd mor. Mușchii se înmoaie și gravitația trage pielea în jos. Obrajii se scofîlcesc, iar ochii se înfundă în orbite. Carnea ne capătă contururi noi, asemenea refluxului care se retrage și dă la iveală insule scufundate. Sîngele se îndreaptă spre pămînt în timp ce acesta ne trage mai aproape de el. Apoi pielea își schimbă culoarea – de la roșu la mov, de la verde la negru. Ultima noastră transformare este o reprezentare Tehnicolor.

Cînd inima nu mai pompează sînge și celulele nu mai au oxigen, spunem că persoana a murit. Da, poate creierul a murit, dar trupul, nu – nu cu adevărat. Intestinele sînt pline de microorganisme, enzime digestive și bacterii care nu mor odată cu celulele. Cînd enzimele nu mai au nimic de digerat, ce fac organele acelea? Încep să se digere singure. În cele din urmă, sîntem propriii devoratori de carne.

Ah, descompunerea! Clasică piesă în două acte. Dar actul final s-a prelungit prea mult. Carnea se desprinde de pe oase, bucătică după bucătică, fișie după fișie. O pasăre care ciugulește, o insectă care roade, o dezintegrare lentă. Vezi, sfîrșitul nostru nu e spectaculos; e doar un scîncet. Doar un strigăt în noapte pe care nimeni nu-l aude.

A doua zi dimineață, în drum spre Cressbrook, Ben Cooper observă soarele sclipind în cupola unei vechi filaturi, unde, odinioară, clopotul chema lucrătorii la muncă de la căsuțele lor de pe Apprentice Row. Dar atunci zări pentru ultima oară soarele din acea dimineață. Înainte să ajungă la filatură norii acoperiseră iarăși în întregime cerul și ploaia se întorsese.

Drumurile aveau o singură bandă pentru ambele sensuri, cu alveole tăiate în mal, unde două mașini abia puteau trece una pe lângă alta, cu mare grijă. Acest lucru necesita, evident, ca șoferii să manifeste o mare amabilitate reciprocă. Dar, atîta vreme cît turiștii nu parcau în alveole ca să facă fotografii, sistemul funcționa perfect.

Cooper observă cu plăcere că ambele filaturi de bumbac din această zonă a Wye Valley fuseseră transformate în apartamente moderne, după ce stătuseră ani întregi în paragină. Distanța dintre două filaturi era de numai un kilometru, puțin mai mult dacă urmai meandrele și pragurile de pe Wye. Litton Mill, aflată în amonte, era celebră pentru exploatarea copiilor, în secolul al XIX-lea, cînd se afla în proprietatea familiei Needham. Orfanii erau aduși de la Londra ca să lucreze la filatură, iar bătăile și abuzurile erau la ordinea zilei. De fapt, atît de mulți copii muriseră, încît familia Needham trimisese trupurile în alte parohii pentru a fi îngropate, ca să ascundă de ochii autorităților amploarea abuzurilor.

Cressbrook fusese complet diferită – o mărturie a minții luminate a unui tîmplar autodidact. William Newton își construise fabrica sub forma unui castel georgian, alături de o școală sătească și de cîteva șiruri de căsuțe cu dantelă la ferestre, pentru

muncitorii lui. Însă vedeau oare angajații lui Newton sîngele copiilor, ucenici ai rivalului său, care curgea în jos pe rîu și peste praguri? Pentru binele locuitorilor din noile apartamente aflate în Litton Mill, Cooper spera că morții își găsiseră liniștea.

Mai sus de Cressbrook se găsea o curbă foarte strînsă, destul de periculoasă, pe drumul care urca panta abruptă. La cîtiva metri sub această curbă se găsea drumul care ducea în Ravensdale. Acesta era asfaltat pe o porțiune, dar numai cît ținea Ravensdale Cottages – locuințele lucrătorilor de la vechea filatură, cunoscute pe plan local drept The Wick. Cele douăsprezece căsuțe erau mici, dispuse în două șiruri, față în față, pe fișia de pămînt în pantă. Erau construite din calcar, aveau trepte pînă la ușa din față, ferestre arcuite cu vitralii și viță care acoperea pereții.

Drumul prin Ravensdale era încă ud, deși ploaia se oprise cu cîteva ore înainte și soarele strălucea pe pantele mai înalte. În capătul de sus al văii era atît de liniște, încît Cooper putu auzi vocile a doi alpiniști care își dădeau indicații unul altuia în timp ce se cățărau pe piscul Ravenscliffe.

Dincolo de căsuțe, o cărare noroioasă se strecura către nord, îndreptîndu-se înspre valea Cressbrook pînă la Peter's Stone și Wardlow. Dar la dreapta un drum se bifurca peste cîmpuri și urma cursul rîului. Resturile descompuse ale frunzelor de anul trecut, care formau mormane pe marginea drumului, erau strivite în trecere de roțile vehiculelor și transformate într-o mîciolă maronie.

Un grup de oameni trecu pe lîngă el – hainele impermeabile le foșneau, ghetele scîrțiau pe pietrele ude și plescăiau în băltoacele de apă. Toți patru își țineau capetele plecate, uitîndu-se pe unde merg. Nimeni nu vorbea. Poate că-și păstrau puterile pentru urcușul care avea să vină de cealaltă parte a văii, unde cărarea era noroioasă și periculoasă.

Pe măsură ce Cooper cobora drumul, marginile văii deveneau mai puțin înalte, colții de stîncă dispăreau și vocile alpiniștilor se estompau în fundal.

În pădurile aflate mai jos de Litton Foot se reluase cercetarea. Fry era deja acolo, discutînd cu antropologul, dar se părea că inspectorul Hitchens sosise cu doar cîteva clipe mai devreme.

Vălătuci de ceață păreau agățați sus în copaci, iar apa cădea încontinuu prin frunziș. Deși nu ieșise de multă vreme din mașină, fața lui Cooper era rece de umezeală.

– Care-i problema? întrebă Hitchens, în timp ce Fry se îndreptă spre ei pe terenul denivelat.

– Echipa de la universitate își face probleme că nu va reuși să ridice rămășițele fără să le deterioreze, din cauza vegetației care a crescut prin schelet. Ei spun că rădăcinile sînt prea puternice și, dacă vor încerca să miște oasele, acestea se vor împrăștia.

– Și ce propun?

– Vor să sape dedesubt și să ridice întregul ansamblu – solul și vegetația de la suprafață, toate în bloc – astfel încît să-l poată lua în laborator fără să distrugă vreun os.

– Poate fi făcută chestia asta?

– Ei așa zic. În cel mai rău caz, ar putea tăia corpul în jumătate, undeva la mijlocul coloanei vertebrale, și să-l ia în laborator în două bucăți. Ei spun că trebuie să facă distincție între orice leziune a oaselor intervenită în momentul decesului și cele provocate după moarte de creșterea rădăcinilor.

– Care crezi că e opțiunea cea mai ieftină? se interesă Hitchens.

– Probabil că lucrul în laborator va costa mai puțin decît să-i ținem pe toți oamenii ăștia aici.

– Și vom obține și rezultate mai bune, strigă antropologul, care trăgea cu urechea. În orice caz, dacă vă interesează asta.

Hitchens se întoarse.

– Cu condiția să fie în laboratorul lor, răspunse el. Nu mi-ar plăcea să le solicit celor de la morgă să ia acest talmeș-balmeș.

– Cred că va trebui să fim de acord cu ei, dacă vrem să obținem ceva rezultate, interveni Fry.

– În ceea ce-i privește pe specialiștii legiști... nu crezi că uneori e mai mare daraua decît ocaua? Ne dau bugetul peste cap cu totul.

– Da, domnule. Dar, din nefericire, în ziua de azi, ei sînt cei pe care îi cred jurații, nu noi.

Cooper descoperi că un polițist local împrumutase un cîine special pentru căutare, unul care era antrenat să găsească rămășițe umane. După cum se zvonea, acești cîini erau pregătiți

undeva în vestul Scoției, prin localizarea cadavrelor unor porci, îngropate în uniforme de poliție. Se zice că mirosul cărnii de porc aflate în descompunere ar fi cel mai apropiat de mirosul resturilor umane în putrefacție. „Dar chestia cu uniformele de poliție era sigur o glumă, nu-i așa?”

Profită de ocazie și intră în vorbă cu însoțitorul câinelui. Lui Cooper îi plăcea să audă detalii despre alte specializări ale oamenilor. Într-o zi, probabil, va trebui să-și aleagă și el una. Cam cu un an în urmă fusese repartizat la unitatea poliției judiciare din mediul rural și se așteptase ca acest lucru să fie primul pas spre un transfer. Dar subiectul nu mai fusese discutat de atunci și nici el nu se interesase, ca să nu provoace soarta.

– Cîinele e fantastic, spuse însoțitorul. Are un nas ca un radar. Poate detecta un corp în descompunere aflat pe fundul unui lac, doar adulmecînd bulele ridicate la suprafață.

– Glumești.

Cooper se uită la ciobănescul german care stătea cuminte lîngă însoțitorul lui. Se gîndi că ceea ce reușea cîinele cu nasul era, de fapt, mai mult decît ce făcea un radar – dar nu se putu gîndi la o comparație mai potrivită.

– Dar nu e vorba doar de îndrumarea cîinelui, completă însoțitorul. Tehnicile arheologice pot fi utile în această muncă. Sîntem pregătiți să analizăm vegetația și schimbările din peisaj provocate de cadavrele îngropate.

– Cum faceți asta?

– Ei bine, deasupra unui mormînt vegetația e otrăvită la început, din cauza existenței în sol a unei cantități prea mari de nutrienți în stare pură. Din cadavru, înțelegeți.

– Da.

– Dar, cu trecerea timpului, nutrienții se descompun, iar plantele cresc nefiresc de abundent. Astfel, un petic foarte verde într-o zonă cu vegetație rară poate fi un indiciu al amplasamentului unui mormînt.

Cooper îl studie pe însoțitorul cîinelui. Bărbatul avea un accent scoțian, dar asta nu implica, în mod necesar, să dai crezare zvonului referitor la porci. Nici măcar nu era în uniformă, ci purta o salopetă albastră.

– E de-nțeles.

– Totuși, nu întotdeauna e așa. Am văzut locuri unde cadavrul se afla doar de câteva săptămîni, dar solul și vegetația reveniseră la starea inițială. E incredibil cît de rapid se poate întîmpla asta. Atunci te confrunți cu o adevărată problemă.

Amîndoi priveau în jos, înspre pădure, unde echipa de la universitate și criminaliștii încă lucrau.

– Știți, uneori, continuă însoțitorul, e ca și cum peisajul acceptă pur și simplu un corp și îl digeră complet, în timp.

Fry se apropie și îl trase pe Cooper de lîngă însoțitorul cîinelui.

– Opinia experților e că lipsa oaselor ar putea fi, pur și simplu, rezultatul natural al procesului de transformare a cadavrului în schelet, spuse ea, ca și cum el îi pusese o întrebare, căci nu mai există piele sau mușchi care să le țină la un loc. Dar eu tot cred că ar fi nevoie să le separi fizic pe unele dintre acestea de schelet. Tu nu?

– Crezi că ar fi putut să dea cineva peste schelet și să ia câteva trofee, în loc să raporteze găsirea lui?

– E o posibilitate. Dar, de asemenea, știi foarte bine că ar putea fi vorba de cineva care știa de existența rămășițelor și, pur și simplu, a așteptat pînă cînd s-a ivit momentul potrivit.

– Cine ar face una ca asta?

– Ar putea fi cineva fascinat de procesul morții.

– Crezi că ar fi putut-o strangula pe Audrey Steele, după ce aceasta a murit?

– Altfel de ce ar fi luat osul hioid?

– Nu știm dacă l-a luat. Știm doar că lipsește, atît. În raportul antropologului se zice că ar fi putut fi luat de un animal. Un șobolan sau o vulpe. Sau de o pasăre – spune că putea fi vorba și de o pasăre. Diane, acum osul ăla ar putea fi oriunde.

– S-a întors la cadavru, zise Fry hotărîtă. Dacă a luat ceva sau cineva acel os, atunci el a fost ăla.

– Cîți oameni ar recunoaște un os hioid, dacă ar vedea cumva vreunul? Cîți știu chiar că există?

Dar Fry nu voia să se dea bătută.

– Oricine are câteva cunoștințe de anatomie. De fapt, oricine are experiență în lucrul cu cadavrele.

Pentru moment, se uită la echipa de la universitate, care se întoarce cu cazmalele la muncă, și la câinele care patrula ceva mai jos, pe panta versantului.

– Diane, mă gîndeam la Tom Jarvis, spuse Cooper. Are patru cîini, care aleargă liberi pe proprietatea lui, lîngă Litton Foot. Mă rog, acum sînt trei. Îi are de ceva vreme – de cînd erau cățeluși.

– Așa, și?

– Cum de nici unul dintre aceștia nu l-a alertat de prezența unui cadavru în descompunere, aflat la cîțiva metri de proprietatea lui? Cu siguranță cîinilor nu le-ar fi scăpat mirosul, chiar dacă Jarvis nu l-a remarcat.

– Cadavrul a fost lăsat în aer liber pe timpul descompunerii? Cooper ezită.

– Cînd a fost găsit, era.

– Dar atunci era deja transformat în schelet.

– Da. Problema este că am presupus că a fost expus la aer tot timpul. Asta ar concorda pe scara timpului cu ritmul rapid de transformare a cadavrului în schelet. Dar la început mirosul trebuie să fi fost foarte neplăcut. S-a răspîndit pe o zonă întinsă, mai ales dacă a fost dus de vînt. N-ar fi fost nevoie de un cîine antrenat să găsească rămășițe umane. Orice tîmpit cu simț olfactiv ar fi putut să-l remarce.

Mai făcură încă vreo cîțiva pași, Fry rămînînd tăcută, în timp ce Cooper își ducea raționamentul mai departe. Se opri și se întoarce către ea.

– Pe de altă parte, dacă la început cadavrul ar fi fost acoperit sau înfășurat în ceva, mirosul nu s-ar fi răspîndit, dar și viteza de descompunere ar fi fost mai mică.

– Asta are o altă implicație, zise Fry.

– Da, știu. Ar însemna foarte clar că cineva s-a întors la locul faptei și a dezvelit cadavrul. Dar cei de la laborator nu au remarcat vreo intervenție asupra rămășițelor – nici una care să fie de origine umană.

– Am putea să le cerem criminaliștilor să cerceteze din nou locul.

– Să-l pieptene cu atenție de data asta?

Fry își puse mîna pe brațul lui.

– Cu un ochi mai atent la urmele fizice mai recente, Ben. Ultima oară au cercetat locul ca pe un sit istoric. Probabil aveau impresia că le-am cerut să o facă pe arheologii.

– Uneori cred că ar trebui să aplice din nou spînzurătoarea pentru unii, zise Tom Jarvis, cînd Cooper îi făcu o vizită la Litton Foot. Sau ceva mai rău decît spînzurătoarea.

Jarvis lucra într-un șopron, aflat pe o latură a casei. Printre sculele aflate acolo, Cooper observă o menghină și un strung. Mirosul aromat al lemnului proaspăt strunjit se strecura pe ușa deschisă.

– Mai rău, domnule?

– Mai existau și alte metode folosite odinioară pe aici – așa se spune. A fost un timp cînd criminalii și infractorii nu erau menajați.

– Asta a fost cu multă vreme în urmă, domnule Jarvis.

Jarvis fornăi disprețuitor și-și lovi palmele una de cealaltă, ca să scuture cîțiva cîrlionți de lemn de pe mînușile de lucru.

– Știți stîncă aia mare de pe culmea estică de lîngă capătul văii Cressbrook?

Arătă spre valea unde, de-abia vizibilă la distanță, se afla formațiunea izolată de calcar pe care Cooper o observase cu cîteva zile mai înainte. De aici părea aproape pătrată, ca un molar spart, ultimul dinte dintr-o dantură fărîmițată de bătrînețe.

– Da, am observat-o. E Peter's Stone, nu-i așa?

– Mda, ăsta-i numele trecut pe hartă, zise Jarvis. Dar pe aici i s-a spus întotdeauna Gibbet Rock.

Cooper îl privi țintă, în timp ce își dădea seama de semnificația cuvintelor neașteptate.

– Ai spus *gibbet*¹? I se spunea Gibbet Rock?

– Încă i se spune, de către cei care își aduc aminte.

Jarvis se întoarse înapoi în șopron, începînd să-și scoată mînușile. Își ridică privirea surprins, cînd Cooper îl apucă de braț.

¹ „Spînzurătoare“

– Ce să-și aducă aminte, domnule Jarvis?

– Ei bine, ei cred că acolo a avut loc ultima execuție prin spânzurare. Despre asta-i vorba.

Cooper îi dădu drumul la braț, stînjedit de propria reacție.

– Continuați.

– Anthony Lingard – așa-l chema pe flăcău. L-au spânzurat pentru că l-a omorît pe încasatorul de la bariera de la Wardlow Mires. A fost spânzurat de stîncă, închis într-o cușcă de fier, unde putea să-l vadă toată lumea.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– În anul bătăliei de la Waterloo, se pare.

– Asta a fost în 1815.

Jarvis ridică din umeri – detaliile nu erau importante, părea el să spună. Putea să se fi întîmplat și ieri.

– Păi, o spânzurare era o adevărată distracție în vremurile alea. Nu exista televizor pe atunci. Așa că mulți au venit să-l vadă pe Lingard, și descîlcăreții locali au pus tarabe în apropierea stîncii, cu hotdogi și suvenire, sau ce era pe vremea aia. Sigur că n-a durat.

– De ce?

– Cînd cadavrul a început să putrezească, spectacolul și-a pierdut farmecul.

Cooper dădu din cap. În Derbyshire, asemenea mostre de istorie continuau să existe în peisaj, întruchipate în forme naturale, precum Gibbet Rock. Execuția lui Anthony Lingard parcă avusese loc ieri. Pentru cei care-și aduceau aminte.

– Oricum, ați venit aici pentru ceva, zise Jarvis. Cred că sînteți ocupat cu lucruri mai importante decît persoana mea.

– Domnule Jarvis, mi-ați spus că, la un moment dat, obișnuiați să lăsați cîinii să alerge prin pădure. De ce nu i-ați mai lăsat?

– Nu eu nu i-am mai lăsat. Au fost ridicate noi garduri pe proprietate. Asta i-a oprit pe cîini să intre în pădure.

– Și cînd s-a întîmplat asta, mai exact?

– A, nu știu. Acum doi ani, cred.

– Putem să aruncăm o privire la gardul cel nou.

– Dacă doriți... Nu-s prea multe de văzut. E un simplu gard.

Jarvis o luă înainte pe poteca din grădină și intră în padoc pe o poartă laterală. Doi dintre cîini le veniră imediat în întîmpinare, cu limbile bălăngănindu-se și cu ochii exprimînd bucurie. Jarvis întinse mîna, deși purta încă mănușile de lucru.

– Haide, Feckless, zise el, scărpinînd urechile unui cîine. Țsta care a venit la dumneata e Aimless.

Aimless își lipise nasul de ghetetele lui Cooper. Adulmeca asemenea unui cîine de vînătoare, aproape inhalînd capetele șireturilor. Cooper nici nu îndrăznea să-și ridice piciorul, de frică să nu lovească animalul în botul cercetător.

– Nu vă faceți griji, zise Jarvis observîndu-i ezitarea. Cine n-are minte nu simte.

Vechiul gard, aflat pe malul estic al rîului, era rupt în cîteva locuri și plin de găuri, suficient de mari ca unul dintre cîinii lui Tom Jarvis să treacă prin el, sau chiar Jarvis însuși. Dar la treizeci de metri deasupra lui, lîngă vîrfurile pantei, se găsea un nou gard, făcut din stîlpi solizi de lemn și plasă de sîrmă, iar deasupra prevăzut cu sîrmă ghimpată. Era ca și cum proprietatea își retrăsese limitele, abandonînd noua zonă de acces. În alte locuri, în parcul național se puseseră noi pîrleazuri, ca să faciliteze accesul, dar aici nu fusese necesar.

– Nu se poate trece pe aici, spuse Cooper.

– Mie nu mi-ar plăcea nici să încerc să sar peste el, zise Jarvis.

– Cînd l-au ridicat, au pus gard pe toată proprietatea?

– Nu. Pe terenurile unde limita proprietății se află la drum există ziduri de piatră. Au vreo trei metri. Au fost construite cu multă vreme în urmă, ca să-i împiedice pe oamenii obișnuiți să intre. În alte locuri, există gardul de la ferme, iar fermierii au grijă de el. Nu, se pare că cel mai mult îi preocupă pădurea. Cred că nu le plăcea ideea că ar putea cineva să bîntuiască pe acolo și să se distreze.

– Oamenii obișnuiau să meargă în pădure?

– A, da! Există o potecă știută de toți, care ajunge pînă în partea de sus a pămîntului meu. Traversează culmea și coboară în Miller's Dale. Dar, dacă știai unde e rupt gardul, puteai intra în pădure. I-am văzut din cînd în cînd. Noaptea, știți...

– Braconieri?

– Probabil. Nu le-am pus niciodată întrebări. Nu sînt atît de smintit.

– Și noul gard i-a împiedicat cu ceva?

Jarvis pufni disprețuitor.

– Nu-i împiedici pe braconieri așa ușor – nu în zilele noastre. Sînt profesioniști. Lucrează în echipă și sînt bine dotați. Nici un pădurar nu s-ar pune, de unul singur, cu un braconier. Cel mai probabil, ar mînca o mamă zdravănă de bătaie.

– Da, știu.

Prezența bandelor de braconieri ar putea explica totul. Cel mai probabil nu ar fi din zonă, așa că nimeni nu i-ar putea recunoaște. Ar fi înarmați și nu le-ar plăcea ca un cîine prea zelos să le stea în cale. Dacă se observase desfășurarea unor activități de braconaj, asta ar explica și ridicarea noului gard. Dar ce vînat era în aceste păduri, ca să-i atragă pe braconieri? În mod sigur nu existau decît cîțiva iepuri.

Cooper privi în jur. Aici mușchiul era atît de gros pe zid, de parcă cineva împletise un pulover de un verde-strălucitor, cu care drapase construcția în falduri de lînă. O gaură în stîncile de deasupra drumului era acoperită cu mușchi și din ea atîneau ferigi, ca o cascadă lipsită de apă – cu excepția umezelii permanente care se prelingea pe suprafața rocii. Se întrebă dacă unele dintre aceste ciuperci erau de tipul celor care secretau acizii ce dizolvau stîncile și le transformau în țărînă. Totul se descompune, în cele din urmă.

Începură să urce din nou către casă. Văzută de jos, veranda masivă părea să fi deformat casa, dîndu-i o formă ciudată. Părea joasă și ghemuită, ca un animal care se pregătea să sară. Cooper își aduse aminte că venise să-l mai întrebe ceva pe Tom Jarvis.

– Domnule Jarvis, aveți cîțiva cîini pe proprietate, afirmă el.

Jarvis se uită la cîini, apoi din nou la Cooper. De ce era nevoie să facă risipă de cuvinte? Cooper irosise deja o frază întreagă.

– Tocmai am văzut în acțiune un cîine utilitar special.

Jarvis își scoase o mînușă trăgînd-o cu dinții, apoi o scoase și pe cealaltă și le puse pe amîndouă în buzunar, de parcă se

pregătea să facă ceva sau găsea conversația plicticoasă. Cooper simți că era pe punctul să-și piardă tot interesul.

– Ceea ce mă întrebam, domnule, continuă el, este de ce nici unul dintre câini nu a detectat mirosul corpului în putrefacție, aflat de luni întregi la marginea proprietății dumneavoastră.

– Nu știu. Ar trebui să-i întrebați.

– Majoritatea câinilor ar detecta așa ceva. Mirosul este foarte puternic în timp. În unele etape ale descompunerii este de neconfundat.

– Nu-i las să intre în pădure, zise Jarvis nerăbdător. V-am spus. Nu intră niciodată acolo. ... Cu excepția bătrânicii – și uite ce i s-a întâmplat.

– Chiar și așa...

– Uitați ce e. Chiar nu știu – poate mirosul de rahat i-a îndepărtat de urmă.

– Cadavrul a stat acolo optsprezece luni, zise Cooper, iar tolba a fost lăsată cu numai câteva zile în urmă.

Jarvis se uită încruntat peste vale.

– La țară întâlnești o mulțime de rahat.

– Poate. Cooper își dădu seama că nu avea să ajungă nicăieri, dacă îl contrazicea pe Jarvis. Apropo, ce-ați făcut cu excrementele găsite?

– Ce-am făcut cu ele? întrebă Jarvis uimit. Ce credeți c-am făcut?

– Nu-mi dau seama.

– Le-am pus în mormanul de compost. N-avea rost să irosc un rahat bun.

– Și e încă acolo?

– Desigur, doar dacă n-a venit vreun ticălos să-l fure în timpul nopții. Nu știi niciodată în ziua de azi.

– Mă întrebam dacă n-ați putea să-l lăsați acolo unde este, pentru un timp.

Jarvis îl privi țintă.

– O să putrezească, zise el. Asta-i și ideea cu mormanul de compost.

– Aș vrea să vină cineva să ia o mostră. Pentru eventualitatea în care avem ocazia să obținem un profil ADN pentru comparație.

– Un profil ADN?

– Da, domnule.

Dar Jarvis continuă să afișeze o expresie sceptică. Cooper nu-l condamnă. Nici el nu credea că are prea multe șanse. Fie să obțină aprobare, fie să convingă un criminalist că era o chestiune de maximă prioritate. Cineva trebuia să înscrie cererea la rubrica „Îndeletniciri de rahat“.

– Nu știu multe despre ADN, zise Jarvis în cele din urmă, dar trebuie luat din celulele corpului, nu-i așa?

– Orice celulă cu nucleu, răspunse Cooper. Așa este.

– Ei bine, rahatul... Apoi Jarvis făcu o pauză, de parcă era uimit că trebuia să explice asta, chiar și lui Cooper. Rahatul este un deșeu, mâncare nedigerată. Provine din porcăriile pe care le-ai mâncat. Dacă testezi porcăria asta, probabil o să obții profilul ADN al unui Big Mac și al unei porții mari de cartofi prăjiți, cu McNuggets. Nu c-ar fi prea multe dintr-astea mergînd pe două picioare pe străzile din Edendale. Dar la ce v-ar fi de folos?

– Sperăm să obținem unele celule care să se fi desprins de pe mucoasa intestinală, în timp ce materia trecea prin intestin, spuse Cooper răbdător.

– Așa credeți?

– Dar va trebui să luăm mostra destul de rapid. Nu sînt sigūr sută la sută, dar cred că ADN-ul din excremente se va degrada în două săptămîni. În acest caz nu a fost expus la soare, ceea ce e un lucru bun. Razele ultraviolete degradează ADN-ul mai repede decît orice altceva.

– La naiba cu astea! exclamă Jarvis. Ce-aveți de gînd să faceți în legătură cu ticălosul care mi-a împușcat ciinele?

Cooper privi înspre pădure.

– În după-amiaza asta facem o vizită la Alder Hall, ca să vedem ce se petrece acolo.

– Pe toți dracii, faceți ceva! Mi-a mai rămas niște lemn – o să încep să ridic o spînzurătoare, nu-i așa?

20

De data asta Vivien Gill nu era singură. Ceca ce îi sugerase la început lui Cooper faptul că femeia avea musafiri fusese numărul de mașini parcate pe stradă, lângă casa ei, fără a mai menționa și motocicletele. Cooper își lăsa Toyota aproape de colțul străzii și o luă pe jos, întrebându-se dacă avea loc vreo nuntă, pe undeva. Sau o înmormântare, bineînțeles.

Ușa fu deschisă de un bărbat masiv, de aproape patruzeci de ani, cu o burtă mare și umeri de fost boxer. Inevitabil, Cooper își aminti de Billy McGowan. Bărbatul dădea senzația că e total nepotrivit pentru îndeletnicirea pe care o avea; părea un om care ar fi trebuit să facă ceva ce presupunea mai mult efort fizic decât acela de a deschide ușa vizitatorilor. De preferat o slujbă care implica împărțirea de lovituri.

– Sînteți tipul de la poliție? îl întrebă bărbatul, cu o bănuială instinctivă.

Cooper se legitimă.

– Detectiv Cooper, domnule. Am venit să o văd pe doamna Gill.

– Vă așteaptă.

– Vă mulțumesc, domnule. Dumneavoastră sînteți...

– Din familie.

Cuvîntul fu abia mormăit, rostit ca și cum comunica mai multe informații decât dădea, în mod normal, poliției. Instinctul lui Cooper începu să se trezească. Simți că, fără îndoială, dacă bărbatul i-ar fi spus cum îl cheamă, l-ar fi recunoscut dintr-un cazier sau de pe o listă de procese.

Ținu ușa deschisă, și Cooper se strecură pe lângă el, în hol. Poate că, în acel moment, moartea și funeraliile îi ocupau prea

mult mintea lui Cooper, dar celălalt mirosea de parcă deja murise. Probabil luna trecută, cândva. Poate că nu fuseseră în stare să-i programeze încă înmormântarea și el se transforma în țărână, puțin câte puțin, ca și cum corpul i se descompunea.

– Vă cunosc de undeva? îl întrebă Cooper.

– Nu.

– Cred că trebuie să vă fi văzut prin jur. Unde lucrați?

Bărbatul închise ușa de la intrare și se uită fix la el. Era numai cu vreo câțiva centimetri mai înalt decît Cooper, dar avea niște kilograme bune în plus, cele mai multe la burtă și la umeri.

– La serviciul de canalizare. Amestec rahatul¹.

Cooper se întoarse, auzind ușa de la sufragerie care se deschise în spatele lui. O femeie pe care nu o recunoscuse îl studia. Avea părul vopsit în roșu-aprins și îl privea cu ochii mijiți printr-un nor subțire de fum de la țigara din colțul gurii.

– El e tipul de la poliție? îl întrebă ea pe bărbat.

– Așa zice.

Cooper își arată din nou legitimația.

– Detectiv Cooper.

– În regulă, afirmă femeia. E înăuntru.

Cooper își dădea seama, după rumoarea din sufragerie, că încăperea era plină de oameni. Mobila fusese împinsă la perete, lăsînd un spațiu în mijlocul covorului, de parcă era pregătit pentru un spectacol. Cîteva clipe Cooper reuși cu greu să respire din cauza fumului, precum și a căldurii emanate de prea multe corpuri înghesuie într-o încăpere mică.

Cînd intră în cameră și i se făcu semn către un loc aflat în fața unui mănunchi de priviri ostile, își dădu exact seama de la cine se aștepta reprezentația.

Gavin Murfin îi oferi inspectorului un baton mic de ciocolată dintr-o cutie de Cadbury's Heroes, pe care o zornăi ispititor. Hitchens scutură categoric din cap.

¹ În original, *shit stirrer*. Joc de cuvinte intraductibil. La sensul figurat, expresia desemnează un om care crează probleme celorlalți. (n.tr.)

– Domnule inspector, detectivul Murfin l-a verificat pe fostul partener de afaceri al lui Melvyn Hudson, adică pe Richard Slack, îl informă Fry.

– Ăsta-i fiul bătrînului Abraham, interveni Murfin. Și tatăl lui Vernon. Richard era a doua generație din familie care reprezenta numele Slack în cadrul afacerii, ca să zic așa.

– El și Melvyn Hudson erau din aceeași generație? întrebă Hitchens.

– Dacă vrei, se poate spune și așa. Tații lor au pus bazele firmei, dar amîndoi s-au retras și au lăsat afacerile pe mîinile fiilor. Bătrînul domn Hudson a murit, dar Abraham Slack încă se ține bine – chiar dacă nu mai deține un rol activ în cadrul firmei Hudson and Slack.

– Și ce i s-a întîmplat lui Richard? se interesă Hitchens.

– A murit într-un accident de mașină, anul trecut.

– Da, îmi aduc aminte, spuse Hitchens, aplecîndu-se în scaun. S-au scris o mulțime de lucruri în ziar despre el. Dar nu era de competența noastră, nu-i așa?

– Cazul a fost la Divizia C, zise Murfin. De fapt, a fost puțin ironia sorții. Richard Slack primise un telefon tîrziu în noapte și se ducea să ridice un cadavru de la o casă de lîngă Holymoorside. Conducea una dintre acele furgonete fără însemne și cu geamuri negre.

– Asta s-a întîmplat înainte sau după funeraliile lui Audrey Steele?

– După, la aproape două luni.

– Ei bine, presupun că antreprenorii de pompe funebre își găsesc sfîrșitul la fel ca noi toți, zise Hitchens.

Murfin ridică din umeri.

– De asemenea, Dad's Army m-a ajutat să fac unele investigații asupra situației afacerilor la firma Hudson and Slack. Se pare că e aproape ultima afacere de familie în rîndul antreprenorilor de pompe funebre din această vale. Toți ceilalți independenți au dispărut. Cei mai mulți dintre ei aparțin acum unei corporații mari, deși adesea își păstrează numele vechi, pentru a-i face pe oameni să creadă că încă sînt proprietari pe plan

local, cum s-ar spune. Cîteva dintre ele sînt conduse de companii americane.

– Asta afectează firma Hudson and Slack?

– Se zice că o duc cam greu de o vreme, răspunse Fry. Se pare că au pierdut o mulțime de afaceri în ultimii ani, în favoarea marilor rechini. Presupun că e o chestiune a avantajelor pe care le au companiile mari, ca în oricare domeniu de activitate.

– Jucătorii mai mari întotdeauna îi vor elimina pe cei mici, dacă li se permite, spuse Hitchens. Țasta-i mersul lucrurilor.

– Din cîte-am auzit, aceștia sînt fără milă. Lansează zvonul că e posibil ca o firmă de pompe funebre mică să-și facă apariția la o înmormîntare cu vehicule nepotrivite sau cu personal îmbrăcat total aiurea, a cărui experiență în ceea ce privește înmormîntările se reduce la prezența în barul de lîngă cimitir. Toată lumea vrea ca o înmormîntare să decurgă fără nici un incident și, oricum, deciziile de genul ăsta se iau în condiții de stres.

Hitchens se uită de la unul la altul.

– Hudson ne-a spus că afacerile merg bine, nu-i așa?

Fry scutură din cap.

– Ce ne-a spus era că acum cererea e în creștere. Demografia în schimbare și toate astea... Asta nu înseamnă că toate noile afaceri ajung la el, nu-i așa? Depinde de reușitele pe care concurența le are în zona asta. Mă întreb ce rol avea partenerul lui? Richard Slack a fost un modernist sau un tradiționalist? Care dintre ei reprezenta adevărata forță motrice din spatele afacerii? Ar fi interesant de știut care a fost relația dintre ei.

Pentru o clipă, Fry își lovește ușor dinții cu un pix, apoi se opri brusc și privi îngrozită capătul pixului.

Mai e un punct de interes, interveni Murfin, plin de sine.

Ai lăsat la urmă bomboana de pe colivă? îl întrebă Hitchens.

Murfin zîmbi.

Cu cîteva luni în urmă, Hudson și Slack au reclamat o spărgere la sediul lor de pe Manvers Street. Printre alte lucruri, boșii au furat și un bidon de plastic, care conținea douăzeci și cinci de litri de lichid de îmbălsămare – o substanță numită Cremotech.

– Și ce poate face cineva cu așa ceva? Întrebă Hitchens.

– Poate reprezenta o nouă experiență în domeniul drogurilor, dacă ești interesat de așa ceva. Se pare că ultima găselniță o reprezintă amestecul cu cannabis al lichidului de îmbălsămare, pentru a obține un efect deosebit. O altă idee importată din Statele Unite.

– Asta sună idiot de periculos.

– Ai dreptate.

Fry se aplecă peste biroul inspectorului.

– Opinia medicului e că acest material are un efect extrem de coroziv în contact cu pielea sau dacă este ingerat. Amestecat cu cannabis, conduce la violență și la psihoză. Cauzează halucinații, euforie, creșterea toleranței la durere și produce senzații de furie, pierderea memoriei și paranoia. În cazuri extreme, poate duce la orbire sau chiar la moarte.

Hitchens ridică o sprânceană.

– Interesant. Consumatorii de droguri au fost bănuți pentru această spargere? A fost careva acuzat?

– Nu au fost acuzații, răspunse Murfin. Dar teoria a fost că cineva a citit pe internet despre această idee și a decis să o experimenteze. Au mai luat atunci și alte lucruri, în valoare totală de aproape zece mii de lire. Orice era mic și ușor de plasat pentru câteva lire.

– Ce fel de lucruri?

Murfin se uită din nou pe raportul privind spargerea.

– O, știți – bisturie, ace hipodermice, obiecte de uz medical. Orice semăna cu un produs farmaceutic, presupun. E o întreagă listă de obiecte. Inclusiv un set de trocare, ce-o mai fi și asta?! Dar nu-mi spuneți – nu cred că vreau să știu.

– Stai puțin, interveni Fry. Să aruncăm o privire pe lista aia.

Luă raportul și îl răsfoi. Gavin avea dreptate, lista era lungă. Multe dintre obiecte erau lucruri de care nu auzise niciodată și nu-și putea imagina o întrebuințare pentru acestea.

– Ce-i asta? Întrebă Hitchens.

– A fost doar o spargere, Diane, zise Murfin. OK, nu a fost niciodată elucidată, dar pare evident că a fost vorba de niște

dependenți care căutau senzații tari și să pună mîna rapid pe ceva bani ca să-și plătească următoarea doză.

– Mi-a trecut o idee prin minte, spuse Fry. Mă întrebam dacă pe lista asta e suficient echipament furat pentru a putea cineva să realizeze de unul singur o îmbălsămare.

Cînd se întoarse la birou, Cooper găsi o urnă lăsată pe masa lui, pentru a fi înapoiată lui Susan Dankin. Conform raportului, rămășițele rezultate în urma incinerării fuseseră cîntărite în laborator și aveau trei kilograme și șapte sute cincizeci de grame. Era straniu să te gîndești că domnul Dankin, redus acum la o mînă de cenușă, avea probabil cam aceeași greutate ca atunci cînd se născuse.

Dar urna trebuia să mai aștepte înainte de a se întoarce pe raftul ei. El și Diane Fry aveau o întîlnire cu un agent imobiliar, după-amiază, la Alder Hall. Și, mai tîrziu, spera să asiste la a doua înmormîntare a lui Audrey Steele.

– Spînzurătoare? întrebă Fry cînd Cooper îi raportă despre vizita la Tom Jarvis. Zici că e un loc numit Gibbet Rock, lîngă Wardlow și Litton Foot?

– Da, răspunse Cooper.

Fry începea să se înroșească de emoție.

– Asta-i, Ben. „Urmează semnele spînzurătorii și ale stîncii și-l poți întîlni pe devoratorul meu de carne.“ Stîncă asta este din calcar, corect?

– Da.

– Al doilea mesaj al lui începe să aibă sens, în sfîrșit. Să aruncăm o privire pe hartă.

– Unde e transcrierea?

– N-am nevoie de ea, zise Fry. Începe cu: „Tot ce ai de făcut e să găsești sălașul morții. Eu sînt aici, în centrul lui – un cimitir de zece kilometri lățime“. Gibbet Rock... asta e la cinci kilometri de biserica din Wardlow, bănuiesc, nu?

– Cu siguranță.

– „Uite, sînt participanți îmbrăcați în negru, roind ca furnicile în jurul unui cadavru descompus.“ Nici o problemă aici – se afla la o înmormîntare atunci cînd a sunat. „întinde-le la soare,

atîrnă-le oasele într-o spînzurătoare.“ Asta-i Gibbet Rock a ta – Fry își înfipse un deget în hartă. La vest de Wardlow.

– OK.

– „Vor putrezi afară, pînă cînd carnea va dispărea.“

– Audrey Steele? sugeră Cooper. Se potrivește.

– S-ar putea.

– Ăsta-i Litton Foot, aici.

Fry încuviință din cap.

– „Sau, desigur, într-un sarcofag.“

Pentru moment, amîndoi rămaseră tăcuți.

– Nu știu, spuse Cooper.

Dar Fry continuă să citeze mesajul pînă la capăt, de parcă îi era programat în memorie.

– „E foarte simplu. Tot ce ai de făcut e să găsești sălașul morții.“

– Tot nu știu, Diane.

– În regulă. Apoi trebuie să urmărim semnele de la „spînzurătoare și de la stîncă“. Lasă-mă să dau cîteva telefoane și pe urmă mergem.

– Ești sigură de asta? Ar putea exista și alte interpretări.

Fry îi aruncă o privire în timp ce ridică receptorul.

– Da, sînt sigură. Ben, încep să intru în mintea lui. Nu asta ai spus că ar trebui să facem? Uite, eu chiar o fac.

– Inspectorul a spus să nu mai alergăm după cai verzi prin țară...

Dar Fry începuse deja să vorbească la telefon. Cooper se uită la urna de pe birou și la dosarele cu persoane dispărute. Ei, bine. Măcar o dată nu putea fi acuzat că face lucrurile de capul lui. Era decizia lui Fry.

Și s-ar putea să aibă dreptate. El nu învățase pe dinafară mesajele, așa cum o făcuse ea, dar își amintea o frază din al doilea apel, pe care Fry nu o citase. „Da, poți să-l vezi cu ochii tăi. Poți fi martorul ultimelor clipe.“ S-ar putea să nu aibă prea mult timp la dispoziție.

O jumătate de oră mai tîrziu, Cooper se afla din nou pe drum spre Wardlow. Matt fusese cel care îi amintise că localnicii denumiseră drumul dintre Wardlow și Monsal Head, Scratter. *Scrat* însemna, în dialect, „a zgîria“ sau „a se agăța“, iar caii tre-

buiau să se „agațe“ ca să se suie pe deal. Însă unii spuneau că numele vine de la *scratti*, termenul scandinav pentru demon. Diavolul însuși era denumit Old Scratch în folclorul local.

Vikingii lăsaseră o moștenire bogată în aceste locuri. Derbyshire aparținuse odată Danemarcei, armata invadatoare fiind staționată în comitatul învecinat, în peșterile de sub Castelul Nottingham. Acei vikingi erau oameni superstițioși și populaseră peisajul cu demoni și monștri, nenumărate ființe fantastice bîntuind fiecare colț întunecat și fiecare loc nefamiliar de pe hartă.

De-a lungul secolelor, urmașii lor nu doriseră să dea uitării cele mai sinistre povești, nici chiar în fața raționalismului sau a religiei la modă. Unele dintre acele legende luaseră în stăpînire cu atîta putere dealurile și văile pline de umbre, încît nu vor putea fi niciodată îndepărtate. Demonii se ascundeau în fiecare toponim.

– Ben, acest profesor Robertson, începu Fry în timp ce treceau prin Wardlow. E ciudat de-a binelea, nu-i așa?

– E OK. E doar puțin... Cooper ezită, încercînd să găsească cel mai potrivit cuvînt. Bine, poate e puțin obsedat. Înțelegi, el are acest interes special pentru un subiect în care se consideră cel mai mare expert din lume. Îi place să facă paradă cu știința lui. Asta îl face să pară cam...

– Ciudat?

– Doar pentru că e puțin excentric și obsedat de ritualurile morții nu înseamnă că se duce seara acasă și își pune în practică fanteziile necrofile asupra trupurilor victimelor sale.

– Ți-a vorbit de necrofilie?

– Nu.

– Așadar, asta e rodul imaginației tale, nu?

Cooper oftă.

– E clar că ți-ai format o părere despre Freddy Robertson fără să ai vreo dovadă. Este vorba de vreo intuiție de-a ta, Diane?

– Intuiție, pe naiba! Este experiență. Am întîlnit destui ciudați ca să-mi dau seama cînd văd unul!

– Corect.

– Profesorul e înșurat?

– Nu știu. Nu a pomenit niciodată de o doamnă Robertson.

– Poți să afli?

– Cred că da.

Cooper bănuia că Robertson era fie burlac, fie divorțat. Era greu să trăiești cu un om cu obsesii. Dar nu se știe niciodată – compromisurile pe care oamenii le fac pentru păstrarea unei relații pot fi uimitoare.

– A, am uitat să-ți spun, zise Cooper. Am trecut prin momente foarte neplăcute la doamna Gill. Toată familia era strânsă acolo, pregătindu-se pentru înmormântarea din această după-amiază. Adică de cea de-a doua înmormântare a lui Audrey Steele. M-au supus efectiv unui interogatoriu în legătură cu evoluția anchetei.

– Și ce le-ai spus?

– Nu prea am avut ce să le spun. Nu au fost prea fericiți aflând asta. Am avut noroc să plec înainte să mă linșeze.

– Unii trebuie să facă și chestia asta.

Formațiunea stîncoasă denumită Peter's Stone sau Gibbet Rock se afla în capătul de nord al rezervației naturale Cressbrook Dale, o zonă de teren calcaros, cu păduri de frasin ceva mai departe în vale. De-a lungul râului, era o cărare care intra în vale, la care se ajungea printr-o poartă micuță, cu arc, și printr-o deschidere în zid care permitea pătrunderea numai a unei persoane zvelte, fără prea multe haine. Cooper își zise că el probabil ar reuși să se strecoare, cu condiția să o facă înainte de masă.

– Trebuie să mai existe și altă cale, zise Fry, privind cîmpurile pline de oi.

Pe fundul văii, râul năvalnic părea imposibil de traversat.

– Da, cred că există.

Chiar la intersecția cu drumul spre Wardlow, descoperiră o poartă spre o fermă, doar atît de largă cît Toyota lui Cooper să pătrundă la limită înăuntru, pe lîngă un păducel plin de mucegai. Poarta stătea închisă doar cu ajutorul unei sfori portocalii folosite pentru legat baloții, care fusese prinsă de unul din stîlpii de piatră ai porții. Vehiculul cu tracțiune integrală se descurcă bine pe drumul neasfaltat, pînă cînd dădură de o porțiune unde râul umflat ajunsese la zidul de pe cîmp și inundase pămîntul de cealaltă parte. Cooper se opri și își ridică privirea spre Peter's Stone, aflată la circa două sute de metri mai departe.

– Mi-e teamă că va trebui să o luăm pe jos.

Fry deschise portiera și privi apa care clipea lîngă roți.

– Eu nu ies de aici.

– E adîncă, dar curată.

– Eu nu ies.

– Pot să-ți împrumut niște cizme de cauciuc. Sînt în portbagaj.

– Bine.

Poteca era plină de excrementele oilor care îi priveau cum trec, fără să clipească, mișcîndu-și fîlcile ritmic. Fuseseră tunse de curînd și însemnul roșu al proprietarului se vedea clar pe o parte. Unele mai aveau miei, acum în vîrstă de cîteva luni, dar fără să poarte însemne pe urechi.

– Ai grijă să nu te îndepărtezi de potecă, Diane, o sfătui Cooper, întrucît Fry începuse să rămînă în urmă.

– De ce, oile sînt periculoase?

– Nu, dar terenul este.

Cooper zîmbi pentru sine în timp ce sărea un pîrleaz. Fry își aminti că îi spusese lui Cooper cît de periculoase puteau fi vacile cînd aveau viței. Dar acest lucru nu se aplica și în cazul oilor.

– Indicatoarele ne avertizează de prezența unor puțuri de mină periculoase. Pe aici trebuie să fi existat exploatări miniere. În timp, puțurile au fost acoperite, și uneori nu le vezi decît atunci cînd te afli deasupra lor.

Cooper realizează că vorbea de unul singur. Se întoarse și o văzu pe Fry, aflată încă lîngă ultimul pîrleaz, cu o expresie de dezgust pe chip.

– Ce s-a întîmplat?

Fry se uita îngrozită la mîna ei, ca și cum capătul brațului i se preschimbase într-un obiect straniu. Se aplecă și începu să se steargă cu putere pe un petic de iarbă udă.

– O, Dumnezeuule, e rahat de oaie! exclamă ea. E rahat de oaie pe vîrful acestui zid și am pus mîna exact în el.

– Oaie? Ești sigură că nu e de pasăre? o întrebă Cooper.

Cooper o așteptă, întrebîndu-se dacă nu ar trebui să-i ofere o batistă curată sau ceva, ca un gentleman dintr-un roman de Janc Austin. Dar nu avea la el așa ceva. Putea să aibă cîteva servetele mototolite prin buzunar. Începu să scotocească, dar Fry

își găsisse deja unul și pășea cu grijă peste pîrleaz, fără să se folosească de mîini.

– Tocmai îți spuneam... începu el.

– Să rămîn pe potecă. Știu.

Cooper mergea atent printre oile care pășteau și printre vitele așezate și nu se uita la ele în timp ce trecea. Acestea îl priveau fix și continuau să rumege. Dar Fry se dădu la o parte speriată din calea primei oi care se apropie de ea, iar animalul făcu la fel, fugind și panicîndu-și vecinii.

– Diane, nu mai sîcîi animalele, o avertiză Cooper, întorcîndu-se să vadă ce se petrece.

– Nu eu – ele mă sîcîie pe mine.

Fry își îndreptă atenția spre zgomotul de pe panta din spatele ei. O oaie bătrînă se uita pe furiș la ea, peste marginea stîncii.

– Vezi, a aruncat cu o piatră în mine.

În cele din urmă, traversară o creastă mică și ajunseră la baza stîncii Peter's Stone – Gibbet Rock, după cum o numise Tom Jarvis. Cooper se întrebă dacă Anthony Lingard fusese spînzurat pe vîrfurile formațiunii sau chiar de marginea stîncii. Sau poate de versantul de sub aceasta? Nu era nimic care să indice ceva concret.

Pe partea aceasta a stîncii era o pantă cu grohotiș, o masă instabilă de pietricele mici. Se știe că pe grohotiș este dificil de escaladat, așa că o cărare ducea spre latura de răsărit, unde panta era mai abruptă, dar mai stabilă pentru mers. Cooper privi în sus, la formațiunea calcaroasă. Aceasta era plină de vîgăuni și de crăpături.

Cînd ajunseră în vîrfurile stîncii, amîndoi respirau din greu. Cooper o ajută pe Fry să urce pe ultima porțiune și apoi se opri să-și recapete suflul. De aici se vedea numai o fermă, conturată la orizont, în josul văii. Versantul opus era alcătuit din terase de calcar și de grohotiș. Pietre dislocate de oi erau împrăștiate în jur, asemenea unor bucăți uriașe de grindină.

Cîteva minute mai tîrziu, Cooper era întins, pe jumătate ascuns între două stînci, cu capul într-o crevasă adîncă. Începu să se tîrască înapoi, și, cînd ieși, ținea ceva strîns într-o mînă.

– Ce-ai acolo? întrebă Fry.

Cooper respira greu și era roșu la față, de la sîngele care îi venise în cap, cît timp stătuse aplecat.

– Se pare că e o cutie Tupperware¹, zise el. Era ascunsă vederii în această fisură. Și înăuntru e ceva, vezi...

– Hai să ne uităm.

Cutia avea cam douăzeci de centimetri lungime și un capac galben bine prins. De fapt, nu era o cutie Tupperware, ci ceva asemănător, făcut dintr-un plastic transparent, tare. Capacul era fixat cu două minere, nepermițând apei sau aerului să pătrundă înăuntru. Fusesse adînc ascunsă în crevasă, ferită de privirile întîmplătoare cu ajutorul unei bucăți de calcar. Fry o curăță de pămînt și deschise capacul.

– Doamne, ce-s mizeriile astea? zise ea.

Cooper se aplecă peste umărul ei. Printre o mulțime de alte obiecte din cutie, observă un cățel de jucărie, o insignă englezescă, un set de creioane colorate și o pereche de ochelari de soare. Era chiar și un Land Rover Freelander de jucărie, care i-ar fi plăcut la nebunie în copilărie.

– Văd și o agendă, spuse el, întinzîndu-se să dea creioanele la o parte.

Fry ridică o mîină.

– Să ne întoarcem la birou și să-i lăsăm pe criminaliști să cerceteze cu atenție. Dacă ne-a lăsat aici un indiciu, nu vrem să-l pierdem.

– Avem o întîlnire, îi reaminti Cooper.

– Da, știu.

Fry își privi mîna și își mirosi degetele, să vadă dacă se mai simte izul excrementelor de oaie.

– Nu-ți face griji, zise Cooper. Nu trebuie să te îmbraci de ocazie. Ducele și ducesa nu vor fi acasă.

Aruncă o ultimă privire în cutia de plastic, înainte să îngrămădească toate obiectele la loc. Mai erau autocolante, pixuri într-un penar de plastic, o ascuțitoare, săgeți pentru jocul de darts, bomboane și ecusoane care făceau reclamă la ceva numit *Les Randonneurs Mondiaux*. Pe o etichetă aflată în penarul de plastic era scris: „Felicitări, l-ați găsit!”

¹ Cutie de plastic

White Peak se putea lăuda cu foarte puține celebrități, în afara câtorva staruri pop trecute de a două tinerețe și a unor personalități TV. Dacă și-ar fi bătut capul, Cooper și-ar fi putut aminti de cîntărețul Long John Baldry, care se născuse în Bakewell, de Tim Brooke-Taylor din Buxton, de la formația The Goodies, și de DJ Dave Lee Travis. Mari scriitori trecuseră prin zonă și se mutaseră. Charlotte Brontë scrisese *Jane Eyre* în timp ce stătea la o prietenă în Hathersage; Jane Austen scrisese o parte din romanul *Mindrie și prejudecată* la un hotel din Bakewell; și D.H. Lawrence crease personajul pădurarului Mellors găsindu-și inspirația în realitate, în timp ce locuia pe Via Gellia, lângă Matlock. Așadar, chiar și legăturile literare erau destul de firave.

Ca rezultat al lipsei celebrităților, localnicii trebuiau să compenseze prin prezența aristocrației. Ducii de Devonshire și de Rutland stăpîneau odinioară întregul teritoriu și zone întinse încă mai purtau numele lor. Chatsworth House, reședința ducilor de Devonshire, mai spectaculoasă și mai opulentă decît Palatul Buckingham, constituia o atracție turistică majoră și adăpostea o parte substanțială din patrimoniul de artă națională. Sau așa i se păruse lui Cooper atunci cînd făcuse turul casei, pe cînd era copil.

Alder Hall fusese una dintre proprietățile mai mici ale ducilor de Devonshire, atît de nesemnificativă, încît un duce de demult dăduse moșia drept cadou unui verișor mai puțin bogat. Prezentul castel avea numai cincisprezece dormitoare și optzeci și unu de hectare de teren, deci cu greu i s-ar fi putut simți lipsa.

Zidurile din jurul moșiei erau înalte și acoperite cu iederă. Ici și colo, apa țîșnea din piatră prin găuri de drenaj, proiectate pentru a elibera presiunea ce se acumula în spatele pereților atunci

cînd ploua puternic. Porțile principale erau deschise cînd sosi-
seră, așadar, probabil, administratorul ajunsese acolo înaintea lor.
Cooper intră pe poartă și rulă ușor cu mașina pe alea cu pietriș.

Probabil fusese pietriș, cîndva. Acum era ascuns de iarba și
de buruienile care năpădiseră drumul, ieșind din tufele aflate pe
fiecare parte a acestuia. Dacă vreodată castelul avea să se mai
afle în proprietatea cuiva, noii stăpîni urmau să aibă mult de lucru
cu vegetația ca să o aducă sub control. Cooper auzi cum tulpinile
buruienilor zgîriau podeaua Toyotei, în timp ce înainta spre
prima cotitură a drumului. Nu știa cît de departe era castelul față
de drum, dar se aștepta ca la un moment dat să aibă o perspec-
tivă amplă asupra lui. Ce observă în schimb fu o siluetă care
stătea în mijlocul drumului, făcînd semne disperate.

– Ce naiba face?

– Nu știu. E agentul imobiliar? întrebă Fry.

– Așa bănuiesc. Se pare că încearcă să ne spună ceva.

Bărbatul făcea semne ca și cum voia să-i transmită lui
Cooper să o ia la stînga. Nu exista vreun drumeag care să se
desprindă din alee, nu erau decît tufișuri, așa că Ben trase cît
putu de aproape de margine.

– Poate că e vreo groapă sau ceva. Nu văd nimic de iarba
asta mare.

Dar nu era o groapă. În timp ce se apropiau de bărbatul care
gesticula, Cooper văzu în mijlocul drumului cadavrul în descom-
punere al unei oi, coastele ciugulite de păsări zărindu-se clar
printre smocurile zdrențuite de lînă.

Cooper coborî geamul.

– Domnul Casey?

– Da. Scuze pentru asta. Nu voiam să faceți ce-am făcut eu –
mi-e teamă că am trecut peste capul animalului, înainte să-l fi
observat.

– Nici o problemă. Nu o să vă acuzăm de nimic. Se vede că
leziunile au fost pricinuite post-mortem.

Casey rîse nervos.

– Nu știu de cît timp zace acolo. E cam deranjant, într-adevăr.
Ar trebui să avem grijă de locul ăsta și să rezolvăm problemele
care se ivesc, în caz că apare vreun prezumtiv cumpărător. Dar

avem cam puțini angajați, înțelegeți, iar locul nu a fost verificat atît de des pe cît ar fi trebuit.

Cooper se uită din nou la oaie. Zări rămășițele craniului sfărîmat, peste care trecuse roata lui Casey. Dar din animal aproape că nu mai rămăsese decît scheletul, iar oasele maxilarelor lipsite de carne și dinții îi rînjeau subtil. Nimeni nu trecuse pe aici de luni de zile. Sau, dacă fusese, nu-și bătuse capul să mute oaia moartă. Își dădea seama de ce locul nu era prea ademenitor pentru un cumpărător cu cîteva milioane de lire în buzunar, care căuta un refugiu elegant la țară.

– Deci există oi care pasc pe terenurile castelului? întrebă el.

– E de presupus că nu, spuse Casey. Probabil că asta îi aparținea unui fermier din vecini.

– Atunci gardurile ar merita mai multă atenție din partea dumneavoastră.

– Proprietatea este delimitată, aproape în întregime, de ziduri de piatră. Dar sînt cam vechi. O să pun pe cineva să verifice zonele împădurite, ca să vadă dacă e vreo porțiune de zid prăbușită pe acolo.

– Asta ar fi o idee bună, domnule.

– Mergeți spre casă, oricum. Restul drumului e OK.

Cooper o luă încet cu Toyota pe ultimii cîteva metri ai aleii de pietriș acoperite de buruieni și parcă imediat lîngă Range Rover-ul negru, aflat în apropierea intrării din față a castelului. Casey urcă în spatele lor, alegînd un inel de chei din buzunar.

– Casa sper că e mai sigură decît restul moșiei, domnule Casey, zise Fry, după ce făcură cunoștință. Sau să ne așteptăm să găsim vreo oaie care paște în camerele de oaspeți?

– Nu, nu. Vă asigur, sergent, castelul e perfect sigur.

Dar Casey nu păru foarte convins de asta. Și nu era de mirare, dacă proprietatea nu fusese verificată de multă vreme. Oaia descompusă fusese o piază rea. Cooper își putu închipui cîteva scenarii care îi treceau prin minte lui Casey. Se imagina deschizînd ușa de la intrarea în castel și trezindu-se în fața unor semne de netăgăduit că avusese loc o spargere sau un vandalism.

Fațada castelului nu era deosebit de impresionantă. Era construită din blocuri de calcar, cu colțuri de gresie și praguri în stilul

locului. Cercevelele din secolul al optsprezecelea erau elementele cele mai atrăgătoare, dar amestecul de frontoane nereușite, imitații de creneluri și modificările aduse în secolul al nouăsprezecelea distruseseră orice simetrie care ar fi putut exista odată. Cooper putu să își dea seama din ce cauză ducii nu se gîndiseră niciodată să abandoneze grandoarea de la Chatsworth pentru acest castel.

Pînă la ușa era o scară mică. Mare parte din mortarul treptelor dispăruse, lăsînd spărturi unde se adunase pămînt, iar mușchiul înnegriise piatra. Casey păru să ezite înainte să bage cheia în broască.

– Există o alarmă antiefracție, spuse el. Tastele sînt chiar lîngă ușă.

– Probabil că știți codul, zise Fry.

– Bineînțeles.

Cooper ridică privirea spre cutia galbenă, ascunsă într-un colț al peretelui format de adăugarea unei aripi în stil georgian.

– Cine a setat ultima oară alarma? întrebă el.

– Oricine a avut sarcina de a verifica interiorul casei, răspunse Casey. Ne-am gîndit să inspectăm proprietatea cel puțin o dată pe lună, în afară de cazul în care vremea e deosebit de rea, situație în care venim să vedem dacă s-au produs stricăciuni.

Casey păru puțin jenat, de parcă se aștepta să fie întrebă de Cooper cînd avusese loc ultima inspecție, avînd în vedere lipsa de personal a firmei. De fapt, Cooper nu trebui să spună nimic. În timp ce introducea cheia în broască, Casey răspunse singur la întrebarea nerostită.

– Ar trebui să mă uit la birou peste înregistrările din urmă, zise el, dacă aveți nevoie de detalii referitoare la vizitele precedente.

– Vă vom anunța, domnule.

Casey ținu ușa deschisă și păru ușurat cînd se auzi un sunet electronic. Cooper realizează că agentul se gîndise probabil la un scenariu chiar mai rău – posibilitatea ca un membru al personalului să fi uitat să reseteze alarma.

– Cîți oameni au acces la codul alarmei? îl întrebă Fry.

Casey închise capacul tastaturii de la alarmă.

– Nu sîntem o firmă mare. Șase oameni, cel mult.

– S-ar putea să avem nevoie de numele lor.

– Da, orice doriți.

Agentul apăsă un întrerupător și aprinse lumina. Slavă Domnului că firma lui Casey își amintise cel puțin să plătească factura la curent.

Cooper se întoarse încet. Holul nu era mare pentru o casă de asemenea dimensiuni, dar podeaua din dale de piatră dădea o senzație de răceală. Asta explica, de asemenea, și faptul că, din momentul în care pășiseră peste prag, începuse să se audă ecoul vocilor. Pereții erau aproape goi, tencuiala deschisă la culoare fiind vizibilă în locurile de unde tablourile fuseseră îndepărtate pentru a fi depozitate. Dar mobila fusese lăsată pe loc – mai multe măsuțe, o vitrină goală, un scrin din lemn de stejar, acoperit cu o față de masă din dantelă. Exact în fața ușii se aflau scările principale, cu balustrade pătrate, acoperite de un covor roșu, uzat. În ciuda becurilor aprinse, intrările păreau deosebit de întunecate, mai ales cele amplasate în spatele casei, în umbra scărilor.

– E cam frig aici, nu-i așa?

– Vara ținem încălzirea la minimum, răspunse Casey.

Cooper se întreabă dacă nu era vreo fantomă prin preajmă. Aproape cu siguranță. Nu avea fiecare casă de vechimea asta cel puțin una? Probabil camerele erau bîntuite de vreo bucătăreasă tînără, care se înecase, dar care încă apărea să răspundă la sonerie, din cînd în cînd, la ore înaintate din noapte. Nu că mai era cineva care să sune la sonerie, acum că familia Saxton plecase.

Auzi în spate pașii lui Casey pe dale, deplasîndu-se la dreapta, spre una dintre uși. Agentul era nerăbdător să înceapă cercetarea, pentru a se asigura că nici unul dintre propriile scenarii nu era adevărat. Se ruga să nu fi avut loc nici o spargere, vreun act de vandalism sau o pătrundere ilegală.

Dar atunci Fry îl opri și-i puse o altă întrebare. Ea încă stătea lîngă tastatura pentru alarma antiefracție, și Cooper își dădu seama, după tonul vocii ei, că nu era mulțumită de Casey. Fusese neglijent, achitîndu-se nu foarte profesionist de responsabilitățile pe care le avea. Nu se ridica la standardele ei înalte. Foarte puțini o făceau.

– Domnule Casey, întrebă ea, de ce compania dumneavoastră se confruntă cu o lipsă de personal?

– O, avem vreo doi angajați care au plecat pe la începutul anului. Și erau oameni cu experiență. Știți, sînt greu de înlocuit. Noi avem sarcini importante aici, așa că trebuie să fim atenți pe cine punem în locul lor.

– Și acei angajați au avut acces la codul acestei alarme?

Cooper se uita în continuare fix la tavan, încercînd să-și dea seama de modelul din ghips, atunci cînd auzi răspunsul lui Casey.

– Numai Maurice Goodwin, spuse Casey. El era omul care petrecea cel mai mult timp pe aici.

– Goodwin?

– Era unul dintre angajații noștri, care a plecat în urmă cu cîteva luni.

– De ce a plecat?

– O, ca de obicei. Nepotrivire de opinii.

Se plimba prin camere, și ei trebuiau să se țină după el. Fără un ghid, lui Cooper îi era teamă că s-ar pierde într-o clipă prin labirintul coridoarelor și al ușilor.

– Bineînțeles că asta nu e casa originală, afirmă Casey. Aici era o moșie din timpul dinastiei Tudor. Conacul Alder Hall a trecut din proprietatea familiei Grey în cea a familiei Cavendish, care a dăruit-o familiei Saxton. Cel care a realizat prezenta construcție a fost Jeremiah Saxton, în anul 1740. La poartă puteți observa că el și-a așezat propriul blazon, cu două capre ridicate pe picioarele din spate, în locul cerbului familiei Cavendish. Cred că această casă e amintită în volumul unu al cărții *Vechi castele, conace și familii din Derbyshire*.

– Da? Și asta înseamnă un punct în plus la vînzare?

– Înseamnă foarte mult.

– Locul ăsta nu a fost deschis niciodată pentru public? întrebă Cooper. O mulțime de alți proprietari au făcut asta ca să strîngă bani pentru plata întreținerii.

– Familiei Saxton nu i-a plăcut niciodată să încurajeze senzaționalul. În cîteva ocazii, au deschis casa pentru public, dar

vizitatorilor nu li s-a arătat niciodată cripta, nici măcar nu li s-a spus de existența ei.

– Cripta?

– E unul dintre motivele pentru care această proprietate caută exact clientul potrivit. Nu s-ar potrivi oricui.

– Dar o criptă se găsește, sigur, sub o biserică?

– Aripa nordică a casei a fost construită, la început, ca o capelă. Asta a fost cândva, pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Sir Oswald Saxton era un om foarte religios și și-a angajat un capelan personal care să se roage pentru sufletul lui.

– Și asta i-a servit la ceva?

– N-aș putea să spun.

– Dar n-a rămas capelă?

– Vremurile se schimbă, zise Casey. Succesorii lui Sir Oswald n-au fost atît de credincioși. Sau poate nici nu-și puteau permite să-și angajeze propriul capelan. Indiferent de motiv, capela n-a mai fost folosită. Un proprietar ulterior al castelului a transformat-o într-o aripă pentru musafiri. În afară de una sau două ferestre cu vitralii, care au mai rezistat, niciodată nu v-ați da seama de destinația originală a acestui loc.

– Și cripta...?

– Cînd au fost făcute modificările, cripta a fost sigilată. Probabil că oaspeții familiei Saxton n-aveau idee deasupra a ce dormeau. Dar un membru al acestei familii din perioada victoriană s-a decis să o redeschidă. Se presupune că a fost convins de către un grup de prieteni, care erau interesați de asemenea lucruri.

– Asemenea lucruri fiind...?

– Oase. Cranii, în special. Bănuiesc că aș putea să v-o arăt. Dar nu e pentru uz public, înțelegeți. Dacă anumite segmente ale populației ar ști de existența criptei...

– Nu vă faceți griji, știți că noi nu sîntem ziariști.

– Bineînțeles.

La toate ferestrele erau obloane de oțel și doar raze subțiri de lumină care pătrundeau prin crăpături minuscule străbăteau camerele prin care mergeau. Unele piese de mobilier fuseseră acoperite cu cearșafuri de protecție împotriva prafului, astfel încît

forme misterioase se aflau peste tot în jurul lor, în întuneric, reflectate pe pereți și înfășurate precum cadavrele.

– Casa o vindeți mobilată? întrebă Cooper, împiedicându-se de un colț care părea să aparțină unei mese de sufragerie.

– E o mică diferență față de vânzarea unei case obișnuite, răspunse Casey. Unele dintre aceste obiecte au o mare valoare istorică în contextul potrivit.

– Vreți să spuneți că sînt de aici și nu îşi găsesc locul în altă parte?

– Cred că se poate pune problema și așa. Vînzătorii erau interesați ca unele camere să rămînă neatînse, pe cît posibil. Desigur, asta va ridica puțin prețul.

– Celor mai mulți oameni le place să-și imprime propria personalitate în locul în care se mută, spuse Cooper. Vor să schimbe totul.

– Nu și aici.

John Casey se opri în fața unei uși. Aceasta ar fi putut să dea spre camera centralei termice sau spre un depozit de mobilă – unele aspecte ale activităților ce nu sînt la vedere, dar care se desfășoară într-o casă mare. Nici un indiciu exterior nu sugera existența treptelor de piatră care se iviră după ce agentul alege o cheie de pe inel și deschise ușa. Pe mijloc treptele erau extrem de tocite, ca și cum, de-a lungul secolelor, mulți pași le urcaseră și le coborîseră.

Casey intră primul, după ce găsi întrerupătorul pentru lumină. Un aer rece îl întâmpină la coborîre – răcoarea caracteristică unei pivnițe, frigul cauzat de apropierea solului umed, aflat dincolo de pereți.

Cooper era bucuros că lumina funcționa. Nu i-ar fi plăcut deloc să intre pe întuneric în această cameră, chiar dacă ar fi știut la ce să se aștepte. Problema o reprezentau craniile. Sute rînjeau de pe rafturi și din nișe tăiate în pereții de piatră. Unele nu mai erau întregi – maxilarele se desprinseseră și stăteau în unghiuri ciudate, avînd dinți lipsă care căzuseră în praf. Altele nu mai rînjeau – se deterioraseră, și gura le era căscată într-un rîs maniac.

Dedesubtul craniilor, sute de oase fuseseră așezate în mormane neregulate. Printre amestecul de tibii, peronee și femururi,

Cooper remarcă forma unui pelvis și a câtorva coaste. Fuseseră îngrămădite împreună, fără a se ține seama cui aparținuseră la origine. Doar dacă mormanul de oase aflat cel mai aproape de Cooper nu aparținuse cumva unui bărbat cu trei picioare și fără solduri.

– Absolut impresionante, nu-i așa? întrebă Casey. Nu-s însă pe gustul oricui, desigur.

Întinse mîna și mîngîie țeasta unui craniu mare, care ocupa o nișă proprie, aflată la baza treptelor. Oasele de deasupra orbitelor erau netede și lucioase, strălucind în lumină cu o irizație de mărgăritar.

– Se crede că acesta aduce noroc, dacă puneți mîna pe el, zise Casey. I se spune Generalul.

Chiar cu lumina aprinsă, era imposibil de estimat cîte cranii erau acolo. Rafturile lungi erau încărcate pe două rînduri, iar din cauza umbrelor din nișe era dificil să vadă pînă în spate. O sută? Două sute? Cooper nu avea chef să ghicească.

– De unde sînt toate astea? întrebă Fry. Toți aceștia sînt strămoșii familiei Saxton?

– Doamne Sfinte, nu, răspunse Casey. Cei aparținînd dinastiei Saxton sînt fie înmormîntați sub naosul bisericii din sat, fie într-un cavou special al familiei, aflat în cimitir. Cred că în biserică sînt mai multe efigii deosebite, dacă sînteți interesați de asemenea lucruri.

Fry arătă către șirurile de cranii.

– Așadar, ei cine sînt?

– Se zice că aceștia erau soldați regaliști, prinși într-o ambuscadă și uciși de miliția parlamentară, pe cînd încercau să contribuie la ridicarea asediului asupra conacului Wingfield.

– În timpul Războiului Civil? întrebă Cooper, aplecîndu-se pentru a privi mai de aproape craniile. Așadar, în secolul al XVII-lea.

– Corect.

– Dar asta e dinainte de a fi construit castelul, ca să nu mai vorbim de capelă.

– Rămășițele nu au fost găsite chiar aici, ci undeva pe moșie, atunci cînd a fost executată activitatea de împădurire. Așa cum

spuneam, pe acest loc a existat inițial o casă, și cei din dinastia Saxton erau cunoscuți ca simpatizanți ai regalității, așa că, probabil, soldații au fost încartiruiți aici. Cu siguranță, casa originală a fost grav avariata de către trupele miliției parlamentare și a trebuit demolată. O pedeapsă pentru că s-a aflat de partea cealaltă a baricadei, bănuiesc.

Cooper nu auzise niciodată această poveste, deși multe altele ca aceasta circulau în Derbyshire, unde Războiul Civil din Anglia îi împărțise pe localnici în tabere. La Chapel-en-le-Frith, biserica devenise cunoscută drept „Gaura Neagră din Derbyshire“, după ce fusese folosită pentru încarcerarea a o mie cinci sute de soldați scoțieni, capturați în bătălia de la Ribblesdale Moor. Armata parlamentară îi lăsase îngrămădiți în biserică timp de două săptămîni, iar patruzeci și patru dintre aceștia fuseseră găsiți morți atunci cînd se deschiseseră ușile.

– A autentificat cineva vreodată oasele? Să confirme, vreau să spun, că acestea sînt, de fapt, din perioada Războiului Civil?

– Mi s-a spus că s-a făcut așa ceva cu vreo cîțiva ani în urmă, răspunse Casey. Dar concluziile nu au fost niciodată făcute publice.

– Așadar, trebuie să existe un raport referitor la cîte cranii și oase sînt în colecție?

– Da, firește. Dar, repet...

– Nu a fost făcut public. Înțeleg.

Cooper găsi o lanternă în buzunar și îndreptă raza spre colțurile prăfuite. Păianjeni mari și negri o luară la fugă din calea luminii. Pînzele lor se întindeau de la craniu la craniu și umpleau orbitele, ca niște cataracte albe. Praful pietrelor din pereți acoperea rafturile. În liniștea stranie, tipică pivnițelor, lui Cooper i se păru că aude un vag sunet de mișcare grăbită. Dar era doar Fry, care se strecura înapoi spre trepte, nerăbdătoare să plece.

Urcară înapoi pe scări, ca să cerceteze dormitoarele cu paturi cu baldachin prăfuite și băile cu instalații vechi și căzi din ceramică pătată. Acoperișul trebuie să fi fost spart în unele locuri, deoarece cîteva dintre ornamentele de ghips de pe tavan se fărîmițau și stăteau să cadă. Lui Cooper i se păru trist să vadă cum se distrugea istoria. El ar transforma acest loc, mai degrabă,

într-un hotel sau într-un centru pentru conferințe și l-ar restaura, instalînd băi moderne și un centru de fitness.

Multe armate mărșăluiseră, de-a lungul secolelor, prin Derbyshire, și nu numai în timpul Războiului Civil. Lui Cooper îi trecu prin minte că Alder Hall era de-abia construit atunci cînd Bonnie Prince Charlie își condusesese rebelii iacobini pînă la sud de Derby, în iarna anului 1745. Oare nu regimentul ducelui de Devonshire – supranumit Derby Blues – fusese cel care abandonase orașul în fața înaintării scoțienilor? Dar, în loc să exercite presiuni asupra Londrei și să-l răstoarne de la putere pe regele George al II-lea, Tînărul Pretendent¹ începuse să se retragă spre Scoția. Un important punct de cotitură din istorie, care se petrecuse chiar aici.

Cooper se întrebă dacă, în acele zile, cei din familia Saxton fuseseră iacobini sau loiali regelui. Catolici sau protestanți, regaliști sau adepți ai parlamentarismului. Erau vremuri cînd era de așteptat ca fiecare să se afle de-o parte sau de alta a baricadei.

Dintr-unul dintre dormitoare, Cooper auzi sunetul unui motor și se uită pe fereastră. Jos, o mică mașină albastră întorcea pe alee, printr-o manevră lentă din trei mișcări, care abia făcu pietrișul să scîrțîie sub roți. De la înălțimea celor două etaje, Cooper putu să-și dea seama că șoferul era o femeie îmbrăcată cu o fustă scurtă. Îi vedea picioarele și o mîină pe volan, dar asta era tot. Nu era sigur nici de marca mașinii – multe modele din clasă compactă arătau la fel. Și el nu era poziționat în unghiul potrivit ca să vadă plăcuța cu numărul mașinii. Vehiculul ieșise din raza lui vizuală, deplasîndu-se spre stînga, înainte de a putea întrezări măcar o singură literă.

– Doriți să inspectați și terenurile? îi întrebă Casey, fără prea multe speranțe de a scăpa așa ușor de ei.

– Ne-ar plăcea să vedem pădurea de lîngă limita de est a proprietății.

– A, da. Ei bine, în acest caz, am putea face o vizită la Fair Flora.

¹ În limba engleză, Young Pretender – altă poreclă (alături de Bonnie Prince Charlie) dată lui Charles Edward Stuart (n.tr.)

Se afla pe un pedestal dintr-o poiană înaltă, printre rododendroni. Primise numele după zeița romană a florilor și avea în mîna stîngă o ghirlandă, pe care o ținea strîns la piept.

– Se spune că statuia provine din Chatsworth House, îi informă Casey. Dar a fost dăruită proprietarului moșiei Alder Hall, cu mult timp în urmă, de către unul dintre duci.

– Ciudat loc de a amplasa un cadou de la duce, zise Cooper. Nu ar trebui să stea în casă?

– La început, așa s-a întîmplat. Dar sosirea lui Fair Flora a coincis cu o perioadă de ghinioane pentru familia de la Alder Hall. Și, după cum spun ei, casa era bîntuită. În orice caz, au decis că Flora era de vină, așa că a fost exilată în pădure.

Cooper zîmbi.

– Asta-i istoria oficială sau face parte din folclorul local?

– O, folclorul local e diferit, răspunse Casey. După cum vă puteți da seama. Locuitorii mai bătrîni vă vor spune că statuia e un monument închinat fiicei unuia dintre Saxtoni, care a deținut Alder Hall. A fost o femeie tînără, care fie a murit de mîna unui iubit gelos, fie s-a înecat în rîu, în timp ce fugea cu iubitul – depinde pe care dintre versiuni vreți să o credeți.

– Folclorul are o înclinație foarte evidentă spre tragediile romantice.

– Da. Ei bine, în ambele cazuri, legendele sînt de acord cu un lucru – Flora exercită o atracție asupra spiritelor morții. Datorită frumuseții și inocenței ei, acestea sînt atrase indiferent de locul în care ea se află. Așadar, atîta timp cît Flora stă aici afară, în pădure, spiritele acelor soldați morți în Războiul Civil nu se vor întoarce la oasele lor.

Cooper fu străbătut de un mic frison, gîndindu-se la craniile din cripta umedă, acoperite de pînze de păianjen.

– Oricum, această parte a moșiei e acum în proprietatea companiei Alderhall Quarries, spuse Casey. Ei au lucrat la cariera care se află chiar mai sus de șosea, încă de la începutul secolului trecut. Pe vremuri, gresia de Alderhall era foarte apreciată pentru unele scopuri, însă acum situația s-a schimbat. Totuși, compania permite ca Flora să fie vizitată.

– Nu mulți o fac, judecînd după starea potecii, aprecie Cooper.

– E adevărat, nu e prea folosită, nu-i așa?

Terenurile de la Alder Hall fuseseră aranjate în pajiști cu pante blinde. Dar, dincolo de parc, generații succesive ale dinastiei Saxton plantaseră copaci. Cooper vedea copaci și iar copaci, așezați ordonat în plantații, care erau, așa cum îi spusese Casey, denumite după bătăliile importante din epoca respectivă – Corunna Wood, Ladysmith Piece, Sebastopol Carr. Întreținerea lor era tratată cu indiferență de ani întregi, iar acum șirurile ordonate aveau marginile neregulate, ca niște covoare destrămate.

Acolo unde pajiștile în pantă fuseseră lăsate în paragină, valuri de ferigi le năpădiseră dinspre coasta dealului. Jeremiah Saxton ar fi fost supărat să vadă cât de departe era acum proprietatea lui de grandoroarea moșiei ducelui, care se afla imediat mai jos, pe Wye Valley.

Cooper se uită în jur după Fry. Vorbea la telefonul mobil și stătea la câțiva metri mai încolo, așa că nu putea să o audă. Acum ea îi observă privirea și începu să-i facă semn că va termina de vorbit.

– Cineva a lăsat flori aici, zise Cooper. Și asta recent.

John Casey privi florile împrăștiate în iarba de la picioarele statuii.

– Ei bine, după cum spuneam, Flora are ocazional vizitatori.

– De ce ar lăsa cineva flori?

– N-am nici o idee.

– Și sînt crizanteme albe.

– Da? Asta are vreo semnificație?

– Întrebați orice vânzător de flori, domnule Casey. Crizantemele albe semnifică moartea.

– O, într-adevăr?

– E și o carte de vizită, în ambalajul de celofan.

Cooper șterse picăturile de ploaie, ca să poată citi mesajul. Apoi se ridică, în vreme ce Fry traversa poiana, punîndu-și telefonul la loc.

– Ne-ați putea duce înapoi la castel, domnule? îl întrebă ea.

– Desigur.

Înainte de a intra în mașină, Cooper îi arată lui Diane cartea de vizită.

– Ce crezi că înseamnă asta? întrebă ea. „Ai grijă de oase. Trebuie să uitate.”

– N-am idee, Diane.

Ea se uită în jurul poienii, privind fix statuia și plantațiile dese de copaci.

– Ben, crezi că a fost aici? Apelantul nostru misterios?

– Cineva în mod sigur a fost.

– Ei bine, asta mai trebuie să aștepte. Totul este aranjat pentru efectuarea percheziției la Hudson and Slack.

– Și când o să o facem?

– Inspectorul face demersurile necesare chiar acum.

– În după-amiaza asta? întrebă Cooper.

– Imediat ce ajungem acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, Casey îi lăasă pe aleea cu pietriș din fața casei. Se vedea că nu-i pare deloc rău că scapă de ei.

– Dacă vreți să aflați mai multe despre Alder Hall și despre familia Saxton, ar trebui să o întrebați chiar pe Fair Flora, zise el.

Cooper se încruntă.

– Tocmai am văzut-o, domnule. Dar nu sînt sigur că o discuție cu ea ne-ar fi de folos.

Agentul imobiliar izbucni în rîs.

– Nu mă refeream la statuie.

– Nu?

– Nu, bineînțeles că nu. Mă refeream la persoana în carne și oase.

Melvyn Hudson se uită la Diane Fry cu o furie abia stăpînită. Pentru un antreprenor de pompe funebre, avea un temperament coleric în spatele fațadei demne.

– N-am nici cea mai mică idee ce înseamnă acest nonsens, spuse el. Dar nu ne puteți opri din activitate. Avem o înmormîntare peste zece minute.

– Tot ce vă interesează se găsește în mandatul de percheziție, domnule, zise Fry cu răceală. Și, pentru moment, nu avem nici o intenție de a vă întrerupe activitatea. Vă rugăm să continuați lucrul obișnuit. Oamenii noștri vor încerca să deranjeze cît mai puțin.

– Cît mai puțin? Cînd poliția mișună peste tot prin clădirile noastre? Cum credeți că le par toate astea clienților noștri? În după-amiaza asta vine aici o familie, pentru a îngropa pe cineva care le era drag.

– Să sperăm, domnule, spuse Fry.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

Hudson începea să ridice glasul. Fry se uită la echipa care se aduna afară.

– Dacă le veți arăta acestor polițiști unde sînt ținute datele referitoare la funeraliile de care v-ați ocupat, ne vom face treaba cît mai discret cu putință, îl lămuri Fry. Cu cît începem mai curînd, cu atît vom termina mai repede. Și apoi ne putem da la o parte din calea dumneavoastră, domnule.

– Asta-i revoltător, răbufni Hudson, începînd să se înroșească în jurul urechilor. La naiba, e revoltător! Nu-i genul de scenă pe care o familie îndurerată se așteaptă să o vadă atunci cînd are de-a face cu Hudson and Slack.

Fry știa că diferiți membri ai personalului ar fi putut să le audă conversația, căci se aflau în mijlocul biroului administrativ și ușile erau deschise. Într-o parte, Fry văzu ceea ce părea a fi camera personalului, cu o masă, scaune de bucătărie și o chiuvetă. În spatele biroului întrezări o cameră a documentelor, cu un șir de dulapuri din metal și din lemn.

– Cu tot respectul, domnule, interveni ea, dar singura persoană care face în acest moment o scenă sînteți dumneavoastră. Vreau să spun că s-ar putea să nu fiți ceea ce o familie îndurerată se așteaptă să vadă la antreprenorul de pompe funebre.

– Foarte bine, răspunse el. Dar insist să fiu prezent în timp ce faceți orice vreți să faceți.

– E dreptul dumneavoastră, domnule. Dar cum rămîne cu funeraliile?

– Soția mea se află în capelă. O voi ruga pe ea să se ocupe.

– Excelent.

Fry privi în jur și văzu o femeie care se uita din pragul unei uși. Era îmbrăcată într-un costum negru, elegant – un fel de echivalent feminin a lui Hudson, deși părul îi era negru și strîns îngrijit la spate. Barbara Hudson, probabil. Nu avea o expresie prea prietenoasă.

În loc să o înfrunte, Fry se întoarse spre atelier. Dinspre camerele din spate veneau tot felul de mirosuri, care nu ajungeau în zonele publice. Se întrebă cum reușiseră acest lucru. I-ar fi plăcut să poată folosi această tehnică și-n apartamentul ei, pentru a ține la distanță mirosul studenților.

– Mandatul dumneavoastră e valabil și pentru atelier, sergent? o întrebă Hudson peste umăr.

– Vă deranjează dacă arunc o privire, domnule?

– De fapt, da.

– Sigur nu aveți nimic de ascuns?

– Bineînțeles că nu.

– Ce e la capătul coridorului?

– Camera de pregătire.

– Și ce faceți acolo?

– Facem miracole, asta facem, replică Hudson. Oamenii habar n-au ce se întâmplă în camera de pregătire. Și nici nu vor să știe.

– Dar eu vreau, domnule Hudson, spuse Fry politicoasă. Și ea continua să fie politicoasă, atît cît era în stare. Am putea să aruncăm o privire?

– Îmi pare rău, dar în acest moment e un caz în clădire.

– Ce anume e?

Hudson își aplecă puțin capul înspre ea, ca și cum recunoștea că greșise.

– O persoană decedată e în proces de pregătire. Fără permisiunea expresă a familiei, mi-e teamă că...

– Înțeleg.

Brusc, Hudson se întoarce și strigă peste umărul lui Diane:

– Vernon, acum lasă mașina în pace. Mergi înăuntru și dă-i o mîină de ajutor lui Billy, la florile alea. Apoi du-te și schimbă-te și tu. Conduci.

Se pare că Vernon nu reacționează destul de rapid, deoarece Hudson începu din nou să se înroșească.

– Și mișcă-te, puturosule!

Fry se întoarce la timp să-l vadă pe Vernon cum trîntește capota uneia dintre limuzine și își șterge mîinile cu o cîrpă. Avea o figură morocănoasă, ca un adolescent căruia i se spusese să-și facă ordine în cameră.

– Flăcăul ăsta! exclamă Hudson, după ce Vernon se îndepărtase. Mă scoate din sărite. Dar nu pot să scap de el.

– Din cauza bunicului lui?

– Bătrînul Abraham, da. El spune să-i dăm flăcăului o șansă. Dar Vernon e cu mintea în altă parte, în majoritatea timpului. Uitați-vă la el. Roata încă se învîrte, dar hamsterul e mort.

– De cît timp lucrează cu dumneavoastră?

– De vreo doi ani. Pare a fi o viață de om.

– Bătrînul domn Slack nu mai joacă nici un rol în cadrul firmei?

– Are peste șaptezeci de ani acum. Eu și Abraham încă deținem cote egale din afacere, dar eu iau în plus și un salariu de director general.

– Înțeleg. Așadar, dumneavoastră dețineți practic controlul companiei.

– Pentru activitățile zilnice, de bază, presupun că da.

– Și partenerul dumneavoastră care a murit? Tatăl lui Vernon?

– Richard a fost ucis anul trecut, într-un accident de mașină.

Cred că știți asta, sergent.

– Și acesta este domnul McGowan, dacă îmi amintesc corect.

Auzindu-și numele, McGowan ridică privirea spre Fry. Apoi se strecură pe lângă ea și ieși pe ușă. Revenind în birou, Fry se uită la șirul de dulapuri cu documente.

– Păreți a fi ocupați, domnule Hudson, constată ea.

– Avem aproape o sută cincizeci de solicitări într-un an.

– O sută cincizeci de incinerări?

– Da.

– Și sarcina dumneavoastră e să faceți toate pregătirile?

– Noi satisfacem doleanțele familiei, răspunse Hudson. Așa ne place să spunem.

– Domnule Hudson, în acest moment sîntem interesați de o singură familie. E vorba de familia lui Audrey Steele de ale cărei pregătiri de incinerare s-a ocupat firma Hudson and Slack, în urmă cu optsprezece luni. Mai exact, pe data de opt martie, anul trecut.

– Mi-e imposibil să-mi amintesc o incinerare dintre atît de multe altele, se scuza Hudson.

– În afară de cazul în care a fost ceva neobișnuit cu aceasta, bănuiesc.

– Așa e.

– Vă aduceți aminte de funeraliile lui Audrey Steele?

– Nu. Uitați ce e, lăsați-mă să verific jurnalul de zi. S-ar putea să-mi sară ceva în ochi. Înregistrăm acolo detaliile principale.

– În regulă.

– Anul trecut? Martie, spuneți.

– Da, în opt.

Hudson răsfoi paginile unei agende mari de birou, fiecare zi avînd alocată o pagină.

– Ah, da. Steele. Da, ne-am ocupat de treaba asta. Nu-mi aduc aminte, dar detaliile sînt trecute aici.

– Ați văzut cadavrul lui Audrey Steele înainte de incinerare, domnule?

– Nu personal. Funeraliile ei au avut loc dimineața. Decedata ar fi trebuit să fie deja pregătită și așezată în sicriu când am venit eu.

– Vreți să spuneți că trupul era în sicriu?

– Da. Altcineva a făcut pregătirea. Adică au îmbrăcat corpul și l-au aranjat. Uneori cosmetizăm și aranjăm corpul, punând flori, pentru a fi expus în fața participanților la funeralii.

– Familia a vrut să vadă cadavrul cu această ocazie?

– Nu. Sicriul a rămas închis. E mult mai bine în felul ăsta. Indiferent cât de reușită e pregătirea, tot mai pot să apară mici scurgeri.

– Scurgeri, domnule?

– Da, ale fluidelor din corp.

– Aha. Nu e o priveriște prea plăcută, nu?

– Nu, într-adevăr. E destul de neplăcut pentru participanți.

După ce persoana dragă lor a fost îngropată sau incinerată, ne place ca ei să plece cu sentimentul că totul s-a desfășurat cum se cuvine.

– Ar fi fost posibil ca sicriul lui Audrey Steele să fi ajuns gol la incinerare? îl întrebă Fry.

– Nu, nu, absolut imposibil.

– Și dacă trupul a fost mutat și coșciugul umplut cu ceva, pentru a ascunde faptul că era gol?

– Nu înțelegeți, replică Hudson. Trucul ăsta ar putea merge la o înmormântare. Dar Audrey Steele a fost incinerată. Dacă nu ar fi existat un cadavru în coșciug, operatorii din crematoriu ar fi observat imediat.

– Înțeleg. Fry se uită prin birou. Cum e paza pe aici?

– Ne-am îmbunătățit sistemul de securitate la începutul acestui an, zise Hudson.

– După spargere?

– Da. Uitați ce e, sergent, îmi spuneți și mie despre ce este vorba?

– În timp ce adunăm dosarele, poate vreți să ne furnizați și restul informațiilor de care avem nevoie, spuse Fry. Dorim o listă

cu toți angajații dumneavoastră, incluzînd pe oricine a lucrat aici cu optsprezece luni în urmă, dar între timp a plecat.

– Asta va lua ceva timp, replică Hudson.

– Datele despre personalul dumneavoastră nu sînt actualizate, domnule?

– Bineînțeles că sînt.

– Atunci nu va fi nici o problemă.

Hudson oftă din greu, dar se duse să vorbească cu secretara.

Fry se întoarse spre ușă și constată că Ben Cooper era lîngă ea.

– De ce nu putem lua pur și simplu și dosarele angajaților, Diane? o întrebă el.

– Asta nu e trecut în mandatul de percheziție.

– De ce nu?

Fry se uită la el.

– Ușurel, ușurel, îți aduci aminte? Cineva a decis să facă un compromis.

Înainte de plecare, Cooper aruncă o privire în atelier. Trei bărbați lucrau înăuntru. Unul dintre ei era Vernon Slack, altul era Billy McGowan, cel cu gîtul gros, pe care-l văzuse ajutînd la căratul coșciugului la crematoriu. În dimineața asta, McGowan își scosese haina și avea mînecele suflecate, în timp ce căptușea un sicriu cu un material asemenea satinului și prindea pe capac o plăcuță cu un nume. Avea atît de multe tatuaje pe brațe, încît pielea îi arăta ca brînză cu mucegai. Putea, la fel de bine, să aibă două calupuri de Gorgonzola¹ atîrnîndu-i din mîneci.

Un șir de cărucioare cu sicrie se afla pe una dintre laturile atelierului. De-a lungul pereților, în dulapuri și pe rafturi, se aflau tuburi de cauciuc și vase cu lichid roșu, mînere, căptușeli și plăcuțe pentru nume. Dincolo de cărucioare, Cooper văzu mai multe dulăpioare. Presupunea că angajații aveau probabil nevoie de cîteva rînduri de haine – protocolare, de purtat la funeralii, ceva elegant de îmbrăcat cînd se duceau să ridice cadavrele și haine obișnuite pentru lucrul în atelier sau la morgă. Unul dintre dulăpioare rămăsese deschis; o jachetă neagră din piele atîrna pe ușă.

¹ Brînză cu mucegai italienească (n.tr.)

Cooper se gîndi că ar trebui să se poarte atent cu Melvin Hudson și cu angajații lui. Hudson and Slack reprezenta genul de firmă care rezistase bazîndu-se pe reputație și care ar fi avut mult de suferit din cauza bîrfelor și a zvonurilor nefondate. În plus, acești oameni știau să-și controleze emoțiile, avînd experiență în a afișa o expresie de fațadă. Era dificil de spus dacă Hudson o făcea din obișnuință sau încerca să ascundă unele emoții care nu ar fi trebuit să fie văzute pe fața unui antreprenor de pompe funebre.

McGowan ridică privirea și-l observă pe Cooper. Zîmbi și-și încordă mușchii. Unul dintre tatuaje se mișcă, în timp ce pielea se întinse. Un dragon își desfășura aripile, deschidea gura și sufla flăcări albastre.

În timp ce părăsea clădirea, Cooper îl văzu pe Vernon Slack alergînd către locul în care erau parcate dricurile și limuzinele. Încheieturile osoase ale lui Vernon ieșeau din manșete în timp ce încerca să-și aranjeze nodul de la cravată. Dar, făcînd asta în timp ce alerga, nu reuși decît să înrăutățească lucrurile. Felul în care se mișca îi amintea lui Cooper de Graceless, cîinele lui Tom Jarvis. Părea genul inocentului stîngaci, care avea să se rănească în cele din urmă, pur și simplu fiindcă atît îl ducea capul.

Copacul care fusese așezat deasupra cadavrului nu avea mai mult de un metru optzeci – un puiet de salcie plîngătoare cu ramuri subțiri, mlădioase și cu scoarța care părea aproape galbenă în soarele după-amiezii. Dedesubt, solul era foarte puțin răscolit. Curînd zona avea să fie acoperită cu iarbă și avea să se confunde cu mediul înconjurător, devenind un element firesc al tinerei păduri. Numai o mică plachetă, legată de trunchiul copacului, indica faptul că acolo se afla un mormînt.

Cincisprezece metri mai departe, Fry se întoarse de la gard și o luă înapoi peste iarbă. Ca de obicei, părea ciudat de nepotrivită printre copaci. Își îndoia instinctiv umerii pentru a-i evita, ca și cum frunzele lor ar fi putut-o mușca. Cooper bănuia că Fry și natura existau în două lumi diferite, fără nici un punct de contact.

– Nu există nici un fel de pază în acest loc? întrebă Fry.

Femeia în costum negru era unul dintre directorii cimitirului ecologic. Ridică sprâncenele înspre Fry.

– Pază? Aici nu avem nevoie de pază.

– O, într-adevăr? Probabil ar trebui să vă mai gândiți la asta. Vom trimite pe cineva să vă consilieze.

Femeia se încruntă și se îndreaptă spre Vivien Gill, care stătea în mijlocul unui mic grup de rude și prieteni.

– E ciudat, nu-i așa? Întrebă Fry, când rămase singură cu Cooper.

– De ce?

– Ei bine, după ce s-a întâmplat cu cadavrul fiicei ei, să o abandoneze așa, la țară? De ce a vrut doamna Gill să o îngroape aici pe Audrey? Ar fi putut la fel de bine să o lase acolo unde se afla.

– Pentru mine are sens.

Cooper începea să găsească atrăgătoare ideea unui cimitir ecologic. Întrucât ceea ce se întâmpla cu trupul după moarte era inevitabil, de ce să nu transformăm totul în ceva pozitiv? Aici, un cadavru va dăruia viață.

După spusele directoarei cimitirului, acum obțineau comenzi pentru morminte ecologice de la o serie de celebrități din toată țara. Doamna Barbara Cartland fusese înmormântată într-un sicriu de carton lângă un stejar din propria grădină. De asemenea, era o nouă alternativă pentru fermieri. Tot ce aveau nevoie era un petec de pământ care nu era utilizat pentru nimic altceva și o autorizație din partea consiliului local.

Cooper spera că Matt nu va ajunge să audă despre ideea asta. Avea deja destule critici în legătură cu diversificarea actuală. Terenuri de golf, case de vacanță, lacuri de pescuit – și acum, terenuri de înmormântare.

– Foarte nesănătos, nu-i așa? Întrebă Fry.

– Nu înțelegi?

Cooper arată locul cu un gest al mâinii. În mijloc, salcia plângătoare își mișcă ramurile zvelte care coborau protector peste mormântul aflat la rădăcinile ei.

– Copacul lui Audrey Steele nu este doar ceva care să amintească de ea. Într-un fel, este chiar ea. Este o continuare a vieții

ei, într-o formă diferită. Oamenii îngropați aici nu vor fi niciodată morți. Nu cu *adevărat*.

– Presupun că și ăsta poate fi un punct de vedere.

Începură să se îndrepte către mașina lor, parcată într-un loc ascuns vederii, dincolo de copaci. Apoi Fry se opri, zărind una dintre siluetele îmbrăcate în negru.

– Ben, acela e rudă cu Audrey Steele?

Cooper îi urmări privirea. Costumul nu i se potrivea deloc bărbatului – îi era prea strîmt la umeri și la mijloc. Însă era cu siguranță bărbatul care îl lăsase să intre în casa lui Vivien Gill, în acea dimineață.

– Da. De ce?

– L-am recunoscut de la tribunal.

– Și mie mi s-a părut că îl cunosc. Tu trebuie să ai o memorie mai bună decît a mea în ceea ce privește numele.

– Ei bine, asta a fost miercuri, zise Fry. Stătea în galeria vizitatorilor, împreună cu familia acuzatului, la procesul de crimă la care am depus mărturie. Sînt destul de sigură că e fratele lui Micky Ellis.

Pînă ca ei să se întoarcă pe West Street, criminaliștii deja inventariaseră conținutul cutiei de plastic. Pe lîngă creioanele, ochelarii de soare, cățelul de jucărie și Land Rover-ul miniatural, mai găsiseră un odorizant Magic Tree, o carte de Beatrix Potter, un tigru Digimon, o învelitoare Nike pentru abonament la schi, o radieră London Zoo, un breloc de chei cu un schelet fosforescent, trei săgeți din tungsten pentru darts, o lupă și un set de șurubelnițe miniaturale.

– O, și o lăcustă roșie din plastic, avînd atașată o plăcuță metalică, spuse Liz Petty. Aici e. Cred că ați dori să vedeți în mod special lucrul ăsta.

Cooper ridică punga transparentă cu probe. O ținu ridicată în lumină și o răsuci încet. Văzu că plăcuța de care vorbea Petty purta pe una dintre fețe un număr de cod format din șase cifre și denumirea – care putea să se refere la lăcusta din plastic ce îi era atașată – „The Travel Bug”¹.

– Ce scrie pe cealaltă parte? întrebă Fry.

Cooper roti punga.

– Scrie: „Merg din loc în loc, adunînd povești de pe drum”.

Fry scutură cu frustrare din cap.

– Ce e cu agenda care era în cutie cu toate lucrurile astea?

– E doar o agendă obișnuită, spuse Petty. Puteți cumpăra de oriunde tipul ăsta. Din cîte ne dăm seama, pare a fi un fel de jurnal. Prima pagină are titlul „Petrus Two” și diferiți indivizi au făcut notări în anumite date.

– Cum ar fi?

¹ „Insecta călătoare”

– Cum ar fi „Maggie Călătoarea“. Ea scrie: „Grozavă locație – alt loc pe care nu l-aș fi vizitat niciodată, dacă nu era ascunzătoarea – mii de mulțumiri“.

– Nu-mi spune nimic.

– Nici mie.

– Sună ca un fel de vânătoare de comori, nu-i așa? interveni Cooper.

– Așa sună? întrebă Fry. O vânătoare de comori? Se uită la obiectele din pungă, care fuseseră luate din cutie. Asta *nu* e o comoară, Ben. După nici un standard. Parcă ar fi niște obiecte uitate în fundul unui sertar de bucătărie.

– Vreau să spun comoară în sensul cel mai larg, Diane. Distractiv la o vânătoare de comori nu e valoarea a ceea ce ai putea găsi, ci febra urmăririi. E o căutare. Întotdeauna oamenii își imaginează modalități de a lua parte la diverse căutări.

– Într-adevăr? zise Fry.

– Dacă asta vă ajută la ceva, spuse Petty, pe plăcuța Travel Bug e adresa unui site de pe internet.

– Uite – e www.groundspeak.com. A auzit cineva de ea?

Cei aflați în jurul mesei ridicară din umeri. Fry îl privi pe Cooper.

– Ben, tu te descurci destul de bine pe internet, nu-i așa? Vezi tot ce poți să afli despre asta. Ridică punga cu brelocul cu schelet și îl roti gînditoare. Vrem să știm cine s-a învîrtit în jurul acelei stînci, cînd a fost acolo și de ce. Dacă oamenii implicați nu au nici o legătură cu investigația noastră, atunci trebuie să-i eliminăm de pe listă.

– OK.

Fry puse brelocul pe cartea de Beatrix Potter, acoperind ilustrația ciudată reprezentînd o vulpe care purta o haină și o eșarfă.

– Oricum, am aflat mai multe lucruri în după-amiaza asta. Legistul antropolog a efectuat o analiză toxicologică pe o mostră din primul set de oase.

Cooper se uită la ea.

– Oase? o întrebă. Vrei să spui rămășițele lui Audrey Steele?

– Da, Ben. Vechile oase pe care le-au găsit trecătorii.

În mod normal, Cooper n-ar fi reacționat la un lucru atît de neînsemnat. Auzise lucruri mult mai grave din partea lui Fry. De fapt, suporta tot timpul grosolănia și lipsa ei de sensibilitate, deoarece credea sincer că avea alte calități. Dar felul în care vorbi cu atîta nepăsare despre rămășițele unei ființe umane îl făcu să reacționeze și să treacă de pragul toleranței obișnuite. Probabil că era vorba de implicarea personală pe care Cooper o simțea față de cazul Audrey Steele, de cînd îi văzuse chipul reconstituit în laboratorul din Sheffield. Sau poate că totul se datora faptului că era pe punctul de a lua totul de la început cu altă victimă neidentificată, ale cărei rămășițe tocmai erau recuperate de pe coasta unui deal din Ravensdale. Dar, de data asta, nu putu să mai suporte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Diane, a fost o persoană cu un nume, știi și tu. O ființă umană. Nu vreun morman de oase vechi, azvîrlite unui cîine.

Fry ridică ochii cu uimire.

– Ce?

– Audrey Steele. Așa se numea, îți aduci aminte? Merită să se vorbească despre ea cu puțin mai mult respect.

– O, așa crezi, nu?

Cooper se străduia să-și calmeze respirația sacadată și tendința ca mîinile să-i tremure cînd se înfură.

– Da, așa cred.

– Ei bine, îți mulțumesc, detectiv Cooper. Sînt sigură că vom ține minte asta.

Fry se înroșise puțin în jurul urechilor, enervată că i se vorbise în felul acesta în fața criminaliștilor, și Cooper știa că va avea de suferit mai tîrziu din cauza asta.

– Oricum, spuse ea, cineva de la laborator s-a îndurat și ne-a făcut un raport, cu toate că azi e sîmbătă. Au descoperit urme de glicerină, fenol și aldehidă formică.

– Ce înseamnă asta? întrebă Cooper, încercînd să-și recapete respirația regulată și să pară calm. Audrey Steele lucra cu produse chimice? Sau le-au folosit în tratamentul ei din spital, înainte să moară?

– Nici una, nici alta. Se pare că acele substanțe sînt constituenți obișnuiți ai lichidului folosit la îmbălsămare, de tipul celui utilizat în camera de pregătire a unei firme de pompe funebre. Cum ar fi cea de la Hudson and Slack.

– Cine se ocupă acolo de îmbălsămare?

– Nu știu.

Cooper se ridică și se duse la calculatorul lui, unde verifică datele referitoare la Melvyn Hudson.

– OK, domnul Hudson e acreditat de către Institutul Britanic al îmbălsămătorilor, îi informă el.

– Așadar, probabil că Hudson se ocupă de îmbălsămare, cînd e nevoie, spuse Fry.

– Și în spargerea care s-a dat la ei – chestia aia care a fost furată... Chromotech? Era lichid de îmbălsămare.

– Ben, furtul a avut loc prea tîrziu, pentru a avea vreo legătură cu Audrey Steele.

– Totuși, asta înseamnă că, probabil, ei au acces în mod curent la acel gen de material, în cadrul firmei Hudson and Slack.

– Bineînțeles.

– Și ce se mai știe despre al doilea set de rămășițe, descoperite la Litton Foot? întrebă Cooper. Ceva noutăți?

– Am sunat în după-amiaza asta, ceva mai devreme. Tocmai a sosit furgoneta la laboratorul din Sheffield.

– Așadar, cînd putem aștepta ceva rezultate? Mîine, poate? Fry oftă.

– Am avut o lungă conversație cu antropologul. Dar acum avem de-a face cu lumea academică – și mîine e duminică.

– La naiba!

– Nu avem altceva de făcut decît să încercăm să avem răbdare. Mai sînt o mulțime de alte lucruri de făcut.

– Cum ar fi să-l studiem cu ceva mai multă atenție pe Melvyn Hudson?

– Nu am o părere prea grozavă despre domnul Hudson, admise Fry. Dacă nu din altă cauză, numai fiindcă îl tratează pe Vernon Slack ca pe un căcat. Nu te-ai fi gîndit niciodată că acesta din urmă e nepotul unuia dintre proprietari.

– Cum îl tratează pe Vernon?

– Ca pe un căcat. Ben, știi ce e un căcat.

– Da, zise Cooper gînditor. Vrei să spui rahat.

– Ce naiba mai vrei să spui acum?

– Am uitat să dau un telefon. Era ceva ce mi-a spus Tom Jarvis, cînd am fost acolo ultima oară.

– Omul cu cîinele care a fost împușcat? Ce mai știi de treaba aia?

– Nu sînt alte noutăți, răspunse Cooper cu vinovăție.

Desigur, nu avusese timp să facă nimic pentru descoperirea persoanei care o împușcase pe Graceless, dar asta nu-l împiedica să se simtă vinovat.

– „Nu sînt alte noutăți“ e termenul pe care-l folosim cînd ne adresăm opiniei publice, afirmă Fry. Asta nu merge cu mine. Ben, mă gîndeam că o să fii mai preocupat de treaba asta, tu fiind un iubitor de animale și așa mai departe.

– Cazul a fost pus, oarecum, pe linie moartă, spuse Cooper.

– Ei bine, ia-l și mișcă-l din cînd în cînd, bine? Asta o să facă o impresie mai bună. Apropo, te-ai ocupat să stabilești o întîlnire cu... cum o cheamă?

Cooper se uită la ceas.

– O să mă ocup acum.

– Bine.

– Apropo, zise Cooper, profesorul Robertson e văduv.

– Da?

– Nu te entuziasma – nu au fost circumstanțe suspecte. Soția lui a murit de cancer.

De îndată ce Fry plecă, Ben dădu telefonul de care uitase.

– Ne pierdeam timpul, spuse legistul, după ce se opri din rîs. În regulă, s-ar putea să nu fi fost expus la soare, dar un lucru veți găsi, în mod categoric, într-un morman de compost – activitate bacteriană. Orice ADN prezent în celulele din peretele intestinal se degradează și dispare, precum, ei bine, precum rahatul de pe o lopată.

În fundal, colegii lui începură să rîdă din nou.

– Era doar o idee, se scuză Cooper.

– Să vă zic ceva, detectiv Cooper, anunțați-ne și pe noi cînd suspectul dumneavoastră a produs o probă proaspătă.

Cu o gingășie atentă, Madeleine Chadwick întinse mîna spre trandafir și îl cuprinse în palmă. Petalele erau încă umede de rouă și străluceau în contrast cu degetele ei – un roșu-sîngeriu pe pielea ei albă.

– Fair Flora, zise ea. Da, așa obișnuia să-mi spună bunicul meu, cînd eram copil. Știți, Flora e al doilea prenume al meu. E un vechi nume din familie, dar niciodată nu mi-a plăcut foarte mult, așa că nu-l folosesc. În plus, în ziua de azi, nimeni nu înțelege referințele clasice. E numele unui soi de margarină, nu-i așa? Sînt sigură că părinții mei nu au știut asta, atunci cînd m-au botezat.

Doamna Chadwick era înaltă și avea o ținută dreaptă, fiind îmbrăcată în niște blugi vechi și cu un pulover lăbărlat, care ar fi făcut pe oricine altcineva să pară neglijent. Dar avea o atitudine atît de mîndră, încît nici nu se observa. Cooper bănuia că putea să aibă în jur de patruzeci de ani, deși era dificil de apreciat. Avea o structură osoasă frumoasă și pielea arăta faptul că fusese îngrijită cu produse scumpe.

– Bunicul dumneavoastră a fost Sir Arnold Saxton, nu-i așa? întrebă el.

– Da. Și tatăl meu a fost James Saxton. A murit de curînd, și din cauza asta proprietatea a fost scoasă la vînzare.

– Așadar, tatăl dumneavoastră nu a moștenit și titlul, după cum a moștenit proprietatea? Nu a fost fiul cel mai mare?

– Nu a moștenit titlul pentru că bunicul meu a fost cavaler, nu baronet. E o diferență.

– Aha.

Cooper încercă să nu arate că e pus în încurcătură, și doamna Chadwick se întoarse, ca și cum ar fi vrut să-l ajute. Cooper își imagină că de obicei purta o pălărie pentru a-i proteja pielea împotriva razelor soarelui. Ceva cu boruri largi, care să-i acopere ochii. Dar astăzi fusese înnorat, așa că nu era nici un pericol din partea razelor ultraviolete.

– Trebuie să vă pară foarte rău că părăsiți Alder Hall, afirmă Cooper.

– Sînt distrusă. Cînd ai crescut într-o asemenea casă, e foarte greu să pleci. Din fericire, căsuța asta e a mea. Vechiul grajd a

fost transformat în două locuințe de vacanță, așa că proprietatea aduce ceva venit.

Cooper se uită la clădirea pe care ea o denumise căsuță. Priveliștea era – cum ar fi descris-o un agent imobiliar – panoramică. Grădinile erau vaste și padocul se întindea pe câteva pogoane, în jurul unui staul modern.

– Aveți cai?

– Da, dar, pentru moment, nu sînt ținuți aici. Sînt la grajdul închiriat.

Printr-o fereastră, Cooper întrezări niște grinzi de stejar și o scară în spirală, din piatră, abajururi cu franjuri și un cal sculptat, montat pe un pedestal din lemn de trandafir. Cărrile șerpuiau printre pajiști și răzoare de flori, din loc în loc existînd bănci. O alee ducea la un garaj dublu. Una din ușile garajului era deschisă, și Cooper văzu un WC. Cine avea o toaletă în garaj?

Un Mercedes auriu se afla pe aleea de lîngă casă. Lui Cooper i se păru că vede în garaj un mic Peugeot albastru. Se întrebă dacă motorul încă mai era cald, dar se gîndi că nu avea nici un motiv să verifice.

– Am vizitat Alder Hall azi-dimineață, îi spuse Cooper. Știți statuia, bănuiesc?

– Obişnuiam să o vizitez regulat, atunci cînd locuiam la castel. Cînd eram foarte mică, bunicul m-a luat să mi-o arate. Îmi amintesc că, la început, am fost cam speriată de ea. Bunicul mi-a spus că, atunci cînd o să cresc, voi fi o femeie frumoasă, exact ca ea. Dar eu nu voiam să fiu o statuie și să stau singură în pădure toată ziua. Mă gîndeam că părea mai degrabă nefericită. Dar aveam să o cunosc mai bine de-a lungul anilor.

– V-ați mai întors, de cînd familia dumneavoastră a plecat de la castel?

– Să o văd pe Fair Flora? Nu, nu m-am întors.

– Deloc?

Îl privi cu ochii ei cenușii și reci, cu un reproș tăcut.

– Exact cum am spus. De ce mă întrebați?

– Îmi pare rău, doamnă Chadwick. Dar cineva a lăsat niște flori la statuie. Mă întrebam dacă se putea să fiți dumneavoastră.

– De ce aș fi făcut asta?

Dar Cooper nu-i răspunse. Se uita la grădina ei. Era prea mare pentru a reuși să vadă totul dintr-un singur loc. Erau mai multe straturi de flori dincolo de copaci și de-a lungul marginilor peluzelor.

– Cultivați crizanteme? o întrebă el.

Doamna Chadwick îi aruncă un zîmbet vag.

– Unele albe, nu-i așa?

– Da. De unde știati că o să vă întreb asta?

– Veniți pe aici.

Ea începu să meargă înspre pajiște. Pentru moment, Cooper se opri să-i admire felul elegant în care se mișca, în ciuda faptului că purta pantofi comozi fără toc și pantaloni de catifea, tociți în genunchi. Apoi o urmă, coborînd cîteva trepte de piatră pînă la un foișor, unde creșteau din belșug crizanteme albe și galbene.

– Doamnă Chadwick, de unde ați știut că era vorba de crizanteme albe?

Madeleine Chadwick mîngîie cu un deget petalele dese și arcuite ale unei crizanteme, fără a le atinge în același fel cum făcuse cu trandafirul. Culoarea florii aproape că se potrivea cu aceea a degetelor ei. Dar petalele erau rigide și fragile, ca niște grămeci de oase casante.

– Albul e pentru moarte, răspunse ea. Știu asta. Crizantemele albe sînt florile pe care le comanzi pentru o înmormîntare.

Ea îi zîmbi din nou, de data asta parcă în expectativă. Cooper simți o furnicătură caldă în ceafă. Soarele era fierbinte în acest foișor acoperit, și Cooper nu era îmbrăcat adecvat. În plus, începea să se simtă în dezavantaj, și nu era sigur de ce. Era obișnuit să aibă de-a face cu oameni din toate mediile sociale, dar atitudinea lui Madeleine Chadwick, de parcă se afla în posesia unor cunoștințe secrete, îl deconcerta. Superioritatea pe care o afișa părea naturală. Nu avea nimic din îngîmfarea lui Freddy Robertson, care încerca din răspuțeri să aibă un aer superior.

– Nu cred că v-am explicat vreodată la ce anchetă lucrez, spuse Cooper.

– Nu cred că ați făcut-o.

– Atunci cum...?

Dar începu să se încurce, nesigur în legătură cu ce întrebare ar fi putut să-i pună. Din fericire, ei i se făcu milă de el și se întoarse pentru a urca din nou treptele, înapoi la briza răcoritoare.

– Mi-a telefonat John Casey, zise ea. El mă ține la curent cu orice arc legătură cu castelul. Așadar, știu despre vizita dumneavoastră acolo.

– A! Înțeleg.

Era o ușurare că avea explicația misterului. Trebuia să-și dea seama că John Casey avea să discute cu ea. Dar doamna Chadwick îl manipulasă atît de bine, încît nu se gîndise la ceea ce era evident.

– Dar vă pot asigura că, dacă a lăsat cineva crizanteme albe pentru Fair Flora, n-am fost eu, afirmă ea. Asta ați venit să mă întrebați, nu-i așa?

– Da.

– Nu m-am întors să vizitez castelul de cînd am plecat, în urmă cu doi ani. Nu vreau să-l văd gol și abandonat, cu mobila acope-rită, ca un mausoleu. Sînt bucuroasă că am lăsat totul în mîinile domnului Casey. Știți, locul nu-mi mai aparține. După moartea tatălui meu a revenit în patrimoniul de la Devonshire Trust.

– Da, îmi dau seama de asta.

– Așadar, n-am nici o pretenție asupra lui, decît una emoțională.

Madeleine Chadwick se opri iarăși la tufa de trandafiri. Părea că nu se poate abține să nu pună mîna pe florile de un roșu-aprins. Petalele lor erau mai puțin umede acum, în timp ce se legănau ușor în briza de afară, dar aveau o culoare atît de închisă, încît păreau aproape negre în timp ce se fereau de razele soarelui.

– John Casey mi-a spus că dumneavoastră, împreună cu colega, ați fost interesați în mod deosebit de criptă, zise ea. De osuar.

– Da.

– Ei bine, oasele de la Alder Hall sînt vechi de secole. Cu siguranță, ele nu prezintă nici un interes pentru forțele de poliție atît de ocupate din ziua de azi. Așadar, presupun că trebuie să existe mai degrabă pe undeva niște oase mai recente pe care le căutați. Rămășițe umane, victima unei violențe?

– E posibil, răspunse Cooper. Nu pot spune mai mult de-atît.

Ea mîngîie petalele trandafirului, făcîndu-le să răspîndească un miros puternic, precum al vinului de Porto.

– Prințul Negru, zise ea. Știți ceva despre trandafiri?

– Mi-e teamă că nu.

– Trandafirii sînt niște lucruri remarcabile. Nu-i de mirare că au fost venerați atît de mult de-a lungul mileniilor. Oamenii i-au privit cu admirație și respect – și pe drept cuvînt. Planta în sine nu este foarte atrăgătoare, nu-i așa? E mai degrabă urîță, de fapt. Și are acești spini ascuțiți și nemiloși, care pot înțepa pînă la sînge într-o clipă. Cu toate astea, pe neașteptate, la momentul potrivit din an, planta asta înflorește și dă la iveală cele mai desăvîrșite flori, iar aerul e umplut de un parfum încîntător. E magic și mistic. E un simbol al triumfului binelui asupra răului. Ideea ar trebui să vă intereseze, ca ofițer de poliție.

Cooper încuviință din cap, dar nu spuse nimic. Se simțea rușinat de gîndurile cinice care îi treceau prin minte.

– Cu vreo cîteva săptămîni în urmă, a venit aici un bărbat, spuse ea. Mi-a cerut permisiunea de-a vizita cripta și de a se uita la osuar.

– Cine era?

– Nu i-am cerut numele. L-am trimis de unde a venit. A fost de-o obrăznicie... A apărut pur și simplu fără înștiințare și nu a venit pînă la căsuță ca să bată la ușă. L-am văzut chiar acolo, în zona de relaxare.

Cooper se uită să vadă locul indicat de doamna Chadwick.

– A, în curtea interioară?

O auzi oftînd adînc. Se pare că o curte interioară înceta a mai fi o curte interioară, atunci cînd era destul de mare. Cooper se întrebă dacă ar trebui să-i ceară permisiunea doamnei Shelley de a-și face și el o curte interioară. Atunci și-ar putea invita în vara următoare prietenii la un grătar. Dacă îi mai rămîneau prieteni pînă atunci.

– L-ați putea descrie pe acel bărbat, doamnă Chadwick?

– Adevărul e că nu l-am observat prea bine.

– Dar cu siguranță trebuie să fi remarcat ceva la el. Vîrsta, înălțimea, statura, culoarea părului? Cu ce era îmbrăcat?

Cooper fu surprins să o vadă pe Madeleine Chadwick părăsind oarecum pusă în încurcătură. Era prima dată când în comportarea ei plină de siguranță de pînă atunci apărea o ezitare.

– Tot ce pot să vă spun, îi răspunse ea, e că nu era genul de persoană pe care aş invita-o în casa mea. Aceste lucruri se ştiu adesea instinctiv, fără a fi nevoie de a observa detalii. Sper că înţelegeţi ce vreau să spun.

Părea să evite să-l privească, în timp ce smulgea petalele unei flori ofilite. După o clipă, Cooper simţi că-i iau foc obrazii. Cu o delicateţe fără cusur, tocmai i se spusese că şi el făcea parte din categoria persoanelor pe care Madeleine Chadwick le dădea uitării, imediat ce-i părăseau proprietatea.

Apoi, dintr-odată, ea păru să se răzgîndească.

– Era totuşi un lucru... zise ea.

– Da?

– Răspîndea un miros straniu. Nu m-am apropiat de el, bineînţeles, dar l-am remarcat după ce-a plecat. Trebuie să fi fost persistent, iar eu sînt foarte obișnuită cu aromele florilor mele, cu care nu se potrivea.

– Ce fel de parfum?

Ea îşi trecu uşor limba printre buze, aşa cum făceau unii oameni atunci cînd se gîndeau. Madeleine Chadwick părea că gustă aerul, căutînd un anume parfum. Pentru o secundă, Cooper îşi aduse aminte de cameleonul din acvariul său.

– Nu era un miros în mod special neplăcut, dar nu părea foarte potrivit pentru un astfel de om.

– L-aţi putca descrie?

– O, ştiţi cum un miros îţi dispare din memorie, odată ce nu-l mai simţi. În orice caz, nu l-am putut identifica la momentul respectiv. N-am putut, deşi aveam senzaţia că ar fi trebuit să ştiu ce e.

– Şi bărbatul acela v-a mai deranjat de atunci?

– Nu, slavă Domnului.

Cooper scoase din buzunar cartea de vizită aflată în înveli-toarca de plastic.

– Doamnă Chadwick, aceste cuvinte reprezintă ceva pentru dumneavoastră?

Ea își îngustă privirea în încercarea de a citi ce scrie pe cartea de vizită. Probabil că era unul dintre oamenii care ar trebui să poarte ochelari, dar nu o făcea din diferite motive.

– „Ai grijă de oase. Trebuie să uitate.“ Asta a fost găsită împreună cu florile?

– Da.

– Presupun că ar putea să aibă vreo legătură cu oasele din criptă. Asta e concluzia dumneavoastră?

– E posibil. Bănuiesc că nu recunoașteți scrisul?

Ea îi zîmbi cu regret.

– Nu.

La poartă, Cooper își luă rămas-bun de la doamna Chadwick și traversă drumul pînă la mașină. Mai aruncă o privire în spate, spre grădină, și o văzu deja concentrată asupra unei flori, cu părul strălucind în razele soarelui și cu degetele elegante mirosind cu siguranță a vin de Porto.

Își scutură capul, încercînd să-și limpezească gîndurile. S-ar putea ca Madeleine Chadwick să aibă dreptate în legătură cu triumful binelui asupra răului. Dar petalele unui trandafir abia dacă țineau cîteva zile, pînă să se ofilească și să cadă. Triumful lor avea o viață scurtă. Spinii trandafirului erau diferiți. Cruzimea lor dura o veșnicie.

Cooper încercă să nu-l privească pe profesorul Robertson altfel decît o făcuse ultima dată cînd îl întîlnise. Se străduia să nu se gîndească la comentariile pe care le făcuse Fry și mai ales la propria aluzie referitoare la necrofilie. Țsta era categoric un gînd pe care trebuia să-l îngroape în străfundurile din care venise.

Cînd sosi la casa din Totley, profesorul se afla în grădină, pulverizînd praf contra furnicilor pe cărarea acoperită cu dale și pe perețele din spate. În seara aceea purta niște cizme de cauciuc, dar pantalonii costumului cu dungi subțiri îi fluturau peste cizme, așa că purtarea acestora nu avea nici un sens.

— Intrați, intrați, îl pofti Robertson. Afurisitele de insecte s-au săturat de mine. Sînt sigur că, de acum, mi-au înțeles intențiile.

Intrară în casă pe ușa din spate, într-o cameră cu rol de magazie. Acțiunea de recondiționare a casei pusese în valoare dușumelele din lemn de pin aflate în majoritatea camerelor și chiar și corpurile de bucătărie erau încastrate în stil eduardian, cu blaturi de lucru din granit și din lemn de fag.

Cînd profesorul se apropie de el, Cooper simți un iz ușor care venea de la hainele lui. Era sigur că provenea de la haine, deși nu putea să precizeze cu exactitate despre ce era vorba. Îl făcea să se gîndească la haine vechi, atîmate pe umerașe de lemn, într-un dulap de mahon — în special la hainele ținute în fundul dulapului, cele care nu aveau să mai fie purtate vreodată.

Robertson stătea cu mîinile împreunate, ascultîndu-l pe Cooper, care îi dădea informațiile în măsura în care îi era permis s-o facă.

– Glicerină, fenol și aldehydă formică? întrebă profesorul, după ce Cooper termină de prezentat datele. O treime păcătoasă – așa cum n-am mai întâlnit.

– Astea cred că sînt folosite pentru lichidele de îmbălsămare.

– Exact. Aldehyda formică încetinește ritmul de degradare a proteinelor, astfel încît țesuturile musculare se întăresc. Din cauza asta e atît de dificil să miști membrele unui cadavru îmbălsămat. Acestea nu mai au flexibilitatea mușchilor vii.

– Da?

Cooper nu se așteptase să i se înfățișeze atît de rapid imaginea profesorului mînuind un cadavru.

– Glicerina înmoaie țesuturile și reduce pierderea de fluide. O substanță antibacteriană, cum e fenolul, previne descompunerea cauzată de microorganisme.

– Adică întîrzie descompunerea, cu alte cuvinte.

– Într-adevăr. Ceea ce face de fapt îmbălsămarea este să coaguleze proteinele cadavrului, întărindu-l și conservîndu-l temporar. Munca îmbălsămătorului reprezintă arta negării, crearea unei iluzii. Cadavrul e drenat, împăiat și vopsit pentru reprezentarea finală.

„Drenat, împăiat și vopsit.“ Cooper băgă la cap expresia asta.

– Mă întreb dacă știți un loc denumit Alder Hall, domnule? Se află în Wye Valley, nu departe de Edendale.

– Cred că știu numele. Dar în legătură cu ce anume să fi auzit de Alder Hall?

– Acolo e un osuar. Sub castel, într-o criptă.

– Alder Hall. Relicve din Războiul Civil?

– Da, domnule. L-ați vizitat vreodată?

– Nu, nu cred. Care e numele familiei?

– Saxton. Ce știți despre o doamnă pe nume Madeleine Chadwick? Ea e ultimul reprezentant al familiei Saxton.

Robertson scutură din cap.

– Nu prea înțeleg...

– Ce-mi puteți spune despre osuare? îl mai întrebă Cooper. Asta-i denumirea corectă pentru locurile în care sînt păstrate oasele?

– Da, dar cripta de la Alder Hall nu e un osuar, nu-i așa? După câte îmi amintesc, oasele au fost găsite în altă parte.

– Da, domnule.

Robertson așteaptă să i se explice, dar Cooper rămase tăcut. Bănuia că profesorul nu va fi în stare să suporte tăcerea și că se va simți obligat să o întrerupă cu sunetul propriei voci.

– O mulțime de osuare au apărut prin locurile care se confruntau cu lipsa terenului potrivit pentru înmormântări, spuse Robertson, lăsându-se pe speteaza scaunului. Când mureai, se putea întâmpla să fii lăsat să ocupi mormântul numai pentru un an sau doi, apoi să fii scos, pentru ca altcineva să primească locul tău. Rămășițele se puteau aduna în număr mare. Uneori familiile obișnuiau să viziteze oasele rudelor moarte în fiecare an și să le pună haine noi, cu condiția să fi rămas ceva carne pe ele. Bincînteles, descompunerea are loc de patru ori mai repede în aer liber. Mormântul pur și simplu încetinește procesul.

Cooper se gîndi la primul dintre mesajele primite de la apelantul lor misterios. Se referise de mai multe ori la procesul de descompunere. „Grădinile parfumate, carnale, ale descompunerii.“ Știa totul despre procesul de putrefacție.

Și acum, Robertson se uita la el. Nu era pentru prima dată cînd Cooper simțea că profesorul putea să-i citească gîndurile.

– Dar mirosul? îl întrebă Cooper.

Robertson păru încîntat. Pentru moment, Cooper se gîndi că profesorul îl va înghionti în coaste, ca un comediant de bar.

– E tranziția de la putrefacția neagră la fermentația butirică, accasta reprezentînd sursa principală a mirosului. Dacă apuci să îl simți o dată, nu o să mai ai chef, un timp, să mănînci brînză cu mușegai. În acel moment corpul se usucă și suprafețele expuse mușegăiesc puțin din cauza fermentației. Exact cum se întâmplă cu brînză, dacă o lași în frigider prea mult timp.

Cooper își aminti că avea acasă, în frigider, niște brînză Blue Stilton. Trebuia să o arunce, fiindcă nu credea că avea s-o mai mănînce, după toate astea. S-ar fi gîndit la o combinație între brațele tatuate ale lui Billy McGowan și fermentația butirică.

Distrat, Cooper ridică o carte, care îi atrăsese atenția.

– Colecționați cărți de anticariat, domnule?

– A, asta nu e o asemenea carte. Nu are o valoare intrinsecă. Are legătură doar cu domeniul meu de interes.

– Înțeleg.

Cooper deschise cartea la pagina de titlu. Care era mai exact domeniul de interes? Cunoștea numele autorului – toată lumea îl știa, chiar dacă numai din auzite. Dar nu întâlnise niciodată pe cineva care să recunoască faptul că îi citește cărțile, darămite că are una în casă. Răsfoi paginile precaut. Se simțea de parcă ar fi putut fi corupt dacă citea cuvintele. Cumva se aștepta să găsească între capitole ilustrații – desene în peniță, șocante, întunecate. Însă nu exista așa ceva.

– Da, marchizul de Sade, zise Robertson, privindu-l iarăși cu un zîmbet pe chip. Dar mi-e teamă că nu este unul dintre, aăă... titlurile lui celebre. Nu este foarte ușor de găsit.

– N-am auzit niciodată de ea, recunosc Ben Cooper, închizînd cartea.

Titlul era *La Marquise de Gange*.

– Este una dintre ultimele lui lucrări, afirmă Robertson. A fost publicată cu un an înainte de moartea lui Sade. Marchizul avea atunci 73 de ani, și ultimii zece ani și-i petrecuse într-un azil de nebuni.

Cooper puse cartea înapoi pe raft.

– Nu vreți să știți ce legătură are *La Marquise de Gange* cu domeniul meu de interes? Întrebă Robertson.

– Trebuie să mai întreb? Sînt sigur că o să-mi spuneți.

Robertson rîse și îi puse o mîină pe umăr.

– Disecție, zise el.

Cooper simți apăsarea degetelor profesorului pe mușchii care îi acopereau oasele brațului. Degetele se mișcau ușor, de parcă îi despărțeau tendoanele și vasele de sînge, ca să ajungă în străfundurile trupului său. Avu o clipă de revelație – că profesorul putea să vadă cu adevărat înlăuntrul lui și știa cum îi arată corpul, văzut din interior.

– Disecția devenise o adevărată modă în rîndul nobilimii din Europa secolelor al XVIII-lea și al XIX-lea. Unii dintre aceia care își ziceau oameni de știință își înființaseră acasă propriile laboratoare de disecție, așa cum noi am avea o masă de biliard.

Le făcea mare plăcere să-și invite prietenii să asiste, în serile în care hoții de morminte aduceau un cadavru proaspăt. Vă puteți imagina una ca asta?

– Nu, răspunse Cooper.

Dar, pe de altă parte, nu-și putea imagina nici să aibă o masă de biliard în apartamentul lui din Welbeck Street. Probabil că reședința unui gentleman eduardian avea propria cameră pentru biliard, dacă nu și un laborator de disecție.

– Și de ce a scris Sade despre asta? întrebă el, dîndu-se puțin înapoi, ca să scape de mîna profesorului.

– Da, în *La Marquise de Gange*, zise Robertson. Ce preocupare pentru mintea unui bărbat de 73 de ani, nu-i așa? Era evident că nu se temea de moarte.

Cooper îl urmări cu privirea pe Robertson, care se plimba prin birou, trecînd înainte și înapoi prin fața ferestrei, corpul lui creînd lumini și umbre în timp ce vorbea.

– La începutul acestei săptămîni am vizitat un loc numit Cimitirul Infidelilor, zise Cooper.

– Da, serios?

– N-ați auzit de el?

– Nu.

Cooper era surprins, dat fiind domeniul de interes al lui Robertson. Dar, probabil, mormintele erau prea vechi pentru el.

– Se află în apropiere de Monsal Head, continuă Cooper. E doar un cimitir vechi. Însă pe una dintre pietrele de mormînt se afla o inscripție, pe care nu am mai văzut-o vreodată. Cred că era în latină. Mă întreb dacă știți ce înseamnă.

– Puneți-mă la încercare, zise Robertson, aproape radiind de plăcere la gîndul că i se oferă o altă șansă să se dea mare. E vorba despre o inscripție memorială?

– Da. Și cred că era în latină: *Caro data vermibus*.

– A, da, foarte interesant, zise Robertson.

– Mă gîndeam eu.

– Cadaver.

– Poftiți?

– E un exemplu de derivare acronimică. Se crede că acest cuvînt, „cadaver“, a derivat din primele litere ale expresiei

latinești *Caro data vermibus*. Literal, asta înseamnă „carne dată viermilor“. O expresie foarte potrivită – cel puțin în cazul înmormântării.

Cooper începea să se simtă oarecum desprins de realitate, în timp ce-l asculta pe profesor. Ajunsesse să considere o slăbiciune faptul că putea să pătrundă cu atîta ușurință în universul altcuiva și să-i împărtășească obsesiile. Majoritatea obsesiilor pe care le înțilnea erau de genul celor pe care ar fi preferat să nu le aibă și se părea că acelea ale lui Robertson se numărau printre ele. Va trebui să se uite, diseară, la o emisiune TV inofensivă, ca să-și scoată astea din minte.

– E soția dumneavoastră, domnule? întrebă Cooper, găsind fotografia pe care o căuta.

Era ascunsă pe un raft mai de jos al vitrinei, între două platururi cu model chinezesc. Sticla vitrinei era pătată, de parcă cineva o atinsese cu degetele murdare și nu o mai curățase.

În fotografie putea fi văzut și profesorul, cu zece sau cincisprezece ani mai tânăr și îmbrăcat în costum de gală, cu papion roșu și o batistă asortată în buzunarul de la piept. Doamna care îl însoțea era înaltă și elegantă, la fel de bine îmbrăcată, cu o rochie roșie, care îi lăsa la iveală umerii albi și fini. Cuplul stătea apropiat, pozînd pentru fotograf. Atitudinea lor nu părea artificială – păreau cu adevărat fericiți și afectuoși.

Robertson se apropie de vitrină și veni să privească fotografia, de parcă nu o mai văzuse vreodată.

– Da, e Lena. Participam la o sindrofie academică, pe undeva.

Cooper nu era prea sigur cum să pună următoarea întrebare.

– Este...?

Profesorul îl privi o clipă, părăind să fie amuzat de stînjeneala lui.

– Lena a murit acum cinci ani, la scurt timp după ce-am ieșit la pensie.

– Îmi pare rău.

– De cancer, desigur.

– Desigur?

– Cancerul e ca un marinar bătrîn, nu-i așa? Vă amintiți poezia lui Samuel Coleridge? „Este un Marinar bătrîn / Care

oprește din drum pe unul din trei.“

– Îmi pare rău, zise Cooper. Nu știu...

– Unul din trei oameni din această țară suferă de cancer, la un moment dat în viață.

– O!

Robertson se întoarse cu spatele la vitrină și se îndreptă spre fereastră, privind noile case, aflate mai jos. Cooper simți din nou acel miros slab, care îl făcea să se gândească și la naftalină. Dar nu știa cum miroase naftalina sau dacă mai era folosită. Asocia acest miros cu bătrînețea și cu husele de mobilă. Va trebui să treacă pe la Boots the Chemists¹ să ceară așa ceva, să vadă dacă poate asocia mirosul cu un produs. Altfel, nu-l va putea memora niciodată.

În cele din urmă, profesorul se opri și se întoarse spre Cooper.

– Societatea modernă procedează greșit în ceea ce privește moartea, nu-i așa? Majoritatea oamenilor ar spune că preferă o moarte liniștită, demnă. Totuși, majoritatea dintre noi mor în spitale, înconjurați de aparate pentru respirat, pentru dializă, cu tuburi nasogastrice, suportînd ședințe nesfîrșite de chimioterapie și proceduri de resuscitare cardio-pulmonară. Moartea este transformată într-un spectacol mecanic, iar toate armele tehnologiei sînt folosite împotriva proceselor naturale – un Armagedon în miniatură, care se desfășoară în venele noastre.

– Trebuie să fi fost o perioadă foarte dificilă, zise Cooper.

Era o frază pe care o auzise spusă în astfel de circumstanțe. Nu considerase niciodată că are o mare semnificație. Și nici acum nu avea, cînd o rosti chiar el.

– Soția mea m-a învățat că există două etape ale morții, prin care trebuie să treci, spuse Robertson. Mai întîi, îți este teamă că o să mori. Apoi, îți este teamă că nu o să mori. Există un moment cînd moartea devine ceva bine-venit, un eveniment pe care îl dorești mai mult decît orice altceva pe lume. Unii dintre noi ajung în acel punct înaintea altora.

¹ Importantă firmă de retail din Marea Britanic (n.tr.)

Cooper începu să-și încheie haina. Știa când era timpul să plece.

– Unul din trei, zise Robertson. De ce să ne mirăm când ne afectează pe noi sau pe cei pe care-i iubim? Totuși, ne punem întrebarea.

– Ce întrebare, domnule?

– „Cu barba lungă și ochi strălucitori / Acum de ce m-ai oprit pe mine?” Robertson zîmbi trist. Nu ne așteptăm niciodată să fie vorba de noi, nu-i așa?

Cooper nu știa ce să zică. Începea să se simtă foarte neplăcut și chiar avea o ușoară senzație de greață. Nu era sigur dacă era din cauza ceaiului sau a acestei discuții despre descompunere.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnule profesor, spuse Cooper. Acum trebuie să plec.

– Păcat. Nu mi-ați explicat de ce vă interesează sarcofagul. Arc legătură cu ancheta privind rămășițele umane găsite la Litton Foot?

– Nu, era ceva aflat într-unul dintre mesaje.

Robertson era în acel moment cu spatele la el, turnîndu-și încă un pahar. Dar Cooper îi văzu umerii încordîndu-i-se și fruntea i se înălță, dovedind un interes subit. Pentru o secundă, ochii li se întîlniră în oglinda aflată deasupra televizorului. Cooper se simți iarăși cercetat, de parcă profesorul găsisese în el mai multe profunzimi decît se așteptase.

– Mesaje? întrebă el.

Robertson se întoarse ridicînd paharul de whisky, dar nu bău – un vechi truc pentru a-și ascunde expresia sau pentru a abate atenția de la ochi.

– Probabil n-ar fi trebuit să amintesc de ele, zise Cooper.

– Pare ceva interesant, continuați.

– Îmi pare rău, domnule, dar nu pot. Nu este ceva relevant pentru ancheta actuală.

– A, e o anchetă cu totul diferită? Ceva la care pot să vă ajut?

– Nu cred, domnule profesor. Mulțumesc.

Pentru prima oară Robertson își pierdu afabilitatea. Nu putea să mai țină paharul la buze fără să bea, căci ar fi părut ciudat. Înghiți un deget de whisky și puse paharul jos. Cooper surprinse

o umbră de iritare în ochii lui și o strîmbătură a gurii, de parcă malțul se acrise în sticlă.

– Ei bine, trebuie să plec, spuse Cooper.

Robertson era tot gînditor, în timp ce îl însoțea la ușă și pe aleea de pietriș.

– Spuneți-mi, acele întrebări despre Alder Hall aveau legătură cu mesajele? Și descompunerea? De ce m-ați întrebat despre descompunere?

– Domnule profesor, îmi pare rău...

– Nu ați fost cu totul cinstit cu mine, nu-i așa?

– Aș vrea să pot să vă spun totul, domnule profesor, dar munca îmi impune anumite limite.

– Limite, da, zise Robertson. Tuturor munca ne impune limite, nu-i așa?

În drum spre casă, Cooper se opri la vechiul cimitir din Edendale. Ploaia se oprise, însă bătea un vînt rece, care se strecura pe alcile dintre monumentele de piatră. Porțile se încuiau noaptea, dar în zonele întunecate ale cimitirului barele de fier ale gardului fuseseră depărtate de cineva care voia să intre, mai degrabă decît de cineva care dorea să iasă. Sau cel puțin așa spera el.

Era 18.45 și mai era o jumătate de oră pînă cînd cimitirul se închidea. Dar Cooper nu văzu pe nimeni în zonă, cu excepția unei femei, care plimba în lesă un cocker spaniel. Urechile cîinelui fluturau în vînt, asemenea capetelor zdrențuite ale unui fular de lînă. În timp ce Cooper îl privea, cîinele începu să sară dintr-o parte în alta, cu nasul la pămînt, adulmecînd după mirosuri interesante, printre șirurile de pietre mortuare.

Asta îl făcu pe Cooper să se gîndească la una dintre credințele populare care încă se păstrau în legătură cu cimitirele de la țară, legate de miasma fatală a mormintelor. Se spunea că trupurile îngropate, aflate în descompunere, emanau un gaz toxic ce se strecura prin pămînt și forma o ceață invizibilă. Aceasta plutea deasupra cimitirului și vicia aerul, otrăvind-i pe cei aflați în apropiere. Dar, în mod sigur, asta era doar o altă superstiție folosită de oameni ca să se țină departe de cimitire și să evite prezența morții.

Cooper scutură din cap, ca să-și alunge gîndurile morbide. În aceste momente de liniște ocazională, de la sfîrșitul programului de muncă, evenimentele zilei i se derulau continuu prin minte. Toate clipele neplăcute se repetau, făcîndu-l să se întrebe dacă ar fi putut acționa mai bine. În ziua aceea fuseseră mai multe astfel de momente. Considera că îl înțelegea destul de bine pe Tom

Jarvis, dar nu putu să nu se întrebe dacă Fry s-ar fi descurcat mai bine cu Madeleine Chadwick sau dacă ea ar fi fost în stare să facă față tăvălugului cuvintelor lui Freddy Robertson.

Își amintea clar prima oară când o întâlnise pe Diane Fry. Parcă atunci o vedea întrînd pe biroul CID de pe West Street. La început, nu se uitase în ochii lui, ci privise dintr-o parte în alta, de parcă ar fi căutat dovezi ale greșelilor lui, urme ale vreunei slăbiciuni, pe care putea să le exploateze. Deși fizic era mai subțire decît se aștepta Cooper să fie o femeie, fusese clar de la început că Fry nu era o ființă slabă.

Își dorea totuși ca ea să zîmbească uneori. Un zîmbet i-ar relaxa chipul și i-ar șterge acele umbre întunecate care întotdeauna i se ascundeau în priviri. Chiar și în viață, oamenii își puteau transforma expresia chipului.

Ceva mai devreme în acea zi, Melvyn Hudson pomenise despre realizarea de miracole într-o firmă de pompe funebre. Și, într-o oarecare măsură, asta era adevărat. Luau un cadavru, cu fața suptă și degetele zbîrcite, și introduceau în el un lichid roz care se combina cu restul fluidelor corpului, ca șampania într-un cocktail. Și, treptat, transformau un cadavru descărnat într-o bunicuță. Un miracol.

Și într-o morgă, medicul legist poate reconstitui amprentele cadavrelor, injectînd în țesuturi o substanță care permitea amprentarea celor morți. Puteai chiar să cumperi o trusă completă pentru așa ceva, care conținea seringi, ace și soluția pentru țesuturi. Cine spunea că morții nu pot vorbi de dincolo de mormînt?

Apoi Cooper se gîndi la Audrey Steele. În mod clar, Audrey încercase să vorbească din mormînt. Undeva, ea avea să înceapă să se enerveze că el tot nu o asculta.

Ne întoarcem și închidem ochii, în timp ce porțile se deschid spre o lume complet nouă – grădinile parfumate, carnale, ale descompunerii. Refuzăm să admirăm acele sucuri revărsate, bacteriile înflorite, întunericul, inflorescențele bogate ale putrefacției. Aceasta este adevărata natură a morții. Ar trebui să deschidem ochii și să învățăm.

Diane Fry ridică privirea, auzind zgomotul brusc. Practic, nu asculta înregistrarea, mintea fiindu-i în altă parte, purtată de propriile amintiri, departe de Edendale și de Derbyshire. Își dădu seama că în încăpere se lăsase întunericul. Doar o lampă de birou era aprinsă, în timp ce banda se derula încontinuu. „Crima este impulsul nostru natural.“ Fry apăsă pe butonul de pauză și vocea încetă.

– Totul e în regulă, Diane?

Era Liz Petty, care trecea pe lângă biroul CID, dinspre Departamentul criminalistic, îndreptându-se spre ieșirea din clădire. Era un traseu ciudat. Însă noaptea și Fry proceda la fel uneori, alegînd drumul care părea mai sigur, în locul celui care era firesc.

– Mă duc acasă, spuse Petty.

– Ai avut mult de lucru?

– Nu puteam să las probele pînă dimineată. Acum însă totul este înregistrat și depozitat în siguranță.

– Bine.

Petty privi singura lampă aprinsă și casetofonul.

– Și tu lucrezi pînă tîrziu, nu-i așa?

– La fel ca tine, am mai avut cîteva lucruri de rezolvat.

Spera ca Petty să plece, în schimb aceasta se apropie și-și lăasă geanta pe podea.

– Ascultai iarăși înregistrările apelurilor telefonice, nu-i așa? Am recunoscut sunetul modulatorului de voce.

– Și?

Petty nu păru să bage de seamă tonul vocii ei și se apropie. Fry se simți observată. Era prea aproape. Prea aproape.

– Diane, de ce te supără apelurile astea atît de mult? o întrebă Petty.

– Mă supără? Nu mă supără. Ce vrei să spui?

– Ei bine... te deranjează, atunci. Te deranjează, nu-i așa? Mai mult decît pe ceilalți.

Fry nu putu să o privească în ochi. Lupta cu dorința de a i se confesa lui Petty. Nu vorbise niciodată cu cineva despre asta, nu găsise pe nimeni cu care să creadă că poate vorbi sau care ar putea să înțeleagă.

– Este ceea ce spune în apeluri. Mă face să mă gîndesc la un copil, zise ea.

Petty se încruntă.

– Nu pomenește de-un copil, nu-i așa?

– Nu, nu cu adevărat.

– Copiii sînt întotdeauna cel mai rău...

Dar Fry își dădu seama din vocea ei că nu înțelesese.

– Nu copii – un copil, spuse ea. A fost primul meu caz de crimă, pe vremea cînd lucram în Birmingham. Încă purtam uniformă. Aveam doar 23 de ani. Dar asta nu te protejează.

– Nu.

– Avea opt ani și se reclamase dispariția ei. Era în timpul verii, în vacanță. Ni s-a spus că se juca afară și că dispăruse. Am fost trimisă la domiciliul ei, împreună cu cei de la CID și alți cîțiva polițiști. Părinții erau absolut distruși. Dar inspectorul a insistat să cercetăm proprietatea. Eu mă tot gîndeam: „De ce-i tratează pe părinți în felul ăsta, știind că tocmai le-a fost răpit copilul?”

Petty își trase un scaun și se așeză lîngă ea. Se afla prea aproape, dar lui Fry nu-i mai păsa.

– Ați găsit fetița?

Fry aprobă din cap.

– Era într-un șopron, acoperită cu niște saci vechi și legată cu niște sfoară pentru grădinărit. Pielea deja i se înnegrise și fața îi era invadată de viermi. Medicul legist a zis că era moartă de cel puțin trei săptămîni. Părinții își ucisese răpitul și îl lăsaseră să putrezească. Apoi intraseră în panică, atunci cînd cineva de la asistența socială sunase, ca să le spună că-i va vizita, pentru a vedea ce face copilul. Micuța era înregistrată ca avînd probleme în familie.

– Doamne, ce îngrozitor!

– Și mai știi ceva? Medicii legiști au zis că se umblase la cadavru de cîteva ori.

– Se umblase?

– Cineva se întorsese cu regularitate să se uite la el. Și-au dat seama de asta după forma petelor lăsate de fluidele corpului pe sac și din faptul că sfoara fusese legată din nou, de cîteva ori. Nu am putut folosi lucrul ăsta la tribunal, pentru că nu am avut cum să ne dăm seama care membru al familiei a făcut-o. Ar fi putut fi tatăl sau mama – sau poate chiar fiul de doisprezece ani.

– Și asta a fost primul tău caz? întrebă Petty.

– De aceea mi-l amintesc atît de bine. Îmi aduc aminte de sunetul pe care viermii îl făceau cînd se mișcau pe fața ei. Și-mi amintesc de mirosul din acel șopron. Apă stătută și oțet. Dulce, dar nu ca mirosul florilor. Dulce precum carnea în putrefacție.

– Așadar, cînd tipul ăsta vorbește despre descompunere...?

– Da, pentru mine asta reprezintă: un copil de opt ani, care se descompune într-un șopron din grădina părinților, din Balsall Heath, iar cineva se bucură de priveliștea cadavrului în fiecare zi, de parcă ar fi vreun joc sordid. Și nici nu știi cît de mult mă face asta să vreau să-l ucid.

Cooper se trezi în miez de noapte, convins că aude sunet de oase zdrobite – un craniu care se sfărîmă sub apăsare. Trezit brusc din somn, cu inima zbătîndu-i-se, se rostogoli pe-o parte și deschise ochii. Două luminițe verzi străluceau în întunericul dormitorului.

– O, Doamne, Randy, e dezgustător! Du-ți șoarecele în altă parte, dacă vrei să-l mănînci.

Motanul clipi impasibil către el și înghiți dintr-odată rămășițele picioarelor din spate ale rozătorului. Pe covor avea să rămînă o mică pată de sînge și minusculele organe interne ale șoarecelui, verzi și lucioase, eviscerate de dinții pisicii.

Toată viața, Cooper fusese obișnuit ca pisicile să-și aducă prada în casă. Asta se întîmplase și la fermă – iepuri și mici rozătoare, unele chiar fără să fie rănite, care erau lăsate libere în casă. Presupunea că era ceva firesc. Dar uneori dura zile întregi să scoată natura din casă, odată ce apucase să intre. Uneori, singurul indiciu că pătrunsese ceva în casă era numai mirosul emanat cînd animalul muria.

Clipi, aducîndu-și aminte de cîteva întîmplări din copilăria petrecută în Bridge End – o bufniță care și-a rupt gîtul intrînd pe fereastra salonului într-o noapte, un șoarece de cîmp care căzuse pe horn, în timp ce focul era aprins, și care murise în cîteva secunde, contorsionîndu-se tăcut în flăcări.

Și mai era problema șobolanilor.

Dormitorul lui Cooper păru brusc să se umple de duhoare, în timp ce amănuntele incidentului năvăliră asupra lui, vii și copleșitoare. Fusese un an deosebit de prost, când, la fermă, armele și ciinii nu reușiseră să controleze înmulțirea șobolanilor și bunicul lui decisese să pună otravă în anexele casei. Matt și Ben primiseră sarcina să verifice capcanele în fiecare dimineață și să arunce leșurile.

Dar, într-o dimineață, întârziaseră și erau foarte grăbiți. Matt pusese doi șobolani morți în găleata de plastic etanșă în care fusese otrava, intenționând să-i arunce mai târziu. Trecuseră însă două săptămîni înainte să observe găleata și să-și amintească ce se afla înăuntru. Ținîndu-și respirația, băieții ridicaseră capacul. Înăuntru, cele două corpuri erau negre și lucioase, stafidite ca două jucării gonflabile dezumflate. Pe fundul găleții se găsea un lichid negru, urît mirositor, care nu se aflase acolo înainte. De unde apăruse? Matt dorise să-l privească mai îndeaproape, dar mirosul era insuportabil, și lui Ben i se făcuse rău, așa că pusese capacul la loc.

După aceea, duhoarea persistase în șopron, timp de săptămîni întregi. De fiecare dată când trecea pe lângă ușă, Ben își aducea aminte de șobolanii pe care îi omorîseră, dar pe care uitaseră să-i arunce. Urmele lor încă bîntuiau locul, groase și grețoase ca lichidul vîscos scurs din trupurile lor.

Chiar și acum, lui Cooper i se făcea rău simțind în nări amintirea mirosului. Își închise ochii, dar își dădu seama că nu va mai putea dormi în acea noapte. Oftă, se dădu jos din pat și aduse o cîrpă din bucătărie ca să șteargă sîngele.

JURNALUL MORȚII, PARTEA A PATRA

Dar nu trebuie să fie așa. Aztecii cred că viața este un vis din care ne trezește moartea. Mexicanii își celebrează și își onorează morții de Ziua Tuturor Sfinților. Tibetanii cred că un mort nu trebuie îngropat, căci sufletul ajunge în iad. Așa că ci duc cadavrele pe un munte și le dau ca hrană păsărilor. Totul trebuie să dispară, inclusiv oasele. Uneori preoții trebuie să mutilizeze leșul ca să ușureze și să grăbească misiunca vulturilor.

Evreii așteptau să înceapă putrefacția înainte să scape de cadavre. Cel puțin, în felul ăsta erau siguri de instalarea morții. Țineau cadavrele în morminte nesigilate și mergeau să le verifice în fiecare zi. Asta făceau ucenicii lui Isus când l-au găsit în viață. Urmăreau progresul descompunerii. Ei știau că nu era mort cu adevărat pînă cînd carnea nu dispărea cu totul.

Oasele trebuiau să fie perfect curate, purificate de toate urmele murdăriei pămîntești. Și oasele au ceva pur, nu-i așa? Totuși, noi tresărim dezgustați la gîndul celei mai mici bucățele de carne în descompunere. Gîndiți-vă la craniul aflat sub piele – simbolul suprem al perfecțiunii interioare.

26

– Pe site-ul Groundspeak se organizează un joc, numit *geocaching*¹, spuse Cooper a doua zi dimineață. Pare a fi o formă high-tech de vânătoare de comori.

– Nota zece, Ben. Asta-i ceea ce ai prevăzut, nu-i așa?

Cooper o privi surprins pe Fry.

– Da. Jocul se desfășoară în felul următor: cineva pune o cutie cu obiecte într-o ascunzătoare și ceilalți participanți pornesc în căutarea ei, folosind aparate GPS portabile și ajutându-se de coordonatele locației respective, care se găsesc pe site-ul web. De asemenea, mai primesc și câteva indicii, dacă au nevoie de ele.

– OK.

– Oamenii pun tot felul de lucruri în aceste cutii – hărți, cărți, software, CD-uri, casete video, poze, bani, bijuterii, bilete, unelte, jocuri...

Se uitară peste inventarul întocmit de criminaliști. Multe dintre obiectele de la Peter's Stone fuseseră puse în pungi de plastic sau în plicuri de plastic transparent, de felul celor folosite la birou. Cooper o privi pe Fry cum urmărește pe listă cu creionul, căutând un înțeles în selecția de obiecte. Creioane, ochelari de soare și o carte de Beatrix Potter, *The Tale of Mr. Tod*². Creionul i se opri în dreptul brelocului cu schelet.

– Există zeci de alte ascunzători, spuse Cooper. Unele dintre ele destul de aproape de Petrus Two.

¹ Sport în aer liber care implică folosirea unui sistem GPS pentru găsirea unui *geocache* (sau *cache*) ascuns oriunde în lume. Un *cache* este un recipient închis ermetic în care jucătorul ascunde diverse obiecte – comoara. (n.tr.)

² *Povestea domnului Tod*

– Nu sînt interesată de ceilalți, Ben. Ci doar de cel care ar fi putut să ajungă la asta.

– OK.

– Totuși, stai puțin. Ai zis că există un site cu coordonatele GPS ale tuturor acestor ascunzători? Se dau indicații cum să le găsești?

– Așa e.

– Și aceste locații au un nume?

– Da. Persoana care înființează o ascunzătoare îi dă și un nume, răspunse Cooper. Arată spre conținutul cutiei de la Peter's Stone. Aceasta se numește Petrus Two – „Petrus“ este termenul latinesc pentru Peter, presupun.

– Iarăși latină?

– S-ar putea să nu aibă nici o semnificație. În apropiere sînt locații care poartă nume precum Tunnel's Mouth, Tidza Treat, Magic of Monsal, Jonah's Journey. Am numărat douăzeci de ascunzători, pe o rază de opt kilometri, în jurul lui Peter's Stone.

– Numele sînt cele care mă interesează, zise Fry.

– Numele, de ce?

– Uite ce e, oamenii aleg ce nume vor pentru o locație, apoi oferă indicii cum să ajungi acolo. Totul este doar un joc. Le place să își arunce unii altora o provocare. Am dreptate?

– Asta am spus și eu, Diane.

– Încă nu pricepi, nu-i așa? Fry se apropie atunci de el și cită o expresie pe care nu avea nevoie să o citească din notițe. Și tot ce trebuie să facem, continuă ea, este să căutăm „sălașul morții“.

Cooper se foi agitat. În trecut fusese acuzat că devenea obsedat de anumite lucruri. Și trebuia să admită că era adevărat. Uneori, îi intra cîte o idee în cap și nu putea să scape de ea, fiindu-i totuși greu să explice altcuiva logica acestui fapt. Era conștient de pericolul implicat. Dar, în acest caz, se părea că Fry era aceea care devenea obsedată, nu el.

– Ce planuri ai pentru noi, în dimineața asta? întrebă el, temîndu-se că o să-și piardă iar vremea pe la țară, uitîndu-se prin cimitire.

– O să facem cîteva vizite. Dacă persoanele la care mergem sînt implicați în ceea ce i s-a întîmplat lui Audrey Steele, o să-i facem să se simtă și mai neliniștiți.

Fry văzu imediat că locuința lui Christopher Lloyd era o casă modernă, deși proprietarii nu doreau să pară astfel. Cooper coti printre două lampadare vechi, într-o parcare pietruită, oprindu-se în apropierea unei imitații de cișmea. Doamna Lloyd fu cea care le deschise ușa și-i conduse prin casă.

– Evident, toate sînt reproduceri, spuse ea. Dar sînt foarte bine realizate, nu credeți?

– Da, sînt foarte convingătoare, doamnă.

– E foarte avantajos să ai ceva care pare vechi, dar, în realitate, e nou. Nu ai aceleași probleme cu întreținerea, rîse ea. Ca să nu mai vorbim de primele de asigurare.

– Desigur.

– Și dacă o piesă se strică, pur și simplu o înlocuiești cu o nouă reproducere, care arată la fel de veche precum originalul. Doamna Lloyd îi privi radioasă. Însăși casa este în stilul perioadei, așa că este foarte potrivită.

„Stilul perioadei?” Fry se întrebă în treacăt ce înseamnă asta. Probabil orice voiai să însemne. În pofida măsuței de cafea și a televizorului aflat într-un colț, era ceva în aspectul poliței de deasupra căminului, în stil fals victorian, în șemineul placat cu ceramică, în tablourile înrămate, cu scene de vînătoare, și în pereții de culoarea muștarului, de sub lambriurile decorative, care o făcea să se simtă ca într-o cîrciumă.

Christopher Lloyd stătea afară, așezat pe o lespede de piatră care mărginea un bazin ornamental. În fundal, apa țîșnea din gura unei uriașe broaște de ceramică. Fry își amintea vag de familia adoptivă din Hales Owen, care avea pești și care, pentru un timp, îi dăduse ei sarcina să-i hrănească. În acest bazin, recunoscuse cîteva crapi Koi cu pete roșii și niște peștișori sanitari, pe fundul apei. Mai era și un singur pește, de culoare deschisă, de vreo șaiszeci de centimetri lungime, care, în opinia ei, era un sturion albinos.

– Sper că datele pe care vi le-am trimis prin fax v-au fost de folos, începu Lloyd.

– Foarte folositoare, domnule.

– Așadar, înțelegeți că procedeele pe care le aplicăm la crematoriul din Eden Valley sînt fără cusur. În sistemul nostru nu se petrece nici un lucru greșit. Nimic nu s-a petrecut nici în acest caz.

Cooper și Fry rămaseră la marginea bazinului, atrași de propria reflexie în apă și de imaginea peștelui albinos, care se mișca prin apă ca o stafie. Cîțiva metri mai încolo, acesta ieși la suprafață, iar Fry îi zări botul lung și ochii inexpressivi.

– Vă interesează peștii? îi întrebă Lloyd.

– Nu chiar, răspunse ea. Fiind polițist, mă întrebam cît de mult pot să valoreze. Avem cîteva furturi de crapi Koi, reclamate de curînd, și am fost surprinsă de valoarea pretinsă de către proprietarii lor.

Lloyd mormăi.

– Adevărații entuziaști plătesc mii și mii de lire pentru crapii Koi. Unii dintre proprietari zboară pînă în Japonia, ca să-i cumpere de la crescători. Eu personal nu înțeleg chestia asta. Peștii ăștia nu au costat nici pe departe atît. Probabil că nisetrul valorează vreo două sute.

– Este albinos, nu-i așa?

– Da, spuse Lloyd. Dar, din nefericire, celui albinos nu-i place lumina solară directă. Sînt creaturi nocturne și preferă mai mult întunericul.

Fry îi aruncă o privire.

– Cunoscut destul de mulți oameni de genul ăsta.

– Sînt sigur de asta. Într-un fel, un polițist e puțin pescar, presupun. Știți unde se află peștele, dar puteți să-l prindeți numai atunci cînd iese la suprafață.

– E un comentariu interesant, domnule.

Lloyd rise.

– Cred că am citit asta odată într-un roman.

Fry se înfioră involuntar.

– Poate e cam frig afară, zise Lloyd. Intrați în casă. Doriți un ceai, ceva?

– Nu, mulțumim, îi răspunse Fry.

Nu intenționa să fie prea prietenoasă cu Christopher Lloyd, ci dorea să-l facă să se simtă cât mai incomod cu putință. Și Lloyd păru să-și dea seama de asta.

– Vreți să vă spun că sînt implicat în vreun fel în chestia asta, nu-i așa? întrebă el.

– Nu vrem să ne spuneți nimic altceva decît adevărul, domnule.

Fry se întoarse dinspre bazinul cu pești și se aplecă spre Lloyd, pînă cînd ajunse destul de aproape încît să poată mirosi izul de umezeală și de putreziciune emanat de buruienile pe care el le scosese din apă.

Lloyd scutură din cap.

– Cred că ăsta s-ar putea să fie momentul în care insist să nu mai declar nimic decît în prezența unui avocat.

– Sigur, domnule. În acest caz, vă solicităm să veniți cu noi la secția de poliție și vom aștepta acolo să sosească avocatul dumneavoastră. Trebuie să urmărim procedurile de rigoare, nu-i așa? Indiferent cît de stînjenitor și de jenant poate fi pentru unii dintre noi.

Îl văzu pe Lloyd înghițind nervos și uitîndu-se înspre casă.

– Eu nu... eu nu am fost implicat cu nimic. Nu cu adevărat.

– Atunci, ce *ați făcut*? Cu adevărat?

Lloyd înghiți din nou cu noduri.

– Am spus o minciună. Mi-a cerut un prieten să zic o minciună, pentru a-l scoate dintr-o încurcătură, și am făcut-o. Asta-i tot.

– *Tot?* întrebă Fry. Aici e mult mai mult decît atît, nu-i așa?

– Nu știu. Eu doar am făcut ce mi s-a cerut. Atît și nimic mai mult.

Fry îi aruncă o privire lui Cooper. El nu-și luase ochii de la Lloyd, în timp ce ea îi vorbea acestuia. Dacă Ben urmărise șirul gîndurilor ei, putea fi pregătit să pună următoarea întrebare, una care să-l tulbure și mai mult pe Lloyd.

– Acest prieten, pentru care ați mințit, domnule, spuse Cooper, mă aștept să fi fost Melvyn Hudson, nu?

Ochii lui Lloyd clipiră nervos spre Cooper, apoi, din nou, înspre Fry. Acum nu era sigur din pricina căruia să-și facă griji.

– Domnule, dacă vă gândiți să mințiți din nou, spuse Fry, v-aș sfătui să nu o faceți.

El se uită pentru câteva clipe la apa din bazin, apoi la casă. Indiferent la ce se gândea, părea stingherit. Apoi în ochi i se ivi o privire șircată. Își întoarse capul spre apă, încercînd să-l împiedice pe Cooper să-i zărească fața. Dar Fry, aflată de cealaltă parte a lui, îi văzu expresia.

– De fapt, nu a fost Melvyn, ci Richard Slack, spuse el.

– Într-adevăr?

– Dorea să semnez niște hîrtii. Zicea că s-a produs o încurcătură administrativă la firmă și s-a gândit că aș putea fi dispus să-l ajut.

– Și l-ați ajutat?

Lloyd scutură din cap.

– În mod normal, l-aș fi scos din încurcătură. Richard îmi era prieten și ar trebui să simțim că putem apela unii la alții. Dar în cazul ăsta ar fi fost ceva ilegal. Regulile sînt foarte stricte cînd vine vorba despre documente. M-a pus într-o situație stînjeni-toare și n-am avut altă alternativă decît să-l refuz. Mi-aș fi putut pierde slujba.

– Ce voia să faceți, mai exact?

– Voia să închei o lucrare fără certificat de incinerare.

– Țasta-i certificatul emis de ofițerul stării civile?

– Da. Nu putem efectua o incinerare fără autorizarea oficială. Cade în sarcina antreprenorului de pompe funebre să se asigure că aceasta există. Richard spunea că s-a pierdut. A încercat să-l învinovățească pe Melvyn, de fapt, dar nu eram sigur de asta.

– Și ați refuzat?

– Bineînțeles.

– Așadar, incinerarea nu a mai avut loc?

– Evident.

– Atunci, ce s-a întîmplat cu funeraliile?

– Nu au mai avut loc. Ei bine, nu în ceea ce ținea de responsabilitățile mele. Nu știu cum s-a rezolvat și nici nu am întrebato. În orice caz, am înțeles că serviciul funerar nu urma să se țină în capela noastră, ci numai incinerarea.

– Nu înțeleg. Fără serviciu funerar?

– Nu e întru totul neobișnuit. Uneori, familia nu dorește să vină la crematoriu. Slujba se ține în altă parte, apoi antreprenorul de pompe funebre transportă sicriul la incinerare.

– Și în cazul ăsta nu ar exista nici un martor care să asiste la sosirea sicriului?

– Doar șoferul carului mortuar și, poate, un coleg care să-l ajute la transportul coșciugului. În acest caz, sicriul e adus direct în clădirea crematoriului. Dar avem totuși nevoie de documente, evident.

– Da.

– Din când în când, se întâmplă să avem câte o incinerare, fără nici un fel de serviciu funerar. Nici familie, nici participanți. Aceia sînt oameni fără căpătii, cazuri regretabile, în care cineva a murit și identitatea nu i-a putut fi stabilită sau nu i s-au putut găsi rude. Autoritățile locale suportă costul acelor incinerări. Fiecare e îndreptățit să aibă parte de o incinerare corespunzătoare.

Fry se uită la Cooper. Era rîndul lui.

– Domnule Lloyd, vă aduceți aminte numele persoanei pentru care Richard Slack dorea să semnați documentele?

– Nu, niciodată nu mi-a spus asta. Și nici eu nu l-am întrebat.

– Nu ați întrebat o mulțime de lucruri.

– Cîteodată așa e cel mai bine.

– Nu ar fi trebuit să informați pe cineva despre acest incident, dacă crați întru totul corect?

Lloyd oftă.

– Era foarte greu. Richard mi-era prieten, după cum am spus. Presupun că m-am gîndit că, dacă nu intram în jocul lui, atunci era nevoit să procedeze corect și să-și asume responsabilitatea. Știu că e o problemă ca un antreprenor de pompe funebre să aibă o reputație proastă, dar trebuia să accepte și să recunoască.

– Cînd s-a întâmplat asta, mai exact? întrebă Cooper.

– Ei bine, nu sînt sigur, dar nu putea să fie cu multe săptămîni înainte de moartea lui Richard.

Fry își închise agenda.

– Vă mulțumim, domnule. Ne-ați fost cît se poate de util.

Înainte să plece, ea se uită în bazin pentru a arunca o ultimă privire peștelui decolorat, dar era prea greu de observat.

– Aș dori să-mi pot permite să înmulțesc nisetrul ăsta, spuse Lloyd. Cineva îmi spunea că din icrele lor provine caviarul imperial iranian. Acela e caviarul de culoare aurie, nu neagră, ca a celui rusesc.

– Nu știam asta.

Lloyd se aplecă deasupra apei și întinse o mînă. Fry se gîndi la început că se întindea pentru a scoate unul dintre pești. Dar, în schimb, el adună o mînă de frunze moarte de pe suprafața apei și le aruncă pe pavajul de piatră.

– În curînd trebuie să protejez bazinul cu o plasă. Nu trebuie să lași frunzele să zacă toamna în apă. Atunci cînd se descompun, acestea fac să scadă nivelul de oxigen din apă, iar peștii îți mor. În timp ce se ridică, Lloyd se uită la Fry. Ar fi un mod stupid să-ți pierzi peștii, nu-i așa?

– Ce crezi, Diane? o întrebă Cooper, pe drumul spre casa lui Hudson. Christopher Lloyd spune adevărul?

– Cred că e foarte convenabil pentru el faptul că Richard Slack e mort. Poate da vina pe el, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, dacă domnul Lloyd ne-a spus o parte de adevăr, dar nu chiar tot? Și dacă Melvyn Hudson a fost cel care l-a abordat, nu Richard Slack? Spunîndu-ne povestea aia, poate spera să nu-l chestionăm prea îndeaproape pe Hudson referitor la cheștiunea respectivă.

– Dar Richard Slack a fost cel care îi era prieten, nu Hudson.

– Oare așa a fost? Asta-i ceea ce ne-a spus Lloyd.

– Și dacă a fost Melvyn, atunci...

– Atunci Lloyd ar fi putut, de fapt, să fie de acord cu ceea ce i s-a cerut. Acum poate speră să ne deruteze, abătîndu-ne atenția către Richard Slack.

Cooper încuviință din cap.

– Știi ce altceva mă mai îngrijorează referitor la ce spunea Lloyd?

– Incinerările care au loc fără efectuarea slujbei în capela crematoriului? ghici Fry.

– Corect. Trebuie să fie un interval de timp în care coșciugul se află doar în responsabilitatea a doi dintre oamenii antreprenorului, pe drumul dintre biserică și crematoriu.

– Dîndu-le ocazia să schimbe cadavrul?

– Exact.

– Dar funeraliile lui Audrey Steele? S-au ținut la capela crematoriului?

Cooper se gîndi la întrevvedereea cu Vivien Gill.

– Știi, nu cred că mama ei mi-a spus vreodată asta. Și nicio dată nu m-am gîndit s-o întreb.

– Atunci, ar fi mai bine s-o întreb.

– Un detaliu ca ăsta nu s-ar putea găsi în înregistrările pe care le-am luat de la Hudson and Slack?

Fry se uită la el.

– Mai bine ai întreba-o, totuși.

Familia Hudson avea un șemineu de marmură, dar focul nu era aprins. Sfeșnicele de alamă nu aveau lumînări. Și mai erau rafturi de cărți, din lemn de pin, dar numai cîteva cărți adevărate se cuibăreau printre prespapieruri din fildeș și vase chinezești.

Casa îi aducea aminte lui Cooper de un apartament pe care îl vizitase odată în nordul Londrei. Locul aparținuse prietenului unui prieten, care lucra în afaceri hoteliere. De îndată ce intrase, rămăsese cu gura căscată de uimire, cînd văzuse dimensiunile bucătăriei. Era minusculă – chiar mai mică decît baia. Suficient de mare ca să faci o cafea și niște pîine prăjită, poate, sau să încălzești ceva în cuptorul cu microunde. Dar mult prea mică pentru a pregăti o masă cum se cuvine. În opinia lui Cooper, nu era deloc o bucătărie, ci doar altă încăpere pentru care nimeni nu găsise încă o denumire.

Barbara Hudson era îmbrăcată în blugi și într-o bluză de trening, cu părul despletit, și nu arăta deloc a antreprenor de pompe funebre.

– Aveți nevoie de mine? întrebă ea. Dacă nu, am altceva de făcut.

– O să vă anunțăm dacă avem nevoie, doamnă Hudson.

Ea dispăru și îi lăsă să aștepte în hol. Cooper observă o oglindă mare, ornamentată, agățată la baza scărilor. Era într-o poziție ciudată, nu acolo unde te-ai putea vedea cu ușurință în ea. Se aplecă să se uite la muchiile sticlei. Nu existau amprente, nici măcar o singură pată sau urmă de murdărie. Fie fusese temeinic lustruită, pe fiecare centimetru al ei, fie nu fusese vreodată folosită. Se întrebă dacă aceasta era genul de oglindă care își reflecta doar sieși viața, în tăcere, precum o cameră video fără subiect.

Cooper se îndreptă și îl găsi pe Melvyn Hudson stînd în ușă. Îi invită înăuntru fără cuvinte, cu un gest exersat al mîinii drepte, de parcă îi poftea să vadă persoana decedată. În orice caz, hainele obișnuite nu păreau să facă vreo diferență.

– Domnule Hudson, începu Fry, am stat de vorbă cu Christopher Lloyd, directorul crematoriului din Eden Valley. Îl cunoașteți?

– Bincînteles. În probleme legate de afaceri, știți.

– Ne-a spus că partenerul dumneavoastră, Richard Slack, i-a cerut să facă ceva ilegal, dar el a refuzat. Știți ceva despre asta?

– Nu. Habar n-am la ce s-a referit Lloyd. Dar Richard îl cunoștea mai bine decît mine. Erau amîndoi membri ai Clubului Rotary.

– Asta ar fi avut loc cu puțin timp înainte ca domnul Slack să fie ucis în accidentul de mașină.

– Da, asta s-a petrecut în luna mai a anului trecut.

– Cum s-a întîmplat, mai exact, accidentul?

– A derapat și a ieșit de pe șosea într-o noapte, tîrziu, cînd se îndrepta spre locul de unde trebuia să ridice un cadavru. A fost o anchetă, așadar, puteți citi totul despre asta, dacă doriți.

– Era singur atunci?

– Așa se pare.

În aparență, Hudson era calm și relaxat. Dar privirea lui nu se potrivea nici cu vocea, nici cu atitudinea sa. Expresia ochilor era mai dificil de controlat. Ben se întrebă dacă și Fry o remarcase.

– Dumneavoastră unde erați la momentul respectiv, domnule? îl întrebă Fry.

– Aici, acasă, cu familia. De ce mă întrebați?

Undeva, în casă, se închise o ușă, și Hudson profită de ocazie.

– Mă scuzați, spuse el. Asta e fiica mea. Trebuie să discut ceva cu ea.

– Ne va minți, zise Fry, după ce Hudson părăsi încăperea. Exact cum a făcut-o și Christopher Lloyd. Dar trage un pic de timp, pentru a se decide asupra poveștii pe care să ne-o spună.

– Da, știu.

– Testează-l. Dar ușurel.

– Vrei s-o fac, Diane?

– O va încasa mai bine de la tine.

– OK.

Dar nu era Melvyn Hudson cel care intră pe ușă, ci o femeie brunetă, la vreo treizeci de ani, care rămase în prag.

– Bună. Tata m-a rugat să vă spun că are un telefon urgent. Se va întoarce în câteva minute. Pot să vă aduc ceva, în timp ce așteptați?

– Nu, dar puteți sta de vorbă cu noi, spuse Fry.

– O... nu sînt sigură că tatălui meu i-ar plăcea asta.

– Mă scuzați, numele dumneavoastră e...

– Natalie.

– Lucrați cu tatăl dumneavoastră?

– Nu, sînt instructor de aerobic.

– Nu vă interesează afacerea familiei, domnișoară Hudson?

Natalie se înfioră.

– Cu siguranță nu! Numai cînd mă gîndesc...

– Și nu există nici un fiu care să calce pe urmele tatălui dumneavoastră?

Femeia ezită. Scoase un pachet de țigări și aprinse una, fără să se sinchisească să-i întrebe dacă îi deranjează sau să le ofere și lor una. Era casa ei, în definitiv. Putea să facă ce-i plăcea. Dar Cooper observă că degetele îi tremurau ușor, în timp ce folosea bricheta și trăgea primul fum de nicotină în plămîni.

– *A fost* un fiu, răspunse ea.

– Da?

– David. Fratele meu mai mic. *El* ar fi călcat pe urmele tatălui meu, așa e. Exact pentru asta s-a născut. Așa a fost planificat totul.

– Ce s-a întâmplat?

– A murit.

– Vreți să spuneți că a fost ucis sau a murit în vreun alt fel?

– Era în străinătate, călătorea în Indonezia, continuă Natalie.

Se crede că a fost vorba de niște bandiți. Un jaf care s-a terminat prost – așa l-ați numi, nu? Dar nu cred că este valabil în cazul morții lui David. Cred că au intenționat să-l ucidă. Avea numai 22 de ani.

– Îmi pare rău.

– Cel mai rău era că lui David îi plăcea să trimită vederi de unde călătorea. El gîdea în imagini și întotdeauna alegea cu grijă vederea pe care o trimitea. Dura mult timp pînă cînd acestea soseau din țările pe care le vizita. Au continuat să ne parvină săptămîni întregi după ce a murit. Erau vederi de la un mort. La început, a fost minunat și am plîns, gîndindu-mă că îmi vorbea. Era ca și cum s-ar mai fi aflat acolo, undeva, și se gîdea la mine. Dar apoi am început să mă rog să nu mai vină. Cred că toți am făcut asta. Aveam nevoie de un sfîrșit.

– Cînd s-a întâmplat asta?

– Acum zece ani și patru luni. Tata a fost distrus cînd s-a întâmplat. Mult timp am crezut că pierderea îl va ucide. Asta era expresia pe care toată lumea o folosea: „Pierderea îl va ucide”. Ironic, într-adevăr, pentru un om care își petrece viața avînd de-a face cu durerea altora. Profesionistul pînă în măduva oaselor. Persoana la care apelezi cînd ai mare nevoie.

Tonul lui Natalie căpătase o notă amară. Cînd suflă un nor de fum, gura ei avea un zîmbet sardonice.

– Adevărul iese la iveală în astfel de momente, nu-i așa? Tata nu a făcut nici un secret din faptul că, după părerea lui, murise copilul care nu trebuia.

Natalie mai scoase un nor de fum și îl privi cum dispare în briza care intra pe geamul deschis.

– Nu mai aveți alți frați sau surori?

– Nu.

– Atunci veți moșteni probabil într-o zi partea tatălui dumneavoastră din afacere.

Natalie izbucni în râs.

– Oare? Mă cam îndoiesc. Nu știu dacă tatăl meu și-a întocmit testamentul ori nu sau cui are de gând să-și lase jumătatea din Hudson and Slack, atunci când va muri. Probabil că mama va prelua afacerea. Femeile antreprenor de pompe funebre încep să fie la modă în ziua de azi. Nu știu nici ce se va întâmpla când va muri bătrînul.

– Abraham Slack?

– Da. Apoi mai este și Vernon, desigur. Dar tata nu are o părere prea bună despre Vernon, așa cum probabil ați observat.

– Mie mi-a făcut impresia că nu-l privește pe Vernon ca pe un posibil partener de afaceri, zise Cooper.

Natalie rîse.

– Aveți un mod interesant de a spune adevărul doar pe jumătate. E chiar drăguț.

Cooper simți că i se înroșesc obrazii. Era sigur că Fry nu va scăpa ocazia să-i zică ceva în legătură cu afirmația asta.

– Trebuie să încerc să prind ocazia să discut la un moment dat cu Vernon, spuse el, punîndu-și carnețelul deoparte.

– Mult succes! Nu este foarte comunicativ.

– Dar se descurcă destul de bine la firmă, nu-i așa?

Natalie ridică din umeri.

– În felul lui. Nimeni nu se străduiește să-l facă pe Vernon să simtă că locul lui e acolo. Mai ales tata. Dacă Vernon și-a imaginat vreodată că ar putea deveni pentru tata un fel de substitut al fiului său, curînd a aflat că s-a înșelat amarnic. Tata nu a văzut lucrurile în felul ăsta. Odată ce David a murit, mort a rămas, și nimeni altcineva nu a mai contat pentru tata. Totuși, ar trebui să-l auziți când vorbește cu familiile îndurerate. Toate lucrurile pe care le declamă – că oamenii ar trebui să apeleze la familie pentru a găsi susținere în momentele de durere. Da, atunci e plin de sfaturi bune! Ți se face rău cînd îl auzi!

Ca la un semnal, ușa se deschise și Melvyn Hudson intră în cameră. Păru surprins să o vadă pe fiica lui încă acolo. Surprinderea

lăsa apoi loc furiei, care fu însă rapid controlată și dispăru de pe chipul lui.

– Scuzați-mă că v-am făcut să așteptați, spuse el. Moartea apare în cele mai nepotrivite momente, după cum bine știți. V-a ținut de urît fiica mea?

– Da, am avut o discuție foarte interesantă, zise Fry.

– Da? Ei bine, probabil că Natalie are altele de făcut. Așa că, dacă vă mai pot ajuta cu ceva, am la dispoziție câteva minute.

Fry se ridică.

– De fapt, cred că avem tot ce ne trebuie deocamdată, domnule Hudson, afirmă ea.

Cooper fu luat pe nepregătite și se ridică mai greu în picioare.

– Sînteți siguri? Întrebă Hudson.

– Vom lua legătura din nou cu dumneavoastră, dacă este nevoie. Dar mai avem destule cercetări de făcut.

Hudson îi însoți pînă la ușă. Cooper simți brusc nevoia să treacă împreună cu Hudson prin dreptul uriașei oglinzi ornate din hol, ca să vadă dacă imaginea acestuia se reflecta în ea.

– Încă un lucru, domnule Hudson. Ați fost vreodată la Alder Hall?

– Nu, nu cred.

– Sau ați vizitat proprietatea, dintr-un motiv sau altul?

– Nu-mi aduc aminte.

Cînd ajunseră la mașină, Cooper se întoarse spre Fry.

– De ce ai făcut asta? o întrebă el. Hudson nu ne-a spus nimic. Nici măcar nu am ajuns să-i punem întrebările importante.

– Crezi că ne-ar fi spus adevărul?

– Nu, nu cred.

– Așadar, ce rost avea? Acum l-am lăsat pe domnul Hudson cu impresia că fiica lui ne-a spus deja ceea ce doream să aflăm. Este evident că nu au încredere unul în celălalt. Am de gînd să-l las să fiarbă un timp și poate va fi mai binevoitor cînd îl vom aborda data viitoare.

– Foarte vicleană mișcare.

Cooper porni mașina și se îndreptară înapoi spre West Street.

– Ce spune legea în privința moștenișilor? Dacă Hudson nu și-a făcut testamentul, cine va fi, de fapt, moștenitor?

– Cred că va trebui să se ajungă în instanță, răspunse Fry. Există o formulă complicată prin care tribunalul împarte moștenirea care nu este încredințată prin testament unui anume individ. Probabil există și alți beneficiari, care au dreptul la o parte.

– Dar Natalie Hudson ar fi moștenitoarea principală, nu-i așa?

– Da, sînt convinsă. Dar ea nu-și dorește afacerea. Nu o interesează.

– S-ar putea să vrea banii, spuse Cooper. Dacă una dintre corporațiile americane pîndește ocazia să pună mîna pe Hudson and Slack, Natalie s-ar putea să se trezească brusc foarte bogată.

– Hm. Mai ales dacă și Abraham Slack poate fi momit să se despartă de partea lui.

– Da, moștenitorul lui ar fi Vernon, nu? Mie nu mi-ar plăcea să știu că Vernon Slack îmi conduce afacerea, dar ție?

– Nici mie. Fry păru gînditoare. Mă întreb dacă asta e scris în testamentul lui Abraham.

– Afacerile astea de familie provoacă o mulțime de probleme. În felul ăsta pornesc conflictele. E destul de dificil cînd totul se desfășoară în cadrul aceleiași familii, dar trebuie să fie mult mai rău cînd e vorba de două familii. Poate că fondatorii s-au înțeles perfect, ceea ce nu înseamnă că lucrul ăsta e valabil și pentru generațiile următoare.

Telefonul lui Ben Cooper suna cînd acesta intră în birou. Ridică receptorul brusc, cu mintea plină de imaginile unor antreprenori de pompe funebre vicleni și ale unor sicrie neidentificate care alunecau în flăcări.

– În sfîrșit! făcu o voce. Nu credeam că o să mai răspundă cineva. Mă gîndeam că sînteți cu toții plecați să combateți criminalitatea.

– Cu cine vorbesc? întrebă Cooper.

– Mă numesc Mead. David Mead.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Mead?

– Credeam că voi, oameni buni, aveți nevoie de ajutorul meu.

– Serios?

Cooper se încruntă. O mulțime de nume se strânseseră deja în cadrul anchetei, dar era sigur că pe acesta nu-l mai auzise. Îl notă pe un carnetel, dar nu i se păru mai familiar.

– David Mead ați spus?

– Așa e. Dar ați putea să mă cunoașteți mai bine drept Dangerous Dave¹.

¹ Periculosul Dave

– Petrus Two nu este, de fapt, ascunzătoarea mea, începui David Mead. Dar o știu bine. Am și eu câteva în zonă. Unele dintre cele mai bune, dacă pot spune chiar eu asta.

Dangerous Dave nu era cum s-ar fi așteptat Cooper. Era un bărbat înalt, athletic, la vreo treizeci de ani, cu părul tuns foarte scurt. Ar fi putut fi luat drept polițist, dar le explicase că este pompier și că unitatea sa se află la marginea orașului Sheffield. Îi plăcea să-și petreacă timpul liber plimbându-se prin comitatul Peak și fusese fascinat când auzise de la un prieten că există un sport în care își putea folosi și aparatul GPS.

– Dar îl cunoașteți pe cel care a lăsat cutia asta, nu-i așa, domnule Mead? îl întrebă Fry.

– A, da. E OK. Este jucător de ani de zile. L-am întâlnit de câteva ori, dar cred că acum se află în vacanță.

– Bine. Și ce ne puteți spune despre persoanele astea?

Îi dădu lui Mead lista cu numele transcrise din jurnalul găsit în cutie. Mead le citi, dînd uneori din cap.

– Toate îmi sînt familiare. Pe cîtiva chiar i-am întâlnit. Pe restul i-am văzut postîndu-și rapoartele pe internet sau semnînd în celelalte jurnale.

– Ați spune că toți sînt jucători... adevărați?

– Da. Este o comunitate destul de restrînsă în acest sport. Ajungem să ne cunoaștem unii pe ceilalți.

– Dar articolele pe care oamenii le pun în cutie? Care este protocolul?

– Avem câteva reguli. De bun-simț, de fapt. Fără explozibili, muniție, cuțite, droguri sau alcool. Nimic ilegal. A, și mîncarea este o idee proastă – animalele rod cutia și o distrug. Așa că

majoritatea oamenilor lasă mici jucării, lucruri interesante, poate un CD sau o carte – lucruri de felul ăsta.

– Și asta ce reprezintă? îl întrebă Fry, ridicînd punga cu lăcusta mov și plăcuța metalică.

– Un „autostopist“.

– Poftim?

– Sau, dacă e vorba de o expresie de pe Groundspeak, un Travel Bug.

– Da, asta este.

– Ei bine, un „autostopist“ este un articol pe care poți să-l muți dintr-o ascunzătoare în alta, spuse Mead. Există o lumînare care a călătorit din Australia în Arizona și un Mr Potato Head¹ care se plimbă din cutie în cutie prin toată lumea. Cu un Travel Bug poți urmări pe internet călătoriile „autostopistului“ tău.

– Și toate astea se fac cu ajutorul GPS-ului?

– Un aparat GPS bun poate să-ți dea locația aproximativă pe o rază de 2-6 metri, cu condiția să nu fie amplasată într-un loc cu totul inaccesibil, unde ai avea nevoie de un echipament specializat. Dar nu trebuie să cunoașteți tot jargonul tehnic. Tot ce trebuie să faceți este să introduceți un punct de referință.

– Și, după ce ajungeți la coordonatele indicate și localizați ascunzătoarea, deschideți cutia și notați ceva în jurnal?

– Uneori trebuie să așteptați ca încuiații să plece din zonă.

– Încuiații?

– Ceilalți oameni. Cei care nu participă la joc – de obicei alpiniști sau bicicliști montani, aflați în trecere pe o cărare din zonă. Dar, din cînd în cînd, pot să facă ceva enervant, cum ar fi să se așeze lîngă o ascunzătoare, ca să ia masa. Nu poți deschide ascunzătoarea în timp ce ei sînt acolo, fiindcă ai trăda amplasamentul locației de față cu încuiații. În acest caz, fie stai și așteptați ca ei să plece, fie te duci la altă locație.

– Încuiații nu sînt cei care nu posedă puteri vrăjitoarești, din cărțile cu Harry Potter?

– E cam același lucru, într-adevăr.

¹ „Domnul Cap-de-Cartof“, jucărie patentată în 1952 de George Lerner (n.tr.)

– Oameni care nu posedă cunoașterea și nu trebuie să afle secretul?

– Exact.

Fry oftă.

– Și, în afară de a nota ceva în jurnal, înțeleg că, în mod normal, se obișnuiește să se ia un articol din cutie?

– Numai dacă pui altceva în schimb, zise Mead. Asta este regula. Altfel este NPNNIN.

– Îmi pare rău, domnule, dar va trebui să-mi explicați ce înseamnă asta.

– NPNNIN: Nu pui nimic, nu iei nimic.

NPNNIN. Lui Cooper îi plăcea ideea. Era un motto bun pentru oricine vizita parcul național, unde numărul de flori sălbatice, culese ilegal, era depășit doar de cantitatea de gunoaie lăsate în urmă. Vizitatorii erau permanent îndemnați să ia cu sine numai amintiri și să nu lase decît urme de pași. Păcat că lucrurile nu erau atît de simple.

– Ați putea să descoperiți cine a lăsat aceste obiecte? întrebă Fry.

Mead se strîmbă.

– Unele dintre ele. Poate nu toate.

– Ați putea încerca...?

– OK.

– Mai ales acesta, domnule, zise ea, ridicînd una dintre pungi.

– Un inel de chei, cu schelet. Strălucește în întuneric, nu-i așa?

– Cred că da.

– Altceva?

– Da, am vrea o listă cu ascunzătorile din zonă. Mai ales denumirea lor.

– A, asta-i ușor. Dar din ce zonă? Trebuie să fie vreo șaizeci de ascunzători, pe o rază de șaisprezece kilometri de Petrus Two.

– Pe cinci kilometri, spuse Fry, este suficient.

– Știi, m-am gîndit la scenariul ăsta cu înlocuirea cadavrelor, zise Cooper, după plecarea lui David Mead. Nu prea are sens, din punct de vedere practic, nu-i așa?

– Ce vrei să spui, Ben?

– Păi, gîndește-te puțin. Pune-te în situația unui individ care s-a pricopsit cu un cadavru, dintr-un motiv sau altul.

– În urma unei crime, vrei să spui?

– Nu neapărat. Ar fi putut fi un accident.

– Nu, zău.

– Ei, orice-ar fi. Dar să presupunem că ai un cadavru. Trebuie să găsești o modalitate să scapi de el.

– Și prietenul tău, directorul crematoriului, nu vrea să te ajute? continuă Fry. Dacă dăm crezare poveștii pe care ne-a zis-o Christopher Lloyd, acea conversație cu Richard Slack ar fi putut reprezenta prima încercare de a scăpa de cadavru. Dar cînd Lloyd a refuzat, a trebuit să găsească alte mijloace.

– Exact. Și ești cineva care are acces în capela de la firma de pompe funebre, unde știi că se află un alt cadavru deja băgat în sicriu, gata să fie incinerat a doua zi dimineată.

– OK.

– Așa că duci cadavrul pe care îl ai și faci schimbul. Singur, asta ar fi cam greu de realizat, dar poate că nu imposibil. Bănuiesc că au acolo cărucioare și așa mai departe. Totuși, asta ar lua timp și ar presupune un efort fizic însemnat. Ar trebui să faci ordine, ca totul să pară în regulă, pentru funeraliile de a doua zi. Apoi trebuie să pui cadavrul „legitim“ în mașina ta, nu-i așa?

Fry se încruntă.

– Da.

– Ei bine, ce ai realizat, după toată munca și efortul ăsta? Ca să nu mai vorbim de riscuri. Fapt este că tot ai un cadavru de care trebuie să scapi. Practic vorbind, ai ajuns de unde ai plecat.

– Crezi că a trecut prin toată bătaia asta de cap degeaba?

– Așa se pare, nu-i așa?

– Cred că e mult prea deștept să fi făcut una ca asta, fără un motiv întemeiat.

– S-a ales cu un alt cadavru, asta-i tot. De ce nu a scăpat, pur și simplu, de victima lui, ascunzînd-o în pădure, în locul bieteii Audrey Steele.

– Un motiv serios – era ceva ce voia să ascundă în legătură cu celălalt cadavru. Probabil vreo dovadă a modului cum a murit victima, un indiciu care ar fi condus direct la el. Prin incinerare

a distrus, pentru totdeauna, acea dovadă. Pe de altă parte, cadavrul lui Audrey Steele nu conținea nici o probă care ar fi putut să-l incrimineze.

– Dar, în mod sigur, trebuie să-și fi dat seama că, odată ce identificam rămășițele lui Audrey, asta ne-ar fi condus drept la ușa lui Hudson and Slack.

Fry aprobă din cap.

– Cred că se baza pe două lucruri. În primul rînd, că s-ar fi putut să nu fim în stare să o identificăm vreodată, chiar dacă era descoperită. Cu cît o găseam mai tîrziu, cu atît șansele noastre erau mai mici. Dacă n-ar fi fost reconstrucția facială atît de exactă...

– Și un pic de perseverență, interveni Cooper.

– Bine, bine – și perseverența ta.

– Care e cel de-al doilea lucru?

– OK. Poate că am fi fost conduși la ușa lui Hudson and Slack, dar, după atîta vreme, cum am fi putut spera să demonstrăm care dintre membrii personalului a fost responsabil de înlocuirea cadavrelor? Orice probă a dispărut de mult sau a fost contaminată, astfel că nu mai poate fi recunoscută. Și, cu cît trece mai mult timp, cu atît amintirile potențialilor martori devin mai neclare.

– Iar unii dintre ei s-ar putea să fi plecat, între timp. Va trebui să dăm de urma tuturor, spuse Cooper.

– Va fi dificil să justificăm timpul și resursele pentru o astfel de acțiune, Ben. Atîta vreme cît există cazuri mai presante care trebuie rezolvate.

– Mi-era teamă că ai să spui asta.

– Dacă am avea o pistă mai ușoară și mai rapidă pe care să o urmăm, ar fi altceva. Probabil că singura noastră speranță este ca vreun membru al personalului să fi remarcat ceva în neregulă, la momentul respectiv. Sau măcar să fi bănuț ceva.

– Și să dorească să ne mărturisească și nouă ce știe, ceea ce nu este tocmai sigur.

– Nu. Dar fără asta, ar putea chiar să scape basma curată. Bănuțelile nu au nici o valoare, fără probe. Și, în acest caz, noi nu avem nici o probă. Știi, uneori auzi de o anchetă de crimă în

care nu există cadavru. Țsta e primul caz pe care l-am întîlnit, unde avem un cadavru – dar nu este cel care trebuie.

– Așa trebuie să fi fost, nu? Prea mulți oameni ar observa faptul că în sicriul trimis la incinerare nu s-ar afla un trup.

– Da.

– Așadar, cineva a luat trupul lui Audrey Steele și a pus altul în loc. Dangerous Dave ar fi de acord cu așa ceva.

Fry îl privi fix.

– Poftim?

– Dacă iei o piesă dintr-o ascunzătoare, trebuie să pui ceva în loc. Astea sînt regulile jocului.

– Regulile jocului. Mda.

Cooper se gîndi la oamenii care, cu o zi înainte, stătuseră în jurul mormîntului ecologic pentru a-și lua rămas-bun de la rămășițele lui Audrey Steele. Mulți dintre ei păreau derutați că participau la o altă înmormîntare, pentru aceeași persoană, de parcă tocmai descoperiseră că o ființă poate muri de două ori și că totul poate fi mai rău, a doua oară.

– Da, ce mai joc, conchise Cooper.

Familia Slack locuia în Miller's Dale, printre meandrele rîului Wyc. Cooper știa că aceste zone de pe cursul lui Wye se puteau afla surprinzător de departe. De la Lees Bottom, traseul șoselei 6 se îndepărta de rîu, pentru cîteva kilometri, înainte ca drumurile să se întîlnească din nou, lîngă Topley Pike. Între ele, văile de calcar erau accesibile numai prin drumuri secundare înguste sau pe cărările din pădurile de pe malul rîului.

O șină de cale ferată urmase odinioară marginile văii, pe vremea cînd funcționau filaturile. Acum, în afară de cîteva tuneluri neutilizate, tot ce mai rămăsese din calea ferată din Miller's Dale era un viaduct dublu aflat cu mult deasupra șoselei. De fiecare dată cînd îl vedea, Cooper rămînea surprins. Podul și pilonii masivi de fier păreau să sară brusc dintre copacii care acopereau valea îngustă.

În fața bisericii, drumul făcu o curbă strînsă care îl duse în spate la Angler's Rest, apoi la o alee întunecată de-a lungul rîului. Cooper conduse pe sub stîncile de calcar și străbătu o porțiune de

drum inundată, ajungînd la cătunul Litton Mill, unde găsi Greenshaw Lodge. Odată, aici fusese sala motoarelor, parte a complexului filaturii. Dar demolarea progresivă a clădirilor vechi ale filaturii lăsase casa izolată la poalele dealului, printre copaci.

Cînd Cooper opri în a fața locuinței familiei Slack, văzu un bărbat stînd pe trepte. Avea, probabil, peste șaptezeci de ani, era înalt și slab, cu aceeași înfățișare ușor stîngace ca a lui Vernon. Bătrînul nu părea să aștepte pe cineva, ci doar stătea acolo, fără să privească la ceva anume. Cînd auzi motorul, se întoarse și se uită la mașina lui Cooper, cu o expresie surprinsă.

– Domnul Abraham Slack?

– Intrați, zise bătrînul, fără măcar să-l întrebe cine este.

Cooper se gîndi să-i dea cîteva sfaturi referitoare la siguranța lui, privind identificarea vizitatorilor înainte să-i invite în casă, dar își zise că nu era momentul potrivit.

Unul dintre pereții salonului era din piatră netencuită. Două arcade duceau spre un loc de luat masa și spre o bucătărie cu mobilă tradițională. Afară, trei trepte dădeau spre o alee cu pietriș, care străbătea grădina. Pe pajiștea proaspăt cosită se aflau tufișuri tunse recent.

– Mi-am vîndut casa și m-am mutat aici, pentru a fi alături de Vernon, spuse Abraham, punînd ceainicul pe foc cu gesturi automate, caracteristice oamenilor locului. Acum el are grijă de mine.

– Nu v-au mai rămas alte rude, domnule?

– O, am două fiice. Amîndouă sînt căsătorite și au propriile familii. Una locuiește la Londra, iar cealaltă, în Canada. Fiecare mi-a sugerat că aş putea să merg și să locuiesc cu ele, dar nu m-am putut obișnui cu ideea de a mă muta de aici, la vîrsta mea. Aici am stat întotdeauna și voi rămîne aici pînă cînd voi muri. Am deja și peticul de pămînt cumpărat, bineînțeles.

– Desigur – luînd în considerație profesia dumneavoastră.

Abraham zîmbi.

– De fapt, nici una din fiicele mele nu s-ar bucura nespus de mult să locuiesc cu ele, sînt sigur. Fiecare are viața ei. A avea grijă de copii e o slujbă în sine, și nimeni nu vrea să-și asume responsabilitatea de a mai avea pe cap și o persoană în vîrstă, nu-i așa?

Cooper își feri privirea. Dar se întrebă dacă, într-adevăr, bătrînul era îngrijit de Vernon sau dacă nu era exact invers. Abraham părea sănătos și destul de puternic, fără a avea nevoie, deocamdată, de vreo îngrijire.

– Ziceți că v-ați vîndut casa pentru a veni aici, domnule? Așadar, asta era casa în care a locuit fiul dumneavoastră?

– Da, exact. Richard și Alison au locuit aici, de cînd s-au căsătorit. Dar acum e casa lui Vernon.

– A făcut o treabă bună aici.

Cooper aruncă o privire prin cameră. Locul era foarte curat. De fapt, absența decorațiunilor îi dădea un aer mai degrabă minimalist. Dar, într-un final, găsi ceea ce, în mod inconștient, căutase. Toată lumea are amintiri de familie în casă, chiar și Freddy Robertson. Aici, pe un raft dintr-o nișă, se afla o fotografie înrămată.

– E a dumneavoastră, domnule?

– Da, e familia mea. Eu și soția mea, cu cei trei copii. Vernon tot bombăne în legătură cu asta, dar știe cît de mult înseamnă pentru mine. Richard avea pe atunci vreo doisprezece ani.

– Pare foarte solemn, spuse Cooper.

– Dintre ei trei, el era cel mai mare și avea sarcina să aibă grijă de surorile lui. Richard și-a luat în serios responsabilitatea.

– Ce vîrstă avea cînd a murit în accident?

– Patruzeci și șase.

Cooper făcu un calcul rapid în minte. Fotografia trebuie să fi fost făcută prin 1970: era anul în care dispărea curentul flower-power, iar vara dragostei era deja o amintire îndepărtată. Privind acest grup, n-ai fi zis că existase vreodată curentul anilor șaizeci. Doar adolescentului Richard îi stătea puțin rebel bretonul părului blond, dar nu mai mult de atît. Întreaga familie părea respectabilă și bine îmbrăcată, ca și cum toți își pusese ră hainele de duminică în mod special pentru fotograf. Erau aranjați precum un grup victorian – patriarhul impunător, cu soția și copiii adunați în jurul lui.

– Cu siguranță ați fost mîndru de el, domnule.

– O, da. Știți, a fost un foarte bun antreprenor de pompe funebre. Cu Richard aici, firma era pe mîini bune.

Cooper ridică privirea. Oare i se păruse sau detectase o aluzie de critică la adresa lui Melvyn Hudson? Ar fi de înțeles, în aceste circumstanțe. Bătrînul trebuie să regrete cumplit faptul că fiul lui nu se mai afla aici, pentru a-și îndeplini rolul în cadrul firmei Hudson and Slack. Abraham își amintea, cu siguranță, de moartea fiului, de fiecare dată cînd auzea numele companiei sau cînd îl vedea pe antetul vreunei scrisori.

– Cărțile sînt ale dumneavoastră?

– Nu, acelea sînt ale lui Vernon. Eu am adus cîteva cărți și bibelouri cu mine, dar pe majoritatea le țin sus, în camera mea. E casa lui Vernon, totuși.

Într-adevăr, Cooper se gîndi că în cameră s-ar mai fi putut pune cîteva bibelouri, iar pe rafturi, cîteva cărți. De fapt, încăperea părea goală, pustie. Poate că așa îi plăcea lui Vernon. Era totuși o casă gospodărită de un bărbat.

– Deși acela din colț e scaunul meu, completă bătrînul. Am adus cu mine cîteva dintre cele mai bune piese de mobilă. De asemenea, tot ale mele mai sînt vitrina și pendula.

În timp ce Abraham își indica lucrurile proprii, Cooper se întrebă cum arătase camera fără ele. Probabil nu fusese mai nimic înăuntru. Nici o femeie nu ar fi tolerat o asemenea lipsă de decorațiuni interioare.

– Cînd v-ați retras de la Hudson and Slack, domnule? îl întrebă Cooper.

– La drept vorbind, nu m-am retras, răspunse Abraham. Încă dețin jumătate din companie, așadar, ocazional, mai asist la ședințe. Dar nu mai particip activ la treburile firmei de mai mult de șapte ani. Am fost destul de norocos să mă pot retrage la șaiszeci și cinci de ani.

– Pentru că l-ați avut pe fiul dumneavoastră, căruia să-i predați ștafeta?

– Da. Numai că Richard... a murit, știți.

– Trebuie să fi fost o grea lovitură.

– Ajungem să ne obișnuim cu aceste lucruri, după o vreme. Dar, din cauza asta, acum am rămas doar eu și Vernon.

– Ce s-a întîmplat cu mama lui Vernon?

– Ea și Richard erau deja divorțați, atunci când a murit el. Ea s-a recăsătorit, și acum locuiește în Shropshire. Vernon o sună și i-a vizitat de vreo două ori, la Oswestry, dar lui nu-i place noul ei soț, așa că nu-și vede mama atît de mult cît și-ar dori.

– Așadar, domnule Slack, nu erați implicat activ în activitatea firmei, pe vremea când a murit fiul dumneavoastră?

– Nu.

– Sau în perioada imediat premergătoare?

– Cu șapte ani în urmă, i-am predat lui Richard activitatea de zi cu zi a firmei. Și lui Melvyn, firește. E ceva în neregulă?

– Investigăm un incident care s-ar putea să se fi întîmplat cu puțin timp înainte să moară fiul dumneavoastră.

– S-ar putea să se fi întîmplat?

– Mă scuzați, ar fi trebuit să spun că *s-a* întîmplat. Și cineva de la firma Hudson and Slack s-ar putea să fi fost implicat.

– Noi avem o reputație foarte bună, spuse Abraham ținînd. Nu ne permitem nici o neregulă. Nici una. Activitatea noastră e una foarte sensibilă.

– Cu toate astea, a existat un cadavru care nu a fost incinerat, așa cum ar fi trebuit să se întîmple.

– Nu știu nimic despre asta. Nici Richard și nici Melvyn n-au pomenit vreodată despre așa ceva. Sînt sigur că vă înșelați.

– Nu, domnule.

Abraham scutură vehement din cap.

– Nu, ar fi trebuit să știu despre asta. Sînt prea multe reguli și verificări duble. Așa ceva n-ar putea fi ascuns. Și de ce, oricum?

– Pofțiți?

– De ce naiba ar face cineva un asemenea lucru?

Bătrînul se uită pe fereastră, și Cooper îi urmărește privirea fixă. Văzu o mașină oprind în curte, un vechi Ford Escort, cu toba mult prea zgomotoasă. Vernon Slack coborî, se uită la Toyota lui Cooper și își zornăi nervos cheile, de parcă ar fi vrut să se întoarcă în Escort și să plece înapoi.

– La fix, zise Cooper. La ieșire, o să schimb o vorbă și cu nepotul dumneavoastră, domnule.

– Nu-l terorizați, îi ceru brusc Abraham.

– Păi, de ce aş face aşa ceva?

Vernon îl văzuse venind. Părea nervos, dar el întotdeauna părea astfel. Rămase aşteptînd în curte, în timp ce Cooper ieşi pe uşa din faţă. Ochii îi clipiră înspre fereastră; aşadar, bunicul lui îi transmitea, probabil, vreun semnal, spunîndu-i cum să se comporte sau ce să zică. Probabil doar un deget pe buze, destul pentru ca Vernon să înţeleagă: „Nu spune nimic“.

– Sosiţi de la muncă, domnule? îl întrebă Cooper.

– Da, am terminat puţin mai devreme. A fost linişte astăzi.

– Presupun că asta e rău pentru afaceri, dar într-un fel e bine.

– Ce?

– Înseamnă că mor mai puţini oameni, îl lămurii Cooper.

– O, da.

Uitîndu-se dincolo de Vernon, Cooper observă un spaţiu de acces spre o fosă septică, ascunsă sub pavaj, între tufişuri. Era bine proiectat, aproape invizibil. Mai exista şi un atelier lipit de casă, dotat cu neoaie şi cu prize. De cealaltă parte se afla un garaj ce conţinea o rampă îngropată, rafturi pline de scule şi un spaţiu mare în pod folosit pentru depozitare. Singurul lucru în paragină era un veceu vechi din piatră, aflat într-un colţ al grădinii.

– Vă place munca la Hudson and Slack? îl întrebă Cooper.

Vernon ridică din umeri.

– E OK. Nu fac nimic prea dificil.

Se uită din nou spre fereastră, dar bătrînul dispăruse. Vernon începu să pară neliniştit.

– Despre ce aţi discutat cu bunicul?

– Domnule Slack, mă întreb dacă vă aduceţi aminte de o înmormîntare de care v-aţi ocupat cu aproximativ optsprezece luni în urmă, a unei doamne pe nume Audrey Steele.

– Nu-mi amintesc nimic despre asta. Va trebui să discutaţi cu şeful, răspunse Vernon.

– Slujba s-a ţinut la biserica parohială St Mark din Edendale şi a fost urmată de incinerare. Aţi condus carul mortuar în acea zi?

– Habar n-am. Domnul Hudson deţine datele. El face toate pregătirile.

Cooper se uită la el.

Niciodată nu ştiţi la ale cui funeralii asistaţi?

– De ce ar trebui să știu? Eu doar conduc și ajut la transportul sicriului.

– Dar cînd mergeți să ridicați un cadavru?

– Uneori se poate să mi se spună numele. Dar nu știu altceva decît atît. Nu e nevoie de așa ceva, înțelegeți. Ne facem treaba și avem grijă de participanți, iar apoi plecăm acasă. Șeful se ocupă de toate celelalte treburi și ne spune cînd are nevoie de noi.

– Nu sînteți deloc curios?

Vernon ridică din umeri.

– Uneori, nici măcar nu știi detaliile unei solicitări, pînă cînd nu ajungi la locuința de unde ai de făcut un transport.

Începu să se strecoare pe după Cooper, înspre casă. Chiar și cînd se deplasa ușor, mișcările lui erau un pic neîndemînatice. Cooper își aduse aminte de Freddy Robertson. Dar profesorul trebuie să fie cu aproape patruzeci de ani mai în vîrstă decît Vernon, și era de înțeles dacă își arăta anii. Vernon era tînăr. Arăta de parcă fusese bătut de curînd.

– Așadar, nu vă amintiți de incinerarea lui Audrey Steele, domnule? întrebă Cooper, încercînd să-l împiedice pe Vernon să plece.

– Ne ocupăm de o mulțime de funeralii. Le facem în fiecare zi. Cum aș putea să-mi aduc aminte?

– Spuneți-mi, lucrați adesea cu Billy McGowan?

– Evident.

– Vă înțelegeți bine cu el?

– Sigur că da.

Cooper era tentat să-l preseze în continuare în legătură cu funeraliile lui Audrey Steele, cînd văzu nervozitatea lui Vernon și își aminti cum Diane Fry îl lăsase pe Melvyn Hudson să fiarbă pentru o vreme. În orice caz, era nerăbdător să se reîntoarcă la birou, pentru a afla noutățile aduse de jucătorul de *geocaching*.

Apoi atenția îi fu atrasă de zornăitul cheilor de la mașină și remarcă mîinile lui Vernon.

– Cum v-ați ales cu arsurile astea pe mîini, domnule? îl întrebă el.

– Nu sînt arsuri, e doar o eczemă.

– O eczemă destul de urîță, domnule Slack.

– Lucram în grădină și trebuie să fi intrat în contact cu ceva la care sînt alergic.

– Poate ar trebui să mergeți la un doctor.

– Nu, îmi va trece într-o zi sau două.

– Din cauza asta purtați mănuși?

– Da, arată mai bine de față cu participanții la funeralii.

Cooper își ridică privirea și se uită direct la Vernon Slack. Dar Vernon își feri ochii. Nu exista nici un dubiu că era înspăimîntat de ceva sau de cineva. Și acela nu era Ben Cooper.

Cînd Cooper se întoarse pe West Street, în după-amiaza acelei zile, în birou era o liniște mormîntală. În biroul CID se afla numai Diane Fry, care studia un teanc de rapoarte pe care le neglijase. Unul dintre documente îl aștepta pe Cooper pe biroul lui. Era un raport inițial întocmit de legist, referitor la cinci seturi de reziduuri umane rezultate în urma incinerării. Nu existau puncte de comparație.

– Mă întreb dacă Vernon i-a spus vreodată bătrînului cît de rău îl tratează Melvyn Hudson, spuse Cooper, atunci cînd Fry îl băgă în seamă.

– De ce?

– Cîteodată, oamenii care sînt terorizați în mod regulat se simt rușinați și nu spun nimănui despre asta. Reprezintă o problemă deosebită, de exemplu pentru copii, la școală. Și Vernon încă pare a fi un copil, în unele privințe. S-ar putea să-i fie teamă să-i mărturisească bunicului că e prea înspăimîntat să se apere singur.

– Mai ales că acum e în poziția celui care trebuie să aibă grijă de cineva? întrebă Fry.

– Exact. Vernon știe că Abraham vrea să vadă în el un bărbat puternic. În afară de asta, ce-ar putea să facă bătrînul decît să se certe cu Hudson?

– Mă întreb, oare Vernon și-ar putea permite să renunțe la slujba de la firmă?

– Depinde cîți bani i-au rămas de la tatăl lui. Are casa, dar asta nu valorează nimic, dacă nu o vinde. S-ar putea să nu mai aibă nici un alt venit.

– Bătrînul probabil valorează destul de mult, avînd în vedere că deține jumătate din firmă.

– Crezi că asta-i ceea ce speră Vernon, să-l moștenească și pe bătrîn?

Cooper se uită la ea.

– Tu ce crezi?

– Cu siguranță par o pereche ciudată. Vreo obligație îi ține împreună.

– Fac parte din aceeași familie. Pentru cei mai mulți oameni asta-i suficient.

Dar Cooper se gîdea la ultima vizită pe care o făcuse acasă la Vivien Gill și la familia adunată în sufragerie. Oamenii uniți de acel tip de obligație puteau reprezenta uneori o problemă pentru ceilalți.

– O, bineînțeles, spuse Fry. Familia.

Un telefon suna într-o încăpere, mai jos pe coridor, dar nimeni nu răspundea. Cooper simți un straniu sentiment de izolare, ca și cum întreaga clădire fusese evacuată, ei fiind singurii rămași în urmă.

– Diane, ultima dată cînd l-am văzut pe Vernon Slack, avea niște urme roșii pe mîini. Păreau să urce chiar și pe brațe. Arătau atît de rău, încît am crezut la început că erau arsuri, dar el mi-a spus că era vorba de o eczemă alergică.

– Și?

– Mă întreb dacă ar putea fi arsuri cauzate de aldehida formică.

– Un accident la locul de muncă? întrebă Fry.

– Posibil. Dar de ce n-a spus așa? De ce minte în legătură cu asta? Și de ce pare atît de înspăimîntat? Și se mișca greoi, de parcă era rănit.

– Crezi că l-a bătut cineva și i-a băgat forțat mîinile în aldehidă formică – de ce, ca un avertisment? „Vezi, Vernon, asta ți se va întîmpla, dacă nu taci?”

– Cam așa ceva.

– Dar cine ar face asta?

– Doi oameni îmi vin în minte. În primul rînd, nu cred că Melvyn Hudson ar putea fi total în necunoștință de cauză și să nu știe ce se petrece. Dar nu pare nici genul care să recurgă la intimidări directe. E o brută, așa e, dar brutalitatea lui e psihică,

nu fizică. E destul de capabil să-l sperie pe Vernon fără să arunce aldehidă formică pe el.

– De acord.

– Dar mai e și Billy McGowan.

Fry răsfoi ușor fișele angajaților de la Hudson and Slack.

– Da, îmi aduc aminte de el. Un individ cu o înfățișare neplăcută, așa e – n-aș vrea să se ocupe de rudele *mele* decedate. Dar n-ar trebui să facem presupuneri după modul în care arată o anumită persoană, nu-i așa? Domnul McGowan ar putea fi doctor în fizică nucleară, pierzându-și vremea doar între două Premii Nobel.

– Așa cred.

– Hmm. Are o serie de condamnări pentru atac și scandal, după cum scrie în cazier. Sentințe cu suspendare și eliberare condiționată, așa că, de fapt, nu a stat niciodată în închisoare. Conform datelor obținute de poliție, are legătură cu furtul organizat din zone industriale, dar numai ca participant ocazional, la activități ce presupuneau munca fizică. E un om cu munca brută. Toate sînt infracțiuni minore, Ben.

– Ei bine, nu am presupus că el era creierul din spatele operațiunii.

– Crezi că face treburile murdare ale lui Hudson?

– Ei bine, în fond, pentru așa ceva e plătit la Hudson and Slack, nu-i așa? Cît de mare e pasul între ce face cu un cadavru și ce ar putea fi în stare să facă unui corp în viață?

Fry păru că nu-l aude, în timp ce întorcea o pagină.

– Și nici o pregătire școlară, de care să se amintească. Așadar, bănuiesc că totuși nu a cîștigat vreun Premiu Nobel.

– Aș vrea să mă ocup un pic mai îndeaproape de McGowan, Diane.

– OK, ocupă-te.

Ea rămase tăcută o clipă, adîncită în gînduri.

– Apropo de Premii Nobel, spuse ea într-un final, profesorul ăsta al tău, Robertson – cum a ajuns să fie implicat în acest caz, mai exact?

– Îl cunoaște pe un membru al comitetului polițienesc. Nu asta l-a recomandat? Sînt sigur că domnul Hitchens așa a spus.

– Da, dar i s-a *solicitat* lui Robertson să ne scoată din încurcătură? Sau s-a oferit el voluntar?

– Asta însemnând ce, Diane?

– Uite, toți știm că există genul de ticălos care ar comite o crimă, apoi ar face tot posibilul să participe la investigație. Astfel poate urmări ce se întâmplă și poate râde de noi când tragem concluzii greșite. De obicei, ticălosul crede că e mai deștept decât noi, ceilalți.

Cooper scutură din cap.

– Tu nu poți să-l suferi pe Freddy Robertson, pentru că te-a enervat de prima dată când v-ați întâlnit.

– Nu poți nega faptul că se potrivește profilului, Ben, afirmă Fry. Hai să recunoaștem, dintre toți ticăloșii plini de sine și aroganți, el e cel mai plin de sine.

– E doar felul lui de-a fi.

– OK. Așadar, crezi că e o coincidență că știe totul despre aceleași subiecte care-l interesează pe criminalul nostru?

– Profesorul Robertson e expert în tanatologie. Asta-i explicația. Datorită acestui fapt e implicat.

– L-am sunat pe antropologul de la Universitatea Sheffield, continuă Fry.

– Pentru ce anume?

– Pentru toate chestiile astea legate de sarcofage. Spunea că arheologii nu au stabilit clar dovada ritualurilor de înmormântare din acea vreme. „Excarnarea“ pare să fie una dintre variante. În unele situri, au fost găsite schelete avînd oasele mici separate. Dar, după cum știm, cel mai probabil acelea sînt bucăți desprinse, în cazul în care cadavrul a fost mișcat după ce s-a transformat în schelet. Restul sînt doar ipoteze.

– Ei bine, uneori experții nu se pun de acord, afirmă Cooper. Oricum, profesorul Robertson părea să știe toate detaliile.

– Tu știi cum sînt acești entuziaști – își dezvoltă propria teorie din probe selective și apoi nu mai ai nici o speranță să-i convingi că se înșală. Apoi persistă în pasiunea lor, indiferent de cîte ori dau rateuri.

– L-ai descrie pe Freddy Robertson ca fiind un entuziast?

– Probabil. Dar numai pentru a evita o acuzație de calomnie.

- Ce vrei să spui?
- Ei bine, există aici o linie de demarcație foarte subțire, nu-i așa? O linie de demarcație între entuziasm și obsesie.
- Și tu crezi că Robertson ar fi putut să treacă de linia aia? Fry ridică din umeri.
- Nu e întotdeauna ușor de spus. Ar fi putut doar să facă o glumă cu noi.
- O *glumă*?
- Mai e un lucru la care mă gîndeam, în legătură cu apelantul nostru. Asta presupune un anumit grad de educație.
- N-ai nevoie de nici o educație ca să fii tehnician la crematoriu. N-ai nevoie de diplomă de bacalaureat nici pentru a căra un coșciug, nici pentru a conduce un dric.
- Corect. Dar noi căutăm pe cineva cu o bună educație, nu-i așa?
- Chiar așa?
- Ai ascultat înregistrările. Eros și Thanatos. Instinctul vieții și instinctul morții. Chiar și fără a face referire la Freud, vorbește ca un om educat. De fapt, e cineva care dorește să-și scoată în evidență nivelul de educație. Cred că ăsta e un om căruia îi place să se simtă superior tuturor celorlalți.
- Așadar, cine se încadrează, după definiția ta, în această categorie? Întrebă Cooper în silă.
- Fry aruncă un dosar pe birou.
- Melvyn Hudson e licențiat. A studiat la Hallam University din Sheffield.
- Ce profil a terminat?
- Studii mass-media.
- Poftim? Alt prezentator TV frustrat? Oricum, nu-l văd în pielea gazdei unui talk-show.
- Nici eu. Fry ridică privirea. Crezi că îl studiază pe Sigmund Freud la Mass-media?
- Habar n-am, Diane. Dar cu siguranță tonul mesajelor sună suficient de pretențios pentru a se potrivi unora dintre studenții la Mass-media pe care i-am întâlnit.

– Totul face parte dintr-un plan întocmit cu minuțiozitate, nu-i așa? Apelantul a pus în scenă un adevărat spectacol – și noi sîntem spectatorii.

– S-ar putea spune asta. Și, la prima vedere, Hudson e persoana plasată ideal pentru a face așa ceva.

Fry se cocoță pe marginea biroului lui Gavin Murfin. Părea să fie unul dintre locurile ei favorite, deoarece se putea uita în jos la Cooper, care stătea pe scaun. Era aproape de el, fără a fi exagerat de aproape. Trebuia să știe că el considera poziția aceea ca fiind neplăcută.

Ea așază un al doilea dosar deasupra primului.

– Dar Christopher Lloyd? Are o diplomă în literatură engleză la o universitate de învățămînt la distanță.

– Glumești.

– Vorbesc foarte serios.

– Oamenii sînt plini de surprize.

Cooper își aminti de ceva, de o voce care îi recita din Shakespeare într-un cimitir, în urmă cu cîteva zile. „Ah! Carnea asta mult, mult prea vîrtoasă / De s-ar muia, topi...” *Hamlet*, bineînțeles. Dar nu Christopher Lloyd fusese cel care îi recitase.

– Unele lucruri i se pot aplica și lui Lloyd, zise el. Presupun că el cunoaște familia Hudson.

– Cu siguranță. Trebuie să se fi întîlnit, profesional, de mai multe ori. Mă întreb dacă au vreo relație pe plan social. Ei bine, asta-i o posibilitate demnă de urmărit, spuse Fry. Acoperi cele două dosare de pe birou cu al treilea. Și, apoi, mai e Barbara Hudson.

Cooper scutură din cap.

– Cel căre a sunat era bărbat. Nu-i nici o îndoială în legătură cu asta.

– Ben, cînd Liz Petty ne-a demonstrat existența dispozitivului de modificare a vocii, mi-a dovedit, spre satisfacția mea și a inspectorului, că vocea ar putea fi, tot atît de bine, și a unei femei.

– În regulă, dar pare puțin probabil. Și Barbara Hudson...

– ... Are un doctorat în sociologie. Subiectul tezei de doctorat a fost studiul influențelor sociale asupra stilurilor raționamentelor morale.

– Chiar? De unde știi asta, Diane? Ai întrebato-o?

– Nu, m-am interesat la fosta ei universitate din Nottingham.

– Doctorat? se miră Cooper. Așadar, de fapt e doamna doctor Hudson. Ea nu-și folosește titlul.

– Foarte puțini o fac. Cel puțin în țara asta. Ei știu că, altfel, oamenii îi atribuie titlul de medic și vor să-ți povestească, la fiecare ocazie, despre hemoroizii lor cronici.

– OK. Și mai e altcineva?

Cooper nu trebuia neapărat să întrebe. Știa foarte bine că mai era încă unul. Văzu ultimul dosar, ținut strâns în mână de către Fry. Fără să scoată nici un cuvânt, ea îl puse pe birou cu numele deasupra, în așa fel încât Cooper să-l poată citi și singur.

– Ce surpriză! spuse el. Profesorul Freddy Robertson.

– Ai făcut cercetări chiar tu în legătură cu el, sublinie Fry.

– Eram curios. Cooper întoarse paginile agendei. Uite, arc o activitate intensă la Clubul Rotary, la azilul Eden Valley, la Institutul de Cercetare a Cancerului.

– Și? Generozitate publică și nelegiuire particulară?

Cooper își ridică privirea din agendă. Nu era sigur dacă Fry dădea un citat sau nu. Dar începuse să devină obișnuit cu așa ceva, de când petrecuse cîtva timp cu Robertson, așa că nu-și mai bătu capul să întrebe.

– De cînd s-a pensionat, și-a manifestat interesul pentru tana-tologie.

– Da, dar...

– O să sun, bine? făcu Fry.

Cooper își dădu seama că Freddy Robertson răspunse la telefon aproape imediat. Probabil că își petrecuse timpul așteptînd nerăbdător lîngă telefon, dorind să sune cineva care să-i solicite un sfat. Tot ce voia era să i se acorde ocazia de a-și împărtăși cunoștințele.

– O, sergent... Începu Robertson, cînd deschise ușa puțin mai tîrziu. Îmi pare rău, deja v-am uitat numele.

– Sergent Fry, domnule.

Profesorul zîmbi.

– Sergent Fry, da.

Fry stătea în hol și se uita la cuier, ascultînd sporovăiala lui Robertson despre domiciliul lui de gentleman eduardian, fără să audă cu adevărat vreun cuvînt. Ceea ce o interesa cu adevărat era chiar Robertson însuși. Și vocea lui. În mod deosebit, dorea să-i asculte vocea.

– Tanatologia, spuse ea, după ce terminase profesorul de vorbit. Ce reprezintă, mai exact?

– A fost denumită așa după Thanatos, personificarea morții. În mitologia greacă, el e fiul lui Nyx, zeița nopții. Omologul lui la romani e Mors.

– Da? Ăsta-i inspectorul Mors?

– Nu. Latinul Mors, zeița romană a morții, de la care provin termenii muritor și mortuar.

– Glumeam, zise Fry.

Robertson își înclină capul.

– Îmi cer scuze, sergent. Nu apreciez întotdeauna umorul celorlalți oameni. Făceți probabil referire la un bine-cunoscut program de televiziune, nu-i așa?

– Da.

– Mi-e teamă că genul ăsta de referiri întotdeauna îmi trec pe lîngă ureche. Nu prea sînt în contact cu divertismentul la modă.

Robertson intră primul în casă. Fry se uită la Cooper.

– Își cerea scuze în momentul ăla?

– Așa cred, Diane.

– Atunci de ce mă simt de parcă am fost insultată?

În biroul profesorului atmosfera era rece. Nu se oferă băuturi, nu se schimbă amabilități, nu se făcuseră invitații de a ocupa cel mai confortabil loc. Fry își trase un scaun aproape de biroul lui Robertson și își odihni coatele pe el, forțîndu-l pe profesor să se lase pe spătar, pentru a nu părea că există o stare conflictuală.

– Prin discuțiile dumneavoastră cu detectivul Cooper, de-a lungul ultimelor cîtorva zile, ne-ați fost de foarte mare ajutor, domnule, afirmă ea.

– Mă bucur să aud asta. Fac și eu ce pot.

El se uită înspre Cooper, începînd să schițeze un zîmbet. Dar Fry nu avea de gînd să lase ca atenția lui să-i fie distrasă ori ca atmosfera să se relaxeze.

– Ați putea să ne ajutați chiar mai mult, domnule.

– Da?

– Analizînd faptele pe care le-am adunat pînă acum din investigațiile noastre, pare mai degrabă ciudat că dumneavoastră ați fost în stare să faceți lumină în aproape fiecare aspect.

– Ciudat? De ce ar fi ciudat? Asta-i aria mea de competență, sergent. Rolul meu e să fac lumină acolo unde e nevoie.

Încercă să-și păstreze tonul jovial, dar Fry știa că îl încolțise.

– Da, domnule. Dar, în mod deosebit, găsesc interesant faptul că dumneavoastră, de cîteva ori, ați reușit să faceți lumină *înainte* să vi se fi pus întrebarea cu pricina.

– Habar n-am ce vreți să spuneți.

– Sarcofagul, de exemplu. „Devoratorul de carne.“ Ați fost foarte nerăbdător să ne spuneți totul despre acest lucru. Atît de nerăbdător, de fapt, încît dumneavoastră i-ați menționat acest aspect detectivului Cooper înainte ca el să facă vreo legătură.

Robertson încercă să-i arunce un alt zîmbet conspirativ lui Cooper, dar manevra nu mai ținu. Măcar o dată, Cooper se supunea indicațiilor pe care Fry i le dăduse și rămînea detașat.

– Același lucru e valabil și pentru alte informații conținute în mesaje, continuă Fry.

– A, mesajele...

Fry fu surprinsă și simți un val de emoție.

– Recunoașteți că știți de mesaje?

– Nu știu nimic despre nici un mesaj, răspunse Robertson. Cu excepția celor pe care mi le-a menționat colegul dumneavoastră ieri.

Acum profesorul zîmbi. Fry auzi un scîrțîit de piele și își dădu seama că Ben se foia neliniștit în scaun. Așadar, era adevărat. Dar trebuia să insiste.

– Professore Robertson, îmi închipui că știați deja despre apelurile telefonice care ni s-au dat în timpul ultimei săptămîni. Cred că vă e familiar conținutul lor exact. Dețineți cumva un dispozitiv de modificare a vocii?

– Sergent, asta e de-a dreptul intolerabil. Cînd am fost de acord să-mi pun timpul și cunoștințele la dispoziția poliției, nu m-am așteptat să fiu tratat în acest fel.

– Aș putea să vă văd cheile de la mașină, domnule?

De data asta atinsese punctul sensibil. Fry văzu cum ochii profesorului se deschid larg și nările îi freamătă, în timp ce expresia feței i se încordă. Sări ca ars din scaun, de parcă îl împunsese cu un ac ascuțit.

Luptându-se să-și stăpânească furia, Robertson deschise un sertar și aruncă o legătură de chei pe biroul dintre ei. Fry nu le atinse, ci separă cheile una câte una, cu capătul de la pix. Fața lui Robertson era roșie ca racul, de parcă ea proferase cea mai gravă insultă.

Nu era nici un dispozitiv de tipul celui pe care i-l arătase Liz Petty, nimic care să semene cu o telecomandă de ușă de garaj, cu un microfon minuscul încorporat și care ar putea masca vocea. Dar Fry nu era cu totul dezamăgită. Împinse cheile într-o parte și-n alta, lăsând brelocul izolat pe birou. Era o piesă din fildeș, de vreo cinci centimetri lungime, frumos sculptată în forma unui schelet uman, avînd craniul și coastele netede și lucioase, în locurile unde fuseseră frecate de degetele cuiva. Nu lumina în întuneric, dar pentru Fry strălucea cu o anumită semnificație.

– Acum, asta e ciudat, afirmă Fry. Să porți cu tine un memento al morții, oriunde de deplasezi. Cu ce vă alegeți din asta, domnule profesor? Vă face cumva să simțiți moartea mai aproape? Vă dă senzația că o înțelegeți mai bine?

– Eu cunosc deja moartea, răbufni Robertson. Știu *totul* despre moarte.

– Da, sînt sigură că știți, domnule.

Mîna profesorului tremura în timp ce se uită la sticla de whisky de pe poliță. Dar înainte să se întindă după ea, îi aruncă o privire furioasă lui Fry.

– În concluzie, sergent, sînt exact ca oricine altcineva – viața e cea pe care nu o înțeleg.

După ce Melvyn Hudson își pusese costumul de protecție, Vernon îl ajută să așeze cadavrul pe masa din oțel inoxidabil. Îl dezbrăcără de cămașă, de blugi, de lenjeria intimă și de pantofi, iar Vernon îndesă totul într-un container. Îi scoaseră ceasul și ochelarii, iar apoi verigheta. Vernon îi dădu lui Hudson un spray dezinfectant, iar acesta frecă trupul cu un burete, uitîndu-se după

semne de infestare în zona inghinală și în jurul feței. Dezinfectă gura și nasul cu tampoane de vată, apoi observă niște lichid în fundul gurii.

– Ajută-mă să întorc cadavrul, Vernon, spuse el.

– Ce s-a întâmplat?

– Niște lichid din stomac. Poate ar trebui să-i leg traheea și esofagul, când o să-i deschid gâtul.

Hudson îi masă membrele, apoi i le întinse, lăsându-i antebrațele să-i atîrne peste marginile mesei, în așa fel încît sîngele să i se scurgă în ele și să dilate venele. Întinse o peliculă subțire de superglue pe partea interioară a fiecărui deget și le adună împreună. După care ridică puțin capul și puse un butuc dedesubt, pentru a-l ține deasupra nivelului corpului. Dacă sîngele se scurgea în cap, s-ar fi putut decolora țesuturile.

După aceea, Vernon adusese găleata cu soluție de înălbire, iar Hudson spală din nou cadavrul, curățînd sub unghiile de la mîini și căutînd urme de pete pe mîini și pe față. Se gîndi să folosească superglue și la ochi, dar, în schimb, amplasă două căpăcele speciale peste ei și coborî pleoapele, care erau ținute închise de micile butoane de pe respectivele dispozitive.

Ridică privirea spre Vernon.

– A stat de vorbă poliția cu tine astăzi?

– A venit cineva acasă. Detectivul Cooper.

– A discutat cu Abraham?

– Da.

– Despre ce anume, Vernon?

– Nu știu. Era deja în casă atunci cînd am sosit eu.

Fața lui arăta cam încordată. Hudson masă fruntea și zona din jurul ochilor, pentru a relaxa mușchii morți, apoi se dădu înapoi și examinează rezultatul. Pleoapele de sus ale ochilor trebuiau să se întîlnească cu cele de jos, cam la două treimi din distanță, pentru a da chipului un aer liniștit. Dacă erau prea sus ori prea jos, făceau ca decedatul să pară că suferă sau că are strabism.

– Vernon, știu că vei fi atent, spuse Hudson. Dar crezi că bunicul tău înțelege?

– Ce să înțeleagă?

– Importanța aparențelor.

Hudson îi umplu gîtul cu tifon, puse proteza dentară la loc și așează un dispozitiv peste aceasta, în așa fel încît muchiile de plastic să țină buzele apropiate. Îi închise definitiv gura, cosîndu-i buzele cu un ac și ață, verificînd ca linia gurii să nu fie prea strînsă, înainte de a înnoda ața. Apoi îi înclină ușor capul spre dreapta, ca să se afle cu fața îndreptată spre participanții la funeralii, cînd aceștia intrau în capelă.

– Arată OK? întrebă el.

– Excelent.

– Cred că pare cu zece ani mai tînăr, zise Hudson și rîse.

Era exact ceea ce spuneau întotdeauna rudele.

În final, îi înfundă anusul cu vată îmbibată în lichid de îmbălsămare și îi fricționă fața, gîtul și mîinile cu un strat subțire de cremă.

– OK, spuse el. Acum începe distracția.

Hudson curăță cu lichid de albire vreo două zone înnegrite, închise niște răni superficiale cu superglue și înlocui țesutul lipsă cu chit și cu un compus de întărire. Își aduse aminte de o situație cînd i se dăduse un cadavru care fusese decapitat. Trebuise să introducă atele pentru a împiedica țeasta să se lase într-o parte, apoi potrivise marginile pielii și cususe capul la loc cu ață dentară.

Atunci cînd venise momentul prezentării pentru public linia de sutură fusese ascunsă cu un guler înalt și o cravată.

În spatele măștii, Hudson făcea tot posibilul să nu inspire vaporii lichidelor din cavitatea cadavrului și cei de aldehidă formică. Camera de pregătire dădea un sentiment de claustrofobie și era antifonată, pentru a împiedica zgomotul pompei sau al stropirii cu lichid să ajungă în camerele destinate publicului.

– Am remarcat mai devreme arsurile alea pe mîinile tale, zise Hudson.

– Nu-i nimic.

Hudson îl privi pe Vernon pe deasupra măștii.

– Cu condiția să nu fie un accident de muncă. N-am dori așa ceva.

– Știu, spuse Vernon. N-ar fi bine pentru imagine.

Apoi Hudson făcu prima incizie. În acest caz, se decisese să folosească îmbălsămarea arterială. Dar decizia nu fusese greu de

luat. Îmbălsămarea corpului presupunea atît de puţină îndemînare, încît aceasta nu-i dădea nici o satisfacţie. Perforatoare de burţi şi tăietoare de gîturi – erau întotdeauna termeni peiorativi pentru orice specialitate.

Lui Hudson bisturiul îi păru rece şi familiar în mîna acoperită de mînuşă, în timp ce tăie pielea deasupra arterei carotide stîngi şi ridică o porţiune din ţesutul care o înconjura. Cu atenţie, introduse canula în arteră, apoi ataşă un tub de drenaj în vena femurală şi lăsa tubul să atîrne peste marginea mesei, într-un canal de scurgere. Pentru un corp de această dimensiune, va trebui să pompeze circa patru litri de soluţie de aldehydă formică, aşa că se va scurge o cantitate mare de lichid. Pe măsură ce lichidul circula, muşchii se întăreau. În aproximativ zece ore, aceştia vor fi atît de fermi, încît el n-ar mai fi în stare să schimbe poziţia cadavrului.

– Adu-ţi aminte, Vernon, îl avertiză el, sînt o mulţime de lucruri în jur, care pot fi periculoase, dacă nu te uiţi pe unde calci.

– Da, Melvyn.

Hudson puse mîna pe un trocar şi înfipse vîrfurile ascuţite prin piele, în burtă, cu o lovitură puternică. Era încîntat de abilitatea lui în a face asta. Atît de mulţi îmbălsămători înjunghiau şi izbeau, de parcă pescuiau cu ostia. Nu era nevoie decît de încredere pentru a face o puncţie fermă în peretele abdominal şi de siguranţa de a lăsa trocarul pe poziţie, pe măsură ce acesta începea să elibereze gazele şi lichidele care se acumulaseră în cavităţile corpului.

Cu ajutorul trocarului introduse aproximativ jumătate de litru de fluid conservant în abdomen şi cam tot aceeaşi cantitate în piept. Examină organele genitale, în caz că şi acolo era necesară o puncţie cu trocarul, dar decise că aldehyda formică fusese suficientă pentru a pătrunde în toate vasele mici de sînge.

În continuare se concentră asupra capului. Cît de mult gaz şi lichid s-ar fi putut strînge în craniu? Era posibil să introducă trocarul în nas şi apoi în craniu, prin osul subţire aflat la capătul nărilor. Putea instila fluid, apoi să umple nasul cu vată, ca să prevină scurgerea lichidului. Dar se uită la ceas şi decise că nu era necesar. În schimb, închise găurile pe care deja le făcuse cu

trocarul, folosind o serie de obturatoare.

Apoi Hudson își dădu seama că Vernon, aflat de cealaltă parte a cadavrului, îl privea cu ochii mari și neliniștiți, vizibili deasupra măștii.

– OK, Vernon, spuse el, am făcut o treabă bună. Hai să-l punem înapoi, în dulapul frigorific. Cadavrul ăsta nu se va descompune prea curînd.

– Nu uitați să ne trimiteți factura pentru serviciile dumneavoastră, domnule, spuse Fry, cînd ajunse la capătul aleii cu pietriș a profesorului Robertson.

Fusese o întrevedere lungă, cu multă vorbărie și puține informații. Foarte nesatisfăcătoare, din punctul de vedere al lui Fry. Și mai rău fusese că, de îndată ce își revenise din furia de moment provocată de inelul de chei, profesorul nu păruse deloc tulburat de vizita ei.

– A, înseamnă că nu știți, zise Robertson. Timpul pe care vi l-am acordat este cu totul gratuit și fără nici o plată, ca o favoare făcută prietenului meu, consilierul Edwards. Și în interesul public, desigur.

– Foarte lăudabil din partea dumneavoastră, domnule.

Fry îl privi pe profesor urcînd aleea către casă. Chiar și din spate, părea încrezut. „Dar cu totul gratuit și fără nici o plată.“ Fry oftă. Deci asta era. Cine putea rezista în fața serviciilor unui expert, cînd acestea erau oferite fără bani?

În timp ce o aștepta pe Fry lîngă mașină, Cooper își aminti dezgustul profesorului față de ceea ce el numea spectacolul mecanic al morții, intruziunea mașinărilor în procesul natural al morții. Părea sincer. Dar jucase oare teatru?

– Cel puțin ție nu ți-a citat din Biblie, spuse el, în timp ce Fry se apropia de mașină.

Spera că ea avea să uite să-l întrebe de ce îi vorbise lui Robertson despre mesaje telefonice.

– De ce spui asta, Ben?

– Pentru că asta a făcut ultima dată cînd am fost aici.

– Robertson a citat din Biblie? Mie nu mi s-a părut un om religios. În orice caz, nu un creștin. Ba chiar dimpotrivă.

– Da, era un pasaj din Vechiul Testament. Toată lumea folosește Vechiul Testament pentru propriile scopuri.

– Din ce parte a Vechiului Testament a citat? Întrebă Fry.

– De ce?

– S-ar putea să fie relevant. Ce încerca să-ți spună?

Cooper își aminti conversația cu Robertson.

– Ceva despre moarte.

– Evident. Dar ce anume?

– Din Ecclesiastul, spuse el. Da, asta era. Ecclesiastul, capitolul 3.

Fry păru interesată.

– Partea aceea faimoasă?

– Faimoasă? Cred că da. Era partea cu „țărînă în țărînă“, dar nu cu aceleași cuvinte ca în citatul respectiv.

– Aha.

– Nu la asta te gîndeai?

– Nu. La ceva care apare mai înainte în Ecclesiastul.

– Diane, nu știam că ești familiarizată cu Biblia.

– Probabil că e o dovadă a copilăriei mele petrecute așa cum nu trebuie.

– Serios?

– Se datorează uneia dintre perechile de părinți vitregi pe care i-am avut. Fiecare are propria obsesie, și a lor era cea mai deprimantă și mai pesimistă carte din întregul Vechi Testament. Dar toată lumea cunoaște versetul la care mă gîndesc. Chiar și tu, Ben.

– Ce vrei să spui cu „chiar și tu“? Am frecventat școala de duminică.

– „Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer“, spuse Fry.

– Aha. Cîntecul lui Pete Seeger, *Turn, Turn, Turn*. O formație hippy din anii șaizeci a avut mare succes cu el, nu-i așa?

– Habar n-am de asta. Cuvintele sînt din Ecclesiastul. Nu-ți amintești cum continuă? „Vreme este să te naști...“

Cooper își aduse aminte. Din lecțiile de la școala de duminică sau din vechea melodie pop, nu era prea sigur. Dar cuvintele îi veniră fără ezitare în minte. „Vreme este să te naști...”

– „... Și vreme să mori“, continuă el.

Fry se opri lângă portiera din dreapta și îl studie pe Cooper peste tavanul mașinii.

– Profesorul Robertson se distrează cam prea bine, nu crezi? Pentru el reprezintă o formă de amuzament.

– Cred că nu-i nimic rău în a-ți face plăcere propria muncă. Unora dintre noi chiar le face.

Cooper se urcă în mașină și porni motorul. Fry își puse centura și se întoarse spre el.

– O să te transformi într-un Freddy Robertson când o să ieși la pensie, Ben? Pot să mi te imaginez pierzându-ți timpul pe la ușa sediului din West Street, oferindu-ți permanent serviciile gratuit și fără nici o plată, în interesul public.

– Probabil pînă atunci abia voi aștepta să scap de locul acela. Tu nu?

– Poți să fii sigur, replică Fry. În plus, ce cunoștințe speciale am eu de oferit?

Ben Cooper nu avea o Biblie. Cel puțin, nu își adusese una cu el cînd se mutase de la ferma Bridge End. Exista un exemplar pe care îl cîștigase ca premiu pentru participarea cu regularitate la școala de duminică pe vremea cînd avea zece ani. Dar aceea era o ediție pentru copii, cu ilustrații reprezentînd un Isus frumos, cu părul auriu, care pășea pe apă și hrănea cinci mii de oameni. Cooper nu era convins că era inclus și Vechiul Testament. Probabil că nu. Era prea multă procreare și Sodoma și Gomora pentru parohul care îi avea atunci în responsabilitate.

Singurul exemplar de care își amintea era vechea Biblie a familiei Cooper, făcută cadou străbunicului și străbunicii lui cînd aceștia se căsătoriseră, în 1921. Pe primele pagini, chiar înaintea Facerii, se aflau înscrise toate zilele de naștere, de căsătorie și de deces ale membrilor ulteriori ai familiei. Însă volumul se afla într-un dulap la Bridge End, învelit în hîrtie de mătase și păstrat ca pe sfintele moaște.

Cooper ieși din apartament pe Welbeck Street și ciocăni la numărul șase, unde locuia proprietăreasa. Da, doamna Shelley avea o Biblie pe care putea să i-o împrumute. Era, desigur, versiunea regelui Iacob. Pentru ea nu aveau valoare prostiile de la Good News.

Îl invită pe Cooper înăuntru, cât timp ea se ducea să aducă volumul, iar el rămase în hol, încercînd să nu facă prea mult zgomot. Auzi terrierul Jack Russel al proprietăresei chelălăind și sărind în spatele casei. Dacă animalul ar fi simțit că era cineva înăuntru, probabil că ar fi făcut o gălăgie îngrozitoare, așa că era mai bine ca Ben să nu facă mișcări necugetate. În plus, nici nu-și permitea să se lase atras într-o discuție cu doamna Shelley. Conversațiile cu ea aveau tendința de a deveni complicate și derutante, și el nu avea timp pentru așa ceva în această seară. În sfîrșit se ducea la întîlnire – o masă pentru două persoane fusese rezervată la ora 19.45 la Taj Mahal. Acesta era doar unul dintre motivele pentru care nu dorise să cineze acolo cu Gavin Murfin.

Însă doamna Shelley se întoarse repede, ștergînd de praf un volum greu, negru, înainte de a i-l oferi.

– Sper să-ți fie de folos, Ben, spuse ea.

Spre stînjeneala lui Cooper, părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi, în pofida zîmbetului pe care îl afișa. Îl bătu ușor pe braț. OK. Deci doamna Shelley credea că tocmai jucase un rol în salvarea sufletului său. Oare ce îi dăduse impresia asta?

– Apropo, ce face mama ta, Ben? îl întrebă ea.

Aha, asta era. Ar fi trebuit să știe că proprietăreasa era la curent cu bîrfele. Doamna Shelley nu îi salva sufletul, ci îi oferea consolare într-un moment dificil.

– Am sunat la spital în seara asta și mi-au spus că starea ei este stabilă. Mulțumesc de întrebare.

– Dacă te pot ajuta cu ceva...

– Nu, totul este în regulă. Mulțumesc, doamnă Shelley.

Cooper ridicase cartea la piept, nefiind sigur dacă o folosea ca să o țină la distanță pe proprietăreasă sau să arate că avea deja ceca ce îi era necesar.

Întors în apartament, își luă o bere și se întinse pe canapeaua veche, cu Biblia în mînă. Apoi își dădu seama că nu ar fi tocmai

potrivit să bea bere în timp ce citea Vechiul Testament. Ezită o clipă. Nu va ști nimeni asta, nu? Dar cu ochii minții, Cooper se văzu vărsînd Corona chiar pe Ecclesiastul. Cu norocul lui, pata va lua forma unui țap cu coarne sărind pe pagini și doamna Shelley îl va evacua din apartament acuzîndu-l că e adeptul lui Satana.

Oftă și puse berea la o parte. Randy se așează pe covor, intrigat de comportamentul neobișnuit al lui Cooper.

– E Biblia, spuse Cooper. Ar trebui s-o citești – ai putea învăța cîte ceva. Să nu ucizi, pentru început.

Pisica clipi sceptică și începu să-și spele mustățile cu o plăcere concentrată. Probabil că încă mai aveau urme de sînge de la ultima victimă.

„Iată – Ecclesiastul 3:1.“ Cooper citi primele rînduri cu glas scăzut, în timp ce Randy își ciuli o ureche să vadă dacă nu cumva se pomenea ceva despre mîncare.

Pentru orice lucru este o clipă prielnică
Și vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer;
Vreme este să te naști și vreme să mori;
Vreme este să sădești și vremă să smulgi ceea ce ai sădit.
Vreme este să rînești și vreme să tîmăduiești;
Vreme este să dărîmi și vreme să zidești.
Vreme este să plîngi și vreme să rîzi;
Vreme este să jeclești și vreme să dîntuiești.

Era foarte potrivit, desigur. Dar oare profesorul Freddy Robertson încercase cu adevărat să-i atragă atenția asupra acestui verset cu referința făcută la Ecclesiastul sau era pur și simplu părerea preconcepută și nejustificată a lui Diane Fry împotriva lui? Dacă aceasta fusese într-adevăr intenția lui Robertson, se dovedise a fi puțin cam prea subtilă. Însemna că profesorul presupusese că Ben Cooper avea mai multe cunoștințe despre Biblie decît în realitate. Apoi mai era și acea discuție despre furtul de cadavre pe care o avuseseră la cimitir. Robertson considerase că afirmațiile lui despre superstiții îl jigniseră pe Cooper, deși asta nu se întîmplase. Profesorul știa foarte multe despre

nenumărate lucruri, dar nu prea se pricepea să judece oamenii, nu-i așa?

Cooper se uită din nou la versetul din Ecclesiastul. O clipă prielnică pentru orice lucru. Acum pentru ce era vremea? Vreme să rănești? Vreme să mori?

Bănuia că nu era vorba de nici una din variante. Nu încă. Apelantul misterios se gîdea la altă parte a versetului în timp ce stătea încrezut și satisfăcut, ascuns în bîrlogul lui pe undeva. Lua în calcul posibilitatea transmiterii unui alt mesaj, ceva care să-i țină pe polițiști în tensiune, să-i ghideze subtil în direcția bună sau într-o direcție cu totul greșită. Sau poate se decidea să păstreze tăcerea un timp și să-i lase să fiarbă în suc propriu.

Acum Cooper aproape că putea să-i citească gîndurile. Era o vreme potrivită pentru toate lucrurile – așa gîdea. Așa cum se spunea mai departe, în același verset din Ecclesiastul 3:1. *Vreme este să taci și vreme să grăiești.*

Diane Fry o privea pe Angie în timp ce aceasta se îmbrăca. Apartamentul era prea mic pentru ca acest lucru să poată fi evitat și, oricum, sora ei nu fusese niciodată o persoană modestă.

Se purtasera așa una cu cealaltă, încă din adolescență, așa că Diane știa că ea trebuie să fi fost cea care se schimbase în ultimii cincisprezece ani. Se întrebă oare ce o schimbase în cea mai mare măsură. Ce anume din viața ei o făcuse incapabilă să se apropie din nou de sora ei, dorință pe care se zbatuse atît de mult timp să o materializeze? Știa ce apărea în cele mai multe dintre coșmarurile ei și îi alunga somnul, chiar și acum. Plecarea din Birmingham nu putuse să șteargă durerea; aceasta o urmărise în vise.

– Unde te duci, surioară?

– În oraș.

– Dar unde anume?

– Doar în oraș.

Diane era conștientă că se comporta ca un părinte posesiv, dar nu reușea să se abțină. Și știa că răspunsurile surorii ei erau date în așa fel încît să o facă să pară astfel. Angie se pricepuse întotdeauna la asta. Cînd era copil, reușea să-și manipuleze părinții adoptivi, știind exact cum să procedeze ca să-i scoată din sărite.

– Cu cine te întâlnești? o întreabă Diane, încercînd să nu pară prea disperată.

Angie își puse un tricou curat.

– Cu o persoană drăguță, probabil.

– Și o să mai fie drăguț după ce o să te cunoască?

Sora ei izbucni în rîs.

– Cine a spus că e vorba de un bărbat? Nu poți să mă prinzi, domnișoară detectiv.

Diane începu să-și piardă răbdarea.

– Haide, Angie, ce-i cu tot secretul ăsta?

Dar Angie se îndreaptă spre ușă.

– Dacă o să-mi vorbești ceva mai frumos, s-ar putea să-ți povestesc tot mîine-dimineață.

Aruncîndu-se pe canapea și îndoindu-și picioarele sub ea, Diane se pregăti pentru o altă seară petrecută de una singură. După atîția ani de abțineri, nu-i venea să creadă cît de des se trezea spunînd lucruri pe care le regreta. Dar erau gînduri care i se strecurau în minte și în inimă cu atîta forță, încît nu le putea stăpîni. Chiar și Liz Petty pusese instinctiv mîna pe robinetul confesiunilor care aștepta să fie deschis, chiar din momentul cînd Diane citise transcrierea convorbirilor telefonice și îl vizitase pe Melvyn Hudson la pompele funebre.

Ceea ce nu-i spusese lui Petty despre cazul Balsall Heath era cel mai șocant fapt dintre toate, în felul lui. Părinții aceluia copil mort găsit în descompunere participaseră la înmormîntare și aduseră cea mai mare coroană. Făcuseră un adevărat spectacol deplîngîndu-și propria victimă. Ce însemnaseră toate acestea? Fry nu va afla niciodată. Niciodată.

Restaurantul Raj Mahal din Hollowgate era liniștit duminica seara, ceea ce îi convenea lui Ben Cooper. El ajunsese primul – puțin mai devreme, de fapt. Dar un chelner se apropie rapid.

– Domnul Cooper? Da, o masă pentru două persoane, nu-i așa?

– Mulțumesc.

Primul lucru pe care îl făcu după ce se așeză la masă fu să se uite cine mai era prezent. Oriunde în Edendale, exista o

probabilitate periculos de ridicată să dea peste cineva pe care îl cunoștea sau care îl cunoștea. Dacă s-ar afla la câțiva pași de un infractor pe care îl arestase odată, asta ar putea deteriora serios atmosfera. La fel de stîmjenitor ar fi și în cazul unor admiratori ai tatălui său sau ai unor prieteni ai lui Matt.

Dar în seara asta avea noroc. Erau doar câțiva clienți, nici unul cunoscut, și toți păreau prea atrași de însoțitorii lor ca să îi acorde lui vreo atenție. Cooper se asigură că telefonul mobil era pornit și pus pe vibrații. „Stare stabilă“ suna bine, dar nu-și putea permite să fie de negăsit, în caz că îl sunau de la spital.

Apoi își făcu de lucru o vreme cu meniul, știind că îi va fi dificil să se decidă ce să aleagă. Era unul dintre acele meniuri din care putea comanda bucuros orice, și voia să fie sigur că făcuse alegerea corectă, iar la prima întâlnire exista întotdeauna acea străduință penibilă de a întreține conversația și de a sparge gheața, concentrarea în același timp asupra meniului fiind imposibilă.

Se uită pe fereastră, dar nu se vedeau prea multe pe stradă. Luminile de la Hollowgate și de la ferestrele localurilor din Market Square se reflectau pe pavajul ud și se răsfrîngeau prin burnița care începuse să cadă chiar înainte de lăsarea nopții. La ora opt seara, centrul orașului Edendale părea pustiu. Parcarea de lângă primărie era aproape goală.

Cooper cunoștea toate avertismentele privind începerea unei relații cu un coleg polițist. Cînd era vorba de cineva cu un rang diferit cu care colaborai îndeaproape, era cu adevărat o problemă. Dar acum nu era vorba de o colegă polițist. Deși, într-un fel, nu era o mare diferență.

În cele din urmă, ușa se deschise și chelnerul intră grăbit. Ea se uită prin restaurant, îl văzu imediat și zîmbi. Cooper îi făcu semn cu mîna. Puse meniul deoparte și se ridică, în timp ce chelnerul o conducea la masă. Se sărutară cast pe obraz. Pielea ei era rece și ușor umedă de la ploaie.

– Nu am întîrziat, nu?

– Nu.

Purta pantaloni crem, dar Cooper era obișnuit să o vadă în pantaloni. Arăta mult mai bine decît încotoșmănată într-unul dintre puloverele albastre groase pe care le purtau criminaliștii sau

în costumul alb folosit la scena crimei, care ascundeau orice formă.

– Arăți grozav, Liz, o complimentă el.

Peretele din fundul curții pentru vehicule de la Hudson and Slack se învecina cu o cale ferată, acolo unde aceasta străbătea un debleu între Fargate și Castleton Road. Tîrziu în acea noapte, după ce ultimul tren trecuse prin Edendale, trei siluete cu hanorace cu glugă traversară debleul. Oamenii se deplasau fără ezitare, de parcă erau siguri că nu era nimeni care să-i observe în spațiile industriale aflate de cealaltă parte a căii ferate.

Odată ajunși în curte, cel mai masiv dintre bărbați tăie cu un clește uriaș o porțiune din plasa de sîrmă a gardului, apoi se suiră pe zid. După cîteva minute, deschiseră o ușă din spate la firma de pompe funebre, spărgînd lemnul și scoțînd cîte un icnet din cauza efortului. Noul sistem de securitate al clădirii se activă și alarma contra hoților începu să țiuie. Dar cei trei nu erau interesați să comită vreun jaf.

Nimeni nu scoase vreun cuvînt cînd intrară în camera de depozitare. Doi dintre ei deschiseră cu un șut ușile interioare, în timp ce al treilea aruncă benzină dintr-o canistră de plastic, pe podea și pe mobilă, pe un morman de scaune și pe un birou de rezervă, împrăștiind combustibilul cît mai mult și în camerele alăturate. Apoi aprinse o cîrpă înmuiată în benzină și o azvîrli din cadrul ușii în timp ce tovarășii lui fugeau spre ieșire.

Cu un muget adînc, flăcările se înălțară instantaneu, înghițind camera de depozitare și izbucnind prin ușa deschisă, lingînd piastra zidului exterior. Ferestrele trosniră în timp ce aerul era absorbit înăuntru, ducînd focul mai adînc în clădire. Vopseaua se scoroji, iar clădirea se umplu de nori groși, negri. Alarma de incendiu se porni și își adăugă vaietul celui al alarmei antiefracție. Cei trei bărbați deveniră mai grăbiți și începură să străbată în fugă curtea, către zidul din spate.

Dar una dintre siluete se opri cînd trecu printre șirurile de vehicule negre. Ceilalți doi se întoarseră, făcîndu-i semn nerăbdători. Cu un avînt sălbatic al brațului, cel mai masiv dintre bărbați sparse cu cleștele parbrizul dricului. Geamul securit se crăpă

și bărbatul îl lovi pînă se sparse în mii de bucățele, apoi azvîrli containerul de plastic și benzina rămasă pe scaunul șoferului, aruncînd și un chibrit aprins. Șocul exploziei și căldura îl făcură să rîdă în timp ce alerga să-i ajungă din urmă pe cei doi la spărtura din gardul de sîrmă. Apoi se cățărară pe zid și plecară în fugă pe drumul pe care veniseră, pe lîngă calea ferată. O mașină îi aștepta pe o străduță lăturalnică lîngă Chesterfield Road.

Pînă cînd prima mașină de pompieri coti pe Fargate, cei trei plecaseră de mult. Oamenii care ieșiseră pe stradă ca să privească flăcările trebuiră să-și acopere gura cînd vîntul își schimbă direcția, suflîndu-le în față fumul acru și cenușa. Ceva ardea cu putere la Hudson and Slack.

În ciuda eforturilor, era inevitabil ca discuția să nu ajungă la serviciu. Actualul punct de contact dintre ei era apelantul misterios.

– Diane Fry ia foarte în serios aceste apeluri, spuse Cooper. *Foarte în serios.*

Mielul cu sos curry la care se oprise era bun și nu părea foarte condimentat. Cu acele cîteva garnituri alese, masa se ridica la înălțimea așteptărilor.

– Înregistrările au afectat-o cu adevărat, să știi, confirmă Petty.

– Sînt groaznice. Nimănui nu-i place să le asculte.

– În cazul lui Diane este vorba de mai mult de atît.

– Da? De ce?

Petty ezită.

– Nu pot să-ți spun. Mi-a încredințat un secret.

– Da?

Cooper fu surprins de sentimentul de gelozie care îl cuprinse. Fuseseră ocazii cînd Fry i se confesase, dar foarte puține. Cu ceva vreme în urmă îi spusese despre copilăria ei în familiile adoptive din Black Country, despre sora ei mai mare, care fusese dependentă de heroină cînd fugise de acasă și dispăruse din viața lui Diane. De curînd îi vorbise iarăși de Angie, dar numai fiindcă fusese nevoită. Cumva, Cooper fusese implicat în evenimente cu care nu avea nimic de-a face.

Dar cam asta era tot ceea ce știa despre viața lui Fry. În majoritatea timpului ea părea închisă într-un glob propriu, o micuță capsulă izolatoare în care nimeni nu putea pătrunde. Reușise oare Liz să treacă dincolo de glob?

Cooper o privi pe Liz peste masă în timp ce aceasta luă niște curry cu o bucată de lipie.

– Te înțelegi bine cu Diane? întrebă el. De când sînteți prietene?

– Ben...

– Nu credeam că are prieteni în West Street. Despre ce ți-a vorbit?

Petty puse jos furculița și îi zîmbi ironic.

– Ben, am putea discuta și despre altceva în afară de Diane Fry?

Cooper simți că se înroșește. Poate că, la urma urmei, curry-ul era prea condimentat pentru el.

JURNALUL MORTII, PARTEA A CINCEA

În scara asta m-am întors pentru ultima oară. Lumina lunii era filtrată de crengile copacilor, scînteind pe oțel cînd m-am lăsat în jos și am scos scalpul din buzunar. Mi-am aplecat capul ca să mă rog. Doamne, dă-mi ceea ce am nevoie. Știu că nu este bine, dar, te rog, ia la Tine acest suflet.

Cînd mi-am pus mîinile pe iarba udă, am simțit sub degete asprimea pămîntului și nodurile rădăcinilor. Am putut să savurez apropierea de pămînt și să inspir puterea pe care o simțeam dincolo de scoarță.

Dar apoi mi-am ridicat privirea spre cer. Eram cu fața spre nord, și nu eram sigur că asta este bine. Tălpile unui trup trebuie să fie îndreptate spre est, iar capul spre vest. Dar în ce direcție trebuie să mă rog? Unde este Dumnezeu? Nord, sud, est sau vest? Unde se îndreaptă sufletul cînd este eliberat? Oare pîlpiie în sus, spre soare, ca un fuior de ceață care se topește în zori? Sau este absorbit de atmosferă, atras în auro-ra boreală, unde dansează la nesfîrșit în flăcările nordului?

Mi-am lăsat fața mai jos, pînă cînd am atins oasele. Am mirosit, înclinîndu-mi capul ca să prind jocul umbrelor și al luminii. Scheletul este un lucru remarcabil. Văzut de aproape,

poate fi considerat o structură arhitectonică care se înalță spre cer – un peisaj citadin sau o catedrală. Am văzut coastele arcuindu-se grațios, iar craniul – un dom misterios cu adâncuri întunecate, unde lumina lunii scilipea pe ceva rece și umed.

Încet, mi-am permis să urmez granulația învelișului omoplatului, să mă bucur de unghiuri și de spații. Am zîmbit de plăcere simțind finețea pură, albă, a unci încheieturi, acolo unde odată existase cartilagiul și funiile negre ale tendonului. Eram atît de aproape de oase că puteam să-mi văd respirația condensîndu-se pe suprafața lor. Am inhalat mirosul vag – mirosul unci morți perfecte, pure, și curate, și irezistibile.

Apoi am deschis lama. Am început să-mi croiesc drum centimetru cu centimetru, îndepărtînd o fărîmă de pămînt cu o cîrpă, desprinzînd o pînză de păianjen. Cu lama scalpelui, am răzuit o pată neagră de pe pelvis pînă cînd suprafața pală a osului a ieșit la suprafață. A rămas ușor pătat, dar, în timp, se va albi la fel ca restul. În scara asta nu am purtat mănuși, dar mi-am ținut mîinile îndoite din încheietură, ca să nu ating suprafața oaselor cu degetele. Mă simțeam ca un muzician care mînuiește un instrument delicat.

Gîndul mă face să zîmbesc din nou. Într-un fel, sînt asemenea unui muzician, deoarece muzica cere o anumită îndemînare care vine din practică și din dedicare. Trebuie să ai un unic scop, dacă ești în căutarea perfecțiunii.

În scara asta nu am fost deranjat. Așadar, în scara asta nu a trebuit să mă opresc. Cînd am terminat, am pus scalpелul jos cu un sentiment de satisfacție. Am vrut să fac tot posibilul ca să ajung la un punct cît mai apropiat de perfecțiune. S-ar putea să nu mai am ocazia să mă întorc. Probabil asta a fost ultima mea vizită. Ultima mea oră în sălașul morții.

Fry nu așteptase cu nerăbdare ca Ben Cooper să vină la lucru în dimineața asta. În timpul nopții fusese adus un prizonier, iar Fry se consultase cu sergentul de serviciu în legătură cu desfășurarea interogatoriului.

După ce ieși pe ușa de siguranță a celulelor de la preventiv, ca să se întoarcă în clădirea principală, se opri și își ridică gulerul, pentru a se apăra de ploaie. Apoi aruncă o privire în parcare personalului. Atenția îi fu atrasă de o lumină ce venea de la un parbrizul unei mașini care tocmai parca. Recunoscu Toyota roșie a lui Cooper și rămase o clipă pe loc, intenționînd să-l aștepte, ca să meargă împreună la biroul CID. Îl văzu pe Cooper ieșind din mașină, dar acesta nu se întoarce.

Apoi se deschise portiera din dreapta și Fry își dădu seama că Ben adusese pe cineva la serviciu. Era un adevărat bun samaritean. Probabil mașina lui Gavin Murfin rămăsese în pană și Cooper îi dăduse o mîină de ajutor.

Tocmai se pregătea să se apropie, cînd observă părul blond și un pulover bleumarin. Pasagerul matinal al lui Cooper nu semăna deloc cu Gavin Murfin. Absolut deloc. Imaginea unei mașini rămase în pană i se șterse rapid din minte, fiind înlocuită de un scenariu total diferit.

Lui Fry îi era prea dificil să se concentreze, în timp ce urca iarăși scările. Încerca să-și amintească ce treburi urgente îi mai rămăseseră de făcut, înainte să fi ieșit. Cu siguranță mai era ceva. Probabil chiar mai multe lucruri. Dar principala problemă pe care o dorea rezolvată era verificarea acelor schelete din cripta de la Alder Hall. John Casey spusese că se mai făcuse un inventar al oaselor, care s-ar fi dovedit de mare ajutor.

– Alder Hall? Da, cred că te pot ajuta, zise doctorul Jamieson, cînd Fry îi telefonă. Studiul despre care vorbești a fost realizat de unul dintre predecesorii mei. Înregistrările trebuie aici, în arhive.

– Ar fi excelent. Dar sînteți sigur?

– Pot verifica. Și te anunț cît de curînd.

Imediat ce intră în încăpere, Cooper simți că era ceva în neregulă. Plutea ceva în aer, o neliniște vagă, dificil de identificat. Se uită la Fry și o văzu punînd receptorul în furcă. Expresia încordată de pe chipul ei îi confirmă bănuielele.

– În timpul nopții a avut loc un incident la pompele funebre, zise ea, fără să se obosească să spună „bună dimineța”.

Uimit, Cooper se uită la ceas. Doar nu întîrziase la serviciu sau altceva. De fapt, sosise chiar mai devreme. Simți că-l cuprinde un val de iritare la impolitețea ei.

– Un incident? La Hudson and Slack, vrei să spui?

– Unde în altă parte?

– Ei bine, nu știu, replică el. Mai sînt destule alte firme de pompe funebre în zona asta.

Fry îl privi cu răceală.

– Da, la Hudson and Slack. O persoană necunoscută sau mai multe au incendiat locul, la primele ore ale dimineții. Pompierii au raportat că pagubele sînt importante. Încă n-am ajuns acolo. M-am gîndit că poate vrei să vii și tu – asta dacă nu ești ocupat cu altceva.

– Cu ce altceva să fiu ocupat?

– Nu știu. Sînt o mulțime de alte cazuri sub anchetă, în unitatea asta.

Cooper oftă.

– OK, Diane. Despre asta era vorba în convorbirea pe care-ai avut-o?

– Nu. Poți să mă crezi sau nu, dar am vorbit cu un antropolog care mi-a fost de ajutor. Cu puțin noroc, ar putea să facă rost de datele privind colecția de oase de la Alder Hall.

– Țsta chiar ar fi un noroc.

– Primul, pînă acum.

– Trebuie să-ți spun că oasele acelea mi s-au părut destul de vechi, zise Cooper. Dacă ar fi existat un craniu uman recent printre acele rămășițe de la Ravensdale, ar fi ieșit în evidență, nu crezi?

– Acum ești și expert, nu-i așa? Ai învățat ceva mai mult decît am crezut de la prietenul nostru profesorul.

Cooper clătină din cap, încercînd să-și alunge iritarea.

– Asta ar putea însemna că nu trebuie să aducem echipa doctorului Jamieson ca să studieze oasele, dacă datele corespund. Așa că am face și economii la buget.

– Și, rapid, toată lumea-i fericită, conchise Fry.

Dar Cooper o privi gînditor. Numai fericită nu părea să fie.

– Conform spuselor lui John Casey, acele oase au fost descoperite undeva pe terenurile castelului, zise ea. Crezi că doamna Chadwick ar putea să știe unde anume?

– S-ar putea.

– Atunci întreab-o.

– Sigur.

Cooper se uită la biroul lui. Lucrările îl așteptau. Dacă era ceva cu adevărat urgent – ei bine, ghinion, doar dacă nu-și putea găsi cîteva minute disponibile. Dar Fry încă nu terminase.

– Ben, tu nu crezi că acea criptă de la Alder Hall este ceea ce el vrea să spună prin „sălașul morții“, nu-i așa? îl întreabă ea.

– E doar o bănuială. S-ar putea să nu-nțelegi.

– Pune-mă la încercare.

– Am simțit... Cînd eram acolo jos, am simțit că parcă locul era mort de prea mult timp. Înțelegi ce vreau să spun?

Fry îl privi lung, de parcă încerca cu adevărat să-l înțeleagă.

– Asta-i tot?

– Îmi pare rău.

Cooper își îmbracă iarăși haina și se îndreptară spre ieșire. Nu dorea să recunoască în fața lui Fry ceea ce gîndea cu adevărat. Era ceva ce-i spusese Freddy Robertson, cînd îi explicase scopul unui sarcofag și al unui osuar, precum și al ritualurilor care le însoțeau.

Amintirea îi venise în minte în timp ce se afla în cripta de la Alder Hall. Pentru o clipă, Cooper întrezărise ceea ce strămoșii lui credeau în mod instinctiv. Oasele adunate în acca

criptă fuseseră curățate perfect și uscate, iar ultimele resturi de carne care mai rămăsese pe ele fuseseră îndepărtate. Dacă sufletul era reținut în trup de fragmente ale structurii fizice, atunci spiritele care pluteau deasupra acelor oase dispăruseră de multă vreme.

– Apropo, zise Fry după ce se urcă în mașină. Am început să fac unele cercetări privind trecutul lui John Casey.

– Agentul imobiliar? De ce?

– Ei bine, cele două seturi de rămășițe au fost găsite pe moșia Alder Hall. E adevărat că se găseau mult mai aproape de proprietatea domnului Jarvis decît de castel, dar asta se explică prin întinderea moșiei. Casey este al doilea om în ierarhia celor care au în răspundere locul și are acces nelimitat. Imediat ce treci de porțile acelea, nimeni nu poate vedea ce faci. Asta nu este valabil în cazul celor care se apropie din zona Ravensdale, unde există locuitori în acele căsuțe și trecători pe potecă.

– Ca să nu mai vorbim de cei din familia Jarvis și de cîinii lor.

– Exact.

– Ei bine, poate că John Casey nu este cel mai eficient agent imobiliar din lume. Mi s-a părut cam incompetent, dar nu un criminal.

– Nu crezi că s-a cam grăbit să ne atragă atenția asupra lui Maurice Goodwin și a rolului său la Alder Hall? Mie mi s-a părut un lucru cam prea convenabil.

– Serios?

– Uite, Goodwin a părăsit compania acum trei luni. Și pur și simplu a fost o întîmplare că John Casey nu a făcut aranjamentele necesare ca altcineva să verifice din cînd în cînd castelul? Și doar întîmplător el nu a găsit un înlocuitor pentru Goodwin? De ce nu? Ce are atît de special slujba asta încît nu a fost mulțumit de nici unul dintre candidați?

– Nu știu. Diane, ce vrei să sugerezi?

– Mă întreb dacă John Casey nu a aranjat ca Maurice Goodwin să fie țapul ispășitor asupra căruia să cadă vina dacă lucrurile ieșeau prost. În orice caz, aș vrea să știu de ce a plecat Goodwin.

– Domnul Casey vorbea de nepotrivire de opinii.

– Asta înseamnă de obicei un conflict deschis cu șeful. Dar dacă John Casey l-a pus în mod deliberat pe Goodwin în situația de a-și spune că s-a săturat și să plece?

– Și să-l lase pe Casey liber să se ocupe singur de proprietate?

– Da.

– Dar liber să facă ce, Diane? Să arunce cadavre în tufișuri?

– Sau să-i ofere altcuiva ocazia să facă asta.

– E puțin cam riscant, spuse Cooper. Dacă venea vreun cumpărător să viziteze proprietatea? Se putea trezi pe cap cu topografi și constructori care să mișune peste tot.

– Nu fără să știe în prealabil lucrul ăsta. Casey este omul cu cheile, nu uita. În plus, castelul a fost scos la vânzare acum doi ani. Sînt sigură că a epuizat stocul de potențiali cumpărători cu mult timp în urmă.

– Doi ani, așa e... Cooper făcu mental niște calcule. Pun pariu că acela care a aruncat cadavrul lui Audrey Steele spera că proprietatea nu-și va găsi niciodată un cumpărător și că va rămîne în paragină. A neglijat însă faptul că Legea dreptului la liberă circulație le va da acces neîngrădit trecătorilor.

– Mă întreb dacă John Casey a sugerat vreodată posibilitatea reducerii prețului de vânzare a proprietății.

– De ce?

– Păi asta este ceea ce ar face în mod normal un agent dacă nu poate găsi un cumpărător. Îl sfătuiește pe vânzător să lase un pic din preț. Dacă refuzi să faci asta, pari că nu ești serios în privința dorinței de a vinde.

– Se pare că, brusc, știi foarte multe despre piața imobiliară, Diane. Credeam că nu ai avut niciodată o casă proprie. Ai închiriat un apartament, la fel ca mine.

– Nu am locuit întotdeauna în Derbyshire. Am trăit în civilizație înainte de a veni aici.

Fry se întoarse și privi pe geamul mașinii, de parcă era deja cu gîndurile în altă parte.

– Dacă Alder Hall este „sălașul morții“, spuse Cooper, atunci John Casey a avut dreptate măcar într-o privință.

– Care anume?

– E puțin mai diferit decît vînzarea unei case obișnuite.

Cooper rîse și o privi pe Fry. Dar pe chipul ei nu văzu nici o schimbare. Era cu gîndurile departe, într-un loc unde nu existau prea multe motive de veselie.

Parcarea de la Hudson and Slack era goală, cu excepția camionetei investigatorului din partea pompierilor și a două vehicule ale poliției. La prima vedere, cît timp Cooper și Fry parcurseră strada, clădirea nu le păru afectată. Firma de la intrare era intactă și anunța că Hudson and Slack era o afacere de familie demnă de încredere. Abia cînd parcară lîngă o mașină de patru-lare, observară pereții înnegriți și geamurile sparte. Parcarea era plină de apă, dar era greu de spus cîtă se datora ploii și cîtă provenea de la furtunurile pompierilor.

– Pagubele sînt serioase, dar au fost afectate numai birourile și o cameră de depozitare, spuse investigatorul, scuturîndu-și cenușa de pe haina fluorescentă. Din fericire, ușile interioare sînt destul de solide și sînt dotate cu mecanisme de închidere automată. Au rezistat la foc suficient timp ca primul dispozitiv de la fața locului să aducă focul sub control, în aproape jumătate de oră.

– Nu există nici o îndoială că focul a fost pus deliberat? întrebă Fry.

– Nici una. Ușa din spate a fost forțată și există urme ale unei substanțe inflamabile peste tot în camera de depozitare. Focul a fost pornit la 1,50-1,80 metri de ușă. Același lucru s-a întîmplat și cu mașina.

– Cu mașina?

Bărbatul făcu un semn către zona din spatele clădirii.

– Acolo este un dric ars complet. Piromanii voștri au spart parbrizul, au aruncat substanța inflamabilă înăuntru și i-au dat foc. Am găsit resturile unei canistre de plastic pe scaunul din față.

– Asta ne-ar putea fi de folos.

Investigatorul zîmbi.

– Plasticul nu se comportă prea bine la foc, așa că nu a mai rămas decît un morman topit. Dar sînteți bine-veniți să-l studiați. Mă îndoiesc că legiștii vă vor spune prea multe, în afară de faptul că este verde.

– Verde? Ce înseamnă asta?

– Adică, dacă au respectat legea, benzina a fost fără plumb.

Poliția întinsese două benzi ca să marcheze locul, între clădire și gard, și un polițist în uniformă, cu o haină impermeabilă, stătea în apropiere, cu un clipboard în mână, păzind perimetrul. Se auzi cineva tușind și pietrișul scîrțîind, după care un criminalist ieși pe ușa distrusă. Cooper văzu cu plăcere că era Liz Petty. Dar, avînd în vedere gradul actual de ocupare a posturilor, erau șanse de cincizeci la sută ca ea să fie chemată la locul faptei.

Petty zîmbi, apoi o privi pe Fry și își înclină capul, ca să-și șteargă cu mîna acoperită de mînușă o urmă de cenușă de pe frunte.

– Nu-i nici un secret ce s-a întîmplat aici, spuse ea.

– Așa se pare, răspunse Fry. Dar, fără îndoială, ne poți ajuta cu ceva.

Criminalista clipi ușor, dar evită cu grijă să se uite direct în ochii celorlalți. Arată spre gard.

– Pe acolo au intrat făptașii pe proprietate. Au tăiat gardul și au sărit zidul dinspre linia ferată.

Cooper se îndreptă spre zid și se uită prin spărtură.

– De partea cealaltă a șinei sînt cîteva unități industriale.

– Camere de supraveghere? întrebă Fry.

– Cîteva, dar acoperă numai proprietatea. Nu exista nici un motiv să pună o cameră în direcția asta.

– Va trebui să vedem dacă vreuna a funcționat în timpul nopții.

Petty își plimbă o mîină de-a lungul tocului ușii.

– Am prelevat cîteva urme de unelte de pe ușă. Dar probabil au folosit un drug sau o rangă obișnuită.

– De ce ușă asta se deschide în afară? se interesă Fry.

– În mod ironic, fiindcă este o ieșire de incendiu.

– Și în camera de depozitare a fost folosit lichid inflamabil?

– Da, și două uși interioare au fost forțate. Apropo, aș vrea ca ușile să fie scoase și duse la laborator.

– De ce?

– Făptașii se grăbeau, așa că nu s-au obosit să folosească un speraclu la ușile interioare – le-au deschis cu un șut. Sînt destul de sigură că există urme de gheață pe panourile ușilor. Dar, avînd în vedere distrugerile produse de foc, o să am nevoie de facilitățile de la laborator ca să obțin ceva util de pe ele.

– Te referi mereu la „ei“, spuse Cooper. Ce te face să crezi că au fost mai multe persoane?

Petty ridică din umeri.

– Nu există probe directe, decît dacă obținem de pe uși două urme plantare diferite. Dar nu și-au pierdut vremea aici. Pompierii au spus că un echipaj a ajuns la fața locului la zece minute de la declanșarea alarmei. Eu aș spune că au fost două persoane, posibil trei. Doi au deschis ușile, al treilea a împrăștiat benzina. Au ieșit rapid din clădire, au aruncat înăuntru un chibrit sau o cîrpă aprinsă și au plecat. În afară de cel care nu a fost mulțumit cu ceea ce a obținut...

– Te referi la dric.

– Da. Nu a fost un gest cu adevărat necesar. Pare să fie o răzbunare. Probabil că le-a întîrziat plecarea cu vreo două minute.

Fără să treacă dincolo de bandă, Cooper se duse într-un loc unde putea vedea curtea și dricul cu vopseaua scorjită. În mod curios, numai partea din față fusese arsă, compartimentul din spate rămînînd aproape intact, deși era înnegrit de fum pe dinăuntru.

– Ce s-a întîmplat cu celelalte vehicule? întrebă Fry. Aici erau cîteva limuzine și un alt drio.

– Personalul a fost lăsat să le ducă de aici, spuse Perry. Aveau o înmormîntare programată la prima oră, așa că polițiștii i-au lăsat să se ocupe de asta. Era chiar și un cadavru în camera frigorifică. Partea aceea a clădirii nu a fost afectată, dar curentul a fost întrerupt, așa că nu-l puteau lăsa pe bietul amărît acolo.

– Cred că a fost o decizie corectă, mormăi Fry nemulțumită. Putem intra, sau încă țineți locul numai pentru voi?

– Pășiti pe plăcile puse pe jos și nu vă îndepărtați de perete.

Cooper rămase în urmă, în timp ce Fry intră în clădire. Se uită la Petty.

– Îmi pare rău pentru comportamentul lui Diane. A fost așa de cînd am ajuns la serviciu. Nu știu ce a apucat-o.

Criminalista începu să-și scoată mănușile. Fața îi era îmbujorată și strălucea de la ploaie.

– Cred că eu știu.

– Serious? A vorbit ceva cu tine?

– Nu pot să-ți spun, Ben. Se uită la fereastra camerei de depozitare, apărută de bare de oțel, dar ale cărei geamuri se spărseseră de la dogoarea focului. Mai bine du-te, altfel o să ai necazuri.

Cooper începu să se îndrepte spre ușă, apoi ezită.

– Ne vedem mai tîrziu?

Petty aprobă cu un gest al capului.

– Da.

Diane Fry stătea în clădirea incendiată, duhoarea fumului și a mobilei arse umplîndu-i nările. Apa vărsată de furtunurile pompierilor încă băltea pe podea, neagră și plină de cenușă. Era conștientă că Ben vorbea afară cu Liz Petty, dar nu putea să audă ce spuneau și nici nu dorea asta. Se îndepărtă de fereastră, ca nu cumva să-și audă numele. În adîncul sufletului, își stăpînea un val de furie. Era prea puternic ca să-l mai poată stăpîni multă vreme și simțea că barajul va ceda. Trebuia să-l canalizeze în altă direcție.

Privi în jur în depozit. O ușă aflată drept în față ducea spre ceea ce ea își aducea aminte că era camera personalului, folosită de dricari și de personalul administrativ în pauza de masă. Erau cîteva mese și niște scaune din bare cilindrice de oțel, o chiuvetă, un aragaz, un frigider. Tapetul se desprinsese de pe pereți și atîrna în fișii, ca pielea arsă. Linoleumul se topise și se umflase luînd forme contorsionate – contururi selenare care înghițeau umbrele reflectoarelor aduse de criminaliști.

În dreapta, o a doua ușă era deschisă. Fry traversă cu grijă încăperea, călcînd pe plăcile de aluminiu. Simțea o frică irațională la gîndul de a atinge ceva – nu că ar putea lăsa amprente, ci de teama că suprafețele carbonizate i-ar putea lăsa urme negre pe piele sau pe haine. Avea impresia că acestea ar putea cumva

să o contamineze, să scoată la iveală petele negre pe care le simțea crescînd în mintea ei, încă de cînd ascultase acele apeluri telefonice.

Oriunde se dusesese în ultimele zile se întrebese dacă nu se afla în sălașul morții. Se aștepta în orice clipă să găsească un cadavru, de parcă o grămadă putrezită de saci însîngerati se ascundea în spatele fiecărei uși, de parcă foșnetul viermilor colcăind în carne aștepta undeva la limita audibilului. Dar acum nimeni nu o puneă să caute, să urmărească.

Fără să realizeze prea bine că încă înainta, Fry intră în cealaltă cameră. Ce era aici? La început, nu putu să-și dea seama ce reprezenta terciul negru de la picioarele ei și grămezile ude care se ridicau la cîțiva centimetri din apă. Mai multe forme murdare de cenușă erau înșirate de-a lungul unui perete, cu sertare de metal pătat larg deschise. Dulapurile pentru acte. Se afla în camera din spatele biroului principal, unde erau ținute documentele.

– O, Doamne!

Fry se întoarse și îl văzu pe Cooper în spatele ei, în pragul ușii. El întinse o mîină spre unul dintre dulapuri și șterse cenușa de pe o etichetă laminată.

– Fișele de personal, spuse el. Au dat foc fișelor de personal.

Puțin mai târziu în acea dimineață, Cooper avu în sfârșit ocazia să se ocupe de dosarele care i se adunară pe birou, împrăștiindu-și memoria în caz că în ele era ceva important ce uitase. Nu se alese cu prea mult. Dar răsfoirea dosarelor îl făcu să se simtă un pic mai bine, ca și cum atingerea lor ar fi putut menține în viață o anchetă.

Ridică privirea să se asigure că îi putea capta atenția lui Diane Fry.

– Cred că cineva din familia lui Audrey Steele a fost responsabil pentru incendiere, spuse el. O răzbunare în numele lui Audrey.

– Răzbunare pentru ce? Încă nu știm ce s-a întâmplat cu ea.

– Ar putea reprezenta o reacție emoțională, nu una logică. Dar erau supărați pe bună dreptate și trebuiau să găsească pe cineva pe care să dea vina. Cred că au auzit ceea ce doreau cu adevărat să audă, ultima oară când i-am făcut o vizită doamnei Gill.

– I-am văzut pe câțiva dintre membrii familiei la înmormântarea ecologică a lui Audrey, zise Fry. Pun pariu că unii ne sînt cunoscuți. Pentru început, unul dintre ei era fratele lui Micky Ellis. Să vedem dacă putem găsi vreo agresiune violentă prin dosarele lor.

– Aici vorbim de Devonshire Estate, afirmă Cooper. Dacă nu au realizat chiar ei acțiunea de incendiere, atunci nu se poate să nu cunoască oameni care ar face-o pentru cîteva lire.

– Ai dreptate. Dar e necesar să depunem niște eforturi în acest sens. Aș vrea să fiu sigură că familia lui Audrey Steele a fost responsabilă de acel incident. În caz contrar, aș putea începe să suspectez că a făcut-o cineva de la firma Hudson and Slack.

Cooper încuviință din cap.

– S-ar putea dovedi foarte convenabil pentru cineva faptul că fișele de personal au fost arse.

– Exact. Le-am cerut legiștilor să reconstituie cât de mult pot. Dar focul și furtunurile pompierilor au făcut o treabă destul de „bună“, din câte am văzut.

– De fapt, asta-i un lucru bizar, spuse Cooper. Acele dulapuri cu documente erau din oțel. Au fost proiectate să fie rezistente la foc, atîta timp cît ții sertarele închise.

– Acele sertare arătau ca și cum erau deschise cînd a început focul.

– Da, cred că așa trebuie să fi fost, după cum a ars conținutul lor.

Fry se uită la el.

– Nu, nu înseamnă nimic. Incendiatorii probabil că au deschis sertarele și au azvîrlit dosarele pe podea, ca totul să ardă mai bine, asta-i tot.

– Dosare confidentiale? Dulapurile n-ar fi trebuit să fie încuiate?

– Trebuie să întrebăm personalul de la birou.

Cooper se uită la ceas și începu să-și pună haina.

– Ei bine, să-mi spui dacă vrei să mai fac ceva, Diane.

– Unde pleci?

– Vreau să stau din nou de vorbă cu Vernon Slack. E înspăimîntat de ceva, și o să descopăr de ce anume. Și apoi s-ar putea să-l abordez pe Billy McGowan.

– McGowan? Nu de unul singur! M-ai înțeles?

– OK.

– Și, Ben, ce-i cu cîinele?

– Am discutat cu unul dintre polițiștii care colaborează cu Serviciul Antibraconaj. După informațiile culese de pe plan local, braconierii operează adesea în diferite zone ale domeniului Alder Hall, dar niciodată nu au existat reclamații din partea proprietarilor.

Fry zîmbi.

– Ce ciudat! Pe ce pui pariu că domnul Casey face și el un ban, facilitîndu-le accesul?

– Luîndu-și partea de la bandele de braconieri? E posibil.

– Asta ar explica de ce dorește să păstreze locul pentru sine.
– Poate că fostul angajat ar avea ceva de spus.
– Maurice Goodwin, da.
– Problema e că eu consider că braconierii au fost, probabil, cei care i-au împușcat ciinele lui Tom Jarvis. L-ar fi putut confunda cu o vulpe sau cu o căprioară mică. Dar Jarvis nu pare să creadă așa ceva. El bănuiește că a făcut-o cineva în mod deliberat. De fapt, presupun că ar putea avea un nume sau două în minte, dar nu spune despre cine e vorba.

– Va trebui să găsești o cale de a-l face să-și dea drumul la gură, Ben.

– Voi încerca.

– Apropo, zise Fry, a sunat David Mead. Ți-l amintești pe pompierul hoinar?

– Bineînțeles.

– Ei bine, domnul Mead a făcut o treabă bună pentru noi. I-a depistat pe cei care au lăsat obiecte în ascunzătoarea Petrus Two – pe toți, cu excepția unuia. Există doar un singur obiect aflat pe listă al cărui proprietar nu a fost găsit.

Cooper îi studie figura, detectînd sentimentul de frustrare pe care încerca să și-l stăpînească.

– Numai unul? întrebă el. Lasă-mă să ghicesc – brelocul de chei cu schelet fosforescent? Simbolul clasic al morții, un memento inteligent din partea apelantului nostru.

– De fapt, spuse Fry, brelocul a fost lăsat de către o fetiță în vîrstă de doisprezece ani, din Hathersage, care iese la plimbare cu bunica ei, în fiecare duminică. A cumpărat obiectul din Whitby, ca suvenir.

– Experiența Dracula?

– Probabil. Fry oftă. De fapt, singurul obiect neidentificat din ascunzătoarea Petrus Two e afurisita de carte scrisă de Beatrix Potter.

Cooper stătea și se uita la ștergătoarele de parbriz, în timp ce aștepta trecerea cortegiului funerar. Apoi își întoarse Toyota. Intră ușor pe șosea, tăind calea unei furgonete de transport și ridicînd mîna într-un gest conciliant, atunci cînd șoferul îi aruncă

o privire fioroasă. În curînd ajunse din urmă ultima mașină a participanților la înmormîntare și rămase aproape, în spatele ei, în timp ce cortegiul își continua drumul pe străzile ude. Limuzinele erau atît de caracteristice, încît le remarcase venind înspre el cu trei sute de metri înainte de a ajunge la firma Hudson and Slack. Nu erau prea multe șanse de a rămîne neobservat într-un Daimler cu numere personalizate, chiar fără coșciugul cu furnir de stejar, aflat în spate.

Cînd Cooper sosi la crematoriu, Melvyn Hudson aștepta deja sub terasă, stînd de vorbă cu Christopher Lloyd. Hudson păru să recunoască Toyota. Își pierdu interesul pentru ceea ce-i spunea Lloyd, în timp ce-l privea pe Cooper parcînd în spatele mașinilor participanților la înmormîntare.

Dar Cooper nu se apropie imediat de Hudson, ci îl lăasă să se impacienteze pentru cîteva minute. Era o tactică bună, și el intenționa să se folosească de ea la maximum. Așadar, se plimbă prin parcare, pe lîngă coroanele de flori și suportii de metal pe care erau așezate cartonașele cu numele celor programați pentru ziua respectivă. Mulți dintre cei incinerați aici erau comemorați prin plantarea unor tufe de trandafiri în grădina amintirilor. Erau straturi mari, circulare, de trandafiri, separate de iarbă tunsă îngrijit. Cooper își reaminti de pasiunea pentru trandafiri a doamnei Madeleine Chadwick. Triumful binelui asupra răului. Floarea parfumată și spinii veșnici.

Grădina nu era atît de liniștită pe cît se aștepta. Traficul de pe șoseaua de centură reprezenta un zgomot de fond constant care acoperea ciripitul păsărilor. Urmele de mercur emanate de coșul crematoriului se confruntau cu fumul ce ieșea din țevile de eșapament.

După ce grupul de participanți intră în capelă, Cooper îi căută în jur pe cioclii de la Hudson and Slack. După ce duseseră sicriul înăuntru, ei părăsiseră capela și profitau de ocazia de a lua o pauză pînă cînd se termina slujba. Stăteau în costumele lor negre, la umbra unui perete, lîngă mașini, fumînd și discutînd.

– Domnul McGowan? Am putea schimba o vorbă?

– Lui Melvyn nu i-ar plăcea să apăreți în felul ăsta la funeralii, spuse McGowan, privindu-l pe Cooper cu un zîmbet vag. Ar putea dăuna afacerilor.

În timp ce vorbea, clătina îngîmfat din cap. Cooper mai văzuse acest gest, de obicei la oamenii care avuseseră de-a face cu poliția și credeau că își cunosc drepturile.

– Unde e Vernon astăzi? întrebă el.

– A sunat că e bolnav.

– Ce-a pățit?

– Habar n-am.

– A pomenit că nu se simte bine?

– Mie nu mi-a spus. Dacă stau să mă gîndesc, el nu e genul care să fie bolnav sau care să chiulească. Din punctul ăsta de vedere, Vernon e cel mai de încredere tip pe care l-am cunoscut.

– Poate a avut o noapte grea, spuse Cooper. Nu cred că e cea mai bună idee să apari mahmur la o înmormîntare.

– Păi, nu știu, răspunse McGowan. Probabil o față palidă și niște ochi înfundați în orbite s-ar potrivi cu ocazia. Un tușeu al vieții în tabloul morții, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Atîta vreme cît nu vomîți în dric, totul e în regulă.

Cooper zîmbi politicos. Auzise comentarii și mai dure la scena unor crime violente – umorul sinistru al oamenilor care trebuiau să rîdă în fața morții, fiindcă o întâlneau în fiecare zi.

– În orice caz, continuă McGowan, Vernon nu bea.

În mod ciudat, pe Cooper îl preocupa ceva din cele spuse de Vernon Slack. Și îl nedumerea. La urma urmei, nu era ca și cum acesta îi spusese cu adevărat ceva – în mod sigur nu ceva pe care Cooper să nu-l știe deja. Dar Vernon îi văzuse pe Melvyn Hudson, pe Christopher Lloyd și pe ceilalți zi de zi, cînd nu erau cu garda ridicată. Poate nu fuseseră destul de atenți la ce vorbeau, cînd tînărul era în apropiere, cu capul sub capotă. Într-un fel, Vernon ar putea fi persoana care să vadă dincolo de aparențe și să cunoască adevărul.

Cooper se gîndi la discuțiile pe care le avusese cu Vernon. Fuseseră limitate și concise, stîngace și nefolositoare, de fapt. Clătina din cap. Nu-i sărea nimic în ochi. Așa că, poate, nu era ceva ce spusese Vernon, ci felul în care spusese. Dacă la momentul

respectiv nu observase ceva deosebit, era puțin probabil ca acum să-și aducă aminte.

„Nu e nevoie de așa ceva, înțelegeți, spusese Vernon. Ne facem treaba și avem grijă de participanți, iar apoi plecăm acasă. Uneori, nici măcar nu știi detaliile unei solicitări, pînă cînd nu ajungi la locuința de unde ai de făcut un transport. Șeful se ocupă de toate celelalte treburi și ne spune cînd are nevoie de noi.“

Cooper încetini puțin pasul, pe măsură ce își amintea. Îl putea auzi pe Vernon rostind asta, cuvînt cu cuvînt, și totuși atunci nu observase. Desigur, poate că nu era nimic. Dar era ceva demn de menționat, la momentul potrivit.

Gavin Murfin se prăbuși pe scaun cu un oftat, aruncă o pungă de hîrtie în coșul de gunoi și rupse plasticul care învelea un sendviș.

– Să obții numele astea e ca și cum ai scoate dinții cuiva, spuse el.

Fry ridică privirea. Oare Gavin își lua prînzul mai devreme sau micul dejun mai tîrziu? Cu el nu puteai fi niciodată sigur.

– Ce nume? întrebă ea.

– Ale celor care au lucrat la Hudson and Slack cu optsprezece luni în urmă.

– *Poftim?*

Uimit de tonul ei, Murfin se opri cu sendvișul la jumătatea drumului spre gură.

– Ce s-a întîmplat?

– Vrei să spui că ai o listă cu personalul care a lucrat la Hudson and Slack?

– Mda. Mi-ai cerut să aflu date despre trecutul lui Richard Slack. Ei bine, la momentul respectiv, unui tip isteț i s-a părut cam ciudat că Slack s-a dus să ridice un cadavru de unul singur. Asta, împreună cu faptul că femeia a spus că i s-a părut că vede pe cineva fugind, l-a făcut pe acel detectiv să-i verifice pe cei de la firmă, în caz că Slack îl contactase pe vreunul dintre ei înainte de accident. O pierdere de vreme, după cum s-a dovedit, dar trebuie să recunosc că a fost făcută cu mare atenție.

– Gavin, ești minunat.

Murfin mușcă din sendviș cu satisfacție.

– Ura! Nu vrei s-o suni și pe nevasta mea ca să-i spui asta? Ar aprecia gestul foarte mult.

– Am pierdut dosarele de personal de la Hudson and Slack în incendiul de noaptea trecută, îl informă Fry. Foarte convenabil pentru domnul Hudson, după câte se pare. A încercat să ne convingă că dosarele nu erau complete, fiindcă unii dintre angajații lui erau angajați temporar.

– Probabil că trebuia să știe despre cine era vorba. La urma urmei, el îi plătea.

– Ei bine, presupun că asta era problema. Plătea cu bani gheață și nu se puneau întrebări.

– Și la omul cu impozitele nu ajungea nimic, nu?

– Oricum, bună treabă, Gavin. Pe listă e cineva cunoscut?

– Nu mi-a sărit nimic în ochi. Dar o să dau lista să fie verificată în baza națională de date a poliției.

– Dă-mi să văd!

Murfin îi întinse lista. Fry era bucuroasă să o țină în mână înainte ca pe ea să ajungă și mai multe firimituri. O cercetă repede cu privirea, observînd cîteva nume familiare, dar cîteva îi erau complet necunoscute. Cu optsprezece luni în urmă nu era un moment atît de îndepărtat, dar se părea că se produsese o schimbare semnificativă, mai ales în rîndul ciocilor și al soferilor.

– Ia te uită! exclamă ea.

– Ce s-a întîmplat?

– Este un nume la care nu m-am așteptat. Thomas Edward Jarvis, Litton Foot. Țasta e omul cu cîinii, nu-i așa, Gavin?

– Ai dreptate, aprobă Murfin. Unul dintre ei a fost împușcat, nu? Fry puse lista jos.

– Cine ar fi crezut că domnul Jarvis a lucrat la un moment dat pentru Hudson and Slack? Pun pariu că nu prietenul lui, Ben Cooper.

– Ai de gînd să-i spui, domnișoară sergent?

Dar Fry îl privi fără cuvinte în timp ce Gavin își termina sendvișul.

– Gavin, ce-ai vrut să spui cu „femeia a spus că i s-a părut că vede pe cineva fugind“?

În acea dimineață, participanții la înmormântare optaseră pentru muzică tradițională. Cooper auzea sunetul unei orgi electrice cîntînd primele note triste. Privea cum cei prezenți la înmormîntarea anterioară treceau pe lîngă flori, prin ploaie, cînd îi sună telefonul mobil. Recunoscuse numărul lui Fry.

– Da, Diane?!

– Thomas Jarvis. Știi că a lucrat la Hudson and Slack, cu optsprezece luni în urmă?

– Nu, habar n-aveam, răspunse Cooper.

– Nu a pomenit de așa ceva cînd ai vorbit cu el?

– Nu. Dar nici n-ar fi avut vreun motiv s-o facă – subiectul Hudson and Slack nu a fost menționat vreodată. Dar ești sigură că a lucrat acolo? Cu optsprezece luni în urmă?

– Apare pe lista angajaților, în timpul anchetei făcute cu ocazia accidentului lui Richard Slack.

– E o coincidență cam ciudată, nu crezi?

– Coincidență? Ben, ție chiar îți place să acorzi omului prezumția de nevinovăție, nu?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ne-am întrebato de ce nici unul dintre cîinii lui Jarvis nu a detectat prezența unui cadavru în descompunere care zăcea în pădurile din apropierea proprietății lui, spuse ea. Îți amintești?

– Da, dar exista o posibilă explicație pentru asta. Cineva s-ar fi putut întoarce destul de recent la locul respectiv ca să expună rămășițele, după ce nu mai rămăsese decît scheletul și mirosul se risipise.

– Dar nu există nici o dovadă care să susțină această teorie, nu?

– Ei bine, nu.

– Așa că ar trebui să luăm în considerație un scenariu alternativ.

Lui Cooper nu-i plăcu ce auzi. În limbajul lui Fry, un scenariu alternativ însemna întotdeauna vești proaste pentru cineva.

– Ai un astfel de scenariu în minte, Diane?

– Desigur. Ce e mai probabil decît că animalele lui Jarvis au detectat cadavrul în descompunere? Poate toți cîinii lui știau că un cadavru se află acolo și au început să se agite – au lătrat sau au indicat într-acolo cu nasul, sau ce-or mai face cîinii în astfel de situații.

Cooper izbucni în rîs.

– Și nu crezi că Jarvis și-ar fi dat seama?

– Ba da.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea în timp ce Fry aștepta răbdătoare. Cooper știa că trebuia să ajungă la aceeași concluzie ca ea, fără să fie îndemnat. În acest caz, era o concluzie la care nu dorea să ajungă. Dar ea își pierdea răbdarea dacă trebuia să aștepte prea mult.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ben, spuse ea. Dar dacă Jarvis nu a observat comportamentul cîinilor dintr-un motiv foarte simplu – știa foarte bine că trupul se afla acolo?

Cooper începu să se plimbe înapoi și încolo, conștient că unii dintre participanții la următoarea înmormîntare îl priveau.

– Da, înțeleg ce vrei să spui, Diane.

– Trebuie să-l faci pe Jarvis să vorbească. Știu cum te porți în prezența unuia dintre sufletele tale pereche de la țară, Ben. Comunicați prin mormăieli masculine și prin tăceri pline de înțeles. Dar ai grijă să-i pui unele întrebări dure.

– O să mă ocup astăzi de asta. Dar mai întîi mai am o vizită de făcut.

– OK. Și mai trebuie să știi ceva...

Cooper începuse deja să se îndrepte spre mașină. Mută telefonul în cealaltă mînă, ca să ajungă la buzunarul în care se aflau cheile.

– Ce anume?

– Îți amintești că domnul Slack era singur cînd a murit în accidentul de mașină?

– Da, și?

– Ei bine, am stat și m-am gîndit. Cît de probabil este ca un antreprenor de pompe funebre să meargă singur să ridice un cadavru? Este imposibil ca o singură persoană să mute cu ușurință un cadavru, dacă nu este vorba de al unui copil.

– Poate că urma să se întâlnească acolo cu altcineva?

– Este posibil. Dar Gavin a cercetat raportul anchetei făcute ulterior.

– Și?

– Au existat unele neclarități privind mărturia unei martore – o șoferiță care a ajuns prima la locul accidentului și a sunat la 999. Ea le-a spus polițiștilor de la circulație că văzuse pe cineva cu aproape un kilometru în urmă, înainte să ajungă la locul accidentului, care era chiar după o curbă. A văzut un bărbat alergând pe marginea drumului. Era o beznă totală, desigur. Din păcate, nu avea nici un motiv să-i acorde atenție la momentul respectiv – era înainte să știe că avusese loc un *accident*. A fost frapată de faptul că persoana respectivă alerga. Și, mai important, că nu alerga de-a lungul drumului, ci în sus pe pantă, de parcă se îndrepta spre câmpuri, ca să se îndepărteze de drum. Ea a avut impresia că omul a făcut asta fiindcă auzise mașina apropiindu-se.

– Era sigur un bărbat?

– Era destul de convinsă de asta.

– E cam vag, Diane.

– Așa a crezut și cel care a anchetat cazul. Nu exista nici o dovadă convingătoare că mai fusese cineva în mașină cu Richard Slack. Personalul de la firmă a fost interogat, dar toți au spus același lucru – Richard nu le-a cerut să-l însoțească în acea seară.

– Ce vrei să spui?

Cooper se afla încă lângă mașină, când orga începu să cînte în capela crematoriului. Nu *Abide With Me*, ci un imn pe care nu-l recunosc la început. Vocile enoriașilor alăturate în versurile de început mai degrabă mascau melodia, în loc s-o facă mai clară.

– A fost chemat destul de târziu, spuse Fry. La trei dimineața. Cred că Richard Slack nu a dorit să-l sune pe unul dintre angajații obișnuiți. Făcînd parte dintr-o firmă de familie de felul acesteia, cred că ar fi apelat la partenerul său ca să rezolve problema.

– Melvyn Hudson.

– Desigur.

– Diane, chiar dacă teoria ta este corectă, un pasager care pleacă de la locul unui accident nu comite o infracțiune gravă.

Dacă Hudson se afla în mașină, se poate să fi fost și el rănit. Ar fi putut fi șocat sau ceva de genul ăsta.

– După cum am mai spus, a fost chemat foarte devreme. În primele ore ale dimineții, de fapt. Nu era trafic deloc pe drumul acela la trei dimineața. Femeia care a descoperit accidentul se afla pe drum fiindcă trebuia să prindă o cursă de dimineață de pe aeroportul East Midlands și drumul reprezenta o scurtătură din-spre casa ei spre Autostrada 1. După cum a spus anchetatorul, a fost un ghinion că nu exista trafic, fiindcă Richard Slack nu a murit imediat. Cauza morții a fost pierderea de sânge și faptul că s-a înecat cu propria vomă, ca urmare a poziției în care a rămas după accident.

– O, Doamne!

– Exact. Rapoartele medicale au tras concluzia că probabil ar fi supraviețuit dacă ar fi fost cineva prin preajmă ca să-l așeze într-o poziție adecvată și să sune după o ambulanță. Dar n-a fost nimeni acolo, așa că Richard Slack a murit.

În cele din urmă, Cooper recunoscă imnul care se auzea din capelă: *The Lord's My Shepherd*. Două versuri pluteau mai clar decât celelalte prin grădina amintirilor: „Da, deși umblu prin grădina întunecată a morții / De nimic nu mă tem“.

Cîteva minute mai tîrziu, Cooper se îndreaptă spre Devonshire Estate. Trecu de casa lui Vivien Gill cu vreo cîțiva metri, verificînd numărul mașinilor de pe stradă, înainte să parcheze lîngă trotuar și să se întoarcă la ușa casei.

– Credeam că ați terminat cu mine, spuse doamna Gill. Acum totul s-a încheiat, din punctul meu de vedere.

– Nu vă interesează să aflați cine a furat trupul fiicei dumneavoastră?

– Asta depinde de dumneavoastră. Părerea generală este că nu o să ajungeți nicăieri.

– Părerea generală? Adică în rîndul familiei dumneavoastră?

– Am vorbit despre asta după înmormîntarea de sîmbătă, evident.

– Sînt sigur că ați făcut-o, spuse Cooper. Îmi imaginez că după cîteva pahare la cîrciumă discuția s-a încins destul de tare, nu?

– Unii membri ai familiei erau supărați. Și eu am fost supărată. Nu ne vine să credem ce s-a întâmplat, iar voi nu aveți de gând să faceți nimic în privința asta, nu-i așa?

– Înțeleg. Așa că ați hotărât să luați problema în propriile mîini.

– Eu?

– A, nu dumneavoastră, doamnă Gill. Dar le-am cunoscut pe cîteva dintre rudele dumneavoastră, vă amintiți?

– Nu vreau să vă aud vorbind în felul acesta despre familia mea.

– Sînteți rudă cu Micky Ellis?

– Da, dar numai prin alianță, prin fiica mea cea mare. Și ce dacă?

Cooper oftă exasperat.

– Doamnă Gill...

– Cred că ar fi bine să plecați acum, spuse ea.

– Trebuie să știu...

– Vă pierdeți timpul. Nu am de gând să vă spun nimic despre ei. Nici măcar numele lor sau unde locuiesc.

– Știți că putem să aflăm asta.

– Atunci, faceți-o! Arestați-mă și băgați-mă în pușcărie. Tot nu o să vă spun nimic. Și nici altcineva nu o va face.

Cooper aproape că înjură de exasperare. Femeia îl privea sfidătoare, cu bărbia ridicată, cu colțurile gurii lăsate în jos într-o expresie de încăpăținare, aproape de dispreț.

– Și dacă nu aveți de gând să faceți asta, vreau să plecați, continuă ea. Dacă vă cer să părăsiți casa aceasta, trebuie s-o faceți, nu-i așa?

Cooper se ridică și se întoarse furios pe călcîie.

– Doamnă Gill, nu vă dați seama ce au făcut? Au distrus dosarele care ne-ar fi putut ajuta să descoperim cine a furat trupul lui Audrey.

Expresia ei se schimbă pentru o clipă, dînd la iveală o urmă de îndoială. Dar imediat chipul i se închise iarăși și ea se îndreptă spre ușă.

– Vă spun la revedere, zise ea. Și asta-i tot ce am de zis.

Inspectorul Hitchens o chemă pe Fry în biroul lui și ceru să fie pus la curent cu unele informații. Ascultă cu interes în timp ce ea îi expunea posibilele scenarii.

– Mass-media a arătat pînă acum vreun interes pentru anchetă? întrebă el.

– Au folosit imaginile cu reconstrucția facială pe care le-am dat noi și au publicat cîte ceva despre Sandra Birley. Dar se pare că nu a existat o scurgere de informații.

– Bine.

– E totuși cam ciudat.

– De ce?

– Ei bine, aș fi crezut că omul nostru este genul care vrea publicitate cu orice preț. Care chiar are nevoie de ea. Trebuie să-și fi dat seama pînă acum că nu avem de gînd să împărtășim presei ceea ce știm. Nu v-ați fi așteptat să întreprindă ceva ca să atragă atenția presei? Să sune un ziarist sau ceva de genul ăsta?

– Nu ar fi fost un pic cam riscant?

– Nu la fel de riscant ca telefoanele pe care ni le dă nouă. Este evident că nu îl deranjează să-și asume anumite riscuri.

– Ai dreptate, Diane. Haide să ne gîndim puțin la asta. S-ar putea să ne ofere niște indicii despre el. Ce fel de om și-ar asuma riscul să comunice direct cu poliția, dar să evite presa?

– Domnule, nu știm dacă a evitat presa, spuse Fry. Dacă a telefonat unui ziar sau unui post local de radio și acestea n-au făcut nimic sau nu l-au luat în serios?

– N-ar fi foarte fericit în acest caz.

– Nu.

– Există vreo modalitate să ne interesăm discret la contactele pe care le avem în presă dacă au primit vreun telefon?

– Discret? Nu, nu există. Indiferent cum abordăm problema, vor mirosi un articol. Ne-am contrazice propriul scop, doar dacă nu am putea să exercităm presiuni asupra lor ca să păstreze tăcerea.

– OK. Atunci poate că nu merită. Dar ai grijă ca biroul de presă să fie informat cum să abordeze problema, dacă se primește vreun apel din partea lui.

– Cu discreție?

– Exact.

– Din punctul nostru de vedere, este posibil ca lipsa de reacție din partea presei să fie cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Dacă este avid de publicitate, îl va înfuria că nu este luat în serios. Apoi este posibil să facă eforturi mai mari ca să atragă atenția. Atunci va face o greșeală.

– Să sperăm.

Hitchens dădu aprobator din cap.

– Slavă Domnului că avem de-a face numai cu presa locală. Ultimul lucru pe care l-am dori ar fi să ne cadă pe cap și presa de la nivel central.

– Amin!

Telefonul lui Diane Fry sună.

– Pat Jamieson la telefon.

– A, doctore Jamieson. Mulțumesc că m-ați sunat înapoi.

– Nici o problemă. Am scos informațiile care te interesau – osuarul de la Alder Hall.

– Excelent.

– Dar cred că pot face mai mult de-atât. Am întrebat în stînga și-n dreapta și am aflat că predecesorul meu, cel care a făcut inventarul, se află încă în zonă, deși a ieșit de mult la pensie. Am obținut chiar și un număr de telefon. Poți să discuți direct cu el despre asta.

– Este grozav, spuse Fry, deși senzația din stomac o împiedică să pună în cuvinte entuziasmul adecvat.

Doctorul Jamieson păru dezamăgit de reținerea ei.

– O, bine, iată numărul, dacă îți este de folos la ceva, spuse el.

Fry notă numărul de telefon pe care i-l dictă doctorul. Apoi îl lezămăgi și mai tare pe Jamieson, cînd nu se obosi să întrebe de numele colegului său ieșit la pensie. Deja știa despre cine este vorba.

– Și ce se aude cu rămășițele de la Litton Foot? se interesă ea în schimb.

Jamieson tuși și murmură ceva pentru cîteva clipe, și Fry se gîndi că îl jignise. Apoi începu să divagheze, ca un acuzat în boxă cînd este întrebat despre o chestiune deosebit de delicată.

– Nu vrem să facem vreo greșeală cu asta, sergent, așa că nu vom trage nici o concluzie pripită. După cum știți, craniul nu a

fost găsit. Și, în absența craniului, este mult mai dificil să oferi o identificare clară a rămășițelor umane. Unele dintre aceste rămășițe sînt fragmentare, așa că... Ei bine, eu propun să facem niște teste cu anticorpi.

– Teste cu anticorpi?

– Este singura modalitate de a stabili specia.

Fry își auzi tonul ridicîndu-se, pe măsură ce își pierdea răbdarea.

– Ce vrei să spui mai exact, doctore?

– Vreau să spun că nu pot să-ți zic nimic, pînă cînd nu sîntem absolut siguri, se răsti Jamieson la rîndul lui.

Nu fu foarte clar care din ei trînti telefonul primul. Cînd ușa biroului se deschise, Fry ridică privirea furioasă, gata să-și verse nervii pe prima persoană pe care îi cădeau ochii.

Dar era inspectorul Hitchens. Intră încet în încăpere, ca un om care trăia un coșmar adevărat.

– Diane, spuse el, am găsit un alt cadavru. Și de data asta nu este vechi.

Pădurea din Ravensdale era tăcută. Frunzișul umed înăbușea orice sunet, cu excepția zgomotului râului care curgea undeva mai jos. Plouase toată dimineața, iar Cooper, odată ce trecu de Ravensdale Cottages, găsi cărarea noroioasă acoperită cu pietre, frunze, crengi rupte și cu tot felul de alte resturi aduse de ploaie.

La Litton Foot, Cooper trecu încet prin iarba înaltă din padoc și se opri lângă mașina abandonată. Tom Jarvis stătea în ușa casei, uitându-se la el, dar fără să spună nimic. Încerca să analizeze în minte motivul pentru care Cooper se afla din nou acolo, dar nu se grăbea deloc să ajungă la o concluzie.

– Bună dimineața, domnule Jarvis, îl salută Cooper.

Ștergînd un strat de mucegai de pe parbrizul mașinii, se uită înăuntru. Apoi se îndreptă spre portbagaj.

– E în regulă dacă arunc o privire, domnule? continuă el.

– Pofțiți, spuse Jarvis. Nu mă băgați în seamă.

Cîinii îl remarcaseră pe Cooper și veniră să se gudură la picioarele lui, în timp ce acesta deschise portbagajul. Ploaia se infiltrase prin garnituri și roata de rezervă zăcea în cîțiva centimetri de apă. Cooper trînti la loc portbagajul și se îndreptă spre lada frigorifică. Ușa se deschise cu un sunet de cauciuc lipit, și Cooper își dădu seama că nu avea să găsească nimic înăuntru, cu excepția mucegaiului care tapeta pereții de aluminiu.

Fără un cuvînt, Jarvis se duse spre remorca veche și rabată partea din spate. Podeaua de lemn putrezise și arcul roții era corodat, avînd mai multe găuri decît o batistă de dantelă.

– Vedeți ceva interesant? îl întrebă Jarvis. Sau e o chestie de rutină?

Cooper își întinse mîna și cîinii i-o adulmecară, dînd apoi din coadă.

– Domnule Jarvis, am înțeles că ați lucrat odată pentru firma de pompe funebre Hudson and Slack.

– Mda. Să ne înțelegem bine – am muncit cîte ceva pentru ei.

– Adică nu ați fost, practic, niciodată angajat?

– Nu. Vedeți, eu sînt de meserie tîmplar. Asta era principala mea treabă. Dar îi mai ajutam și la altele, cînd aveau nevoie.

– Înseamnă că făceați coșciugele, nu? Și că, uneori, ajutați și la transportul lor?

– Dacă aveau nevoie de mine. Pentru ce-s toate întrebările astea?

– Trebuie să-l cunoașteți pe Melvyn Hudson, nu?

– Da, așa este. Deși nu l-am mai văzut de multă vreme. Probabil ne vom întîlni din nou, cînd o să se ocupe de înmormîntarea mea.

– V-ați înțeles bine cu el?

– Mda. Încet, Jarvis se îndreptă spre poartă și privi către pădure. Cu mult mai bine decît am făcut-o cu nenorocitul care-i era partener.

Cooper fu luat prin surprindere de vehemența din vocea lui Jarvis.

– Richard Slack? Sînteți prima persoană pe care-o aud că are ceva rău de spus despre el.

Jarvis se întoarse și-l privi.

– Păi, cei mai mulți oameni nu vor să-i vorbească de rău pe morți. Nici eu n-aș face-o în mod obișnuit. Dar o să fac o excepție, în cazul ticălosului de Richard Slack.

Apelul la 999 fusese primit la dispecerat cu o jumătate de oră în urmă. Pînă cînd Diane Fry ajunse la locul faptei, mecanismul anchetei se pusese deja în mișcare. Criminaliștii, cu echipamentele lor albe de unică folosință, se agitau și mișunau în jurul casei, la ușa de la intrare fusese instalată o bandă galbenă și un traseu de siguranță fusese marcat prin grădină și dincolo seră. Mașinile poliției umpleau drumul și blocaseră strada, în timp ce polițiștii îi țineau la distanță pe curioși.

Și, chiar mai rău decît atît, un echipaj de televiziune sosise și se instalase de-a latul străzii. Aceștia trebuie să se fi aflat în oraș cu altă însărcinare, de vreme ce apăruseră atît de repede la scena crimei. Fry simți o undă de iritare, pentru că ajunsese după cei din mass-media. Locul se transformase deja într-un circ.

Inspectorul Hitchens stătea lîngă furgoneta de la Criminalistică. I se interzisese accesul în casă, pînă cînd șeful criminaliștilor nu îi permitea să intre.

– Ei bine, ți s-a îndeplinit dorința, Diane, spuse el, încovoindu-și umerii din cauza burniței. Acum avem de-a face cu anchetarea unei crime. Domnul Kessen a fost desemnat ofițer coordonator al investigațiilor. Va sosi în scurt timp – nu că am avea nevoie de el în cazul ăsta. Dar, cel puțin, o să obținem resursele de care avem nevoie. Asta-ți doreai, nu-i așa?

– Totul arată de parcă cele mai multe resurse disponibile se află deja aici, zise Fry, în timp ce o furgonetă cu materiale tehnice sosi la poartă și începu să descarce echipamentele.

– E o ușurare, spuse Hitchens. Dacă-i lăsăm pe băieții ăștia să-și facă puțin treaba, ne putem face bagajele și putem pleca mai repede acasă.

– Nu se poate, domnule.

Inspectorul înclină din cap înspre casă.

– Uită de apelurile tale telefonice. Asta n-are nimic de-a face cu ele.

Wayne Abbott își scoase capul pe ușă și le făcu un semn că pot intra. Se îmbrăcă și ei în niște costume pe care le primiră din furgonetă și intrară în casă.

Cadavrul Sandrei Birley zăcea în seră, cu fața în sus. Părea să fi căzut pe rogojina de rafie aflată chiar lîngă ușile glisante. Sîngele provenit dintr-o rană serioasă la cap se infiltrase în rogojină. Exista cel puțin o rană. Bineînțeles, cantitatea de sînge scurs din scalp ar fi putut să fie cu totul exagerată față de gravitatea rănii. Dar sursa principală a sîngerării părea să fie o zonă aflată chiar deasupra tîmplei stîngi, ce făcuse ca părul Sandrei să ajungă aproape la fel de compact și de mățuit precum rogojina pe care zăcea.

– Era în camera de servit masa, atunci cînd a încasat lovitura, spuse Abbott. Vedeți sîngele împrăștiat pe panourile de sticlă ale

ușii? Stropii sînt pe interior. Așadar, arată de parcă victima stătea în picioare pe covor, cam pe-aici. Cînd a fost lovită, sîngele a țîșnit în direcția asta, pe sticlă. Ea s-a clătinat cîțiva pași înapoi, probabil s-a împiedicat de carpetă, apoi a căzut pe spate. Vedeți, e mai mult sînge pe peretele serei. Dar e jos, lîngă podea. Asta-i o pată secundară – de la sîngele care a țîșnit la impactul capului cu rogojina.

– Avem o armă a crimei? întrebă Fry.

– Avem, cu siguranță. Un delfin sculptat în lemn. Aici – e făcut dintr-un lemn de proveniență tropicală. De esență foarte tare și foarte greu. Și foarte adecvat pentru o lovitură zdravănă. Se pare că delfinul se afla pe masa asta, chiar aici, lîngă șemineu.

– Corect, așa a fost.

Abbott se uită surprins la ea.

– O, ai mai fost în casă, înainte? Atunci, presupun că poți să ne spui dacă lipsește ceva.

Fry se uită în jur, prin casa familiei Birley.

– Da, lipsește ceva, zise ea. Soțul.

Cînd îi sună telefonul, soneria acestuia scoase un zgomot stînjitor de strident.

– Cum merge pe acolo? întrebă Gavin Murfin.

– Nu-ntreba, Gavin. Ce dorești?

– Am ceva noutăți. Cred că i-ați putea înjura din nou pe experți.

– Da? De data asta pe cine?

– Pe antropologul căruia i-am trimis pentru analiză rămășițele incinerate.

– Doar nu a putut întocmi deja un raport, Gavin?

– Nu, doar o constatare inițială, despre care credea că am dori să aflăm.

Fry simți că i se strînge inima.

– Ce?

– Ei bine, se pare că a examinat cenușa și a găsit cîțiva dinți.

– Dar asta-i ceea ce speram. Ne dă posibilitatea unei identificări cu ajutorul fișelor dentare, ca aceea pe care am obținut-o pentru Audrey Steele.

– Da, dar de asta a fost atît de nerăbdător să ne spună. Cam prea nerăbdător, de fapt, după părerea mea. Era chiar binedispus. Ca și cum voia să ne scoată ochii cu asta.

– Vorbește, Gavin! Nu sînt destui dinți rămași intacti pentru a ne fi de folos, bănuiesc, nu?

– Sînt destui. Necazul e că acești dinți nu aparțin unui om.

Cooper își reaminti că, de fapt, nu intrase niciodată în casa lui Tom Jarvis. Se întrebă dacă va fi invitat de această dată, ca să nu rămînă în ploaie. Dar ajunse numai pe verandă, unde două scaune vechi, sculptate în lemn de fag, se găseau lîngă fereastră. De la înălțimea aceasta, văzu alături de casă o moviliță de pămînt proaspăt, negru de la ploaia care nu mai contenea.

– Hudson and Slack avea probleme încă de atunci, zise Jarvis.

– Probleme financiare?

– Îhî. N-ar fi putut face față concurenței, odată ce americanii au început cumpărarea firmelor de pompe funebre din Derbyshire.

– Din cauza asta s-au certat Melvyn Hudson și Richard Slack? S-au certat, nu-i așa?

Jarvis încuviință din cap.

– Hudson voia să intre în competiție într-un mod diferit, prezentînd firma ca avînd un profil local și tradițional. Lucrase în Statele Unite și știa care va fi abordarea americană.

– Dar domnul Slack?

– El a fost întotdeauna creierul financiar, așa spuneau. Conducea afacerile, în timp ce Hudson se ocupa cu organizarea funeraliilor. Dar, imediat ce lucrurile au început să nu mai fie în regulă, Slack a avut numai o singură soluție – intenționa să vîndă.

– Să vîndă totul unuia dintre grupurile americane?

– Deja fusese abordat, bănuiesc. Fără îndoială că i-ar fi ieșit și lui bani frumoși dacă afacerea ar fi fost finalizată.

– Cred însă că partenerul lui nu ar fi fost de acord.

– Puțin probabil să fi fost. Hudson ținea la această firmă, la fel cum făcuse și tatăl lui. Și, dacă tot veni vorba, cum făcuse și

bătrînul Abraham Slack. Melvyn a spus că nu-și imagina astfel sfîrșitul firmei Hudson and Slack.

– Personalul cunoștea aceste lucruri?

– A, da. Într-o firmă mică nu poți să ții secrete astfel de lucruri. De aceea unii dintre noi au plecat, cît încă nu se dusesse totul de rîpă.

– Înțeleg.

– Hudson susținea mereu că tatăl lui și bătrînul Slack construiseră firma de la zero și că el nu avea de gînd să arunce totul pe apa sîmbetei. Era o firmă de familie și trebuia să reziste timp de generații întregi. Dar Richard Slack considera că firma nu mai avea șanse de supraviețuire. Era ca un copac putrezit, așa spunea. Toți știam ce voia să spună cu asta.

– Și ce voia să spună?

– Păi cum ar fi putut afacerea să reziste timp de generații? Hudson își pierduse fiul, și singurul Slack care rămăsese era Vernon. Evident că toată lumea înțelegea ce voia să spună prin copacul putrezit. Fructele pieriseră.

– Cred că domnului Hudson nu i-a picat prea bine.

– Nu. Pierderea lui David reprezentase o lovitură dureroasă pentru el. Însă, cu toate acestea, știa că spusele lui Slack erau adevărate. După asta a fost o ceartă cumplită între ei.

– Se înțelegeau bine în mod obișnuit?

– Nu se observa nimic ieșit din comun.

Cîinii lui Jarvis apărură din ploaie și tropăiră în sus spre verandă. Se scuturară cu putere, unul după altul, aruncînd stropi de apă pe podea. Cooper tocmai se felicita că se afla destul de departe ca să nu fie udat, cînd doi dintre cîini i se frecară de pantaloni și i se așezară pe picioare.

– Dintr-un motiv oarecare, au prins drag de dumneata, spuse Jarvis.

Cooper dădu din cap. Simțea cum apa din blana cîinilor i se strecura prin țesătura pantalonilor, de parcă era absorbită de un burete.

– Bănuiesc că nu îl plăceați pe Richard Slack mai mult decît o făcea domnul Hudson, nu-i așa? spuse el.

– Niciodată nu am putut să mă înțeleg cu el. Era un individ afurisit. Nemilos¹.

Pentru o clipă, Cooper rămase nedumerit. Se întreabă de ce Jarvis se adresase dintr-odată unuia dintre cîini. Poate că, la urma urmei, fuseseră cinci: Graceless, Feckless, Aimless, Pointless și Ruthless. Dar nu. Se referise la Richard Slack.

– Și bătrînul avusese mereu în el o urmă de cruzime, fără îndoială, spuse Jarvis.

– Abraham?

– Da. Richard era bucățică ruptă din bătrîn, ca să spun așa. Nu-i păsa de altceva decît de bani. Considera că putea să-i țină pe oameni angajați pe nimica toată, dar cu mine nu i-a mers. Eu eram un adevărat meseriaș.

– Domnule Jarvis, ați spus că Richard Slack era creierul afacerii. Însă își făcea și partea lui din activitatea propriu-zisă?

– A, doar dacă era nevoie.

– Cînd a murit, se ducea să ridice un cadavru, nu-i așa?

– Da. Eu am plecat de la Hudson and Slack la scurtă vreme după aceea.

– Ați auzit vreodată vreun zvon că nu era singur în furgonetă atunci cînd a avut loc accidentul?

– A fost o femeie care a apărut cu o poveste de genul ăsta. Dar nu s-a ajuns nicăieri.

– Ar fi fost ceva normal să ridice un cadavru de unul singur? Jarvis ridică din umeri.

– Nu era un aspect al muncii în care să fi fost implicat prea mult. Dar nu cred că ar fi fost ieșit din comun dacă era vorba de un transport ușor. Aveau o targă pe care o foloseau. Și poate că se aștepta să găsească acolo pe cineva care să-i dea o mîină de ajutor. Poliția sau ceva de genul ăsta.

Cooper se uită la cîinii de la picioarele lui. Începeau să adoarmă treptat, pe măsură ce apa de pe blană li se usca.

– De fapt, a fost un pic cam ciudat, nu-i așa? întreabă el.

– Ce anume?

¹ În engleză, *ruthless*

– De ce v-ați decis să plecați de la Hudson and Slack tocmai când omul pe care îl displaceați atât de mult a murit?

Jarvis ridică din nou din umeri.

– După cum am spus, afacerea era deja pe ducă la vremea aceea. Sînt uimit că a rezistat și atîta vreme. Slack nu era grozav ca om, dar măcar se pricepea la finanțe. Întotdeauna căuta modalități să facă bani.

– Modalități mai puțin ortodoxe, poate?

– Eu nu știu nimic despre asta. Dar cred că, spre sfîrșitul vieții, Richard Slack ar fi făcut orice ca să-și umple buzunarele. Orice.

Cooper uită de cîini și îl privi pe Tom Jarvis cu mai multă atenție. O încercare atît de evidentă de a arunca bănuiala asupra lui Richard Slack părea să nu-i fie caracteristică. Jarvis părea să nu se simtă în largul lui, de parcă era preocupat de ceea ce spunea. Își tot tîrșia picioarele și se deplasa încet-încet pe verandă.

Apoi Cooper simți un fir de apă pe ceafă și își dădu seama că fusese împins încet-încet spre trepte. Acum se afla sub streășină, iar cîinii începură să se întindă și să se ridice în picioare, de parcă se așteptau să-l vadă plecînd.

– Deci... începu Jarvis, potrivit-și șapca.

Cooper se uită spre casă. Ferestrele erau goale și întunecate în umbra verandei. Prin minte îi trecu un gînd îngrozitor privind posibila identitate a cadavrului care îi luase locul lui Audrey Steele în drum spre crematoriu.

– Doamna Jarvis este acasă? Nu am avut ocazia să vorbesc cu dînsa pînă acum. Dacă acum e aici, m-ar scuti să fac drumul încă o dată.

Jarvis îl privi în tăcere, încruntîndu-se concentrat, de parcă încerca să-l împingă pe Cooper pe alee prin forța privirii. În schimb, Cooper îi susținu privirea o clipă, apoi făcu o jumătate de pas înspre el. Cîinii oftară exasperați și căzură la loc pe dușumea.

– La naiba, sigur că e acasă, spuse Jarvis.

– Atunci aș putea să...?

Jarvis mormăi și se răsuci pe călcîie spre ușa casei. Cooper interpretează gestul ca pe o invitație să-l urmeze. Unul dintre cîini

veni în urma lui, adulmecându-i curios călcîiele, de parcă găsisese un miros interesant.

În urma unei căutări extinse, Geoff Birley fusese găsit în Audi-ul său, într-un refugiu la trei kilometri depărtare, la marginea localității Edendale. Acesta păru aproape ușurat când o mașină de poliție opri lângă el și doi polițiști îi verificară identitatea înainte să îl pună pe locul din spate.

Cînd auzise veștile, Diane Fry se afla încă în casa familiei Birley, privind cum corpul Sandrei era pregătit să fie ridicat. Se întrebă dacă să-i spună domnului Birley că alesese cea de-a treia opțiune pe care o avea cineva din Devonshire Estate – își lăsase nevasta exact pe locul unde aceasta murise.

La sediul de pe West Street, Fry rămase cîteva minute la masa ei din biroul CID, încercînd să-și adune gîndurile. Era nerăbdătoare să-l interogheze pe Geoff Birley în legătură cu apelurile telefonice, dar își dădea seama că avea să treacă ceva timp pînă să fie întocmite hîrțiile înainte de începerea interogatoriului. Probabil vor trebui să aștepte pînă cînd erau strînse toate probele din casă și le erau luate declarații vecinilor. Dacă se putea demonstra că Birley se afla în locurile respective la orele cînd fuseseră primite apelurile, asta ar reprezenta o dovadă de premeditare și cazul ar fi cît se poate de concludent, înainte ca ei să facă vreo mișcare.

Între timp existau multe alte lucruri care îi solicitau atenția. Ca întotdeauna, se punea problema priorităților. În mintea lui Fry era proaspăt atacul piroman de la Hudson and Slack. Un lucrător din tura de noapte de la una dintre unitățile industriale încărcă un camion cînd focul începuse și raportase că văzuse trei persoane alergînd spre vest, de-a lungul debleului. Fusese un noroc, fiindcă majoritatea oamenilor s-ar fi uitat la flăcări și n-ar fi văzut nimic altceva, mai ales în timpul nopții. Oricine e atras de priveliștea unui incendiu. Polițiștii în uniformă urmau această pistă și încercau să afle dacă fusese văzut vreun vehicul pe străzile din-spre vest. Și asta va lua timp.

Ben Cooper îi lăsase un mesaj în care-i spusese că se lovise de un adevărat zid cînd o întrebasese pe mama lui Audrey

Steele despre incendiu. Dar verișoara Ellen Walker fusese mult mai cooperantă. Cooper îi dăduse un telefon și obținuse detalii despre funeraliile lui Audrey, petrecute cu optsprezece luni în urmă. Slujba fusese ținută la biserica St Mark din Edendale, dar după aceea coșciugul fusese dus cu dricul pînă la crematoriu. Doamna Walker își amintise chiar și cine erau cei doi șoferi – Vernon Slack și Billy McGowan. Deci Cooper obținuse ceea ce dorea. Era exact ceea ce își închipuise că se întîmplase.

Un mesaj anterior o informa că Ben Cooper discutase deja cu McGowan, dar nu și cu Vernon Slack, care anunțase că e bolnav. Fry se încruntă citind asta. Cooper recomanda ca McGowan să fie adus la secție, pentru un interogatoriu oficial. Fry bifă bilețul cu un semn mare și scris OK, uitîndu-se apoi prin birou.

– Gavin, zise ea, ocupă-te tu de asta, bine?

Apoi mai era profesorul Freddy Robertson. Acesta avusese în sarcină întocmirea unui inventar al oaselor din cripta de la Alder Hall. Probabil că asta nu însemna nimic, dar Fry încă avea dubii în privința lui. Poate că era vorba doar de fler și nimic mai mult. N-ar trebui să lase acest lucru să-i influențeze judecata.

– Apropo, spuse Murfin. E aici o doamnă care spune că vrea să stea de vorbă cu cineva. O doamnă Somerville.

– N-am auzit niciodată de ea. Ce vrea? Nu te poți ocupa tu de ea, Gavin?

– Ei bine, am crezut că s-ar putea să te intereseze să stai chiar tu de vorbă cu ea. Spune că este fiica profesorului Robertson.

Anne Jarvis stătea întinsă pe canapeaua din salon. Numai capul și brațele i se vedeau de sub cuvertura cu care era învelită și o mîină îi atîrna moale spre podea. În cameră era foarte cald și undeva o muscă bîzîia, izbindu-se de geam.

Cooper se opri în pragul ușii, observînd încăperea. Primul lucru pe care îl remarcă fu modelul cuverturii cu flori roz – era cea mai nepotrivită culoare, pe care se observa tot părul de cîine. Atmosfera era înăbușitoare și mirosul îi amintea de vizitele lui la spital. În locurile unde pielea doamnei Jarvis se vedea, aceasta

era albă și aproape translucidă, iar lumina răspîndită de lampa de deasupra canapelei îi scotea la iveală venele, de parcă trupul ei era ținut laolaltă de o hîrtie subțire.

Cu un efort, ea își întoarse capul pe pernă și îl privi.

– Ce drăguț, spuse ea. Un alt vizitator. Sînt onorată.

– Scuzați-mă că vă deranjez, zise Cooper. Nu mi-am dat seama...

– Că e camera unui bolnav? Da, mi-e teamă că așa este. Vocea ei era slăbită, dar încă plină de viață. Făcu un gest cu mîna dreaptă, dar nu-și duse la bun sfîrșit mișcarea intenționată. Nu vă rușinați, oricine ați fi – luați loc și serviți o ceașcă de ceai.

– Chiar nu pot să rămîn, doamnă Jarvis. Am venit doar să vă salut.

– Acesta este polițistul despre care ți-am vorbit, Annie, spuse Jarvis, aplecîndu-se peste ea, ca să-i ridice mîna căzută înapoi pe cuvertură. Detectivul.

– Aha, și are un nume?

– Sînt detectivul Cooper, doamnă Jarvis.

– Cooper? Cred că am cunoscut odată un polițist cu numele ăsta, dar am uitat ce-a făcut. Uit o mulțime de lucruri.

Cooper se foi nesigur pe sine. Nu avea idee ce pățise doamna Jarvis și nu exista nici un mod în care să întrebe direct. Pur și simplu nu se făcea să întrebe așa ceva. Cîinele care îl urmasse în cameră o luă sfios înspre canapea și se instalează pe marginea plăpumii. Feckless, Pointless sau Aimless – nu putea spune cu exactitate care dintre aceștia era. Dar animalul rămase destul de liniștit, în timp ce mîna doamnei Jarvis alunecă ușor și se odihni pe capul lui mare.

– Plouă iarăși afară, continuă ea.

– Da, Annie, așa e, zise Jarvis.

– Sînt norocoasă, în cazul ăsta, dacă îi fac pe acești vizitatori să iasă în ploaie ca să mă vadă.

Cooper se uită prin cameră. Și numai atunci îl văzu pe celălalt bărbat care stătea foarte tăcut într-un fotoliu, parțial mascat de ușa deschisă. Era cam de aceeași vîrstă cu Tom Jarvis, dar era mai scund și părea mai îngrijorat, avînd o jachetă legată în

jurul mijlocului și ținînd strîns în poală o pălărie de tweed. Îi aruncă lui Cooper un zîmbet firav și umil, dar nu spuse nimic.

– Acesta-i fratele meu, Maurice, îl lămurii doamna Jarvis, fără a-și întoarce complet capul.

Efortul păru să-i consume toată energia și închise ochii. Soțul ei se agită nesigur în jurul ei, și cîinele păru neliniștit. Cooper își mușcă buza. Fiecare moment în care stătea aici îi reamintea tot mai mult de mama lui și de patul ei de spital.

Fratele se ridică și atinse ușor brațul lui Cooper.

– E timpul să plecăm, cred. Annie e obosită.

– Da, bineînțeles.

Cooper simți că își recapătă vioiciunea, în timp ce ieșeau din camera supraîncălzită a bolnavei. Se uită la fratele doamnei Jarvis.

– Îmi pare rău, nu v-am reținut numele, domnule.

Bărbatul încuviință din cap.

– Goodwin, zise acesta, întinzînd o mînă. Maurice Goodwin. Încîntat de cunoștință, presupun.

Lucy Somerville avea aerul cuiva care nu mai fusese nicio dată într-o secție de poliție și se temea că va fi contaminată dacă atingea ceva. Stătea cu genunchii lipiți și cu haina strîns adunată la piept, scuturînd din cap cînd i se oferi un ceai sau o cafea.

– Problema e că, de la o vreme, sînt îngrijorată din cauza tatălui meu, spuse ea. El și mama au fost foarte dependenți unul de celălalt. Cînd a murit mama, el nu părea să mai fie în contact cu realitatea. Lucrurile de care se interesa au început să devină tot mai ciudate. Numai puțin cîte puțin – bănuiesc că nu a fost vreodată vorba de o decizie clară din partea lui.

Fry se gîndi că doamna Somerville avea în jur de patruzeci și cinci de ani. Arăta modern și elegant – haina din lînă de bună calitate, eșarfa de mătase, deși asta era tot ce se putea vedea din hainele ei.

– La ce fel de lucruri vă referiți, doamnă Somerville?

– Ei bine, pînă în acel moment activitatea lui de cercetare fusese concretă. Era o ramură specializată a antropologiei, atît și nimic mai mult. Tatăl meu a studiat atitudinile culturale față de

moarte, tradițiile și ritualurile de înmormântare, și așa mai departe. Cam morbid, bănuiesc, dar cel puțin prezenta un interes academic. După moartea mamei, a început să se îndrepte către zone care erau mai... ezoterice. Internetul i-a facilitat acest lucru. A descoperit tot felul de lucruri despre care niciodată nu aș fi bănuir că pot exista.

Fry încuviință din cap. Putea crede orice despre internet. Cele mai ilegale și mai neplăcute lucruri din viață păreau să se dezvolte acolo.

– Există ceva deosebit de care să vă aduceți aminte?

– O, am văzut odată pe calculatorul lui o referință legată de ceva numit „cadavrul săptămânii“.

– Ce naiba e asta?

Doamna Somerville se înfioră puțin amintindu-și asta.

– Nu m-am uitat. Denumirea a fost suficientă pentru a mă neliniști.

– Credeți că era vorba despre un site web?

– Da.

Fry își notă această denumire.

– Altceva?

– Ei bine, tata mi-a povestit odată despre un fel de religie, numită Santeria. Spunea că aceia care o practicau dobîndeau forță prin dezgroparea unui cadavru, căruia îi luau capul și degetele de la mîini și de la picioare. Cred că mai erau și alte oase. Am uitat care. Cu altă ocazie mi-a relatat despre necromanție. Am crezut că era doar o cale de prezicere a viitorului, sau cam așa ceva, precum citirea în frunzele de ceai. Dar tatăl meu zicea că era o modalitate de comunicare cu morții. Se efectua un întreg ritual. Dar trebuia să se desfășoare într-un interval de cel mult un an de la decesul acelei persoane, pentru că depindea de cît timp rămînea spiritul în jurul corpului.

– A intrat în mai multe detalii?

– Nu.

Doamna Somerville își încovoie umerii și își încrucișă brațele, ca și cum i se făcuse dintr-odată frig.

– I-am spus atunci ce gîndeam și i-am sugerat că ar fi cazul să-și revină. I-am reproșat că a devenit obsedat și că ar

trebui să se trateze. A tăcut și nu a mai adus niciodată vorba despre asta.

– Presupun că nu a solicitat vreodată ajutorul cuiva...

– Mă îndoiesc. S-a izolat în casă, cu biblioteca și cu calculatorul lui.

– Doamnă Somerville, aveți vreun motiv să credeți că tatăl dumneavoastră și-a îndreptat activitățile și dincolo de cercetările teoretice?

– Ce vreți să spuneți?

– Credeți că a încercat vreodată să pună în practică acele ritualuri?

Ea înghiți, dar scutură energic din cap.

– Nu, nu, nu ar fi mers niciodată atât de departe. Vedeți, tata nu e deloc un om practic. Detaliile l-ar fi depășit.

– Dar dacă se folosea mult de internet, ar fi putut intra în contact cu oameni mai practici – indivizi pasionați în a-i exploata interesul în acest domeniu. A menționat vreodată pe cineva de genul ăsta?

– Nu, nu a adus vorba despre nimeni altcineva. Vreți să spuneți, oameni care ar putea... să-l aprovizioneze?

– Există indivizi care îți pot furniza orice serviciu, pentru o anumită sumă de bani, spuse Fry. Bănuiesc că domnul profesor Robertson e destul de înstărit.

– Da, are o mulțime de bani puși deoparte.

– Sînteți sigură că nu a făcut niciodată referire la altcineva? Dacă vă amintiți orice altceva, chiar cea mai mică aluzie, vă rog să-mi spuneți.

– Nu. Nu cred că avea contact direct cu prea multă lume, după încheierea cursurilor.

Fry se afla pe punctul de a se ridica să plece, dar se opri.

– Cursuri?

– Avea un mic grup de studenți care, la un moment dat, au venit la el să-i învețe despre tanatologie. Cred că erau un fel de adepți ai activității lui la universitate. Dar au încetat să mai vină atunci cînd mama s-a îmbolnăvit foarte rău. Atunci tata nu mai voia pe nimeni în casă.

– Aceștia obișnuiau să vină acasă la el?

– Da, le dădea lecții particulare. Nu cred că erau mai mult de șase studenți.

– Știți vreun nume?

– Nu, nu m-am întâlnit niciodată cu vreunul dintre ei. Dar, vă rog – încă nu v-am explicat de ce am vrut să vin și să vă întâlnesc în seara asta. Vedeți, am stat de vorbă cu tatăl meu, azi-dimineață, și avea un aer ciudat, nu era deloc el însuși. Am avut impresia că nu se simțea bine, dar mi-a spus să nu fiu îngrijorată. Nu l-am crezut, așa că am stabilit să merg și să-l vizitez astă-seară, în Totley. Voiam să-l văd, pentru liniștea mea, și să știu... în ce stare se află.

– Și ce s-a întâmplat?

Lucy Somerville oftă și lăasă capul în jos. Fry își dădu seama ce anume o adusese la secția de poliție. Se simțea vinovată.

– Nu m-am dus, pînă la urmă. Am avut de făcut niște cumpărături în după-amiaza asta, și cînd am sosit acasă, am găsit pe robotul telefonic un mesaj de la tatăl meu. Spunea să nu mă obosesc să-l vizitez, deoarece va fi plecat.

– A spus unde pleca? o întrebă Fry.

– Da. Asta e ceea ce m-a neliniștit cel mai mult. Era un lucru atît de bizar ce a spus.

– Ce, doamnă Somerville?

– Zicea că merge să găsească „sălașul morții“.

Cooper trebuia să conducă înapoi prin Litton, pentru a putea ajunge la drumul din Tideswell Dale. În pădure fusese creată o potecă mărginită de sculpturi. Gîndindu-se la aceasta, realizează că distanța pînă în Ravensdale trebuia să fie doar cu puțin peste un kilometru și jumătate, peste deal, între văi aflîndu-se numai o fermă și terenurile din Alder Hall.

Dintr-un impuls, Cooper opri în zona de parcare. Sub copaci se aflau două mașini ale unor vizitatori, dar nu văzu pe nimeni. Ploaia ținea oamenii acasă. Își luă impermeabilul de pe bancheta din spate și încuie Toyota.

Din loc în loc, de-a lungul potecii, se aflau niște sculpturi mari, cioplite agresiv, realizate dintr-un soi de lemn brun-roșiatic – o bufniță ce arăta sinistru și o oaie tolănită. În vîrfurile pantei, acolo

unde o carieră abandonată fusese transformată într-o zonă de picnic, dădu peste o sculptură imensă reprezentînd un miner cu cizme, fular și cu o bască pe cap, care dormea. Ochii minerului erau închiși, brațul drept i se odihnea pe baros și în mîină ținea strîns o halbă de bere.

Sculptura se afla mai sus decît drumul. Dar atunci cînd Cooper urcă puțin pe pantă, reuși să vadă peste cîmpuri, spre est – o pășune împrejmuată, cu oile împrăștiate răzleț în peisaj, ca niște bulgări de zăpadă. Cîteva dintre zidurile de piatră păreau mult prea apropiate. Ca și terenul din Wardlow, aceste cîmpuri își păstrau forma din perioada medievală, fișiile lungi și înguste fiind total nepractice pentru aplicarea unor metode moderne de agricultură. Dincolo de drumul spre Litton, nici domeniul Alder Hall nu era vizibil. Dar limitele acestuia erau clar demarcate de pădure – acele plantații create de generații întregi ale familiei Saxton.

Cooper își aduse aminte de o treabă pe care încă nu o făcuse și căută în telefonul mobil numărul doamnei Madeleine Chadwick.

– Sînt detectivul Cooper, doamnă Chadwick. V-am făcut o vizită simbătă, ca să stăm de vorbă despre...

– Da, îmi amintesc de dumneavoastră.

– O, vă amintiți? Mulțumesc. Ei bine, îmi cer scuze că vă deranjez, dar mai e un singur lucru despre care vreau să vă întreb – în legătură cu oasele din criptă...

– Da?

– Îmi dau seama că s-a întîmplat mai demult, dar mă întreb dacă știți cu exactitate unde anume pe proprietate au fost găsite oasele.

– O, a fost la ceva distanță de castel, dincolo de parc. Cred că una dintre fermele arendate a devenit vacantă și s-a decis plantarea de copaci pe teren. Presupun că unul dintre strămoșii mei a dorit să profite de cererea crescută de cherestea.

– Se poate să fi fost pădurea Corunna?

– Da, așa cred.

– Vă mulțumesc, doamnă Chadwick. Și bănuiesc că nu vă mai amintiți nimic despre bărbatul care a venit să vă întrebe

despre criptă? Nu? Ei bine, nu contează. Mulțumesc pentru ajutorul acordat.

Cooper încheie convorbirea. Geografia locului și lipsa drumurilor directe în această zonă erau foarte înșelătoare. Toate erau într-adevăr atât de apropiate, când puteai să le vezi – Ravensdale și proprietatea lui Tom Jarvis de la Litton Foot; Alder Hall și pădurea deasă de pe partea aceasta a râului; și casa austeră în care locuiau Vernon și Abraham Slack, în aval pe râu, în Miller's Dale. Nu era deloc o distanță mare între ele.

Pe drumul de întoarcere înspre locul de parcare zări un semn în josul potecii. „Apa nu este potabilă; scăldatul interzis.“ Curios, coborî pînă la marginea apei. Găsi plante uriașe care creșteau din pămîntul mlăștinos, aproape acoperind râul. Unele dintre acestea păreau a fi un soi de rubarbă gigantică, dar altele erau aceiași monștri cu tulpina mov pe care îi văzuse crescînd la Litton Foot, cheștiile acelea ca pătrunjelul vacii, de vreo trei metri înălțime. Se gîndi să-și aducă aminte să afle la un moment dat ce erau acestea.

Cooper își luă harta topografică din mașină. Nu avea marcată pe ea zona de zece kilometri a lui Fry, dar își putu aminti destul de bine pe unde se afla. Oare reprezentau într-adevăr ceva indiciile din apelurile telefonice? De ce îi condusesese individul către Peter's Stone? Încercase să-i inducă în eroare, doar bătîndu-și joc de ei? Sau înțeleseseră ei complet greșit ceea ce voia el să spună?

Interpretarea pe care o dădea Fry celui de-al doilea mesaj sugera faptul că Wardlow era punctul de pornire, apoi se îndrepta spre vest, către Gibbet Rock și Litton Foot, acolo unde fuseseră găsite rămășițele lui Audrey Steele. Dar rămînea neexplicată povestea cu „devoratorul de carne“.

Se îndrepta spre vest? Cooper își reaminti de prima vizită făcută la casa lui Freddy Robertson. Profesorul descrisese procesiunea înmormîntării tradiționale, care se desfășura intrînd în cimitir prin poarta estică și urmînd direcția de deplasare a soarelui, pînă la mormînt.

Formă numărul de telefon al lui Fry, sperînd că va da de ea.

– Diane, cartea aia de Beatrix Potter, spuse el cînd aceasta îi răspunse. Au verificat cei de la Criminalistică amprente?

– Da, dar nici un rezultat.

– Păcat.

– Totuși, am descoperit un lucru, deși absolut întîmplător. Unul dintre criminaliști vorbește puțin limba germană.

– Limba germană? Au absolvit *toți* cursuri de învățămînt la distanță sau ce?

– Habar n-am. Dar știi că denumirea cărții lui Beatrix Potter este *The Tale of Mr. Tod*?

– Da.

– Criminalistul nostru educat ne-a atras atenția că „Tod” reprezintă cuvîntul german pentru moarte.

Cooper privi fix bufnița sculptată de la intrarea în parcare.

– Uimitor! exclamă el. Se potrivește, totuși.

– Din păcate, nu ne duce nicăieri. Ca indiciu, e un punct mort. Ca să spunem așa.

– Apropo, am dat de urma lui Maurice Goodwin, spuse Cooper. Ți-l amintești, Diane? E omul care se presupune că a avut grijă de proprietatea Alder Hall, pînă cînd s-a certat cu John Casey. S-a dovedit că este cumnatul lui Tom Jarvis. Are sens – locuiește în apropiere, așa că era disponibil în caz că apăreau ceva probleme.

– Și au fost probleme?

– Ei bine, domnul Goodwin știe despre braconieri. Zice că i-a observat de vreo două ori pe domeniu. A intenționat să reclame asta, dar Casey nu a vrut să-l lase.

– Din cauza asta s-au certat?

– Cred că de aici a pornit. În mod normal, un ATV era păstrat într-una dintre clădirile anexe, la dispoziția domnului Goodwin, ca să poată patrula pe întreaga proprietate. Dar Casey i l-a luat, așa că, după aceea, i-a fost destul de mult îngreunată sarcina de a supraveghea proprietatea.

– Interesant.

– Cred că domnul Goodwin are suspiciunile lui în privința lui Casey, spuse Cooper. Și dacă e precum cumnatul lui, atunci

nu a ezitat să spună ce gîndește. Nu cred că lui Casey i-a plăcut chestia asta.

– Vechiul conflict de opinii.

– Hmm. Mă întreb dacă nu cumva John Casey e implicat în ceva mai grav decît facilitarea accesului unei bande de braconieri profesioniști.

– Ben, unde te afli, cu exactitate? îl întrebă dintr-odată Fry.

– Lîngă Tideswell.

– Nu-i aproape de locuința familiei Slack? Ce faci în zona aia?

– Mă gîndeam să le fac din nou o vizită. Uite, cred că Vernon e foarte înspăimîntat. Bănuiesc că Hudson și McGowan l-au terorizat sistematic, pînă într-atît încît e îngrozit să mai stea de vorbă cu cineva. Asta ne sugerează faptul că Vernon știe ceva, nu-i așa? Ceva de interes pentru noi.

– Sînt de acord, cel puțin cu ultima parte.

– Mă întreb dacă el crede că îl vor omorî. S-ar putea ca Vernon să fie cel care a dat telefoanele.

– Nu prea se potrivește, nu-i așa? Dacă voia ca noi să știm că se află în pericol, de ce nu a venit pur și simplu să ne spună? Ce sens are să faci un mister din asta? În plus, cel care a sunat părea să ne sugereze că el e ucigașul, nu victima.

Cooper își mușcă buza de frustrare.

– Știi, Vernon nu a fost la serviciu astăzi. McGowan mi-a zis că a sunat să spună că e bolnav.

– Da, am primit mesajul tău.

Atunci observă tonul îngrijorat din vocea ei.

– Diane, tu crezi că Vernon e în pericol?

– Da, Ben. Dar nu cred că pericolul vine din partea lui Hudson sau a lui McGowan. Cred că vine din partea prietenului tău, profesorul Robertson.

Cooper o ascultă pe Fry, care îi povestește despre Lucy Somerville. Apoi termină convorbirea și descurie mașina. Se gîndea că existau prea multe fundături în această anchetă, nu numai *The Tale of Mr Tod*. De asemenea, erau și prea mulți oameni morți. Audrey Steele, Sandra Birley, Richard Slack, un set de rămășițe neidentificate. Morți din cauze naturale, morți în accidente. Morți și dispăruți.

Abia atunci Cooper își aminti de camerele aproape nemobilate din casa lui Slack și înțelese brusc motivul acestui fapt. În acel loc nu exista nici un lucru care să poată fi identificat ca aparținând părinților lui Vernon. Cineva îndepărtase toate urmele lui Richard Slack din fosta lui locuință.

– Vrei un mandat de percheziție pentru casa profesorului Robertson? o chestionă inspectorul Hitchens, scîrțîindu-și neli-niștit scaunul ergonomic. Care sînt motivele?

Fry îi relată întrevvedereea avută cu Lucy Somerville, în timp ce inspectorul o asculta cu tot mai mult interes, încruntîndu-se din ce în ce mai tare. Îl adusese cu ea și pe Gavin Murfin, dar acesta asculta fără surprindere, în timp ce ea le relata temerile manifestate de către fiica profesorului.

– Și atunci, l-am pus pe unul dintre polițiști să vadă dacă poate găsi aceste site-uri și orice alt indiciu referitor la activitatea lui Robertson în legătură cu ele, continuă Fry.

– Ce sperî să obții din asta, Diane?

– Mă întreb pînă unde ajunge, mai exact, interesul profesorului Robertson, cînd vine vorba despre moarte. Cît de aproape de lucrul concret vrea să ajungă?

Fry își aduse aminte de Freddy Robertson, cum stătea în cimitirul din Darley Dale, admirînd monumentele și spunîndu-i lui Ben Cooper că hoții de cadavre nu operaseră niciodată în Derbyshire. Acest lucru nu păruse a însemna ceva la momentul respectiv. Dar Fry cunoștea poveștile despre hoții de cadavre, la fel ca toată lumea. Aceștia existaseră numai din cauză că aveau clienți dispuși să plătească pentru cadavre obținute în mod ilicit.

– Ce vrei să spui? întrebă Hitchens.

– E incredibil ce chestii poți descoperi în zilele noastre pe internet. Se uită pe lista care îi fusese dată. Death Online, The

Death Clock, The Charnel House, o, și ceva care se numește Corpse of the Week¹.

– Glumești.

Fry se strîmbă.

– Am aruncat o privire pe cel din urmă. Ai nevoie de un stomac puternic, credeți-mă. E o arhivă de fotografii – cele mai multe făcute la morgă sau la scena unor crime, lucruri de genul ăsta. Nu se face economie la detalii.

– ăsta-i un site britanic?

– Da. Dar contribuțiile sînt din toată lumea – imagini ale unor autopsii din Polonia, execuții din Afganistan, rămășițele sinucigașilor kamikaze ceceni.

– E o chestie legală?

– Cred că da. Nu e ca și cum ai da din întîmplare peste ceva. Trebuie să alegi care dintre imagini vrei să le vezi. Dar presupun că depinde cum au fost obținute fotografiile. După părerea mea, majoritatea par a fi imagini schanate din dosare oficiale. Asistenți de la morgă și fotografi de la criminalistică împart cu întreaga lume cele mai bune rezultate ale muncii lor.

– Ce reprezintă „The Death Clock”? se interesă Murfin.

– E un site care îți permite să îți introduci datele personale – vîrstă, înălțime, greutate, dacă ești fumător sau nu. Și apoi îți face o predicție a datei cînd vei muri.

– O, minunat.

Hitchens o privi cu interes pe Fry.

– Și l-ai încercat?

– Da.

– Și...?

– Pe optsprezece aprilie 2040.

Îi văzu pe amîndoi calculînd, exact cum o făcuse și ea. Cît timp îi mai rămăsese, ce vîrstă va avea cînd va muri. Și cîți ani va putea să se bucure de pensia primită la ieșirea din poliție, dacă o va lua, la cei treizeci de ani pe care îi avea.

¹ „Moartea online“, „Ccasul morții“, „Cripta“, „Cadavrul săptămînii“ – site-uri de pe internet (n.tr.)

- Site-ul The Death Clock îți dă timpul rămas în secunde, îi lămuri ea. În timp ce te uiți, curge numărătoarea inversă.
- E o tîmpenie totuși, nu-i așa? zise Murfin.
- Bănuiesc că ai putea spune că e și puțin distractiv.
- Îhî.
- Oricum, uitați-vă la aceste fotografii, pe care Robertson le-a pus pe site-ul Corpse of the Week.
- Stai așa, de unde știi că el le-a pus? o întrebă Hitchens.
- E dată adresa de e-mail a colaboratorului. Profesorul ȑe-a lăsat cartea de vizită, cu datele lui de contact, inclusiv adresa de e-mail. El își spune *Thanatos*, bineînțeles.
- Hitchens studie cu atenție fotografiile.
- Destul de macabru.
- Unde credeți că au fost făcute, domnule? îl întrebă Fry.
- Ei bine, aceasta e din vreo morgă, de pe undeva – nu de la noi, dar ar putea fi de la Centrul Medico-Legal din Sheffield. Și următoarea e făcută, cu siguranță, la scena unei crime. Victima are răni provocate de focuri de armă.
- Sinucidere, conform descrierii. Dar celelalte două?
- N-aș putea spune. Nu dintr-o morgă, în orice caz. Iluminarea e total nepotrivită.
- De acord. Dar cadavru l a fost aranjat cu grijă, așa că nu sînt nici imagini luate de la vreo scenă a crimei.
- Ce se zice la descrierile lor? întrebă Hitchens.
- Una e de la necropsie.
- Isuse!
- După cum puteți vedea, ne arată un cadavru de femeie, dar fără nici un semn de violență. Nu e Audrey Steele, slavă Domnului!
- Inspectorul o privi cu asprime.
- Crezi că e ceva pentru care trebuie să fim recunoscători? Fry își plecă privirea, dar nu spuse nimic.
- O cameră de pregătire de la pompele funebre, spuse Hitchens. Asta trebuie să fie.
- Probabil.
- Ar trebui să clarificăm dacă Robertson are vreo relație cu Hudson and Slack.

– Putem face asta. Fry luă fotografiile. Da, s-ar putea să fi fost făcute în camera de pregătire a unei firme de pompe funebre, dar nu sînt convinsă. Mă întreb dacă ar putea exista o cameră similară la subsolul reședinței unui gentleman eduardian.

– Ce anume?

– În locuința din Totley a profesorului Robertson.

– Înțeleg. Hitchens începu din nou să-și rotească scaunul. Diane, astea nu sînt probe. Sînt speculații. Ai nevoie de ceva mai substanțial.

– Ei bine, am veni și cu asta... Fry îi înmînă două pagini de text tipărit mărunt. E un articol scris de profesorul Robertson și publicat pe unul dintre website-urile despre tanatologie.

Hitchens își aruncă ochii pe text.

– Pentru mine astea par niște baliverne.

– Am subliniat pentru dumneavoastră paragrafele relevante, domnule.

– Da, văd.

Fry se uită la Hitchens în timp ce acesta citea și văzu pe figura lui că începea să recunoască textul. Nu era sigură dacă el va face imediat legătura. Hitchens nu ascultase înregistrările apelurilor telefonice la fel de des pe cît o făcuse ea. El nu cunoștea pe dinafară acele fraze, așa cum le știa ea.

Dar, în timp ce se uita la el, Diane știa cu exactitate cuvintele pe care inspectorul le citea din articolul publicat pe website de Freddy Robertson.

Nu era Sigmund Freud cel care spunea că fiecare ființă are un instinct al morții? În fiecare persoană răul Thanatos duce o luptă nesfîrșită cu Eros, instinctul vieții. Și, potrivit lui Freud, răul este întotdeauna dominant. Viața este interconectată cu moartea. Crima este impulsul nostru natural. Întrebarea nu este dacă vom ucide, ci cum o vom face. Inteligența ar trebui să rafineze instinctul primar, să-l îmbogățească prin existența motivației și a scopului.

Fără un scop, actul morții nu are nici o semnificație.

Pentru prima dată, beculețul verde care clipea la robotul telefonic îi dădu lui Cooper un fior de plăcere, în momentul în care

intră în apartamentul său. Apăsă pe buton și ascultă mesajul, fără măcar să-și dea jos haina sau să acorde vreo atenție pisicii.

– A, da, spuse vocea. Robertson la telefon.

Cooper se opri nemișcat în mijlocul încăperii. Robertson? Profesorul Robertson? Trebuie să fi fost el, însă vocea suna cu totul diferit. Își pierduse cu totul vioiciunea. Încrederea de sine și îngîmfarea dispăruseră. În schimb, părea obosit și deznădăjduit. Și, cumva, foarte mic.

– Ăăă... adică, am ceva să vă spun, continuă Robertson. Sper că nu vă deranjează că vă sun acasă, dar dumneavoastră mi-ați dat numărul. Și, chiar *este* ceva...

Urmă o pauză în înregistrare. Cooper se surprinse căutînd zgomete de fond, așa cum ascultase benzile cu apelurile misterioase. Dar aici nu era nimic. Nu se auzea nici zgomotul traficului, nici voci unite în primul verset al imnului *Abide With Me*. Numai șoapta ușoară a respirației profesorului, înceată și nesigură.

– În mod ciudat, este singurul lucru pe care nu l-am discutat niciodată, spuse profesorul.

Acum se simți o urmă a vechiului Robertson, omul cu care Cooper își petrecuse atît de mult timp, ascultîndu-l. Era doar o părere, dar era acolo – tachinarea ironică, vicleană, care îi devenise atît de familiară lui Cooper.

Se îndreptă spre robotul telefonic, crezînd că mesajul se terminase. Dar nu era așa. Mai era un lucru pe care profesorul voia să-l spună.

– Nici măcar nu mi-ați pus întrebarea adecvată, continuă el. Informația asta este gratuită. V-o datorez.

Cooper ascultă încă o dată înregistrarea. Profesorul nu era deloc în apele lui. Nu mai era excentric sau ciudat, ci tulburat. Părea la capătul puterilor.

Apelul fusese dat cu peste o oră în urmă, în timp ce Cooper stătea de vorbă cu Tom Jarvis. Însă Robertson nu își lăsase numărul de telefon. Probabil uitase pur și simplu, de vreme ce părea atît de tulburat. Cooper formă 1471, ca să afle de unde fusese sunat, dar un robot îi comunică faptul că numărul abonatului era neinformabil. Era ca și cum profesorul încă îl tachina. „Trebuie să vă spun ceva. Dar niciodată nu o să fiți în stare să

mă întrebați despre ce e vorba. Ah, ce amuzant! “ Se întreabă dacă numărul lui Robertson era în permanență neinformabil sau dacă formase prefixul 141 înaintea apelului, doar ca să-i facă viața grea lui Cooper.

Nu-i nimic. Avea numărul profesorului în agendă. Nu era nici o problemă. Dar, înainte să sune, Cooper derulă încă o dată mesajul, ascultînd cu atenție vocea, încercînd să-și dea seama dacă era sinceră, ce emoții ascundea, cît de instabil devenise profesorul. Clătinînd din cap, formă numărul.

La treizeci de kilometri depărtare, într-o casă eduardiană recondiționată, de la periferia Sheffieldului, telefonul profesorului Robertson începu să sune. Dar ușa de stejar de la intrare se închisese deja, cheia fusese întoarsă în broască, iar o mașină pornise pe alee. Casa era goală.

Iar acum era rîndul lui Ben Cooper să lase un mesaj pe robot. Vorbea însă în gol.

Majoritatea restaurantelor de pe High Street erau închise luni seara. Puburile erau deschise, dar erau pline de cheflii minori. La ora aceea nu putea găsi nici un loc în care să mănînce în liniște, cu excepția unui McDonald's. A, foarte bine! Un Heapy Meal nu o să-i distrugă arterele, nu-i așa?

Cooper nu-l recunoscuse imediat pe vânzătorul din spatele tejghelei. Poate de vină era uniforma și șapca de baseball – ținuta specifică, depersonalizantă îl păcăli.

– Sînteți Ben Cooper, nu-i așa? întreabă tînărul, după ce îi luă comanda și plata.

– Așa este.

Cooper îl privi cu mai multă atenție. Nu uita cu ușurință un chip, iar acesta îi părea vag familiar. Păr blond, cu șuvițe, dat cu gel, barba nerasă, un nas care fusese rupt odată, dar se vindecase bine. Era ceva în acei ochi, observă Cooper, după ce privi chipul tînărului. Oare îl arestase cîndva, în trecut?

– Îmi pare rău, spuse Cooper. Știu că ne-am mai întîlnit, dar nu-mi amintesc unde.

– Sînt Nick Summers. Tata e prieten cu fratele dumneavoastră, Matt.

– Desigur, tatăl tău lucrează la magazinul de produse agricole. Ai fost la fermă de cîteva ori cu el, nu-i așa? Dar parcă am auzit că te-ai dus la universitate.

Tînărul ridică privirea cînd ușa se deschise. Dar nu erau decît doi clienți care plecau. Se relaxă și se sprijini de tejghea.

– Am absolvit în vară. Am o diplomă în Mediul înconjurător și Ecologie, de la Leicester.

– Felicitări.

Cooper îi privi pe adolescenții care stăteau la o masă într-un colț, avînd în față Cola și porții mari de cartofi prăjiți și ascultă rîsetele ce veneau dinspre bucătărie. Înăuntru văzu alți doi tineri, cu șepci de baseball roșii, care desfăceau pungi cu chifle.

– Așa... Și ce planuri ai acum, Nick?

– A, aștept să apară slujba potrivită. Între timp, îmi cîștig existența muncind aici. Nu-i chiar așa de rău. Au vrut să mă promoveze, dar n-am nevoie de asta. În curînd va apărea ceva potrivit pentru calificarea mea.

Brusc se auzi un zgomot, în timp ce un grup de clienți intră, venind direct de la localul de peste drum. Nick se îndreptă și se duse înapoi la casa de marcat. Comanda lui Cooper sosi, și acesta se deplasă spre o masă.

– Noroc, în orice caz, îi ură el.

În timp ce își mîncea burgerul, Cooper îl privi pe Nick Summers servindu-i pe clienți. Părea foarte potrivit pentru slujba asta. Nu conta ce educație academică avea, dacă putea să poarte uniformă și să folosească o casă de marcat.

Cooper își aminti de slujba de vacanță pe care o avusese în adolescență, cînd curăța rulote cu o găleată de apă cu săpun și cu o perie cu coadă lungă. În acea perioadă învăța serios, hotărît să-și realizeze visul de a intra în poliție. Dar era recunoscător pentru bacșișurile pe care le primea de la turiștii care îl tratau de parcă era prostul satului. Însă niciodată nu se obosise să le risipească această impresie.

Mirosul cartofilor era mai bun decît gustul lor. Cooper întinse un pic de ketchup pe deasupra, ca să vadă dacă ajută la ceva. Sosul era gros și aromat și o parte i se lipi de degete.

Asta era problema cu ideile preconcepute. Le permitea oamenilor să pretindă că erau cu totul altfel, fără măcar să se străduiască.

Acest gând îi aduse aminte lui Cooper de camera de pregătire de la Hudson and Slack. Văzu în minte un trup gol pe masă, sîngele curgînd dintr-o venă, în timp ce lichidul coroziv era pompat înăuntru, ca să-l înlocuiască. Se gîndi la un cadavru în care aldehida formică se strecura în ţesuturi, coagulînd proteinele, întărind celulele muşchilor, îmbibîndu-se în organe, oprind procesul morţii, ca o mîină care opreşte un ceas. Şi totuşi, într-un fel, pe masă era tot o fiinţă umană, cineva care părea cu ani mai tînăr decît arătase cu doar cîteva zile în urmă. Cu ani mai tînăr.

Pregătind corpul pentru înmormîntare, îmbălsămătorul modelează un chip, aşa cum expertul legist procedase ca să creeze imaginea lui Audrey Steele. Feţele morţilor sînt căzute şi par sinistre, aşa că trebuie aşezate într-o formă potrivită, ca să facă plăcere rudelor. Aranjează gura, piaptăna părul, aplică farduri.

Drenat, împăiat şi vopsit. Aşa spusese profesorul Robertson. Lăsînd la o parte drenatul şi împăiatul, un om care putea să facă un mort să arate ca o fiinţă vie era în mod sigur capabil să-şi schimbe înfăţişarea cu ajutorul fardurilor, cel puţin suficient de bine pentru a păcăli un observator oarecare. La Hudson and Slack se găsea o gamă întreagă de lichide, creme şi pudre. O mîină experimentată putea cu uşurinţă să schimbe coloritul, să mărească sau să îngusteze obraji, să ascundă o bărbie dublă, să revigoreze pleoapele.

Apoi Cooper îşi aminti ce spusese Madeleine Chadwick despre bărbatul care apăruse acasă la ea şi care dorea să vadă oasele din cripta de la Alder Hall, bărbatul a cărui vîrstă nu putuse să o precizeze. Doamna Chadwick ar fi trebuit să poată identifica mirosul. Dar acesta fusese ceva scos din context, un miros pe care nu se aşteptase să îl observe la un bărbat. Ea îl asociase, poate, mai mult cu o şedinţă la un salon de înfrumuseţare. Ar fi putut fi un amestec de alcool, ulei,

ceară și glicerină, specific cremelor cosmetice și uleiurilor de masaj.

Cooper așteaptă pînă cînd Nick Summers se eliberă, apoi se îndreptă din nou spre tejghea.

– Mediul înconjurător și Ecologie? îl întrebă el. Bănuiesc că știi ce plantă seamănă cu un pătrunjel de trei metri înălțime, cu o tulpină mov?

Cînd Cooper ajunsese înapoi în apartament, verifică din nou robotul telefonic, apoi își deschise calculatorul și căută pe Google să vadă dacă sugestia lui Nick Summers era potrivită. Da, în mod sigur asta părea să fie planta pe care o văzuse. Crucea-pămîntului uriașă. Urîtă plantă.

Cheeseburgerul pe care îl mîncase îi deranjase un pic stomacul. Cooper intră pe unul dintre marile site-urile de vânzări online de cărți și căută volumul lui Beatrix Potter, *The Tale of Mr Tod*. Deci *Tod* înseamnă moarte, în germană, nu-i așa? Fără îndoială că profesorul Robertson ar fi putut să-i spună asta, dacă l-ar fi întrebat. Probabil că știa cum se spune la moarte în treizeci și cinci de limbi.

Dar cînd pe ecran îi apărură coperta cărții, Cooper o privi nemișcat timp de cîteva secunde, apoi se plesni cu putere peste frunte.

– Ce idiot! exclamă el. Asta se întîmplă dacă încerci să faci pe deșteptul.

Pe copertă era o ilustrație clasică pentru Beatrix Potter – o vulpe cu eșarfă lungă și o haină de braconier, care sărea un pîrleaz peste un zid de piatră.

– Stai să vezi cînd o să-i spun lui Diane mîine-dimineață.

În lipsa altcuiva, Cooper se uită în jur după pisică, pentru a-și împărtăși descoperirea.

– Cuvîntul nemțesc pentru moarte, într-adevăr. Desigur, nu putea să însemne altceva. Dar acesta...

Se opri, se uită din nou la ecran și își aminti că încercase să-l sune pe Freddy Robertson. Profesorul nu era acasă în seara asta.

– O, la dracu! zise Cooper. S-a dus acolo acum.

BMW-ul lui Freddy Robertson nu era pe aleea din fața casei și nimeni nu răspunse la ușă.

– OK, s-o deschidem, spuse Hitchens. Dacă se poate, fără s-o stricăm prea mult.

Fry privi cum ușa de stejar e forțată. Nu-i păsa dacă avea să fie stricată. De fapt, chiar spera că dalele de mozaic din hol o să se spargă și balustradele de mahon o să fie zgîriate. Accidental, desigur.

Intră în casă după membrii echipei, în timp ce aceștia verificau camerele ca să se asigure că nu se află nimeni înăuntru. Ea căuta pivnița, despre care era sigură că există. În minte avea clar imaginea criptei de la Alder Hall – ușa ascunsă de pe hol. Treptele de piatră care coborau în întuneric, mirosul de umezeală și de pământ.

La început nu putu să vadă nimic, apoi începu să-și spună că poate se înșelase. Dar în cele din urmă își dădu seama că nu căuta ce trebuia. Își scoase din minte Alder Hall, intră în bucătărie și ridică marginea unui covor așezat peste plăcile de ceramică. Acolo era trapa.

Chemă ajutoare ca să dea la o parte covorul, apoi ridică inelul de alamă încastrat în lemn. Balamalele se mișcau ușor, deși ușa era solidă și grea. După ce aceasta fu complet deschisă, zăriră treptele de lemn care duceau dedesubt. Fry nu putu să identifice mirosul care se ridică din deschizătură. Nu era umed și nu mirosea a pământ, așa cum își imaginase, ci era ceva dulce. Dulce și ușor lipicios.

Fry se uită în jur. Acum nu fu necesar să ceară ceva. Deja erau aduse luminile. Multe lumini.

De data asta, Cooper nu mai găsi pe nimeni care să-l urmărească din ușa de la Greenshaw Lodge. Locul era cufundat în întuneric și, când se apropie de trepte, văzu în lumina farurilor că ușa din spate era deschisă.

Luându-și lanterna din torpedou, Cooper bătu la ușa din față și sună la sonerie. Apoi urmă cărarea care ducea la ușa din spate și ciocăni în panoul de sticlă. Putea vedea lucirea formelor albe

din bucătărie – frigiderul, aragazul, mașina de spălat. Dar în casă nu se zărea nici o lumină.

– Hei! Sînt detectivul Cooper. E cineva acasă? Domnule Slack?

Nu primi nici un răspuns. Familia Slack nu avea cîine, așa că nu se auzi nici un lătrat, cum s-ar fi întîmplat acasă la Tom Jarvis.

Ușa deschisă reprezenta o invitație suficientă ca Ben Cooper să intre în casă. Pe timp de noapte, o proprietate nepăzită și lipsa ocupanților justifica investigația. Totuși, Cooper ezită. Bîjbîi pe peretele de lîngă ușă și găsi două întrerupătoare. Unul din ele aprinse un bec de afară, prins de tavanul de piatră. Se întoarse rapid, convins că zărise o mișcare în spatele lui. Dar era numai lumina care alunga umbrele înapoi, înspre copaci.

Pentru o clipă, Cooper studie grădina și cîmpul înconjurător. Observă urmele de motocicletă care treceau printr-o poartă și străbăteau cîmpul, îndreptîndu-se spre pădure.

Se întoarse spre ușă și încercă din nou celălalt comutator, dar nu se întîmplă nimic. Lumina nu funcționa în bucătărie. Își roti rapid lanterna prin încăpere și zări strălucirea sticlei pe podea. Cînd îndreptă raza spre tavan, observă că becul explodase ca o bășică mare, palidă. Resturile soclului de aluminiu erau încă înșurubate în dulie, dar bucățele de sticlă erau împrăștiate pe dalele de dedesubt. Cooper nu-și putea da seama cînd se întîmplase asta, dar în mod sigur de atunci nimeni nu mai fusese în casă. Dacă familia Slack ar fi fost acasă, ar fi făcut curățenie. Nimeni nu lasă sticlă spartă pe jos, nu-i așa?

Simțea că totuși îi scapă ceva. Roti din nou lanterna, mai încet, prin bucătărie. Și de data asta văzu – o puzderie de urme negre pe tavan, care coborau jumătate de metru pe perete, în colțul cel mai apropiat de ușă. Era ca și cum bucătăria se îmbolnăvisese brusc de pojar. Sub semne, o ploaie de tencuială albă acoperise blatul și partea de sus a frigiderului.

Cooper își scoase telefonul mobil și ceru întăriri. În timp ce dădea adresa, lumină bucătăria cu lanterna. Trasă un arc de la urmele de pe perete, peste becul ars pînă la ușă care ducea în hol,

unde lumina ajunse la partea de jos a balustradei scărilor. Lăasă raza acolo o clipă, imaginându-și cum omul panicat țintise nesigur, apoi zgomotul asurzitor din casă, mirosul de praf de pușcă. Baza scărilor era locul probabil unde stătuse cineva cînd se trăsesese cu arma.

Era mirosul de vin și de whisky. Dulce, lipicios și înțepător, ca mirosul de oțet și de apă stătută. Băltoace alunecoase de alcool erau împrăștiate pe pardoseala cu dale a pivniței, roșul întunecat și viscos întinzându-se să întâlnească licărirea aurie. Se atingeau, dar nu se amestecau, stropi rubinii strălucind în lumină. Trei sticle de Bordeaux se sfărâmaseră pe dale și o sticlă de Glenfiddich veche de 15 ani zăcea pe o parte, o peliculă de whisky tremurând la buza gîtului, gata să se reverse.

Fry observă că o persoană călcase în lichid, înainte să găsească întrerupătorul, și ghetetele lăsaseră două urme roșii, lipicioase. Pe un perete se zăreau rafturi pentru sticle cu vin, iar Fry fu dezamăgită să vadă că nu mai rămînea mult spațiu pentru altceva. Pivnița lui Freddy Robertson era micuță.

Scoase pozele printate de pe site-ul The Body of the Week. Nu, nu fuseseră făcute aici. Peretele din spate nu se potrivea și dimensiunile încăperii nu erau cele adecvate.

Hitchens coborî scările în urma ei.

– Ce mizerie!

– Da, domnule.

El privi peste umărul ei la fotografia.

– N-ai avut noroc?

– S-ar putea să fie o altă pivniță pe undeva, sau un pod. Poate în garaj.

– Posibil. O să o găsim, dacă există.

Atinse sticla de Glenfiddich cu vârful pantofului. Aceasta se răsuci ușor în băltoaca de lichid. Gîtul sticlei se întoarse înspre Fry și încă o picătură de fluid auriu căzu pe podea.

– Ce crezi că s-a întîmplat aici? o întrebă el.

– Nu știu. Cred că se „alimenta“ ca să-și facă într-un fel curaj dintr-un anumit motiv.

– Ar fi bine să transmitem un mandat de reținere pentru mașina lui.

O jumătate de oră mai târziu, Fry lăsa percheziția în desfășurare la casa din Totley și conduse înapoi în Edendale. Uitase că solicitase ca Billy McGowan să fie adus pentru interogatoriu și fu surprinsă să i se spună că acesta o aștepta într-o sală de interogatorii. Își pierduse răbdarea așteptând-o. Dar, înainte să discute cu el, Fry trebui să petreacă vreo cîteva minute ordonîndu-și gîndurile, concentrîndu-se asupra unui aspect diferit al anchetei.

În cele din urmă, Fry se așeză în fața lui Billy McGowan în camera de interogatoriu.

– Domnule McGowan, ați fost implicat în funeraliile unei doamne pe nume Audrey Steele, care au avut loc cu optsprezece luni în urmă, în martie anul trecut.

McGowan zgîrie tăblia mesei cu unghiile, scoțînd un sunet care o scoase din sărite pe Fry.

– Da?

– Conform declarațiilor martorilor, ați condus dricul de la slujba funerară desfășurată la biserica St Mark la crematoriul din Eden Valley. Cu această ocazie ați fost însoțit de Vernon Slack. Vă amintiți?

– Nu. Cum aş putea? Sînt atît de multe înmormîntări.

– A, cred că asta a fost deosebită.

McGowan ridică din umeri și zgîrie iarăși cu unghiile. Fry se gîndi la șoarecii din craniile de la Alder Hall, care se strecurau prin găvanele ochilor, se cuibăreau în craniu, zgîriind cu ghearele suprafața interioară a osului, acolo unde odinioară se aflase creierul.

– Ei bine, haide să vedem dacă asta vă va împrespăta memoria, spuse ea. După aceste funeralii speciale, cred că v-ați oprit în drum spre crematoriu și ați scos trupul din sicriu.

– Stați puțin...

Fry ridică o mîină.

– Nu are sens să negați. Ceea ce vreau, domnule McGowan, este să aflu cu al cui cadavru l-ați înlocuit.

McGowan izbunci în râs.

– Cu al nimănui.

– Trebuie să fi fost al cuiva. Avem înregistrările de pe computer de la crematoriu. Acestea demonstrează că incinerarea a decurs normal – temperatura adecvată în timpul arderii, cantitatea adecvată de reziduuri rămase la sfârșit. Mă refer la reziduuri osoase, domnule McGowan.

– Nu a fost nimeni.

Fry îl privi cu asprime.

– Trebuie să înțelegeți că nu putem accepta așa ceva.

– Cum vreți.

– Atunci haideți să vorbim despre cadavrul lui Audrey Steele. Nu puteți susține că nu a fost nimeni.

McGowan își retrase mâinile de pe masă. Se uită la Fry, apoi la rolele benzii care se învîrteau.

– Uitați ce e, asta nu prea a avut de-a face cu mine. Am făcut ce mi s-a spus, asta-i tot.

– Doar ați respectat niște ordine?

– Cam așa ceva.

– Ale cui ordine?

– Ale domnului Slack.

– Richard?

– Da. Richard era un tip care făcea tot felul de scheme.

– Și asta a fost una dintre schemele lui?

McGowan își linse nervos buzele. În ciuda înfățișării, nu era un tip prea dur. Părea bucuros să-și poată descărca sufletul.

– Richard a zis că a găsit pe cineva dispus să plătească o mulțime de bani pentru un cadavru, atîta timp cît era în bune condiții.

– Cine era persoana?

– Nu știu. Nu ni s-a spus niciodată numele lui.

– Și de ce voia un cadavru? Pentru ce motiv?

McGowan zîmbi și scutură din cap, aproape cerîndu-și scuze.

– Nu știu și nu am întrebat.

- Doar v-ați luat partea de bani, presupun, nu?
- Exact.
- Domnule McGowan, să vorbim sincer. Ne spuneți că ați făcut ce vi s-a cerut. Și că nu ați avut niciodată vreo idee despre cel care l-a plătit pe Richard Slack pentru acel serviciu. Nici un singur indiciu?
- Nu.
- Ei bine, asta nu prea ține, nu-i așa?
- Nu știu ce vreți să spuneți.
- Ia să vedem – trebuie să fi livrat undeva cadavrul. Bănuiesc că nu l-ați lăsat chiar pe marginea drumului, ca să fie ridicat de acolo, nu-i așa?
- Nu...
- Așadar, domnule McGowan – unde ați livrat cadavrul lui Audrey Steele?

Luându-se după urmele lăsate de motocicletă, Cooper dădu în sfârșit peste o clădire de la marginea plantației. Era o construcție veche, la origine probabil un fel de grajd. Pereții erau construiți din blocuri groase de calcar, iar ușa era din lemn solid de stejar. Rugina se scurgea din găurile cuielor bătute în cherestea. Dar Cooper văzu imediat că era ceva în neregulă cu acest loc.

În ciuda vopselei albastre care se cojea de pe scânduri, ușa era prea solidă pentru o clădire abandonată. Ar fi trebuit să fie scoasă din balamale, iar scândurile să fi fost putrede sau rupte. Ar fi trebuit să existe resturi ale vreunei încuietori sparte, acolo unde ușa se potrivea odată perfect în tocul de piatră. Dar, în timp ce se apropia, Cooper văzu că lacătul și zăvorul nu erau doar intacte, ci și curate și bine întreținute. Se ghemui în fața ușii și mirosi aroma slabă a uleiului de lubrifiere. Cineva fusese aici în ultimele câteva săptămîni.

Își îndreptă din nou atenția asupra ușii. Era încuiată cu un lacăt solid, demodat. Undeva, pe un inel, se afla o cheie mare de fier, pusă la loc sigur într-un sertar sau în buzunarul cuiva. Dar al cui buzunar? Acest teren se afla în posesia Trustului Saxton – dar ce știau ei despre această construcție nefolosită, aflată printre

fagii ce putrezeau într-o pădure neîngrijită? Cui îi păsa de ruinele năpădite de buruieni ale fermei Fox House?

Cooper se plimbă în jurul clădirii, atent să calce mai mult pe vegetația uscată decît pe pămîntul gol. Era surprins să remarce mărimea acestui loc. Zidul lateral se întindea mult printre copaci. Încă nici o plantă nu apucase să prindă rădăcini în mortarul dintre pietre și nici un puiet nu crescuse la colțuri sau în crăpături, așa cum se întîmpla întotdeauna cînd un loc era abandonat. Păsările scăpau semințe care germinau chiar și pe cel mai mic petic de pămînt. Dar nu și aici. În afară de cîteva smocuri de iarbă ce ieșeau din jgheaburile sparte, clădirea părea să fi rezistat în fața agresiunii naturii.

Pe partea aceasta, Cooper observă că toate ferestrele fuseseră astupate cu piatră și sigilate. Încercă să împingă o piatră, dar aceasta nu se clinti. Poate că era un strat dublu de pietre, cu mortar la interior. Sau, probabil, cineva folosisese niște bolțari, ca să facă o treabă bună.

Se întoarse cîteva metri și ridică privirea spre acoperiș. Cu siguranță nu ar fi putut rezista în întregime. Vremea l-ar fi afectat și unele dintre grinzi ar fi fost distruse. Dar țiglele pe care le putea vedea păreau zdravene. Zdravene, tot așa precum fusese zdravăn și Tom Jarvis.

Dar nu în întregime. Acolo unde clădirea era împărțită de un perete, realizîndu-se un fel de extensie în spate, secțiunea din mijloc a acoperișului lipsea, interiorul spațiului fiind expus cerului liber.

Cooper se apropie iarăși de perete, găsi un loc unde putu pune piciorul și se ridică ajutîndu-se de o creangă. Se clătină riscant înainte să reușească să ajungă destul de sus pentru a se ridica pe marginea acoperișului, cu un picior acolo unde ar fi trebuit să se afle jgheabul de scurgere a apei. Se aplecă înainte, dar nu putu să vadă jos, în interiorul clădirii, așa că se aplecă și mai mult pe țigle, ca să arunce o privire.

Avusese dreptate că trecerea timpului afectase clădirea. O grindă putredă se crăpă de îndată ce Cooper își lăsă greutatea pe ea și o porțiune a acoperișului rămas încă în picioare se înclină înăuntru. Țiglele alunecară și se rostogoliră în jos,

antrenându-l în cădere și pe el. Reuși să se agațe de creangă, suficient cât să își controleze într-o oarecare măsură căderea, apoi ateriză într-un morman de piatră sfărâmată.

Se ridică, își caută în buzunare lanterna și luminează cu ea interiorul clădirii, în timp ce își scutura praful de pe haine. Mătură cu raza lanternei un perete, apoi pe următorul. Se opri lângă intrarea într-o încăpere mai mare și întoarse raza câțiva centimetri înapoi, nefiind sigur de ceea ce văzuse prima oară.

– O, Doamne, cum mai ies de aici?

În interiorul clădirii abandonate, rădăcinile unui stejar pătrunseseră prin podeaua distrusă, ca o mulțime de șerpi. Ferigile dese acopereau pietrele, iar firele de iarbă creșteau palide și lipsite de vlagă prin orbitele craniului.

– McGowan nu zice nimic, cu excepția faptului că dă vina pe Richard Slack, spuse Fry, când întrerupse interogatoriul pentru a-l informa pe inspector. Și ce-i mai important, nu vrea să dezvăluie unde a fost livrat cadavrul lui Audrey Steele. Mărturia lui va fi decisivă în această privință.

Hitchens își îndoi manșetele de la cămașă și șterse aburul de pe geam. Afară era tot atît de ud, căci ploaia cădea încontinuu de trei ore.

– Pe baza raportului toxicologic, se pare că trupul a fost îmbălsămat parțial, zise el.

– Poate că au făcut asta pentru a păstra corpul proaspăt. Pe de altă parte, înțeleg că devine din ce în ce mai firesc ca antreprenorii de pompe funebre să realizeze o oarecare îmbălsămare cosmetică.

– Așadar, lucrul ăsta s-ar putea să nu aibă importanță?

– Da.

– Dar tu crezi că trupul a ajuns la profesorul Robertson, nu-i așa? întrebă Hitchens.

– Sînt sigură de asta. La cine altcineva ar putea fi?

Inspectorul scîrțîi nerăbdător scaunul, păru gata să răspundă, apoi se răzgîndi.

– Care e strategia ta, Diane? o întrebă el.

– Îl voi lăsa pe McGowan să fiarbă un pic, apoi îl voi face să vadă că știu că minte.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu cadavrul pe care l-au pus în sicriu în locul celui al lui Audrey Steele. Știm că nu era al unui om.

– Nu era om?

Fry își dădu seama că nu îi spusese lui Hitchens despre descoperirile antropologului, așa că îl puse la curent.

– Incredibil, spuse el.

– În ancheta actuală asta pare chiar foarte credibil. E ca și cum acești experți ne creează probleme, în loc să ne ajute să le soluționăm.

– Nu există nici un indiciu în legătură cu ce animal era?

– Încă nu. Se pare că pentru asta au nevoie de opinia unui alt expert. E o ramură diferită a științei. Și o să fie o întârziere și mai mare, pînă cînd ei găsesc pe cineva disponibil și proba va fi plimbată prin toată țara.

– Păcat.

Scaunul lui Hitchens scîrțîi din nou și Fry se hotărî să-i aducă o cutie cu vaselină a doua zi, dacă își aducea aminte. Apoi, inspectorul începu să răsfoiască hîrțiile de pe birou, căutînd un raport.

– Ce-i asta? întrebă Fry.

– Al doilea set de rămășițe găsite pe dealul de lîngă Ravensdale. După toată agitația aceea, cu ridicarea scheletului și aducerea lui în stare intactă la laborator, s-a dovedit că, de fapt, nu era intact.

Fry rămase cu raportul în mînă, nevenindu-i nici măcar să se uite la el.

– Și ce spun?

– Rămășițele sînt, în mare parte, neumane. În afară de cîteva oase mici, majoritatea sînt de origine porcînă.

– Poftim?

– E o parte dintr-un porc, Diane.

Ea puse raportul înapoi pe birou, așezîndu-l cu grijă printre celelalte hîrtii, de parcă ar fi vrut să-l ascundă sau să pretindă că nu a auzit niciodată despre existența lui.

– Și ce-i cu Geoff Birley? îl întrebă ea.

– Și pe el o să-l lăsăm să mai aștepte. Hitchens ezită. Diane, nu-l putem plasa pe Birley în apropierea locațiilor de unde au fost date apelurile telefonice. El ne poate aduce martori care să susțină unde s-a aflat în toate cele trei ocazii.

Fry oftă.

– Asta nu mă surprinde. Nu mi s-a părut niciodată a fi tipul de om potrivit.

– Nu uita să-l informezi pe detectivul Cooper despre orice progres faci cu McGowan, bine? zise Hitchens.

– Desigur.

– Apropo, unde e Cooper?

– A ieșit din tură.

Dar Fry își dădu seama că nu era un răspuns potrivit. La serviciu sau după program, se putea ca Ben Cooper să lucreze încă la caz.

– Ferma Fox House, zise Cooper, după ce luă legătura cu Fry pe telefonul mobil. Ți-o amintești?

– În plantația din vale. Cum i se spunea?

– Pădurea Corunna. Cartea lui Beatrix Potter era un indiciu.

– Poftim?

– *The Tale of Mr Tod*. „Tod“ poate însemna „moarte“ în germană, dar uită-te la coperta cărții, Diane. Nu știu cum de am putut uita.

– Ce să uităm?

– „Tod“ este, de asemenea, cuvântul popular pentru „vulpe“. Asta este personajul lui Beatrix Potter, Mr Tod – o vulpe. Și aici locuiește, la Fox House. Sau, mai bine zis, aici este locul unde moare.

– Ben, nu prea înțeleg despre ce vorbești.

– Nu contează. Dar cred că ți-am găsit „sălașul morții“.

– Serios? Și e vreo urmă de Freddy Robertson?

– BMW-ul lui este parcat lângă casa familiei Slack.

– Și unde sînt cei doi Slack?

– Nu i-am văzut. Ai fost acasă la Robertson, Diane – ai văzut vreun indiciu că ar deține o armă de foc? Poate o carabină?

– Nu. Dar, Ben, spui că ai găsit „sălașul morții“?

Cooper se uită la craniu. Scheletul se afla într-o clădire de calcar, expus la aer, fără nici o urmă de carne uscată pe oasele strălucitoare. Ceva curățase oasele la perfecțiune. Ceva care putea fi denumit un „devorator de carne“.

– Da, Diane. Cred că l-am găsit.

Cînd Fry sosi la Greenshaw Lodge, patru polițiști în uniformă se strînseseră pe treptele din spatele casei, razele lanternelor luminînd terenul din jur. Purtau jachete galbene cu benzi albe fosforescente, ca personajele dintr-un tren fantomă. Unul dintre ei vorbea la stația radio, solicitînd sosirea medicului legist și ajutor de specialitate.

– Ce ați găsit? întrebă Fry.

– Un cadavru, sergent. Omul nu a murit de mult – de o oră sau două, după părerea noastră. Hainele sînt foarte puțin-ude.

– L-ați identificat?

– Încă nu.

Fry păși la marginea cercului de lumină creat de lanternele polițiștilor. Cadavrul zăcea pe o parte, cu obrazul stîng în iarbă și cu şuvițe de păr cenușiu încîlcite și umede, lipite de gît. Viața dispăruse de pe acel chip, ochii îi erau larg deschiși, cu o privire fixă. Însă Fry văzuse tot ce avea nevoie.

– Știu cine este. Se pare că, la urma urmei, moartea a venit un pic mai aproape decît se aștepta.

– Poftim?

– Victima ne e cunoscută, zise ea. Este profesorul Frederick Robertson.

– Sînteți sigură, sergent?

– Absolut.

În timp ce polițistul transmitea informația la dispecerat prin intermediul stației, Fry se uită la unul dintre bărbații cu lanterne.

– Aveți vreo idee cum a murit?

– Se pare că a fost împușcat.

Bărbatul îndreptă raza lanternei spre sol, lângă umărul profesorului. Fry zări lucirea uleioasă a sîngelui care se coagula – petele întunecate ale vieții unui om scurgîndu-se în pămînt. Pentru o clipă nu știu ce să spună. Apoi îi veni în minte o expresie, atît de potrivită, încît ar fi putut fi rostită chiar de vocea lui Robertson.

Își întoarse fața dinspre polițistul uimit și rămase cu privirea pierdută în noapte.

– *Caro data vermibus*, spuse ea. Carne dată viermilor.

Ben Cooper se gîndi la vechiul Datsun din padocul ud al lui Tom Jarvis, cu smocuri de iarbă ieșind prin podeaua ruginită. La prima vedere, padocul și această clădir e din mijlocul pădurii păreau să nu aibă nici o legătură. Însă amîndouă aveau aceeași atmosferă, erau părăsite și lipsite de viață, fiind odinioară folosite de om. Ambele locuri dădeau senzația unui spațiu transformat într-un cimitir.

Apoi Cooper clătină din cap. Nu, nu un cimitir. Nu era așa. Aici nu se încercase îngroparea unui cadavru, ci acesta fusese expus la aer – o ofrandă lăsată efectelor distrugătoare ale climatului din Peak District. Această clădire nu putea fi considerată un mormînt. Putea fi însă numită o criptă. Un sălaș al morții.

Lîngă craniu se afla o piatră mare, pe care Cooper o dislocase în cădere. Își aminti de piatra de pe dealul din Ravensdale. Sub ea iarba fusese de un verde-palid, fiind recent acoperită. Dar sub această piatră și pe pămîntul pe care căzuse viermuiau păduchi de lemn. Formele cenușii se răspîndiră grabnic în toate direcțiile, atunci cînd Cooper întoarse piatra.

Cînd era copil, Ben cunoștea aceste mici crustacee sub denumirea de „tăietorii de coșciuge“. Își imagina că numele își avea probabil originea într-una dintre acele credințe populare care învăluiau moartea. Păduchilor de lemn le plăceau întunericul și umezeala și erau asociați cu moartea și cu vegetația în descompunere. Erau ca niște mici tancuri aplatizate, cu picioare care ieșeau de sub platoșele suprapuse. Dar i se spusese că motivul pentru care păduchii de lemn căutau întunericul și umezeala era

din cauză că trupurile lor nu erau impermeabile. Se uscau și mureauă dacă erau expuși la aer.

Ridicîndu-se, Cooper se îndepărtă de schelet, înspre zid. Cu oarecare dificultate observă vreo două locuri unde și-ar fi putut sprijini vîrfurile ghetelor, în zone în care mortarul sfărîmat lăsase spații între blocurile de calcar. Piatră sfărîmată și fragmente de mortar începură să cadă pe perete, dislocate de ghetele lui. Cooper se strîmbă, sperînd că nu distrugea prea mult scena crimei. Nu voia să știe ce i-ar fi auzit urechile, dacă făcea una ca asta.

În cele din urmă, zări creanga deasupra capului și reuși să o ajungă, ca să se suie pe zid. Se cățăra deasupra și se lăsă să alunece pe partea cealaltă, în iarba înaltă. Dincolo de pădure se auzea ocazional zgomotul unui motor. Pentru o clipă, una dintre mașini păru foarte aproape, dar sunetul se opri și Cooper nu mai putu fi sigur. Distanțele puteau fi foarte înșelătoare.

Se îndepărtă cîțiva pași de clădire, prin buruienile înalte, intenționînd să aștepte lîngă copaci. Dar înainte să străbată trei metri, simți că îi cedează ceva sub picior, cu un zvîcnet metalic. Pentru o fracțiune de secundă simți numai frica instinc-tivă față de un pericol nevăzut. Însă mușchii lui nu avură timp să reacționeze.

Fălcile de metal i se închiseră peste gleznă, mușcînd din ambele laturi, dinții lor pătrunzînd adînc în carne. Cooper se clătina, dezechilibrat de neputința bruscă de a-și folosi piciorul drept. Impactul fu urmat imediat de durere și putu simți colții mușcînd mai adînc, la fiecare mișcare cît de ușoară. Acționată de arcul puternic, capcana îl prinsese chiar deasupra ghetelor, pătrun-zînd prin pantaloni și șosete și înțepînd carnea moale cu o ușu-rință plină de cruzime.

Cooper se prăbuși în iarbă, pierzîndu-și răsuflarea din cauza durerii agonizante, în timp ce dinții de metal se mișcară în lateral, sfișiiindu-i carnea ca lamele unui ferăstrău. Bîjbîi disperat în jurul gleznei, găsi fălcile capcanei și simți metalul ruginit deja lipicios de la sîngele lui. Era o capcană veche, în formă de

graifer și acționată de greutatea apăsată pe o limbă de metal ascunsă în iarbă.

După câteva minute de eforturi inutile ca să desprindă dinții capcanei de pe gleznă, Cooper simți că degetele îi alunecă pe metal și își dădu seama că mâinile îi erau acoperite de propriul sânge. Inspiră adânc, încercînd să se calmeze, ca să poată gândi limpede. Dacă nu se înșela în legătură cu tipul de capcană în care era prins, însemna că era imposibil să deschidă fălcile fără să acționeze arcul care le menținea închise. Undeva trebuia să fie un lanț și un piron de metal care ținea capcana pe sol, precum și o manetă care să deschidă fălcile.

Își șterse mâinile de iarbă, gîndindu-se prea tîrziu la posibilitatea ca în apropiere să se afle o altă capcană. Apoi încercă să se răsucescă și să ajungă cu brațele mai aproape de capcană, însă fu nevoit să renunțe, din cauza durerii agonizante care îi săgetă piciorul. Simțea cum laba începea să i se umfle și gheata să-i strîngă din ce în ce mai tare carnea rănită.

După o scurtă pauză încercă din nou, dar mai încet de data asta. Se mișcă ușor într-o parte, tîrîndu-se centimetru cu centimetru, pînă cînd reuși să ajungă la baza capcanei. Era scaldat în sudoare. Cînd își șterse fruntea cu mîna, nu era sigur dacă umezeala pe care o simțea era transpirație, sau sânge, ori un amestec între cele două.

Telefonul mobil îi căzuse în iarbă, la o oarecare distanță în dreapta. Putea să ajungă la el. Avea să fie foarte dureros, dar putea să ajungă la el. Îl încărcase în mașină, așa cum făcea întotdeauna. Și căzuse în iarbă, așa că nu avea cum să se fi stricat. Lui Cooper i se păru chiar că zărește lumina ușoară a afișajului.

Simți că aproape leșină din cauza durerii, dar știu că degetele atinseseră muchia aparatului. Inspiră adânc, încercînd să-și limpezească privirea de roiul de puncte negre și de valul întunecat care se tîra la limita conștienței.

Dar poate pierduse prea mult sânge și avea halucinații. Huruitul slab pe care îl auzise timp de câteva secunde se apropie, apoi se opri. O motocicletă? Sunetul fu urmat de un răpăit și de

scîrîitul unei balamale. După aceea se instalează tăcerea și Cooper fu aproape convins că imaginația îi jucase feste – pînă cînd văzu mișcare în iarba înaltă și auzi un fișîit ușor îndreptîndu-se spre el, apropiindu-se constant.

Două umbre întunecate apărură la limita cîmpului său vizual și Cooper clipi, încercînd să le facă să dispară. Însă gestul nu făcu decît să accelereze mișcarea roiului de puncte negre. Dacă ar fi fost o pereche de picioare în ghetete negre, Cooper ar fi auzit mai mult decît foșnet în iarbă, mai mult decît șoapta îndepărtată a unei respirații deasupra lui. Ar fi auzit cuvinte de îmbărbătare, un strigăt de ajutor sau numele lui rostit de cineva. Ar fi fost *ceva*.

Străduindu-se din răputeri să ignore formele întunecate, Cooper încercă să-și întindă degetele și mai mult prin iarbă. Aproape că atinsese telefonul, cînd acesta dispăru brusc. O mișcare veni ca din cer și telefonul îi fu luat.

Cooper gemu. Apoi ascultă fișîitul cuiva care trecea prin iarbă, îndreptîndu-se spre copaci, îndepărtîndu-se tot mai mult, plecînd tot mai departe, cu singurul lui mijloc de a cere ajutor.

După ce se realizează toate fotografiile, Diane Fry se aplecă deasupra cadavrului lui Robertson și îi căută în buzunare. Îi scoase portofelul, o agendă, o scrisoare deschisă, cheile de la mașină și un telefon mobil. În cele din urmă găsi un card albastru de plastic, cu niște litere scrise deasupra unei inimi roșii. I-l arătă inspectorului Hitchens care tocmai se strecura pe sub banda de protecție.

– Un card de donator de organe. Mă întreb de ce-l avea asupra lui.

– Este de presupus să porți asupra ta așa ceva, răspunse Hitchens. Altfel, este inutil. Pe cine a menționat ca ruda cea mai apropiată? Pe fiica lui?

Fry întoarse cardul.

– Ia te uită! Scrie: „în cazul morții mele, să fie contactat domnul Vernon Slack“. Urmează numele întreg și semnătura. Și

scrie că dorește ca organele lui să fie folosite pentru tratarea altor oameni.

Hitchens studie cadavrul.

– E puțin cam târziu pentru asta. Nu mai poate fi de folos nimănui.

– Însă sigur nu era rudă cu Vernon Slack, nu?

– Nu trebuie să dai numele unui membru de familie. Poate fi un prieten sau un coleg.

– Doar un coleg. OK.

– Pune cardul și restul lucrurilor într-o pungă pentru probe. S-ar putea ca între ei să fi fost o relație mai deosebită decât credem noi.

Fry dădu din cap aprobator. În timp ce introducea cardul de donator de organe într-o pungă pentru probe, citi inscripția scrisă cu litere albe deasupra inimii de un roșu-strălucitor: „Doresc să-i ajut pe ceilalți să trăiască, în cazul morții mele“. Ei bine, nu-ți poți dori mai mult de-aftă, în urma propriei morți. Indiferent ce-ai făcut în timpul vieții.

Cooper ridică privirea și îl văzu pe Vernon Slack stînd deasupra lui, cu o carabină în mînă. Privind capătul țevii, se gîndi la rana de glonț din cîinele lui Tom Jarvis, Graceless. Lacrimile se curgeau pe chipul lui Vernon.

– Pe cine ai ucis, Vernon? Întrebă Cooper.

În ochii acestuia ceva se mișcă și sclipi; apoi dispăru într-o secundă. Era ca și cum două mărgele negre se rostogoliseră, dînd la iveală pentru o clipă miezul lor strălucitor.

– Nu mai contează acum, răspunse el. Se poate să fi ucis pe cineva, se poate să nu o fi făcut. În cele din urmă, nu mai are importanță.

Cooper se gîndi la Abraham Slack. Bătrînul se mutase la Greenshaw Lodge pentru ca Vernon să aibă grijă de el. Dar expresia „să aibă grijă“ putea să conțină mai multe înțelesuri. Casa nu părea un loc ospitalier, nu era genul de cămin în care era de așteptat să te poți odihni și cineva să aibă grijă de tine. În

schimb, părea goală și rece, asemenea unei locuințe din care cineva se pregătea să plece.

Ben Cooper încercă să se ridice în coate, uitînd de armă sau de faptul că ar fi fost mai înțelept să rămînă nemișcat.

– Unde e bunicul tău? întrebă el.

Dar Vernon îl privi fix.

– Nu ești prea deștept. Nu ești deloc deștept și te miști prea încet. Dacă ești prost, o să fii bătut.

Cooper închise ochii, încercînd să înțeleagă ceea ce i se spunea. Situația părea oarecum suprarrealistă. Poate că era durerea din picior sau pierderea de sînge care îl amețise și îl făcea să se simtă ciudat de lipsit de orice teamă. Însă nu se simțea amenințat de Vernon, în ciuda armei pe care acesta o ținea în mînă.

– Ne-ai spus să căutăm sălașul morții, nu-i așa? întrebă el.

La început Vernon păru să nu-l audă. Atenția îi era îndreptată înspre clădirea unde oasele albe zăceau lucind în întuneric, cu o luminescență ciudată. Își puse arma sub braț, țeava fiind îndreptată acum în direcția craniului. Era ca și cum se temea de cel mort mai mult decît de Cooper.

– Da, spuse el. Dar, ca toți ceilalți, ați căutat în direcția greșită.

– Ce vrei să spui?

Vernon tuși și își îndreptă din nou privirea obosită spre Cooper.

– Încă ești prost. Sălașul morții nu e o clădire sau un loc în peisaj. Nu este nici măcar în lumea fizică.

– Nu-nțeleg.

– Sălașul morții... începu Vernon, ceva gîtuindu-l dintr-odată, sălașul morții se află în inima celorlalți.

Apoi țeava puștii se ridică brusc și Vernon se întoarse rapid, călcîiele lui scîrțîind în iarba udă.

Era sunetul de care Cooper urma să-și aducă aminte cel mai clar în săptămîinile ce aveau să vină. Pentru o vreme, păru să fie singurul lucru care avea sens. În amintirea sa, scîrțîitul dură mult timp, ridicîndu-se într-un țipăt ascuțit, înalt și inuman. Apoi urmă un bubuit asurzitor și o scînteiere și Vernon dispăru.

În ușa clădirii abandonate, silueta lui Abraham Slack se zări pentru o clipă, luminată de explozia împușcăturii, ținând în mâinile tremurătoare o armă de vânătoare cu două țevi.

Pîna dimineată corturile echipei de criminaliști răsăriseră ca ciupercile în ploaia de toamnă. Criminaliști, fotografi și polițiști descopereau diferite moduri de a se face nevăzuți, în timp ce se deplasau de la vechea sală a motoarelor din Greenshaw Lodge, pîna la ruinele fermei Fox House, în Alder Hall.

Drept urmare, activitatea legistă se desfășură încet și trecu o parte din zi înainte ca trupul profesorului Freddy Robertson și al lui Vernon Slack să fie duse de acolo. De asemenea, trecu și mai multă vreme pîna cînd începu munca de recuperare a rămășițelor din clădirea abandonată.

Între timp, Abraham Slack nu voia să vorbească. În sălile de interogatoriu din West Street, detectivii erau obișnuiți să fie întîmpinați cu tăceri frustrante. Dar bătrînul, însoțit de avocatul său, refuză să ofere chiar și începutul unei explicații pentru decizia de a-și omorî nepotul. Primul foc al carabinei îi sfîșiase pieptul lui Vernon, iar alicele celui de-al doilea îi făcuse praf ambii plămîni, așa că acesta murise înecat cu propriul sînge.

În vreme ce o asculta pe Diane Fry citind descrierea rănilor lui Vernon, Slack își lăsă capul în jos și umerii îi căzură sub povara suferinței. Interogatoriul trebui să fie suspendat, în timp ce un doctor îl examinează. Lui Fry i se păru că bătrînul cedase în acel moment. Poate că o făcuse. Dar cînd se întoarseră la el, în camera de interogatoriu, tot nu vru să vorbească.

Fry fu ușurată cînd inspectorul Hitchens o chemă afară din sală. Era epuizată și capul o durea din nou, mai rău ca niciodată. Deși reușise să ajungă acasă, la un moment dat, în primele ore

ale dimineții, nu dormise deloc. Imediat ce începea să alunece în inconștiență, acele arcuri de oțel îi săreau în spatele frunții și se înfingeau adânc în nervii ochilor, precum colții unei capcane.

– Billy McGowan își schimbă povestea, zise Hitchens.

– Serios?

– Se pare că s-a decis că Richard Slack este țapul ispășitor perfect. Când ești mort, poți fi uneori foarte util.

Fry dădu din cap.

– McGowan a lucrat pentru Abraham, nu-i așa? îl proteja pe bătrîn?

– Nu, spuse Hitchens. Pe Vernon.

– Dar profesorul Robertson...?

– Echipa care cercetează casa lui Robertson a găsit înregistrări ample în computerul profesorului. S-a dovedit că Vernon Slack era unul dintre studenții lui particulari. Poate că Vernon s-a gândit că le poate dovedi ceva oamenilor care îl considerau atât de inutil.

– A ales un mod ciudat să o facă, domnule.

Hitchens ridică din umeri.

– Nu știu. Avea un punct de vedere special în această afacere cu moartea? Poate că intenționa să contrazică așteptările și să preia, într-o zi, Hudson and Slack. Probabil că plănuia să ducă firma într-o direcție diferită.

Fry se uită stînjenită la inspector, dar își dădu seama că acesta glumea.

– El *era* fiul lui Richard Slack, zise ea. Ar fi putut moșteni cruzimea în afaceri a tatălui său, dar a fost deturnat la un moment dat de la această îndeletnicire. Și, în schimb, toată lumea a ajuns să simtă că-i pare rău pentru el.

– Toată lumea, Diane?

– Ei bine, Billy McGowan trebuie să fi simțit o oarecare simpatie pentru el. Dacă un om precum McGowan era dispus să păstreze tăcerea în legătură cu aranjamentul dintre Vernon și profesorul Robertson, atunci înseamnă că Vernon trebuie să fi avut ceva de care eu nu mi-am putut da seama.

– Cred că ai dreptate.

Fry privi înspre ușa sălii de interogatoriu.

– Totuși, asta nu explică de ce l-a ucis bătrînul. De ce a făcut una ca asta?

De cealaltă parte a ușii, Abraham Slack stătea așezat, lipsit de emoție, uitîndu-se cu o privire fixă, ca de mort, la casetofonul deck cu trei benzi. Chiar și benzile încetaseră să-i mai înregistreze tăcerea.

Ben Cooper se afla în bucătăria din Greenshaw Lodge atunci cînd Fry îl găsi mai tîrziu, în acea zi. Privea casa care devenea tot mai goală și mai pustie, pe măsură ce membrii echipei de criminaliști scoteau lucrurile pentru a fi examinate. În vitrina din camera de zi, încă putea să vadă fotografia lui Abraham Slack împreună cu familia, deși luminile criminaliștilor reflectate de sticlă făceau ca persoanele să fie imposibil de identificat.

– Era ceva în felul în care a vorbit Vernon, spuse el în timp ce Fry căuta o cale sigură de a ajunge la el.

Cooper încerca să-și clarifice gîndurile în minte, și Fry era singura persoană despre care credea că ar putea să înțeleagă.

– N-ar trebui să fii încă în spital? Întrebă ea.

– M-au cusut și mi-ai făcut o injecție antitetanos. Nu avea nici un rost să mai rămîn acolo.

Ea se uită la piciorul lui bandajat.

– Nici un os rupt sau altceva? Am văzut imagini oribile legate de capcanele pentru animale.

Cooper clătină din cap.

– Șmecheria e să stai nemișcat și să diminuezi leziunea. Animalele nu știu asta, așa că ele sfîrșesc prin a-și sfîșia singure laba.

Fry făcu o grimasă.

– Ce vrei să spui în legătură cu felul în care vorbea Vernon?

– Atunci cînd am discutat cu el, nu a spus nici măcar o dată „eu“ sau „mie“. Întotdeauna era „noi“ sau vreo formă pasivă, ca „E o treabă de făcut“. Cei mai mulți oameni ar fi spus: „Am o treabă de făcut“. Dar Vernon vorbea de parcă nimic nu avea de-a face cu propria persoană. Era ca și cum se distanța de toate.

Cooper se uită la Fry, ca să vadă dacă îl asculta. Ea studia urmele lăsate de alice în perete, acolo unde Abraham Slack trăsesese primul și cel mai violent foc. Tubul cartușului fusese găsit pe coridor, la baza scărilor.

– E exact ce spunea doctorul Kane despre unele fraze folosite în apelurile telefonice, continuă el. O formă inconștientă de negare, sugerînd vinovăția ascunsă.

– Așadar, Vernon a dat apelurile telefonice? întrebă Fry.

Ea încercă să spună asta de parcă era un detaliu minor. Dar Cooper știa că apelurile erau foarte importante pentru ea.

– Da, Diane. Cred că vor descoperi un dispozitiv de modificare a vocii, pe undeva printre toate lucrurile pe care le-au scos din casă. Sau, poate, în mașina lui Vernon.

– Cum poți fi sigur?

– Știi, el a participat la funeraliile consilierii din Wardlow. Acestea au fost organizate de firma Hudson and Slack, iar Vernon a fost unul dintre șoferi. Ar fi putut să pară ciudat ca unul dintre participanții la înmormîntare să nu ia parte la slujbă și cineva ar fi remarcat asta. Dar șoferii așteptau afară din biserică. Vernon era ideal plasat pentru a da acel telefon.

– Și totuși, cum e cu apelul de la crematoriu? De acea înmormîntare s-a ocupat o firmă din Chesterfield. Nu a fost în sarcina firmei Hudson and Slack.

– Dar cea de dinainte a fost a lor, Diane. La crematoriu aveai o jumătate de oră să-ți îndeplinești sarcinile. Conducătorii limuzinei de la înmormîntarea anterioară tocmai așteptau ca participanții să termine de inspectat coroanele de flori. Ieșiseră pe poartă, cu mult timp înainte de a sosi noi.

Fry privea deja de prea multă vreme urmele lăsate de alice. Nici măcar nu putea să le mai vadă.

– Și Vernon s-a aflat acolo? întrebă ea.

– Sînt sigur că în acea zi trebuie să fi condus una dintre limuzine.

Ea se uită atunci la Cooper cu o expresie de nerăbdare, ca și cum avea nevoie de ceva.

– Ben, el spunea că va avea loc o crimă. La ce crimă s-a referit?

Cooper se încruntă.

– Nu știu. Numai despre moartea unei singure persoane poți spune că știi totul, nu-i așa? Există doar o singură formă de moarte care este lipsită de orice ambiguitate. Asta se întâmplă când îți iei singur viața.

– Crezi că asta a plănuit să facă?

– Oamenii nu pot să aleagă cum vor muri. Cu o singură excepție: sinuciderea. Este singura modalitate prin care putem avea un control asupra propriei morți. Este singurul mod în care putem da un înțeles sfârșitului vieții noastre.

Cooper știa că, deseori, sinuciderea reprezenta un act de furie împotriva oamenilor care erau apropiați victimei, dar care nu reușiseră să le observe disperarea. Sau putea fi îndreptată împotriva celor care provocaseră această disperare. În felul ei, sinuciderea era o formă deosebit de crudă de răzbunare.

Dar Fry nu părea convinsă. Cooper bănuia că, probabil, ea își amintea cuvintele rostite într-unul dintre mesajele telefonice: „Cînd gîitul alunecă între degetele mele, precum un șarpe lucios...” Nu vor ști niciodată dacă Vernon se referea la o crimă adevărată sau doar retrăia o fantezie. Oare la asta se gîndea în timp ce stătea în furgoneta distrusă, iar tatăl său rămăsese neputincios la volan? Fusesse un moment cînd se poate să-și fi pus în practică fantezia de a-l omorî pe bărbatul pe care îl ura.

– Știi că Vernon Slack a studiat cu profesorul Robertson? întrebă Fry. Se pare că a fost studentul eminent al profesorului.

– Deci nu era atît de prost cum părea.

Cooper se opri, repetîndu-și propoziția în minte. Părea să fie însoțită de o melodie vagă, de neidentificat.

– Țsta nu-i un vers dintr-un cîntec?

– La naiba, ai dreptate, spuse Fry. De unde anume?

– Nu-mi amintesc. Dar îmi va veni în minte mai tîrziu, cînd nu o să mă mai gîndesc la asta.

– Sper. Altfel o să mă obsedeze toată ziua.

Cooper se sculă cu o oarecare dificultate, străduindu-se să nu arate că îl doare foarte tare.

– Știi, zise el, cred că Freddy Robertson ar fi considerat ca fiind student eminent persoana care ar fi arătat interes pentru orice cuvînt rostea și care i-ar fi reflectat cu cea mai mare fidelitate ideile.

– Da, ai dreptate, Ben. Pun pariu că l-a plăcut pe Vernon, fiindcă a fost cel mai ușor de influențat. Credincios este un cuvînt potrivit. Și loial – ca un cîine.

– De ce spui asta?

– Ei bine, a păstrat secretele profesorului multă vreme. I-a rămas loial, chiar și atunci cînd Robertson a început să se îngrijoreze că Vernon ar putea ceda și l-ar putea trăda.

Cooper se încruntă.

– Așa vezi tu lucrurile?

– Ce vrei să spui, Ben?

– Cred că loialitatea era cu totul altfel. Vernon a crezut că îi face un mare serviciu lui Robertson, obținîndu-i un cadavru ade-vărat. A fost considerat un dar special, așa cum o pisică aduce ceea ce prinde în casă, pentru stăpînul ei.

– Vorbești despre Audrey Steele?

– Da, desigur. Furtul trupului ei nu a avut nimic de-a face cu Richard Slack – a fost ideea lui Vernon. Dar Robertson i-a refuzat darul. A fost mult prea mult pentru profesor – aducea moartea cam prea aproape de el. Poate că a fost cu totul îngrozit de această idee.

– Așadar, nu era decît gura de el.

– Dar nu l-a trădat pe Vernon, nu-i așa? zise Cooper. La asta m-am referit prin loialitate.

– Cum de știi toate astea, Ben?

Cooper împinse pe masa din bucătărie o pungă de plastic pentru probe. În ea se afla un caiet cu coperte roșii, cu paginile uzate și desprinse. Punga era pătată cu o dungă de sînge. Cooper își dădu seama că sîngele era probabil al lui.

– E jurnalul lui Vernon, zise el. Asta a descoperit bunicul lui atunci cînd a început să fie îngrijorat de comportamentul lui și a

scotocit prin casă. Nu e nevoie să citești prea mult din jurnal ca să-ți dai seama de ce a reacționat bătrînul în felul în care a făcut-o. El a fost martorul distrugerii a tot ceea ce construise. Nu numai a afacerii, ci și a familiei lui. Și cauza acestei distrugerii era tot ceea ce credea că-i mai rămăsese – nepotul său.

– Un jurnal?

– Uită-te, o îndemnă Cooper. Citește-l!

Fry primi jurnalul cu expresia cuiva căruia i s-a dat o bombă cu ceas. Îl deschise la sfîrșit, de parcă spera să evite ce era mai rău.

JURNALUL MORTII, PARTEA A ȘASEA

În ziua în care m-am născut, oasele mele erau moi. Atît de moi, încît nu le-ai fi auzit rupîndu-se. Poate, dacă ai fi ascultat cu atenție, ai fi putut surprinde pocnetul ușor al fracturării unui antebraț sau sunetul fărîmițării femurului. Dar au fost cu greu audibile, sînt sigur. Nu au pûut fi distinse din cauza țipetelor mele.

Acum oasele mele sînt mai bătrîne și mai puternice. Dacă voi trăi suficient de mult, s-ar putea să devină strîmbe și casante, pînă cînd nu mi-ar mai putea susține greutatea trupului. Dar adînc înăuntru, urmele copilăriei mele sînt încă acolo – semnele fracturilor, ale vindecării incomplete. Acum sînt invizibile și n-ar putea fi observate decît pe o radiografic. Sînt invizibile, cu excepția liniilor neregulate ale durerii, încrustate în memoria mea. Oasele mele nu vor uita niciodată, pînă cînd voi muri.

Oasele noastre sînt magice. Ele produc hematiile, tri-lioane zvîcnind prin trupurile noastre. Cred că magia se află în măduvă, acea gelatină albă, misterioasă. Dacă aș putea suga destul de multă, sîngele meu ar deveni mai puternic și oasele mi s-ar vindeca.

Totuși, de fiecare dată cînd mă gîndesc la sînge sau la durere, am o senzație ciudată de-a lungul nervilor din spatele gambelor, o strîngere involuntară, un disconfort brusc, de parcă sîngele mi se retrage din vene, așa cum apa puțin adîncă alunecă pe pietrele ascuțite. Oare ce legătură directă există între creierul meu și mușchii picioarelor? Este una dintre

accele ciudățenii ale corpului, un secret pe care nici un legist nu-l va lămuri vreodată cu bisturiul său.

Dar curînd el va dispărea – omul care m-a făcut astfel. Cînd ultimele urme ale cărnii lui vor fi îndepărtate, puterea pe care o are asupra vieții mele se va risipi. În cele din urmă, spiritul lui se va separa de trup, îndepărtat ca un melc mort, supt din cochilia lui, ca mizeria extrasă dintr-o fosă septică. Vocea lui va înceta să răsună în mintea mea, durerea prezenței lui va înceta și coșmarurile se vor opri. Nu vor mai exista accle amintiri nesfîrșite ale bătăilor, senzația gîtului său în mîinile mele, un gît acoperit de sudoare, în timp ce el zace neajutorat și plin de sînge – dar nu pot, pur și simplu nu pot să-l ucid. Mai e doar o zi. Apoi voi putea fi ca toți ceilalți. Mai e nevoie de o singură zi.

Și de data asta va fi o crimă adevărată. Distrugerea finală, completă și perfectă. Pînă diseară va dispărea pentru totdeauna. Va dispărea din sălașul morții.

Fry crezu că jurnalul se terminase. Întoarse pagina la ceea ce părea a fi ultima mențiune. Dar pe cealaltă parte mai era ceva mîzgălit. Două rînduri, scrise în grabă cu litere mari.

TOTUL A FOST O MINCIUNĂ. EL E ÎNCĂ AICI, ÎN MINTEA MEA. PE CINE MAI TREBUIE SĂ UCID, CA SĂ SCAP DE LUCRUL ĂSTA DIN MINE?

– Există o mențiune anterioară, care pare similară cu unul dintre apelurile telefonice, spuse Fry, după ce termină de citit.

Cooper aprobă din cap.

– O parte este împrumutată de la profesorul Robertson. Sînt, poate, notițe de cînd Vernon îi era student? Pare să fi luat fiecare cuvînt ca literă de lege. Însă profesorul putea fi foarte convingător. Aproape fascinant.

Fry băgă jurnalul la loc în punga de plastic și își scoase mînușile.

– Și ce e cu rămășițele de la ferma Fox House, Ben?

– Cred că se va dovedi că sînt ale tatălui lui Vernon.

– Richard Slack? Crezi că Vernon a furat trupul propriului tată?

– Asta ar fi fost mai ușor de realizat decît în cazul lui Audrey Steele, zise Cooper. Mai ales că Richard trebuia să fie îngropat, nu incinerat. La momentul respectiv avea deja complici în treaba asta.

– Dar de ce?

– Ar avea sens, dacă Vernon a adoptat unele dintre ideile învățate de la Freddy Robertson – practica excarnării, sarcofagul și cripta. A lăsat un trup în „sălașul morții”, ca să se asigure că toată carnea va dispărea de pe oase.

– Și se întorcea din cînd în cînd, ca să verifice evoluția lucrurilor?

– Voia să se asigure să spiritul tatălui său dispăruse. Îi era teamă că acesta va dăinui, dacă oasele nu erau complet curate și uscate. Așa îi spusese Robertson.

– Și cînd oasele ar fi fost, în cele din urmă, curate...

– Vernon credea că va fi, în sfîrșit, eliberat. Eliberat de coșmaruri, eliberat de amintirea tatălui său. Se pare că el credea că tatăl lui era încă undeva, în mintea sa. Ai citit și tu, Diane. O spune destul de clar, chiar el, în jurnal.

– Așadar, poate că, atunci cînd a sunat, știa că se apropie de sfîrșit: „în curînd va avea loc o crimă”. Se poate să nu fi vorbit deloc despre propria moarte.

Cooper se lăsă pe spate, obosit dintr-odată.

– Vernon trebuie să-și fi urît tatăl foarte mult. Se pare că tatăl lui l-a maltratat foarte tare cînd era copil. Vernon a purtat durerea în oase toată viața. Am observat că se mișca țeapăn, dar am crezut că era din cauza unei băătăi recente. Era însă din cauza uneia foarte vechi. O serie de băătăi crunte care datau încă din copilărie.

– Richard Slack a avut mai multă valoare ca hrană pentru viermi, decît ca om.

– Da, se poate spune asta.

– Și dacă tatăl lui Vernon ar mai fi trăit, fără îndoială că ar fi apărut la înmormântarea propriului copil și ar fi trimis flori, spuse Fry, cu gândurile pierdute.

Cooper o privi cu atenție.

– Diane, te simți bine? o întrebă el.

Fry păru să se scuture de amintiri.

– Sînt bine. Înțeleg acum ce a vrut Vernon să spună despre sălașul morții, care se afla în inimile celorlalți. Dar trebuie să fi existat și un loc fizic, nu-i așa?

– În ceea ce-l privește, pentru el a fost propria casă. Casa în care a crescut, casa pe care o asocia cu părinții lui, în special cu omul pe care l-a urît întotdeauna atît de mult. Această casă a fost mereu un sălaș al morții pentru Vernon.

Fry rămase tăcută cîteva clipe. Privind-o, Cooper știu că se va întoarce la același subiect care o obsedase tot timpul, deși nu știa de ce.

– Mesajele acelea pe care le-a trimis, spuse ea. Spînzurătoarea și stîncă, și tot restul. Crezi că Vernon spera că noi o să deslușim indiciile la timp ca să îl oprim?

– Nu vom putea și niciodată, nu?

– Dacă asta își dorea, Ben, am ajuns prea tîrziu.

Cooper nu mai avea ce să răspundă. „Prea tîrziu“ erau cele mai triste cuvinte din limbă, și amîndoi știau asta.

– Nu era Rod Stewart? întrebă el.

– Poftim?

– Versul din cîntec. „Nu sînt atît de prost cum par.“

– Nu cunosc nici o melodie a lui Rod Stewart, spuse Fry.

– Haide, trebuie să știi.

– Ei bine, sper că nu. Fry se cutremură dintr-odată. Nenorocitul de Freddy Robertson. Am fi economisit atîta timp! De ce nu ne-a spus ce știa?

– Această Lucy Somerville, fiica lui, spuse Cooper. Îmi închipui că este singurul copil, nu?

– Da. De ce?

– Înseamnă că Freddy Robertson nu a avut niciodată un fiu.

– A, înțeleg.

– Și Vernon nu a avut niciodată un tată adevărat. Nu unul pe care să-l iubească.

– Așa că Robertson a devenit un surogat de tată?

– În mare măsură, cred. Găsești totul în jurnal, Diane, când vei avea timp să-l citești.

Fry aruncă o privire înspre masă.

– Nu sînt sigură că vreau s-o fac.

– Crede-mă, totul este acolo. Marea greșeală a lui Robertson a fost să vină aici, la Greenshaw Lodge, într-un moment nepotrivit. A ales un moment în care încrederea lui Vernon în el fusese distrusă. În ceea ce-l privea pe Vernon, și substitutul de tată îl abandonase. Robertson a fost omorît cu o carabină, nu cu o armă de vînătoare, nu?

– Așa spune doctorul. Un singur glonț, în apropierea inimii. Suficient ca să cauzeze răni interne fatale și o pierdere masivă de sînge.

Cooper simți brusc un sentiment de remușcare. Era ceva irațional, și nu ar fi recunoscut asta în fața lui Fry. Dar, stînd aici, în această casă tragică, aproape înconjurat de cadavre umane, se simți vinovat că nu descoperise cine împușcase ciinele lui Tom Jarvis. Acum biata Graceless va fi împinsă atît de jos pe lista priorităților, încît moartea ei va rămîne pentru veșnicie la dosar și uci-gașul ei nu va fi deferit niciodată justiției. Domnul Jarvis va deveni doar o altă persoană pe care Cooper va spera să n-o întîlnească vre-odată pe străzile din Edendale, ca să nu i se ceară vreo explicație.

Se uită la Fry. Mai era ceva care avea nevoie de o explicație.

– Diane, este ceva în legătură cu înregistrările apelurilor telefonice, nu-i așa? spuse el. Un motiv personal pentru care îți vine atît de greu să le ascuți?

– Cum ți-ai dat seama?

Lui Cooper îi veni să-i spună motivul, dar se abținu în ultima clipă. Instinctul îl avertiză că era mai înțelept să nu spună ade-vărul de data asta.

– Am ghicit.

Dar pe chipul lui Fry se citea din nou acea expresie care îi sugera că nu-l credea.

– Nu-ți face griji, Ben. Cred că știi cine ți-a spus.

– Nu, serios...

– Poate ai dreptate, zise ea. Dar nu contează.

Fry se uită cum echipa de criminaliști duce ultimele cutii la dubițe. Mai era activitate în jurul ultimului cort, de unde trupul lui Freddy Robertson încă nu fusese dus la morgă.

– Dar Robertson ar fi putut să ne spună ce știa, continuă Fry. Ar fi putut să-și salveze viața, și pe a lui Vernon. Ce naiba era în neregulă cu el?

– Vrei opinia mea de expert? o întrebă Cooper.

– Dă-i drumul!

– Era pur și simplu un ciudat.

– A, asta-i opinia ta de expert? Nu ai împrumutat opinia asta de la altcineva și acum pretinzi că e a ta, nu?

– Am multă experiență în câmpul muncii, o asigură Cooper.

– Da, atîta vreme cît e un câmp cu oi.

Cooper se strădui să țină pasul cu Diane în timp ce aceasta ieși din casă și se îndreptă spre alee, trecînd pe lîngă dubițele criminaliștilor.

– Apropo, Diane, ce tarife pot pretinde expertii? Să-mi trimit factura la tine sau la inspector?

Fry izbucni în rîs. Era pentru prima dată, de luni întregi, cînd Cooper o vedea rîzînd. Gestul îi schimbă în întregime chipul, așa cum soarele poate schimba un peisaj după ploaie. Îl privi și deschise gura să răspundă, iar Cooper simți cum îi tresare inima, de parcă ea se pregătea să-i spună un lucru pe care el îl așteptase ani întregi să-l audă.

Dar nu avea să știe ce intenționa să spună Fry. Primele ei vorbe fură întrerupte de țîrîitul telefonului mobil. Instinctiv așteptîndu-se la ceea ce era mai rău, Cooper se uită la numărul de la care era apelat.

– E Matt, spuse el. Și nu poate exista decît un singur motiv pentru care mă sună.

Dacă viața ar fi cu adevărat o carte, ar trebui să fie posibil să întorci ultima pagină fără durere. Modul în care se încheie o viață

nu ar trebui să facă pe cineva să dea uitării felul în care acea viață a fost trăită. Dar Ben Cooper avea o teamă mai profundă – una pe care nu știa cum s-o recunoască.

În timp ce sora lui, Claire, stătea cu Matt și o veghea pe mama lor, Ben aștepta afară lângă copaci, dorind să nu piardă ultimele fișii de lumină ale zilei care se sfârșea. Amurgul se strecură atît de încet, încît numai cînd aerul începu să-i răcească pielea, Ben își dădu seama că stătuse în întuneric în ultima jumătate de oră.

După ultimele zile, se temea că nu va ști cum să accepte moartea. Nu era sigur că va înțelege cum era de presupus să reacționeze, ce vor aștepta ceilalți de la el. Cînd realitatea morții avea să vină destul de aproape încît să-l afecteze personal, era îngrozit că mintea lui va refuza să o accepte. Cum ar putea să înfrunte adevărul fizic al celor discutate cu Freddy Robertson? Procesul lent de descompunere care începe cu ultima răsuflare, etapele degradării și mucegaiul fermentației, colcăiala bacteriilor și a enzimelor digestive care vor reda trupul pămîntului...

În mod sigur, cînd acel moment va sosi, va fi prea mult ca să poată face față. Va fi împietrit de frică, îngrozit să-și exprime un gînd sau o emoție, ca nu cumva bariera care ținea departe viermii și demonii să cedeze. Toată lumea va considera că este rece și lipsit de inimă, că nu arată nici urmă de durere. Nu va fi capabil să-și privească în ochi familia, simțindu-se în felul acela.

Ben se întrebă dacă exista cineva căruia putea să-i explice toate astea. Se gîndi să vorbească cu Matt sau cu Claire, dar știa că ei nu vor înțelege. Nu era cinstit să-i împovăreze cu așa ceva. Nimeni nu dorea să se gîndească la moarte. Să se *gîndească* la ea cu adevărat. Îi era teamă să nu-i șocheze referindu-se la trupul mamei lor ca la un obiect impersonal. Dar percepția lui asupra morții se schimbase. Nu credea că după moarte mai rămînea tot persoana pe care o cunoscuse și o iubise.

Pentru o clipă, privi luminile de pe drum. Una după alta, pîlpîiau și mureau pe parapetul podului, deși mașinile nu se

vedeau în spatele lui. Zumzăitul traficului îi aduse în minte grădina amintirilor de la crematoriu. Se cutremură și se duse înapoi, ca să-i lase și pe ceilalți să facă o pauză.

Ben Cooper își ținu mama de mână mult timp, pînă cînd adormi în scaunul de lîngă patul ei. Trebuie să fi moțăit doar puțin, dar se trezi simțind că trecuse mult timp și că lumea se schimbase cît dormise. Visase că se pierduse în niște peșteri mari, pline de ecou, unde era înconjurat de apă. Dar visul pieri rapid cînd deschise ochii și își aminti unde se afla.

Încă o ținea de mână pe mama lui, dar degetele ei erau moi și reci.
– Mamă?

Ochii ei erau închiși – de parcă și ea dormea. Cooper se întrebă ce visa. Îi puse mîna pe frunte. Era fină, mai fină decît fusese de mulți ani. Și mult mai rece.

Se uită la paloarea nefirească a feței nemișcate și la început își zise că probabil fusese înlocuită cu o statuie de marmură albă, identică, în timp ce el dormea. O statuie frumoasă, sculptată cu finețe, dar lipsită de scînteia esențială a vieții.

– Mamă?

Dar văzuse asta de prea multe ori ca să nu știe adevărul. Nemișcarea mamei lui nu era cea a somnului – nu se mai simțea nici o urmă de respirație.

Așeză mîna mamei ușor pe pătură, avînd grijă să fie într-o poziție confortabilă. Apoi o mîngîie de două ori și își ridică privirea înspre fereastră. Nu era sigur ce trebuia să simtă în acel moment. Se așteptase să treacă prin tot felul de emoții, dar nici una nu păru să vină. Simțea numai o amorțeală care îl cuprinde tot mai mult, un fel de gol ce aștepta ceva care să-l umple.

În cele din urmă, se ridică de pe pat și deschise ușa. Se întoarse și aruncă o ultimă privire înspre mama lui. Arăta împăcată, și Ben fu recunoscător pentru asta. Patul ei fusese schimbat de curînd, așa că părea curată, îngrijită și tihnită. Și acesta era un lucru important.

Încet, Ben străbătu cei câțiva metri ai coridorului spre oficiul asistentelor. O tânără în uniformă albastră ridică privirea și îi zîmbi.

– Da, domnule? Pot să vă ajut cu ceva?

– Mama mea, spuse el, cred că a murit.

Deși trecuseră două zile de la moartea mamei lui, Diane Fry era neobișnuit de atentă cu el. Asta îl stînjenea pe Cooper. Ca un supervisor atent, Diane se preocupa de starea lui, punîndu-i întrebările obișnuite ca să vadă care îi era starea de spirit, testîndu-i capacitatea de a-și face treaba și întrebîndu-se dacă ar trebui să-l trimită acasă, pentru a nu-i face pe colegii lui să se simtă prost. Iar acum îi lăsase un mesaj, cerîndu-i să se întâlnească la cărarea cu sculpturi din Tideswell Dale, dacă se simțea în stare de asta. Despre ce era vorba?

În cele din urmă, ea chiar fu de acord să vină să-l ia de la apartament, de vreme ce piciorul lui era înțepenit și îi era imposibil să conducă.

– Am avut două zile pline, îi zise Fry în mașină.

– Îmi pare rău că le-am ratat.

– Am avut o mulțime de interogatorii de luat. Nu doar lui Abraham Slack – care încă nu vrea să vorbească, apropo. Dar l-am adus la secție și pe Melvyn Hudson, încă o dată pe Billy McGowan și pe prietenul tău, Tom Jarvis. Nu se ascunde după deget, nu-i așa? La domnul Jarvis mă refer.

– Da, așa este.

– Chiar mi-a plăcut.

Cooper ridică uimit din sprîncene. Lui Fry nu-i plăcea nicio dată nimeni.

– Și vorbește foarte frumos de tine, Ben.

– Nu știu de ce. Nu am făcut prea multe pentru el.

– Erau un grup eterogen, ăștia trei. Dar aveau un lucru în comun: toți îl urau pe Richard Slack.

Fry se opri, se scotoci după niște mărunțiș și introduse monedele în aparatul de taxat al parcării. Poarta se deschise, permițându-le să intre pe drumul care ducea la zona de picnic de deasupra potecii cu sculpturi.

– Nu mă surprinde, spuse Cooper. Bănuiesc că toți cunoșteau povestea lui Vernon. Și nici unul nu dorea să-l facă să treacă prin mai multe suferințe decît suportase din cauza tatălui său.

– În genul ăsta de afaceri cu moartea oamenilor sînt uniți, ca un clan, nu-i așa?

– E o situație de genul „noi contra lor“. Îți amintești?

– Cum să nu?!

Fry ieși din mașină ca să închidă poarta. Pîrîul se tîra încet la poalele drumului.

– Uită-te în jos, la apă, îi spuse Cooper.

– De ce? Nu văd nimic.

– Uită-te la plante.

– La rubarba uriașă?

– Aceea este *Gunnera manicata*, și provine din mlaștinile sud-americane. Dar nu la ea mă refeream. Mă uitam la chestia cealaltă, la crucea-pămîntului.

– A, da. Asta de unde provine?

– Din Caucaz, cred.

– Nu am știut niciodată că vegetația din Derbyshire este atît de cosmopolită.

– Ai grijă să nu o atingi, zise el în timp ce Fry se apropie de marginea pîrîului.

– De ce?

– Secretă o sevă care arde pielea și provoacă bășici. Cred că este o problemă de fotosensibilitate. Dar poate determina orbirea temporară și, în unele cazuri, chiar afecțiuni serioase pe termen lung, cum ar fi dermatite recurente. Nu este indicat să te apuci să tai chestia asta cu un ferăstrău electric, fără echipament de protecție. Reprezintă un pericol real.

– Vernon Slack avea bășici pe mîini, afirmă Fry.

– Le-a căpătat atingînd planta asta în timp ce traversa pîrîul la Litton Foot.

– În drum spre ferma Fox House.

– Da.

– Se pare că obișnuia să-și lase motocicleta acasă la Tom Jarvis, să traverseze apoi pîrîul și să urce prin pădure. Îi spusese lui Tom Jarvis că braconă prin Alder Hall. Probabil că, din cînd în cînd, îi lăsa un iepure sau un fazan, ca dovadă.

– A bănuțit vreodată Jarvis că era vorba de mai mult de-atît?

– Nu știm, răspunse Fry. N-a spus.

– Nu, nu vorbește prea mult. Dar e bine să fim atenți la ceea ce spune.

Fry se încruntă.

– Era în mod evident intimidat de cineva. Cred că braconierii au încercat probabil să-l avertizeze să stea departe de teritoriul lor, nu? Toată povestea aceea cu tolba cu excremente.

– Niciodată nu m-am gîndit că Tom Jarvis era genul de om ușor de intimidat, spuse Cooper.

– Poate.

Cooper își zise că nu existase nici o probă că acea tolă chiar existase. Poate că domnul Jarvis avusese propriile motive ca să-i conducă pe o pistă falsă.

Fry parcă la marginea zonei de picnic, dăstul de aproape ca să ajungă la minerul sculptat care privea drumul. Cooper își aminti aceste sculpturi din vremea cînd lemnul avea o culoare brună, cu o nuanță auriu-roșcată. Acum erau bătute de vreme și aveau o patină de mușgai verde.

– Trebuie să mai fie oase ale lui Audrey Steele împrăștiate pe panta de acolo, spuse Cooper. Nu cred că le vom găsi vreodată chiar pe toate.

– Nici măcar nu le mai căutăm, recunosc Fry.

– Deci vor rămîne acolo pentru totdeauna, dacă nu vor apărea într-o zi în cuibul unei păsări.

– Ce s-a întîmplat, Ben?

– Mă întreb dacă are vreo importanță pentru familia ei. Odată au crezut că au tot trupul ei. Apoi Audrey a apărut din nou, dar o parte din ea lipsea. Nu știu cum m-aș simți eu în locul lor. Încerc să-mi imaginez.

– Dacă vrei într-adevăr să știi, ai putea să-i întrebi, spuse Fry.

Cooper se uită la ea, simțind o undă de milă față de lipsa ei de experiență în relațiile interumane.

– Oamenii nu spun niciodată adevărul despre un subiect ce are legătură cu moartea. Îți spun numai ceea ce vrei să auzi sau ceea ce consideră ei că sună adecvat. Totul este aparență. Nimeni nu poate studia prea îndeaproape adevăratele lor sentimente legate de moarte. Este prea înfricoșător.

– Vrei să spui că oamenii nu doresc să recunoască faptul că se bucură de moartea cuiva, fiindcă ceilalți se așteaptă să fie îndurerați?

Cooper se întoarse.

– Nu asta am vrut să spun. Dar nu contează.

Pe de altă parte, știa că este posibil ca oamenii să accepte moartea în viața lor în moduri ciudate, ca doamna Askew de pildă, care ținea rămășițele incinerate ale soțului în terariu. Era ceva practic și lipsit de sentimentalism, și totuși soțul ei nu se ștersese complet din amintirea ei. Cooper spera numai ca domnului Askew să-i placă reptilele.

– Atunci ce-ai vrut să spui? insistă Fry.

Părea să încerce din răspuțuri să nu se enerveze.

Dar Cooper clătină din cap.

– Știi, inițial am fost indus în eroare de comentariile lui Ellen Walker despre vremea din ziua funeraliilor lui Audrey. Mi-am imaginat familia stînd în lapoviță lîngă capela crematoriului și admirînd coroanele de flori. Dar ei nu s-au dus la crematoriu, ci numai la slujba de la Steele Mark. Au decis să nu participe la ultima fază a funeraliilor – și asta este o formă de negare în felul ei, desigur. A fost o decizie care a oferit ocazia pentru ceea ce a urmat.

– Sper că nu ai spus toate astea familiei.

Cooper rîse.

– Sigur că nu.

Fry inspiră adînc, dar păru să se răzgîndească în privința a ceea ce intenționa să spună.

– Știi dinții din rămășițele incinerate date lui Vivien Gill? întrebă ea. Ni s-a spus că nu erau de om, dar a trebuit să așteptăm opinia unui expert ca să știm de la ce animal proveneau. Tocmai am aflat azi-dimineață.

– Erau de porc, nu-i așa? întrebă Cooper.

– De unde știi?

– Un porc mort aduce cel mai bine cu un om mort, chiar și în ceea ce privește mirosul. Al doilea set de rămășițe din Ravensdale s-a dovedit a proveni din cadavrul unei scroafe, nu-i așa? După urmele de tăieturi de pe oase, pun pariu că a fost folosit pentru exercițiu. Și Tom Jarvis obișnuia să crească porci.

Fry aprobă din cap.

– Nu știm sigur cît de mult a fost implicat Jarvis. Dar știm că a încercat să-l protejeze pe Vernon Slack.

– La fel a făcut și Billy McGowan.

– Da.

– Știi că am văzut motocicleta lui Vernon parcată lîngă casa lui Jarvis, prima dată cînd m-am dus acolo. Se poate să mă fi supravegheat din pădure cînd m-am dus să mă uit la locul unde a fost găsit cadavrul. Cred că, firește, cîinii erau obișnuiți cu el. Și cu mine s-au obișnuit destul de repede. Lui Cooper îi veni brusc în minte un gînd. Mă întreb dacă atunci a încercat să traverseze pîrîul ceva mai jos și s-a rănit la mîini în crucea-pămîntului.

Fry își băgă mîinile în buzunare și se așeză pe soclul de lemn de lîngă miner, cu brațul sprijinit de genunchiul lui. De acolo privea asupra văii era minunată, zărindu-se Ravenstor și Miller's Dale înspre sud. Dacă nu ar fi fost dealurile, ar fi putut chiar să vadă turla bisericii din Tideswell, înspre nord. Fry însă nu păru să acorde atenție peisajului.

– L-am găsit pe proprietarul armei, spuse ea.

– Da? Cea cu care Vernon l-a omorât pe Freddy Robertson?

– A căpătat-o de la un braconier din banda care vînează în pădurile din Alder Hall. Vernon l-a văzut și l-a recunoscut pe unul dintre ei. Cînd s-au întîlnit la o înmormîntare, a făcut unele aluzii și a fost invitat la vînătoare de cîteva ori. Apoi Vernon i-a spus că are nevoie de o armă ca să împuște iepurii de pe proprietatea lui.

– Serios?

– Da, serios. Și poate te interesează să afli că avem o potrivire cu glonțul extras din cîinele domnului Jarvis.

– L-ați identificat pe cel care l-a împușcat pe Graceless?

– De aceea domnul Jarvis are o părere atît de bună despre tine, Ben.

– Dar eu nu...

– Nu contează.

Cooper se uită la Fry. Multă vreme îl privise ca pe ceva care trebuia evitat cît mai mult posibil. Părea să o irite, fiind tot atît de nociv precum crucea-pămîntului care cauzase arsurile de pe brațele lui Vernon Slack.

– Gavin Murfin a venit să mă vadă, spuse el. Tu ai fost cea care i-a spus despre ceva numit „ceasul morții“?

– Da. Este un site în care introduci datele personale și îți prezice cît vei trăi. Pretinde că îți dă data exactă a morții. De ce?

– Ei bine, Gavin a găsit site-ul și l-a încercat.

– Aha. Și a obținut un rezultat interesant?

– Da, răspunse el. I s-a spus că a murit în urmă cu trei luni.

– Bietul Gavin.

Cooper nu-și putu ascunde zîmbetul.

– De fapt, cred că i-am făcut un bine. S-a decis că ar trebui să se distreze cît mai mult posibil, dacă tot trăiește mai mult decît i-a fost dat.

– Înseamnă că nu e nimic schimbat la el.

– Freddy Robertson a avut dreptate, zise Cooper. Necunoscutul este cel care ne înspăimîntă cel mai mult, lucrurile pe care nu le înțelegem. Și, mai mult decît orice pe lume, moartea

reprezintă marea necunoscută. Singurul mod să te împaci cu existența ei e să o înțelegi. Dacă poți face asta, atunci moartea își pierde puterea de a fi atît de înspăimîntătoare.

– Sper că așa e.

– Totuși, nu a avut dreptate chiar în toate. Vernon Slack îl asculta prea mult.

– Ce vrei să spui?

– Ideea că sufletul se agață de trup pînă cînd carnea dispare de pe oase – asta nu-i deloc adevărat. E un moment cînd personalitatea moare, cînd persoana pe care ai iubit-o dispare pentru totdeauna. În spital, am știut exact clipa în care s-a întîmplat asta. Nu am avut nici o îndoială în privința asta, absolut nici una. Vreau să spun că nu am fost îngrijorat despre ce însemna moartea pentru mama, toată chestia aia cu descompunerea și cadavrul care se autodigeră. Deoarece orice are loc după acel moment nu i se întîmpla *ei*. Era doar natura, care făcea curățenie.

Fry ridică privirea.

– Ai văzut norii de acolo?

Cooper se uită cu uimire de-a lungul văii. Nu o văzuse niciodată observînd vremea din Peak District, în afară de cazul în care ploua atît de puternic, încît se simțea în pericol de a se îneca. Dar acum văzu ce remarcase Diane. Deasupra lui Hammerton Hill erau grupuri de nori denși, cenușii, dar care se împrăștiau pe măsură ce se înălțau, lăsînd să se întrezărească cerul.

Se întoarce să se uite la Fry. Aceasta rămase cu privirea pierdută în depărtare, de parcă vedea priveliștea pentru prima oară. Peste umărul ei, Cooper zări minerul sculptat care zîmbea, în timp ce soarele îi atîngea fața. Minerului nu îi păsa ce se întîmpla cu trupul său – și de ce ar fi făcut-o? Cineva îi surprinsese spiritul și i-l păstrase pentru veșnicie. Amintirea lui nu se va descompune niciodată, sufletul îi era intact, eternitatea era mai presus de nevoile unui corp fizic. Cumva, de undeva, el descoperise secretul liniștii nemărginite.

Dar Cooper mai simțea nevoia să spună un lucru. Era ceva ce îi ardea sufletul de cînd petrecuse acele ore stînd lîngă patul

de spital al mamei sale și avusese la dispoziție prea mult timp de gîndire.

– Vernon Slack spunea că sălașul morții se afla în inimile celorlalți, zise el.

– Da? spuse Fry.

– Dar se înșela și în legătură cu acest lucru, nu-i așa?

– Ce vrei să spui, Ben?

– Toți cei care l-au cunoscut pe Vernon au mințit ca să-l protejeze. Toți. Au încercat să arunce vina asupra tatălui său, care merita asta, Dumnezeu să-l ierte. Și bunicul lui a decis ca mai bine să sufere el însuși, decît să permită ca Vernon să treacă prin coșmarul pe care l-ar fi suportat dacă ar fi fost arestat.

Cooper își puse mîna pe umărul minerului sculptat, căutînd puțină căldură în locul unde soarele atinse lemnul.

– De fapt, Vernon a fost iubit de toată lumea din jurul lui, continuă el. Doar că nu a știut asta niciodată.

– Ben...

Cooper își retrase mîna și se uită la Fry. Dar nu era sigur cui se adresa, atunci cînd vorbi din nou.

– Știm atît de puține despre moarte. Dar, de fapt, cei mai mulți dintre noi știu chiar și mai puține despre dragoste.